

DERVISH ABU BEKR

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

Τόμος Β'

Arabian Nights

schooltime.gr

DERVISH ABU BEKR

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

ΤΟΜΟΣ Β'

schooltime.gr

Dervish Abu Bekr, «Παραμύθια της Χαλιμάς, τομ. Β'»

Ιούνιος 2013

Φωτο εξωφύλλου:

© Βασιλεία – Ασπασία Μασούρα

Επιμέλεια έκδοσης:

schooltime.gr

ψηφιακά εκπαιδευτικά βοηθήματα

Τηλ.: 6977554086

e-mail: info@schooltime.gr

website: www.schooltime.gr

Το ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο

The Project Gutenberg EBook of Arabian Nights, Volume 2, by Dervish Abu Bekr

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

Title: Arabian Nights, Volume 2
that is very strange and nice tales and happenings written
in Arabic by Dervish Abu Bekr as per the Venice edition

Author: Dervish Abu Bekr

Posting Date: March 19, 2012 [EBook #36622]
First Posted: July 5, 2011

Language: Greek

Character set encoding: UTF-8

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK ARABIAN NIGHTS,
VOLUME 2 ***

Produced by Sophia Canoni

Note: The tonic system has been changed from polytonic to monotonic. The spelling of the book has not been changed otherwise. Bold words are included in &. Footnotes have been placed at the end of the book.

Σημείωση: Το τονικό σύστημα έχει αλλάξει από πολυτονικό σε μονοτονικό. Η ορθογραφία του βιβλίου κατά τα άλλα παραμένει ως έχει. Λέξεις με έντονους χαρακτήρες περικλείονται σε &. Οι υποσημειώσεις των σελίδων έχουν τεθεί στο τέλος του βιβλίου.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΗΣ
ΧΑΛΙΜΑΣ

Η Τ Ο Ι

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ ΛΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ
ΩΡΑΙΑ

Συνταχθέντα εις την Αραβικήν υπό του πολυμαθούς

Δ Ε Ρ Β Ι Σ Α Μ Π Ο Υ Μ Π Ε Κ Η Ρ

Κατά την έκδοσιν της Βενετίας

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

1921

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

Χ Α Λ Ι Μ Α ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Όπου η Χαλιμά διηγείται του Σοφή Αϊδην βασιλέως της Ινδίας.

Ο Σοφής Αϊδην βασιλεύς της Ινδίας, βλέποντας την Χαλιμάν, που ήθελε να αρχίση διά να διηγηθή την ιστορίαν που του είχε τάξει, καθώς είπαμεν εις τον απερασμένον πρώτον τόμον, την αντέκοψε λέγοντας· ω Χαλιμά, σε παρακαλώ, περίμενε ολίγον διά να αρχίσης να διηγηθής την ιστορίαν αυτήν, επειδή έχω ανάγκην μεγάλην να πάω εις το ντιβάνι μου διά αναγκαίης υποθέσεις του βασιλείου μου, και ευθύς που θα τελειώσω θέλω ξαναγυρίσει να την ακούσω με κάθε μου ευχαρίστησιν. Και έτσι λέγοντας εσηκώθη και επήγεν εις το ντιβάνι, και μετά μίαν ώραν γυρίζοντας έδωσε θέλημα της Χαλιμάς διά να αρχίση να του διηγηθή την ιστορίαν που του έταξε· και η Χαλιμά λαμβάνοντας το θέλημά του έσκυψε το κεφάλι της και επροσκύνησεν, έπειτα άρχισε να λέγη με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία της Φαρουχνάζης Βασιλοπούλας της Κασμουρίας.

Το βασίλειον της Κασμουρίας εκυβερνώνταν από ένα βασιλέα ονομαζόμενον Τοχρούλμπεη· αυτός είχε μίαν θυγατέρα μονογενή ονόματι Φαρουχνάζ, η οποία υπερέβαινε την πλέον ωραιάν του κόσμου εις την ευμορφάδα, και ήτον ένα θαύμα της ωραιότητος. Αυτή η βασιλοπούλα όντας τέτοιας λογής ωραία, κάθε ένας που την έβλεπεν ήτον αδύνατον να μην άναπτεν από ένα σκληρόν έρωτα η καρδιά του, και εις τον ίδιον καιρόν ήθελε του είναι πολλά κινδυνώδες· και όσοι ελάμβανον δι' αυτήν έρωτα, άλλος ετρελλαινέτο, και άλλοι έπιπταν ως αποθαμμένοι και έμεναν νεκροί. Κάθε φορά που ήθελεν έβγει από το παλάτι της διά να υπάγη εις καμμίαν περιδιάβασιν έβγαινε ξέσκεπη εις το πρόσωπον· ο λαός δε όπόταν ήκουε πως έβγαινε από το παλάτι της έτρεχαν εις πλήθος ωσάν τρελλοί και την ακολουθούσαν διά να την βλέπουν, και με τις βοές τους εφανέρωναν την μεγάλην επιθυμίαν που

είχαν διά να την βλέπουν. Αυτή ως επί το πλείστον εκαβαλίκησε ένα άλογο τατάρικο άσπρο με βούλλες κόκκινες, και επεριπατούσεν ανάμεσα εις εκατό σκλάβες ενδεδυμένες με πολλήν μεγαλοπρέπειαν, επάνω εις τόσα άλογα μαύρα. Αυτές οι σκλάβες ήτον ομοίως ξέσκεπες και με όλον που ήτον πολλά ωραιες, η βασιλοπούλα έλαμπε αναμέσον αυτών ωσάν ο ήλιος εις το μέσον των αστέρων, ώστε που όλος ο λαός δεν έρριχνε τα μάτια του εις καμμίαν από τες σκλάβες, παρά μόνον εις αυτήν· και καθένας είχε την επιθυμίαν διά να την ιδή από σιμά· όθεν εκαταπλακώνονταν και εκτυπιώνταν ποίος να πλησιάση σιμώτερα προς αυτήν οι δε στρατιώται που την εσυντρόφευαν ματαίως εκοπίαζαν να αποδιώχνουν τον λαόν, που έπασχε να πλησιάση προς αυτήν, και άλλους μεν έδερναν, άλλους εκατατζάκιζαν, και πολλούς απ' αυτούς εφόνευαν διά να τους ξεμακρύνουν· μα οι περισσότεροι δεν εστοχάζονταν διά το ουδέν τους δαρμούς, ομού και τον θάνατον, έχοντας εις καύχησιν οι τρελλοί να αποθάνουν εμπρός εις τα μάτια της ωραίας βασιλοπούλας.

Ο βασιλεύς βλέποντας το κακόν και την φθοράν που εγένετο εις τον λαόν από αιτίας της μεγάλης ευμορφιάς της θυγατρός του, απεφάσισε να την κρύψη εις το εξής από τα μάτια του λαού, διά να μη γίνεται τέτοια φθορά και σύγχυσις· και ευθύς επρόσταξε πλέον να μη έβγη η

θυγατέρα του από το παλάτι· και με τούτον τον τρόπον εσήκωσεν από τον λαόν την αιτίαν της συμφοράς του και της συγχύσεώς του. Εις τούτο το αναμεταξύ η φήμη της ευμορφιάς της εξηπλώθη εις όλα τα μέρη της ανατολής και πολλοί βασιλείς επάνω εις τας διήγησες που δι' αυτήν άκουαν, άναπταν από επιθυμίαν να την αποκτήσουν, και όλοι εις ένα καιρόν έστειλαν πρέσβεις εις τον πατέρα της τον βασιλέα διά να του την ζητήσουν διά γυναίκα. Μα πριν και αυτοί φθάσουν η βασιλοπούλα είδεν ένα όνειρον, διά το οποίον συνέλαβεν ένα μίσος τόσοσν σκληρόν εναντίον εις την υπανδρείαν και εις τους άνδρας, που δεν ήθελε με κανένα τρόπον να τους ακούση. Αυτηνής της εφάνη πως είδεν εις τον ύπνο της ένα ελάφι, που είχε πιασθή εις κάποιες παγίδες κυνηγών και όντας εις αυτές, επήγε μία έλαφος, και έκαμε κάθε τρόπο και το ελευθέρωσεν· έτυχε κατά τύχην και επιάσθη υστερότερα και αυτή η έλαφος εις τες ίδιες παγίδες, και το ελάφι αντίς να κάμη το χρέος του να την συντρέξη και να την ελευθερώση, την άφησεν εκεί και έφυγεν.

Εξυπνώντας η Βασιλοπούλα Φαρουχνάζ, έμεινε πολλά συγχισμένη δι' αυτό το ενύπνιον που είδεν· αυτή δεν το εστοχάσθη δι' άλλο, παρά διά μίαν αποκάλυψιν του θεού Ξάγια (1) που με αυτό της έδιδε να καταλάβη, ότι οι άνθρωποι δεν είνε πιστοί προς τας γυναίκας τους, και πως είναι αχάριστοι και επίβουλοι προς αυτάς ανταμοίβοντες πάντοτε την αγάπην τους με αχαριστίαν. Εμβαινοντας το λοιπόν εις το κεφάλι της αυτή η αστόχαστος φαντασία, και φοβουμένη να μη θυσιασθή εις τινά, που να ήθελε την ζητήση εις γυναίκα, επήγε να εύρη τον πατέρα της, και χωρίς να του δώση να καταλάβη την εναντίαν της κλίσιν προς τους ανθρώπους, τον εξώρκισε με τα δάκρυα εις τα μάτια να μην την υπανδρέψη με τινά, που να μην είνε της ορέξεώς της, τόσοσν που της έταξε με όρκον, να μην κάμη με κανένα συμφωνίαν χωρίς το θέλημά της. Μένοντάς με αυτόν τον τρόπον βεβαιωμένη η Φαρουχνάζ, ανεχώρησεν εις το παλάτι της πολλά ευχαριστημένη με απόφασιν που να μην υπανδρευθή ποτέ.

Ολίγας ημέρας υστερότερον έφθασαν, καθώς άνωθεν είπαμεν οι πρέσβεις από πολλούς βασιλείς εις τον βασιλέα της Κασμουρίας· ζητώντας καθένας την θυγατέρα του εις γυναίκα των αφεντάδων τους. Ο βασιλεύς ακούοντας τούς ειπε πως εις το χέρι του δεν είνε να κάμη την εκλογήν της υπανδρείας της θυγατρός του, επειδή της έταξε μεθ' όρκου να μην την υπανδρέψη εναντίον της ορέξεώς της. Οι πρέσβεις βλέποντες πως εις το χέρι του δεν εστέκονταν αυτή η υπόθεσις, εξήτησαν να ομιλήσουν με την θυγατέρα του, και βλέποντάς την που με κανένα τρόπον δεν ήθελε να κλίνη εις υπανδρείαν, ανεχώρησαν πολλά περίλυποι, με τον να μην ημπορέσαν να επιτύχουν εκείνο, που οι αφεντάδες τους τούς επρόσταξαν. Ο φρόνιμος Τοχρούλμπεης εθλίβη

πολλά διά την αναχώρησιν των πρέσβεων χωρίς να ημπορέση να τους ευχαριστήση εις το ζήτημά τους, διά τον όρκον που είχε κάμει εμβαίνοντας εις φόβον να μην του ήθελαν σηκώσει πόλεμον οι αυθεντάδες τους που δεν τους υπήκουσε, εστοχάσθη να διορθώση το πράγμα με τον ακόλουθον τρόπον.

Έκραξε το λοιπόν την βάγιαν της βασιλοπούλας και ήλθε προς αυτόν, της οποίας της είπε· Σουλταμεμέ, εγώ σου ομολογώ, ότι η γνώμη της θυγατρός μου μού συγχίζει πολύ την ανάπαυσίν μου· όμως πε μου τι είναι η αφορμή που αυτή δείχεται τόσον εναντία εις την υπανδρείαν; φανέρωσέ μου σε παρακαλώ το αίτιον και μη μου το κρύβης· Από εκείνο που καταλαμβάνω, βασιλέα μου, απεκρίθη η βάγια, την αιτίαν αυτής της εναντιώσεως είναι ένα όνειρον που την έκαμεν. Ένα όνειρον είναι το αίτιον; εφώναξεν ο βασιλεύς, πολλά εκστατικός· α! τι μου λέγεις; εγώ δεν πιστεύω αυτήν την πρόφασιν· ποίον όνειρον ήθελε προξενήση τέτοιαν σκληρότητα εις την καρδίαν της θυγατρός μου; Τότε του εδιηγήθη η Σουλταμεμέ το όνειρον που επλάνεσε την φαντασίαν της θυγατρός του με όλες τες περιστάσεις, και έπειτα από αυτό του είπεν· Ιδού, ω αυθέντη, ιδού το όνειρον που επλάνεσε την φαντασίαν της θυγατρός σου, αυτό την έκαμε να στοχάζεται τους ανθρώπους αχαρίστους, ωσάν το ελάφι προς την έλαφον· και βεβαιωμένη πως όλοι είνε έτσι, διά τούτο αποφεύγει με κάθε τρόπον την υπανδρείαν, και την συναναστροφήν τους. Ετούτη η διήγησις επλήθυνε τον θαυμασμόν του βασιλέως, ο οποίος δεν ημπορούσε να καταλάβη πώς ένα τέτοιον όνειρον έφερε την θυγατέρα του εις μίαν τόσην σκληράν απόφασιν και γυρίζοντας προς την Σουλταμεμέ λέγει. Τι με ορμηνεύης, ακριβή μου Σουλταμεμέ, να κάμω διά να εβγάλω από την φαντασίαν της θυγατρός μου αυτήν την πλάνην, και να την καταπείσω να κλίνη εις υπανδρείαν; πιστεύεις εσύ να ημπορέσωμεν με κάποιον τρόπον να την καταπείσωμεν να γνωρίση την πλάνην της; Αυθέντα, απεκρίθη εκείνη, αν η υψηλότης σου θέλη αφήση εις εμένα αυτήν την επιστάσιαν, σου τάσσω να την καταπείσω, και να την βγάλω από αυτήν την φαντασίαν που την κυριεύει. Μα πώς θέλεις κάμει, της είπεν ο Βασιλεύς. Εγώ ηξεύρω, απεκρίθη η βάγια, πολλές ιστορίες, και παραδείγματα πολλά περίεργα, των οποίων οι διήγησες, δουλεύοντας εις διασκέδασιν της βασιλοπούλας, ημπορούν εις τον ίδιον καιρόν να της εξαλείψουν από την φαντασίαν την πλάνην, που διά τους άνδρας αδικώς την κυριεύει, και με μόνον τρία ιστορικά παραδείγματα που θα της διηγηθώ, ελπίζω να την κάμω να γνωρίση το σφάλμα της, και να γνωρίση πως εστάθηκαν άνδρες πολλά πιστοί, σταθεροί και ευχάριστοι προς τας γυναίκας και τες αγαπητικιές των· και χωρίς αμφιβολίαν εγώ ελπίζω να την κάμω με εύμορφον τρόπον, να πιστεύση ότι και την σήμερα ευρίσκονται πολλοί παρόμοιοι· και κοντολογής άφησε εμένα, ω

βασιλέα μου να κάμω εκείνο που ηξεύρω, και στάσου αναπαυμένος και ήσυχος, και θέλεις απολαύσει το ποθούμενον. Του δε βασιλέως άρεσε πολλά η γνώμη της βάγιας· και αυτή δεν εστοχάσθη άλλο, παρά να εύρη τον τρόπον διά να βάλη εις έργον την επιχείρησιν της.

Καθώς η βασιλοπούλα είχε συνήθειαν κάθε ταχύ να πηγαίνει εις το λουτρόν διά να λούεται και να στέκη εκεί έως εις το γεύμα περιδιαβάζοντας με τες σκλάβες της, η Σουλταμεμέ εστοχάσθη ότι εκεί που το λουτρόν ήτον τόπος διά άλλες κουβέντες, να της διηγήται τας ιστορίας που ήξευρε, με τες οποίες ήθελε την καταπίεση και την φέρη εις αίσθησιν διά να κλίνη εις υπανδρείαν και έτσι αποφασίζοντας την ακόλουθον ημέραν, που η βασιλοπούλα απολούσθη, η βάγια της τής ειπεν· ήξευρε ω κυρία μου, ότι μου ήλθεν εις τον νουν μου μία ιστορία γεμάτη από διάφορα συμβεβηκότα, και ανίσως αγαπάς θέλω σου την διηγηθή, η οποία ελπίζω ότι θα σου προξενήση πολλήν ηδονήν. Η βασιλοπούλα διά να ευχαριστήση περισσότερο τες γυναίκες που ήτον με αυτήν, της έδωσε θέλημα να την διηγηθή. Όθεν λαμβάνοντας αυτήν την άδειαν η βάγια της, άρχισε να την διηγηθή με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία του Καλίφ Αραχσιδ.

Όλοι οι ιστορικοί άραβες συμφώνως διηγούνται, ότι ο Καλίφης Αρούν Αραχσιδ ήτον ο πλέον περίφημος και γενναίος βασιλέας του καιρού του, καθώς ήτον δυνατός και γενναίος, και αν δεν ήθελεν ήτον πολλά θυμώδης και υπερβολικά κενόδοξος, δεν ήθελεν βρεθή ο παρόμοιός του. Αυτός κάθε στιγμήν επαινώνταν πως δεν ήταν άλλος βασιλιάς, που να τον παρομοιάζη εις την μεταδοτικήν του γενναιότητα (2) και εις το να κάνη παντού μεγάλες καλωσύνες.

Ο Γιαφάρ ο βεζύρης του μην ημπορώντας να τον υποφέρει ακουοντάς τον να επαινείται μοναχός του, αποφάσισε μίαν ημέραν να τον ελέγξη με κάθε ελευθερίαν. Ω μεγαλώτατε μονάρχα και αυθέντα, του ειπε, συμπάθησον ένα σου σκλάβον, αν λαμβάνη την τόλμην να σου ειπή ήξευρε πως δεν είναι πρόπον να καυχάσαι μόνος σου, μα το πρόπον είναι να αφίνης να σε επαινέσουν οι υπήκοοί σου και τούτο το πλήθος των ξένων, που καθημερινώς συντρέχουν εις την αυλήν σου να βλέπουν την δόξαν σου και την μεγαλοπρέπειάν σου· δώσε αιτίαν διά να σε επαινέσουν, και όχι μόνος σου να επαινήσαι, επειδή είναι απαίσιον πράγμα.

Ετούτη η ομιλία εθύμωσε πολλά τον Καλίφην, ο οποίος κυττάζοντας τον βεζύρην του με φοβερόν βλέμμα του είπεν· γνωρίζεις εσύ κανένα, που να με παρομοιάζη εις την γενναιότητα και εις τα χαρίσματα που κάνω, και μιλείς έτσι; Ναι, ω αυθέντη, απεκρίθη ο βεζύρης· εις την πόλιν Μπέσρα ευρίσκεται ένας άνθρωπος υποκείμενός σου, ονομαζόμενος Αμπτούλ Μπαρσή, και με όλον που είναι ένας άνθρωπος χωρίς αξίαν, ζη με περισσότεραν μεγαλοπρέπειαν και γενναιότητα από κάθε βασιλέα και δεν είναι βασιλεύς εις τον κόσμον, που να τον υπερβαίνη εις την γενναιότητα των χαρισμάτων, που καθημερινώς κάνει, και εις την μεγαπρέπειαν. Εντράπη ο Καλίφης εις παρομοίαν έλεγξιν, και γεμάτος από θυμόν λέγει του Γιαφάρ· ηξεύρεις εσύ ότι ένας υποκείμενος, που λαμβάνει την τόλμην να ειπή ένα ψεύμα εμπρός εις τον αυθέντην του πως του πρέπει ο θάνατος; Εγώ δεν σου λέγω ένα ψεύμα, απεκρίθη ο βεζύρης· εις το υστερινόν ταξείδι που έκαμα εις την Μπάσρα, είδα με τα μάτιά μου τον γενναίον Αμπτούλ, και ειπήγα και εις το σπήτι του, και με όλον που οι οφθαλμοί μου ήτον συνηθισμένοι από τους θησαυρούς σου, εστάθηκα όμως πολλά θαμπωμένοι από το πλήθος του πλούτου εκείνου, και έμεινα εκοτατικός διά την μεγάλην του γενναιότητα. Ο Καλίφης μην υποφέροντας πλέον την διήγησιν του βεζύρη του, από την ζήλιαν του άναψεν από θυμόν, και εφώνασε τους φύλακάς του, και τους είπεν. Επάρετε τούτον τον τολμηρόν και αυθάδη βεζύρην, και φυλακώσετε τον έως άλλην μου προσταγήν.

Δίδοντας λοιπόν αυτό το θέλημα, εσηκώθη και ειπήγεν εις το χαρέμι, εκεί που ήτον η Ζωμπαΐδα η γυναίκα του, η οποία βλέποντάς τον έτσι θυμωμένον τον ερώτησε το αίτιον· αυτός της εδιηγήθη τα όσα ο βεζύρης του είπε, και πως αποφάσισε να τον θανατώση διά την τόλμην που έλαβεν. Η βασίλισσα ωσάν φρόνιμη που ήτον ηθέλησε να τον καταπραΰνη λέγοντάς του· κάνει χρεια, βασιλέα μου, πρώτον να εξετάσης διά όσα αυτός σου είπε διά τον Αμπτούλ, και αν ήθελεν είνε αλήθεια είνε το πρόπον να τον συμπαθήσης με το να σου είπεν εκείνο που είνε, ειδέ μη και ήθελεν είνε ψεύμα, τότε πρέπει να τον παιδεύσης διότι, έτσι απλώς και ως έτυχε, δεν πρέπει να τον θανατώσης.

Άρσεν αυτή η γνώμη του βασιλέως, και αποφάσισε να πηγαίνη ο ίδιος εις την Μπέσρα διά να βεβαιωθή καταλεπτώς. Όθεν διά νυκτός καβαλλικεύοντας ένα του καλόν άλογον, και χωρίς να πάρη τινά εις την συντροφιάν του εμίσευσε διά την Μπάσρα· Φθάνοντας δε εκεί ύστερον από μερικών ημερών περιπάτημα, ειπήγε και εκόνευσεν εις ένα χάνι κοντά εις την πόρτα του κάστρου, και αφού αναπαύθη ολίγον έκραξε τον χαντζή, ο οποίος ήτον ένας σεβάσμιος γέρων, και του λέγει· αλήθεια ευρίσκεται εδώ ένας άνθρωπος, που ονομάζεται Αμπτούλ, ο οποίος υπερβαίνει τους μεγαλυτέρους βασιλείς εις την γενναιότητα και

μεγαλοπρέπειαν; Ναι, αυθέντη μου, απεκρίθη ο χαντζής, και αν ήθελα έχω χίλια στόματα, δεν ήθελα δυνηθή να διηγηθώ τα πλούτη του, τα γενναία του κατορθώματα, και τες χάρες που καθημερινώς δείχνει εις όσους εις αυτόν συντρέχουν. Ο Καλίφης έμεινε εκστατικός διά όσα ήκουσε, και καθώς είχε χρείαν να αναπαυθή, ανεχώρησεν από τον χαντζή και επήγε να κοιμηθή, γεμάτος από στοχασμούς.

Το ταχύ σηκωνόμενος επήγεν εις την αγοράν, και εκεί ερώτησεν ένα ράφτην διά να του δείξη πού κατοικεί ο Αμπτούλ· Ε! από πού έρχεσαι εσύ, του απεκρίθη ο ράφτης, και δεν ηξεύρεις πού κατοικεί ο Αμπτούλ; το σπήτι του είνε γνωστόν εις όλους περισσότερον από το σαράγι του βασιλέως. Ο Καλίφης απεκρίθη του ράφτη λέγοντας· πως εγώ είμαι ξένος, και δεν εματάλθα εις ταύτην την χώραν· όθεν μου κάνεις την χάριν να μου δείξης πού κατοικεί. Τότε ο ράφτης είπεν ενός δούλου του, και τον έφερεν εις το παλάτι του Αμπτούλ, το οποίον ήτο κτισμένον με θαυμασιωτάτην τέχνην. Ο Καλίφης, εμβαίνοντας εις αυτό, είδε πολλούς ανθρώπους του σπητιού σκλάβους και ελευθέρους, που επερνούσαν τον καιρό τους με χαρές και παιγνίδια καρτερώντας τες προσταγές του αυθέντου τους· και πλησιάζοντας εις ένα από αυτούς, του είπε· Αδελφέ, σε παρακαλώ, ύπαγε να ειπής του αυθέντου σου, ότι ένας ξένος επιθυμεί να ομιλήση με αυτόν. Ο δούλος επήγεν ευθύς και έδωσε την είδησιν του αυθέντου, ο οποίος ευθύς έτρεξεν εις την σκάλαν διά να τον δεχθή, και πιάνοντάς τον από το χέρι τον έφερεν εις ένα μεγαλοπρεπέστατον χοντζερέ. Ο Καλίφης, αφού τον εχαιρέτησε με όλον το σέβας, του είπε· πως έχοντας ακούσει από πολλούς την φήμην του καλού του ονόματος δεν ημπόρεσε να υποφέρη που να μην έλθη να τον απολαύση, και να λάβη την τιμήν να ιδή με τα μάτια του τα όσα ήκουσε να του διηγηθούν. Ο Αμπτούλ, αφού του έκαμε την απόκρισιν με κάθε ταπεινώσιν, τον έβαλε και εκάθισεν εις ένα χρυσό μαξιλάρι, και τον ερώτησεν από ποίον τόπον ήτο, και πού είναι κονεμένος. Ο Καλίφης του απεκρίθη πως ήτον πραγματευτής από το Μπαγδάτι, και πώς ήτο κονεμένος στο πρώτο χάνι του κάστρου.

Δεν επέρασε πολλή ώρα που εσυνομιλούσαν, και ο Καλίφης βλέπει να εμπαινουν δώδεκα νέοι βαστώντες εις τας χείρας ποτήρια από αγάθην, εγκεκοσμημένα με λίθους πολυτίμους, γεμάτα από διάφορα εκλεκτά σερμπέτια· οπίσω από αυτούς ήρχονταν δώδεκα ωραιότατες σκλάβες βαστάζοντάς μεγαλώτατες απλάδες φαρφουρένιες γεμάτες από εξαιρετα γλυκίσματα και ζαχαρικά. Οι νέοι επρόσφεραν του Καλίφη τα σερμπέτια, ο οποίος πίνοντας ωμολόγησε πώς παρόμοια εις όλην του την ζωήν δεν έπιεν, αλλ' ούτε έφαγε νοστιμώτερα γλυκύσματα και ζαχαρικά από εκείνα. Φθάνοντας εις εκείνο το αναμεταξύ η ώρα του γεύματος, ο Αμπτούλ επήρε τον Καλίφην από το χέρι και τον έφερεν εις

έναν άλλον ωραιότερον χοντζερέ, εις τον οποίον ήτον μία πολυτελής τράπεζα ετοιμασμένη, γεμάτη από διάφορα εκλεκτά φαγητά, βαλμένα όλα εις αγγεία από χρυσίον καθαρόν, και από φαρφουρί της Κίνας.

Αφού ετελείωσε το γεύμα, εσηκώθη και ήλθεν εις ένα τρίτον χοντζερέ πλέον πλουσιότερον από τους άλλους δύο, εις τον οποίον ήλθαν εκείνες οι ωραιότατες σκλάβες συντροφευμένες με πολλοτάτους λαλητάδες διαφόρων οργάνων, και με άλλους τόσους τραγουδιστάδες πολλά εξαιρετους, οι οποίοι όλοι μαζί με τα λαλούμενα έκαναν μίαν αρμονίαν τόσον γλυκείαν και νόστιμον, που έκαμε τον Καλίφην να μένη εκστατικός. Εγώ, έλεγε μόνος του, έχω τους πρώτους τραγουδιστάδες που είναι, μα οι φωνές που ακούω εις τούτους μού τους υπερβαίνουν κατά πολλά, και θαυμάζω πώς ένας απλούς άνθρωπος και χωρίς καμμίαν αξίαν να υπερέβη έτσι και τους ιδίους βασιλείς εις την μεγαλοπρέπειαν. Και εις αυτό το αναμεταξύ που αυτός εστοχάζετο έτσι, ο Αμπτούλ εβγήκε από τον χοντζερέ, και εγύρισε με μίαν βέργαν εις το χέρι, και με ένα δενδράκι από χρυσίον, που είχε τα κλωνάρια και τα φύλλα από σμαράγδια, και τους καρπούς από ρουμπίνια, εις δε την κορυφήν του εφαινονταν ένα παγώνι από χρυσίον καθαρόν, του οποίου το κορμί ήτον γεμάτον από πολύτιμα μυρωδικά ξύλα· απόθεσεν αυτό το δένδρον εις τους πόδας του Καλίφη, και με την βέργαν που είχεν εις το χέρι του εκτύπησε το κεφάλι του παγωνιού, το οποίον ευθύς ετέντωσε την ουράν του, και άρχισε να γυρίζη με μίαν εύμορφην τάξιν, και εις τον γύρον που έκανεν έβγανεν διάφορες ευωδίες από τα μυρωδικά ξύλα που είχεν εις το κορμί του.

Ο Καλίφης δεν είχε χορτασμόν από την όρεξιν που είχε να το θεωρή, και να αισθάνεται εκείνες τες ευωδίες· και ευθύς επήρην από έμπροσθέν του εκείνο το δένδρον, και ο Καλίφης έμεινε συγχισμένος που το εσήκωσεν έτσι ογλήγορα, εις καιρόν που είχε την ευχαρίστησιν να το θεωρή, και στοχαζόμενος έλεγεν· άρα γε να εφοβήθη να μη του το ζητήσω να μου το χαρίση και το εσήκωσεν, και αφ' ότι βλέπω τούτος είναι ένας άνθρωπος, που δεν ειξεύρει την διάκρισιν και την ευγένειαν, καθώς το εστοχαζόμουν. Και τον καιρόν που έκανεν αυτούς τους στοχασμούς, ο Αμπτούλ εξαναήλθεν εις τον χοντζερέ με ένα σκλαβόπουλον, που έλαμπε ωσάν ο ήλιος. Αυτό το ευγενικό σκλαβόπουλο εκρατούσεν εις το χέρι ένα ποτήρι καμωμένον από ένα κομμάτι ρουμπίνι, γεμάτο από ένα εξαιρετον κρασί, και πλησιάζοντας εις τον Καλίφην του το έδωκε να πιή. Ο Καλίφης αφού έπιεν, ηθέλησε να επιστρέψη το ποτήρι, μα έμεινεν εκστατικός οπόταν το είδε πάλιν γεμάτο από κρασί πριν το δώση. Αυτός το ξαναπίνει έως την ύστερη σταλαγματιά, και εκεί που ήθελε να το επιστρέψη το βλέπει πάλιν γεμάτο ωσάν το πρώτο, χωρίς κανείς να το γεμίση.

Εἰς τοῦτο το θέαμα ἐστάθη μεγαλύτερος ὁ θαυμασμός τοῦ Καλίφῃ ἀπὸ τοῦ παγωνιοῦ καὶ τοῦ δένδρου, καὶ ἠρώτησε πῶς εἶνε αὐτό, πού το ποτήρι γεμίζει μοναχό του; Ὁ Ἀμποῦλ εἶπε πῶς αὐτό ἦτο ἔργον ἐνός φιλοσόφου, ὁ ὁποῖος ἤξευρεν ὅλα τα ἀπόκρυφα τῆς φύσεως· καὶ λέγοντας ἔτσι παίρνει τὸ σκλαβόπουλο ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ με πολλήν βίαν ἐβγήκε πάλιν ἀπὸ τὸν χοντζερέ. Ἐκακοφάνῃ πάλιν τοῦ Καλίφῃ αὐτό τὸ κάμωμα, καὶ με τὸν εαυτὸν τοῦ εἶπεν· ὦ μα τὴν ἀλήθειαν ἐτούτος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει σωστά τὸ μυαλό του· αὐτὸς μου φέρνει αὐτά τα περιεργὰ πράγματα καὶ μου τα δείχνει χωρὶς νὰ τοῦ τα ζητήσω, καὶ ὁπότεν με βλέπει πού τα στοχάζομαι με περιέργειαν, μου τα σηκώνει εὐθὺς ἀπὸ ἐμπροστὰ μου, καὶ με ἀφίνει με τὸν θαυμασμόν· ἤμπορεῖ νὰ εἶνε πράγμα πλέον γελοιώδες ἀπὸ αὐτό; Καὶ ἐκεῖ πού με αὐτὸν τὸν τρόπον ἔστεκε στοχάζόμενος, τὸν βλέπει πάλιν νὰ ξαναέμπῃ με μὴ σκλαβοπούλα στολισμένη ὡσάν μὴν ὠραία βασιλοπούλα.

Ὁ Καλίφῃς βλέποντας μὴν τέτοιαν ὠραιότητα ἐμείνεν ἐκοτατικός ἀπὸ τὸν θαυμασμόν τοῦ. Αὐτὴ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπροσκύνησεν ἐκάθισε κοντὰ τοῦ. Καὶ ὁ Ἀμποῦλ εὐθὺς τῆς ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας ἓνα τζιβούρι, καὶ τὸ ἐλάλησε με τόσην νοστιμάδα, πού ὁ Καλίφῃς μὴν ἤμπορώντας πλέον νὰ υπομείνῃ ἐφώναξε λέγοντας· ὦ φίλε, μεγάλης ζήλιας εἶνε ἡ τύχη σου· οἱ μεγαλύτεροι βασιλεῖς τοῦ κόσμου δὲν εἶνε τόσο ἐτυχημένοι ὡσάν τοῦ λόγου σου. Εὐθὺς πού ὁ Ἀμποῦλ ἐκατάλαβε πῶς ὁ Καλίφῃς ἦτον ἐκοτατικός καὶ διὰ τὴν σκλάβαν, εὐθὺς τὴν ἐπήρε, καὶ τὴν ἐβγάλεν ἔξω ἀπὸ τὸν χοντζερέ. Ἐστάθη αὐτό μὴν νέα πληγὴ τοῦ Καλίφῃ, καὶ ὀλίγον ἐλείψε πού νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἀγανάκτησίν τοῦ καὶ τὴν ὀργὴν· ἐκρατήθη ὁμῶς καθὼς ἤμπορεσε. Καὶ ξαναγυρίζοντας ὁ Ἀμποῦλ ἐξακολούθησαν νὰ ξεφαντώνουν ἔως εἰς τὸ βασιλευμα τοῦ ἡλίου. Ὁ Καλίφῃς τότε τοῦ εἶπεν. ὦ γενναίε Ἀμποῦλ, ἐγὼ εὐρίσκομαι πολλὰ ὑπόχρεως διὰ τὰς μεγάλας δεξιώσεις πού μου ἔκαμες, σου ζητῶ τὸ λοιπὸν τὴν ἀδειαν διὰ νὰ τραβηχθῶ εἰς τὸ κονάκι μου διὰ νὰ σε ἀφήσω εἰς ἀνάπαυσιν. Ὁ Ἀμποῦλ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τὸν ἀφήσε νὰ μισέσῃ, καὶ ἀποχαιρετώντας τὸν τὸν ἐσυντρόφευσεν ἔως τὴν σκάλαν, ζητώντας τοῦ συμπάθειο, ἀν δὲν τὸν ἐπεριποιήθη καθὼς τοῦ ἔπρεπεν.

Ὁ Καλίφῃς καθὼς ἐβγήκεν ἀπ' ἐκεῖ ἀρχισε νὰ στοχάζεται καὶ λέγει· μου φαίνεται καὶ ἐμένα πῶς αὐτὸς ὁ Ἀμποῦλ νὰ ὑπερβαίνει εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοὺς βασιλεῖς, μὰ εἰς τὴν γενναιότητα ὄχι. Ὁ βεζύρης μου δὲν ἔχει εὐλόγον αἰτίαν νὰ τὸν παρομοιάσῃ μετ' ἐμένα εἰς τὴν γενναιότητα, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶδα νὰ μου χάρισῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ὅσα μου ἔδειξε, καὶ ἤμπορῶ νὰ τὸν στοχασθῶ διὰ ἓνα ἄνθρωπον κενόδοξον παρὰ γενναῖον· ὅθεν διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συμπαθῆσω τὸν βεζύρη μου, ἐπειδὴ ἀντὶς νὰ μου εἶπῃ ἀλήθειαν, μου εἶπε ψεῦμα. Τὸν καιρὸν

που ο Καλίφης έκανε τέτοιους λογισμούς κατ' επάνω του Αμπτούλ και του Βεζύρη του, έφθασεν εις το κονάκι του · και εκεί έμεινεν εκστατικός γιατί το βρήκε στολισμένον με διάφορα πευκιά της Περσίας και άλλα πλούσια στρωσίδια, με έναν αριθμόν από σκλάβους και δούλους, από άλογα, μουλάρια και καμήλια, γεμάτη η αυλή · και έξω από αυτά είδεν εκεί το χρυσούν δένδρον με το παγώνι, το σκλαβόπουλο με το ποτήρι και την σκλαβοπούλαν με το τζιβούρι. Οι δούλοι και οι σκλάβοι ωσάν τον είδαν επρόσπεσαν εις τους πόδας του, και η σκλαβοπούλα του επρόσφερον ένα γράμμα με μια χρυσή βούλλα, το οποίον ανοίγοντας ο Καλίφης είδε που έγγραφεν ούτως · «Ω ακριβέ μου και αγαπημένε μου ξένε, σε παρακαλώ να με συμπαθήσης αν δεν σε εδεξιώθην καθώς σου έπρεπε · θέλεις λοιπόν λάβει διά σημείον της αγάπης που σου προσφέρω, και διά το χρέος που ομολογώ εις τους ξένους, τα όσα σου στέλνω, χωρίς να εναντιωθής εις την προσφοράν μου η οποία είναι το δένδρον με το παγώνι, το σκλαβόπουλο με το ποτήρι, και η ωραία σκλαβοπούλα με το τζιβούρι · επειδή και είναι δίκαιον να σου τα χαρίσω, με το να εκατάλαβα πώς σου άρεσαν κατά πολλά · διατι ένα πράγμα που αρέσει ενός φίλου μου, δεν είναι πλέον ιδικόν μου.»

Τελειώνοντας ο Καλίφης αυτό το γράμμα έμεινε έξω από τον εαυτόν του διά την γενναιότητα του Αμπτούλ, και τότε ωμολόγησεν ότι αδικώς τον εκατάκρινε τόσοσν αυτόν, όσον και τον Βεζύρην του, και με πολλόν αναστεναγμόν εφώνασεν. Ω Καλίφ! μην επαινάσαι πλέον πώς εσύ είσαι ο πλέον ένδοξος και ο πλέον γενναίος από όλον τον κόσμον · ένας υπήκοός σου σε υπερβαίνει · μα πάλιν είπε με τον εαυτόν του, και πώς ημπορεί ένας υπήκοος να κάνη τέτοια πολύτιμα πράγματα; πρέπει εγώ να τον εξετάξω πώς έχει τόσα πλούτη · έκαμα αχαμνά που δεν τον εξέταξα χθες · εγώ δεν θέλω γυρίσει εις το βασιλείον μου, ανίσως και δεν θέλω μάθει καταλειπώς πώς είνε έτσι υπέρπλουτος · αυτό μου είνε αναγκαίον να ηξεύρω διά ένα που είνε εις το βασιλείον μου υπήκοος, και να ζη πλέον δοξασμένος από εμένα που είμαι βασιλέας του, κάνει χρεια εγώ να ξαναπηγαίνω να τον ανταμώσω, και με εύμορφον τρόπον να πασχίσω να τον κάμω να ομολογήση την αιτίαν που είνε τόσοσν υπέρπλουτος,

Ανυπόμονος ο Καλίφης διά να πληρώση την επιθυμίαν του, αφίνει τους δούλους και τα άλλα εις το κονάκι, και την ιδίαν ώραν ξαναγυρίζει προς τον ευεργέτην του, και ευρίσκοντάς τον μόνον είπεν. Ω γενναιότατε Αμπτούλ, τα δώρα που μου έστειλες είνε τόσοσν υπερβολικά και πλούσια, που διστάζω να τα δεχθώ · και παρακαλώ σεδος μου την άδειαν διά να σου τα επιστρέψω οπίσω · επειδή και μου φθάνει η δεξιώσις, που μου έκαμες, η οποία είνε αρκετή διά να κηρύξω την γενναιότητά σου εις όλον το Μπαγδάτι. Κύριε, απεκριθή ο Αμπτούλ

γεμάτος από ταπεινώσιν, εσύ έχεις βεβαίως αιτίαν να παραπονεθής από τον δυστυχή Αμπτούλ· κάνει χρεία, ότι κάποιον από όσα έκαμα δεν θα σου αρέση, και ζητείς να μου επιστρέψης τα δώρα, που σου έστειλα; Όχι, όχι απεκρίθη ο Καλίφης, μη γένοιτο αυτό, εγώ είμαι πολλά σκοτισμένος από τα ευγενικά σου καμώματα, και από τες δεξιώσες σου, και μάλιστα διά τα πολύτιμα δώρα σου, τα οποία υπερβαίνουν εκείνα των βασιλέων· και αν είχα την άδειαν διά να ειπώ εκείνο που στοχάζομαι, ήθελα σου ειπεί πώς πρέπει να μην είσαι τόσο ελεύθερος εις το να μοιράζης τον πλούτον σου· επειδή και πρέπει να στοχασθής ότι κάμνοντας έτσι εξ αποφάσεως πρέπει να τον ολιγοστεύης.

Ο Αμπτούλ εχαμογέλασεν εις αυτά τα λόγια, και είπε προς τον καλίφην. Κύριε, εμένα δεν μου είνε άλλο αναγκαίον, παρά να κρατήσης τα δώρα που σου έστειλα, και, οπόταν μου υποσχεθής διά να τα κρατήσης, θέλω σου ειπεί πώς ημπορώ να κάμω άλλα πλέον πλουσιώτερα χαρίσματα καθημερινώς, χωρίς να μου προξενηθή καμμία ενόχλησις και ζημία. Γνωρίζω καλώτατα πως θαυμάζεις με τούτα που σου λέγω· μα θέλει παύσει ο θαυμασμός σου οπόταν σου διηγηθώ την ιστορίαν μου, και τα συμβεβηκότα που μου έτυχαν· πρέπει να σου τα φανερώσω θεληματικώς, επειδή και σε βλέπω πώς είσαι ένας άνθρωπος πολλά ευγενής και περίεργος. Και λέγοντας έτσι τον επήρεν από το χέρι, και τον έφερεν εις ένα άλλον χοντζερέ χίλιες φορές πλέον πλουσιώτερον από τους άλλους, εις τον οποίον έβγαιναν από κάθε μέρος ευωδίες θαυμάσιες, και εις την μέσην αυτού του χοντζερέ ήτον ένας θρόνος χρυσός, εις τον οποίον ο Αμπτούλ τον έβαλε και εκάθισε, και αυτός ομοίως εκάθησεν εις ένα άλλον κοντά του, και άρχισε να του διηγηθή την ιστορίαν της ζωής του με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία των συμβεβηκότων του πλουσίου Αμπτούλ Μπάρση.

Εγώ είμαι υιός ενός ντζοβαϊρτζή από την Αίγυπτον, ονόματι Αβδελαζιζ. Αυτός όντας πολλά πλούσιος, και φοβούμενος να μη φθονηθή από τον φιλάργυρον βασιλέα της Αιγύπτου ανεχώρησεν απ' εκεί, και ήλθε και εκατοίκησεν εδώ εις την Μπάσρα· ύστερον υπανδρεύθη με μίαν θυγατέρα ενός πλουσίου πραγματευτού, και εγώ είμαι ο μοναχός τους καρπός. Αποβαίνοντας ο πατήρ μου και η μητέρα μου έμεινα μόνος κληρονόμος όλου του πλούτου και εχαιρόμουν μίαν υπερβολικήν ευτυχίαν· μα όντας πολλά νέος και άγνωστος εξώδεσα την κληρονομίαν μου χωρίς στοχασμόν, διά να απολαύσω τα κακά μου θελήματα, και φερνόμενος με τούτον τον τρόπον δεν επέρασαν τρεις χρόνοι, και ευρέθη όλη μου η κληρονομία εφθαρμένη. Βλέποντας τον ογλήγορον φθαρμόν που έκαμα του πλούτου μου, και εντρεπόμενος να

φανώ εις τους γνωρίμους μου και φίλους μου εις δυστυχομένην κατάστασιν, απεφάσισα να φύγω από εδώ, και να υπάγω όπου η τύχη μου με ήθελε ρίξει· και ούτως αποφασίζοντας ανταμώθηκα με ένα караβάνι, που επήγαινε διά την Αίγυπτον, και εμίσευσα με κάμποσα αργύρια, που μου είχαν απομείνει· και περιπατώντας εφθάσαμεν εις το Μουσούλ, και από εκεί εις την Δαμασκόν και γυρίζοντάς την έρημον της Αραβίας και το βουνόν Φαρά, εφθάσαμεν εις την Αίγυπτον. Η ευμορφιά των παλατιών, και η μεγαλοπρέπεια των Τζαμιών της Αιγύπτου με εξέπληξαν και στοχαζόμενος εις εκείνην την στιγμήν πως ήμουν εις εκείνην την πόλιν, όπου εγεννήθη ο πατέρας μου, δεν ημπόρεσα να βαστάξω τα δάκρυα, που από τα μάτια μου έτρεχαν, λέγοντας μόνος μου, ω πατέρα μου, αν εσύ εξούσες εις τούτον τον τόπον, που ήσουν από όλους τιμημένος, και ήθελες ιδεί τον υιόν σου εις τούτην την δυστυχομένην κατάστασιν, τι λογής άραγε ήθελεν είσθαι ο πόνος σου;

Περιπλεγμένος εις αυτούς τους στοχασμούς, έφθασα εις τα χείλη του ποταμού Νείλου, προς το τελευταίον μέρος του βασιλικού παλατίου, και εκεί που επεριδιάβαζα, βλέπω μιαν ευγενικήν γυναίκα κατά πολλά νέαν και ωραιάν εις ένα παραθύρι του παλατίου, της οποίας η ωραιότης με έκαμε να μείνω ωσάν νεκρός. Τότε εγώ εστάθηκα διά να την θεωρήσω, και αυτή καταλαμβάνοντας που την εκύτταζα, ετραβήχθη μέσα και έκλεισε το παραθύρι· εγώ, τετρωμένος από την ωραιότητά της, όλην εκείνην την ημέραν και την νύκτα δεν εστοχαζόμουν άλλο παρά αυτήν· και άκουσον τι μου επροξένησεν αυτή η αγάπη.

Την ερχομένην ημέραν, μη έχοντας ησυχίαν από τον έρωτα, εξαναπήγα διά να την ματαϊδώ, όμως δεν έτυχα του ποθουμένου, και γυρίζοντας την άλλην ημέραν εστάθηκα πλέον ευτυχομένος, επειδή την είδα εις το ίδιο παραθύρι. Αυτή βλέποντας που την εκύτταζα με επιμέλειαν, άρχισε να με ονειδιζη λέγοντας· δεν ηξεύρεις, τολμηρέ και αυθάδη, πόσον είνε εμποδισμένον εις τους άνδρας που ήθελαν τολμήσει να σταθούν υποκάτω εις το παραθύρι τούτου του παλατίου; αν οι φύλακες του βασιλέως θέλουν σε καταλάβει ευθύς θέλουν σε παιδεύσει σκληρώς. Αντί εγώ να δειχθώ φοβισμένος από τα λόγια της, και να δοθώ εις φυγήν, της είπα· κυρία μου, εγώ είμαι ένας ξένος, και δεν ηξεύρω τους νόμους της Αιγύπτου· μα με όλον τούτο και αν ήθελα τους ηξεύρει, το κάλλος σου με ήθελεν εμποδίσει να τους φυλάξω. Α τολμηρέ και αυθάδη, εφώναξεν, εκείνη η τόλμη σου θέλει σε κάμει να δοκιμάσης εκείνο που σου πρέπει· και ετραβήχθη με θυμόν από το παραθύρι. Εγώ βλέποντάς την τοιούτης λογής θυμωμένην ανεχώρησα, και επήγα διά να αναπαυθώ εις το κονάκι μου· και πριν υπάγω να κοιμηθώ μία

σοφοδρά θέρμη με επλάκωσεν από τον πόνον της αγάπης, και όλην εκείνην την νύκτα επέρασα κακώς έχοντας.

Η επιθυμία ως τόσον διά να ξαναϊδώ εκείνην την νέαν και η ελπίδα που είχα εις το να με δεχθή με γλυκύτερον βλέμμα, μου έπαυσεν ολίγον την θέρμην και την άλλην ημέραν συρόμενος από τον τρελλόν μου έρωτα εξαναπήγα υποκάτω εις το συνηθισμένον παράθυρον, και έμεινα εκεί διά να ξαναϊδώ την ωραϊαν μου κυρίαν. Αύτη άμα με είδε πάλιν να ξαναπάγω εκεί με εκύτταξε με βλέμμα φοβερόν, που μου επροξένησε φόβον, και άρχισε να μου λέγη· δυστυχιμένε, ύστερα από τόσους φοβερισμούς, που σου έκαμα, ακόμα τολμάς να φανής εδώ; φεύγα το λοιπόν ογλήγορα από εδώ· τώρα ευθύς κάνω και σε θανατώνουν. Ετούτα τα λόγια, που έπρεπε να φοβίσουν κάθε τολμηρόν άνθρωπον, εμένα καθόλου δεν με εσύγχισαν, και αντίς να τραβηχθώ από εκεί, εγώ τόσον περισσότερο την εθεωρούσα και με τρυφερότητα της απεκρίθηκα· ω ωραιοτάτη κυρία, το πιστεύεις ότι ένας δυστυχής, ο οποίος εινε όλως δόλου παραδομένος εις τον έρωτά του και χωρίς ελπίδα δεν λατρεύει άλλο, ημπορεί ποτέ να φοβηθή θάνατον; αχ, αγαπώ κάλλιον να χάσω την ζωήν μου, παρά να υστερηθώ να μη σε ιδώ.

Ας εινε το λοιπόν, απεκρίθη εκείνη, επειδή και είσαι τόσον σταθερός, ύπαγε να περάσης το επίλοιπον μέρος της ημέρας εις άλλον τόπον, και προς το βράδυ ξαναγύρισε εδώ γιατί έχω να σου μιλήσω. Έτσι λέγοντας ετραβήχθη από το παραθύρι, και με άφησε γεμάτον από χαράν, αγάπην και ελπίδα. Μισεύοντας το λοιπόν, απ' εκεί ευθύς επήγα να στολισθώ τα καλύτερα φορέματα που είχα, και να καλλωπισθώ διά να αρέσω περισσότερο εκείνης της κυρίας, και εστοχαζόμουν τότε πώς είμαι ο πλέον ευτυχιμένος του κόσμου, αλησμονώντας τελείως την δυστυχίαν μου, και την κατάστασίν μου. Οπόταν δε επλησίασεν η νύκτα επήγα εις τον διωρισμένον τόπον, και αφού επλησίασα εκεί, είδα ένα σχοινί που ήτον κρεμασμένον από το παραθύρι της κυρίας, η οποία μου εχρησίμευε διά να ανέβω με αυτό βοηθούμενος από αυτήν που με ετραβούσε, και εμβαίνοντας εις τον πρώτον οντά με έκαμε και απέρασα εις τον δεύτερον, που ήτον πλουσίως στολισμένος.

Εστοχάσθηκα πολλά ολίγον τα πολύτιμα στρωσίδια, και τα θαυμαστά πράγματα, που ήτον εις αυτόν, επειδή η κυρία ήτο εκείνη που μόνον εστοχαζόμουν, της οποίας η θεωρία μου επροξένησε πολλήν ευχαρίστησιν και ηδονήν.

Δεν ημπορώ, ω κύριε μου, να σου διηγηθώ το κάλλος της και την νοστιμάδα της· ή η φύσις την είχε κάμει τόσον ωραϊαν, διά να δείξη τα

μεγαλεία της, ή η φλόγα του έρωτός μου την έκανε να μου φαίνεται έτσι πολλά εύμορφη· μα ως τόσο εγώ ενθυμούμαι πως έμεινα εκστατικός από την ευμορφάδα της.

Ερχόμενος το λοιπόν εις εκείνον τον πλούσιον χοντζερέ, με έβαλε και εκάθισα εις ένα θρονί· ομοίως και αυτή εκάθησε πλησίον μου, και άρχισε να με ερωτά ποίος ήμουν. Εγώ της εδιηγήθηκα με όλην την αλήθειαν την ιστορίαν μου και την εκατάλαβα που έλαβε σπλάγχχνος διά την κατάστασιν μου· και από την ευσιπλαγχχνίαν που μου έδειχνεν, εκατάλαβα πώς ήτον μεγάλης και γενναίας καρδίας. Και αφού ετελείωσα την ιστορίαν μου αρχίσαμε να κάνωμε ομιλίας αγάπης, και να χαιρώμασθε μετά πολλής ηδονής διά την αντάμωσιν μας. Έπειτα από αυτήν την συναναστροφήν αυτή μου είπεν· επειδή και εσύ μου εφανέρωσες με καθαρότητα το ποίος είσαι, είνε το πρόπον και εγώ να σου ομολογήσω το ποία είμαι.

Εγώ ονομάζομαι Δαρδανέ, και εγεννήθηκα εις την Δαμασκόν· ο πατέρας μου ήτον βεζύρης του βασιλέως που κατά το παρόν βασιλεύει, τον οποίον τον επωνόμαζαν Βεροούζ· αυτός εφθονήθη από εχθρούς, και έκαμαν τον βασιλέα και του εσήκωσε την αξίαν του, και ωσάν έμεινε χωρίς αξίαν, ετραβήχθη εις ένα σπήτι που είχε, και ησούχαζε. Δεν επέρασε πολύς καιρός και απέθανε, και έμεινα εγώ με την μητέρα μου, η οποία ευθύς που απόθαψε τον πατέρα μου άφησε το ό,τι και αν είχε, και ανταμώθη με ένα που αγαπούσε, και εμίσευσε διά τας Ινδίας με ένα καράβι πραγματευτάδικο· μα πριν μισέυση αυτή η κακής διαθέσεως γυναίκα, με όλον που ήτον μητέρα μου, με επούλησεν εις ένα πραγματευτήν από σκλάβες, ο οποίος με έφερεν εδώ μαζί με άλλες πολλές, που είχαν αγοράσει διά να τες φέρη εις το σαράγι τούτου του βασιλέως· οπόταν δε είδε τον καιρόν αρμόδιον διά να μας παρουσιάση εις τον βασιλέα, μας εστόλισε με διάφορα στολίδια και φορέματα, και μας έφερεν εις το βασιλικόν σαράγι. Ο βασιλεύς έκαμε διά να περάσωμεν από έμπροσθέν του από μίαν φοράν, και οπόταν επέρασα εγώ από έμπροσθέν του, τον βλέπεις και κατεβαίνει από τον θρόνον του, και πλησιάζει προς εμένα και με θαυμασμόν λέγει· τι ωραιότης είνε εις ετούτην την σκλάβα; τι εύμορφα καμωμένη και νόστιμη; τι στόμα; τι μάτια; τι μορφή είνε ετούτη; αχ φίλε μου, γυρίζει προς τον πραγματευτήν και του λέγει· από όσες σκλάβες μου επούλησες αφού και σε γνωρίζω, παρόμοιαν ωσάν ετούτην δεν είδα· ζήτησε το τι θέλεις δι' αυτήν μόνην, επειδή και αυτή μόνη αξίζει διά χίλιες. Τέλος πάντων ο βασιλεύς όντας γεμάτος από έρωτα δι' εμένα, έκαμεν ευθύς και εμέτρησαν του πραγματευτού όσα αργύρια και αν εζήτησε, και έπειτα τον απέστειλε μαζί με τες άλλες του σκλάβες.

Ἐκραξεν ευθύς ο βασιλεύς τον αρχιευνούχον του και του εἶπεν· ἔπαρε τούτην την σκλάβαν, και βάλε την μοναχήν εις τον πλέον πλουσιώτερον χοντζερέ, και πρόσεχέ την ωσάν βασιλίσσαν. Ο αρχιευνούχος υπήκουσε, και με ἔφερεν εδῶ που με βλέπεις, ο οποίος εἶνε ο πλέον πλουσιώτερος χοντζερές που ἔχει. Και ευθύς που ἦλθα εδῶ πολλές σκλάβες μου ἔφεραν πλούσια φορέματα, και ἄλλα διάφορα αναγκαῖα στολίδια. Ὅλες αὐτές μου εἶπαν πως ο βασιλεύς τες ἔστειλε διά να με δουλεύσουν μετά μεγάλης επιμελείας· ὕστερα ἀπὸ αὐτές ἦλθε και ο βασιλεύς διά να με εὕρη. Αὐτός μου εφανέρωσε την ἀγάπην του με κάθε λογῆς σημεῖον και τέλος πάντων με ἐκήρυξε διά Σουλτάνα του. Ὅλες οι σκλάβες που εστοχάζονταν να εἶνε στολισμένες με ἄκραν ωραιότητα, ἔμειναν παραιτημένες ἀπὸ τον βασιλέα, και γεμάτες ἀπὸ φθόνον ἐναντίον μου, δεν ἔλειψαν με κάθε τρόπον να πασχίσουν διά να με βγάλουν ἀπὸ την ἀγάπην του βασιλέως, μα ἐγὼ ἐφέρθηκα τόσο καλά, που ἔκαμα και δεν ἔλαβαν το ποθοῦμενον· ἀλλὰ με ὅλες τούτες τες τιμές και χάρες ἐγὼ δεν εἶμαι ευχαριστημένη με την τύχην· ἐπειδὴ και με κανένα τρόπον δεν ἠμπορῶ να λάβω ἀγάπην προς τον βασιλέα· και με ὅλον που αὐτός πάσχει διά να κερδίση την ἀγάπην μου, τόσο περισσότερο μισητός μου γίνεται· μα πρέπει να ομολογήσω την ἀλήθειαν ὅτι αὐτός εἶνε ἕνας βασιλέας πολλά εὐμορφος, γλυκὺς και καλῆς καρδιάς· και εις τούτο δεν ἠξεύρω τι να εἰπῶ διά το αἶτιον, που με κανένα τρόπον δεν ἠμπόρεσα να λάβω κλίσιν προς αὐτόν ἢ ἡ ἀγάπη δεν στέκει εις ἡμᾶς ἢ ἡ ἀγάπη μου εφυλάττονταν διά ἐσένα· ἐπειδὴ και ευθύς που σε εἶδα, με ὅλον που σε ὠνειδισα, ἡ καρδιά μου ὁμως εἶχε λαβωθῆ διά ἐσένα· και ἠμπορῶ να εἰπῶ πῶς ἐσὺ εἶσαι ο πρῶτος ἄνθρωπος, που εις ὅλην μου την ζωὴν ἀγάπησα. Εἰς ἀπόκρισιν μιας ομολογίας τόσο υποχρεωτικῆς, που μου αὐγάτιζε την ευτυχίαν μου, ἔταξα της κυρίας μίαν ἀγάπην ἀθάνατον, βεβαιώνοντάς την πως ἡμουν ἔτοιμος να χύσω το αἷμα μου εις κάθε της χρεῖαν.

Αὐτὴ ἔμεινε πολλά ευχαριστημένη εις την ἀπολογίαν που της ἔκαμα, και εις καιρόν που ετοιμαζε διά να μου δώση σημεῖον της ἀγάπης, που εις ἐμὲ ἔδειχνεν, ἰδοὺ που ἀκούμε ἕνα μέγαλον κτύπον εις την πόρταν του χοντζερέ ὅπου εὑρισκόμασθε. Ἡμεῖς εμείναμεν ωσάν νεκροὶ ἀπὸ τον φόβον μας· ὦ ουρανέ, φῶναξεν ἡ Δαρδενέ, ἡμεῖς εἶμασθε χαμένοι· ἐτούτος εἶνε ο βασιλέας. Εἰς μην ἔχοντάς τον τρόπον διά να φύγω, ἐπειδὴ και ἡ τριχιά ἦτον εις τον ἄλλον οντάν, ἐπήγα και ἐκρύφθηκα ὑποκάτω εις το θρονί· και ἡ Δαρδανέ ἐπήγε και ἀνοῖξε την θύραν και ευθύς ἐμπήκεν ο Σουλτάνος με πλήθος ευνούχων και δούλων και ωσάν την εἶδεν ἐφῶναξεν· ὦ δυστυχημένη, ποῖος ἄνθρωπος εὑρίσκεται εδῶ μαζί σου; οι φύλακες του παλατίου μου εἶδαν πως ἀνέβη ἕνας εδῶ και ἐμπήκεν ἀπὸ το παραθύρι. Ἡ Δαρδανέ ἔμεινε ωσάν νεκρά εις τέτοιαν ἐρώτησιν· ζήτησατε, λέγει ο Σουλτάνος των ευνούχων του, να εὕρετε

εκείνον τον τολμηρόν διά να κάμω την εκδίκησιν. Οι ευνούχοι ερευνώντες με ηύραν υποκάτω εις τον θρόνον, και εβγάζοντάς με από εκεί με έσυραν εις τους πόδας του βασιλέως, ο οποίος βλέποντάς με μου είπεν · ω άνομε και ταλαίπωρε, τι είνε τούτη η τόλμη σου; εχάθησαν οι γυναίκες από την Αίγυπτον διά εσένα, και ήλθες να πατήσης το παλάτι μου; Τότε εγώ από τον φόβο μου ολίγον έλειψε που να ξεψυχήσω, και άλλο δεν ανέμενα παρά τον θάνατον. Ο βασιλεύς έβγαλε με θυμόν το σπαθί του διά να φονεύση τόσοσιν εμέ, όσον και την Δαρδανέ · μα μια γρηά σκλάβα του έπιασε το χέρι λέγοντας · τι θέλεις να κάμης, βασιλέα μου; θέλεις να μολύνης το χέρι σου με το αίμα ετούτων των παρανόμων; αυτοί είνε ανάξιοι ακόμα η ίδια γη να δεχθή τα μιανρά τους κορμιά, με το να έκαμαν μίαν τέτοιαν ανομίαν · πρόσταξε να τους ρίξουν από το παράθυρον εις τον ποταμόν Νείλον, διά να γένουν τα μιανρά τους κορμιά βρώσις των ψαριών. Αυτή η γνώμη ήρεσε του βασιλέως, και ευθύς επρόσταξε και μας έρριξαν και τους δύο από το παράθυρο εις τον ποταμόν. Με όλον που ήμουν σκοτισμένος από το πέσιμόν μου εις τον ποταμόν, δεν έλειψα που να έλθω εις τον εαυτόν μου και ν' αρχίσω να πλέω, με το να ήμουν πολλά επιτήδειος · και πλέοντας εβγήκα εις την γην αγνάντια εις το παλάτι · και ευθύς που εβγήκα ενθυμήθηκα την δυστυχίαν της Δαρδανές, που εξ αιτίας μου την έρριξαν και αυτήν εις τον ποταμόν, και μη χάνοντας καιρόν εξαναρίχτηκα εις το ποτάμι διά να ψαρέψω να την εύρω ζωντανήν, ή αποθαμμένην · μα ματαίως έκαμα τον κόπον, μη ημπορώντας να την εύρω εις κανένα μέρος.

Τότε η θλίψις μου εστάθη τόσοσιν σφοδρά, που υπερέβαινε κάθε όρον, στοχαζόμενος τον χαμόν της ωραίας Δαρδανές, και ήμουν τόσοσιν απαρηγόρητος, που έκανα λογαριασμόν να ξαναπέσω να πνιγώ διά να της κάμω συντροφιά · έκλαιγα με πικρότατα δάκρυα, και δεν είχα παρηγοριά. Αλλοίμονον εις εμένα, έλεγα · χωρίς εμέ, χωρίς την θανατηφόρον μου αγάπην, η Δαρδανέ δεν ήθελε λάβει τέτοιον σκληρόν θάνατον · και διατί να έλθω εγώ διά να προξενήσω τον θάνατον και την απώλειαν της ωραίας Δαρδανές; Αυτά και άλλα λέγοντας με μέγαν πόνον της καρδιάς μου, εμίσευσα την αυτήν νύκτα από την Αίγυπτον διά το Μπαγδάτι, μην ημπορώντας πλέον να μείνω εις εκείνην την χώραν, που επροξένησα τόσοσιν κακόν της ωραίας μου Δαρδανές. Μισεύοντας το λοιπόν απ' εκεί, ύστερον από μερικών ημερών περιπάτημα, έφθασα μια βραδιά εις την ρίζαν ενός βουνού διά να αναπαυθώ εκεί εκείνην την νύκτα. Ο ύπνος εκυρίευσεν ευθύς τας αισθήσεις μου, και αποκοιμήθηκα χωρίς να φάγω τίποτε · προς δε τα ξημερώματα της ερχομένης ημέρας κάποιες φωνές παραπονετικές και κλαύματα με έκαμαν να εξυπνήσω · εστάθηκα καμπόσοσιν ήσυχος διά να καταλάβω τι ήτον, και μου εφάνη ότι αυτά τα παραπονέματα να ήταν

ωσάν τινός γυναικός καταδικασμένης εις θάνατον, καθώς και αληθώς ήταν · και ακούσατε την ιστορίαν της.

Ιστορία της κυρίας, που ευρέθη εις ένα σακκί.

Ακούοντας το λοιπόν έτσι, εσηκώθηκα ευθύς, και έτρεξα προς εκείνο το μέρος, που ακούονταν οι φωνές · και αγνάντια βλέπω άνθρωπον, που έκανε ένα λάκκον. Εγώ βλέποντας έτσι εκρύφθηκα οπίσω εις ένα δένδρον διά να ιδώ το αποβησόμενον. Εκείνος αφού έκαμε τον λάκκον είδα που έβαλε μέσα ένα μέγα σακκί, και σκεπάζοντάς το με το χώμα έφυγεν. Οπόταν δε είδα πώς εκείνος έφυγεν, έτρεξα εγώ και επήγα εκεί, και σκάπτοντάς τον ίδιον λάκκον έβγαλα εκείνο το σακκί · βγάνοντάς το βλέπω που ήτον μέσα μία ωραιοτάτη νέα, η οποία εφαινετο πως να έδινε την υστερινήν αναπνοήν · τα φορέματά της, με όλον που ήταν γεμάτα από αίματα, δεν εμπόδισαν που να την φανερώνουν πώς ήτον από αίμα ευγενικόν. Τι σκληρόν χέρι εφώναξα όλος τεταραγμένος από σπλάγχνος, ποίος βάρβαρος ημπορέσε να τελέση τέτοιον ανόμημα εις τούτην την ευγενικήν κυράν · ας ανοίξη η γη να καταπιή ένα τέτοιον φονέα. Η κυρά, που ελογίαζα πως να μην έχη πλέον αναπνοήν, ακούω να μου λέγη · Ω Μουσουλμάνε, λάβε έλεος και σύντρεξέ με αν αγαπάς τον Πλάστην · βάλε μου μίαν σταλαγματιά νερό εις το στόμα μου, διά να μου παύση η θανατηφόρος μου δίψα που με ενοχλεί. Έτρεξα ευθύς και εγέμισα το φακκιόλι μου νερόν και της το έφερα · και αφού έπιεν άνοιξε τους οφθαλμούς της και κυττάζοντάς με μου είπε · Μουσουλμάνε, βλέπω που ο Προφήτης σε εξαπέστειλε διά να με συντρέξης · πάσχισε σε παρακαλώ το λοιπόν διά να σταματήση το αίμα από τες πληγές μου. Εγώ λογιάζω πως οι λαβωματιές μου να μη είναι θανατηφόρες · φύλαξε την ζωήν μου · και σου τάσσω ότι δεν ήθελες το μετανοήσει.

Τότε εγώ έσχισα εις κομμάτια το δέμα του φακκιολιού μου και ένα υποκάμισο που είχα, και αφού της έδεσα τες πληγές μου είπε. Σε παρακαλώ λάβε ακόμη την καλωσύνην και φέρε με εις την χώραν, που είνε εδώ σιμά, και εκεί βάλε με εις κανένα σπήτι διά να αναπαυθώ. Ω ωραία κυρά μου, της αποκρίθηκα, εγώ είμαι ένας ξένος και δεν γνωρίζω κανένα εις αυτήν την χώραν και το περισσότερο, φέροντάς σε εκεί φοβούμαι να μην πάθω · διατί αν με ερωτήσουν, τις είνε αυτή η γυναίκα που φέρεις φορτωμένος έτσι καταπληγωμένην, τι απόκρισιν ημπορώ να δώσω; Αποκρίσου πως εγώ είμαι αδελφή σου, είπεν εκείνη και μην έχης άλλην χρείαν. Εγώ διά να κάμω τέλειον το καλόν υπήκουσα και την επήρα εις τες πλάτες μου, και την έφερα εις την χώραν, και βάνοντάς την εις ένα σπήτι που ευθύς ηύρα, επήγα και έκραξα ένα ιατρόν διά να την ιατρεύση · και μετά δύο ημέρας που αγροικήθη κομμάτι καλύτερα,

έγραψε μίαν γραφήν και βάνοντάς μου την εις το χέρι, μου είπε· Σύρε τούτην την γραφήν εκεί που συνάζονται οι πραγματευτάδες· ζήτησε έναν που τον λεν Μαϊάρ, και δος του την εις το χέρι και έπαρε εκείνο που θα σου δώση. Έφερα την γραφήν ευθύς εις τον Μαϊάρ, ο οποίος, αφού την ανέγνωσε, την εφίλησε και την έβαλε εις το κεφάλι του. Έπειτα εβγάζει δύο σακκούλες φλωριά και μου τα έδωσε, και παίρνοντάς τα έφερα της κυράς· αυτή μου έδωκε την μίαν σακκούλαν, και μου είπε. Πήγαινε με αυτά να πάρης τα όσα μας κάνουν χρείαν, τόσον διά φαγητά, όσον και διά φορέματα εδικά σου και εδικά μου, και περιπλέον αγόρασε και κανένα σκλάβον διά να μας δουλεύη.

Δεν έλειψα που να κάμω καθώς αυτή μου επαράγγειλε, και εις δύο ημέρας ευρέθη το σπήτι μας στολισμένον από κάθε αναγκαίον, και απ' ό,τι μας έκανε χρείαν, και ούτως απερνούσαμεν εις αυτό το αναμεταξύ που ιατρεύονταν με πολλήν μας ανάπαυσιν· και ενομιζόμουν εις όλους διά αδελφός αυτής της κυράς, και κατά αλήθειαν εξούσαμεν ωσάν να είμεθα αληθώς αδέλφια, και με όλον που αυτή ήτον μία από τες ωραιότατες νέες, η φαντασία της Δαρδανές, που είχα πάντα εις την καρδιά μου και εις τον λογισμόν μου, με έκανε να με κρατή μακράν από το να λάβω διά αυτήν καμμιάς λογής κλίσιν· είχα αποφασίσει πολλές φορές διά να αναχωρήσω από αυτήν· μα εκείνη με τες παρακάλεσές της με έκανε να μην την παραιτήσω. Υπόμενε ακόμη, ω νέε, μου έλεγεν, ότι έχω ακόμη καμπόσην χρείαν από λόγου σου· θέλω σου διηγηθή ογλήγωρα ποία είμαι· και εγώ ύστερα από αυτό θέλω σου ανταμείψει μεγάλως την επιμέλειαν και την δούλευσιν, που μου έκαμες. Εγώ το περισσότερον διά να την ευχαριστήσω και όχι διά τες ανταμοιβές που μου έταζεν, έστεκα με αυτήν έως που να μου δώση το θέλημα να αναχωρήσω· οπόταν δε ελευθερώθη τελείως από την αρρώστια της και έστεκε καλά, με κράζει μίαν ημέραν και μου λέγει. Έπαρε τούτην την σακκούλαν με τα φλωριά, και σύρε εις την αγοράν να εύρης ένα πραγματευτήν που τον λέγουν Ναμαράν, και πες του πως θέλεις να αγοράσης μεταξωτά· αυτός θέλει σου δείξει διάφορα· διάλεξε από αυτά ένα κομμάτι, και πλήρωσέ το όσα σου ήθελε γυρέψει χωρίς να κάμης παζάρι· μίλησέ του με ευγένειαν και γλυκύτητα, και ωσάν αναχωρήσης από αυτόν, φέρε μου εδώ τα μεταξωτά. Εγώ επήγα καθώς αυτή με επρόσταξε, και ηύρα τον Ναμαράν που εκάθετο εις το εργαστήρι του. Αυτός ήτον ένας εύμορφος και ευγενής άνδρας, που έμεινα να τον θεωρώ· του εζήτησα και μου έβγαλε διάφορα κομμάτια μεταξωτά, και διαλέγοντας ένα από αυτά, του το επλήρωσα όσα μου εζήτησε· και έπειτα αποχαιρετώντάς τον με ευγένειαν, επήρα το μεταξωτόν και το έφερα της κυράς μου.

Δύο ημέρες υστερότερον μου έδωσεν αυτή άλλη μία σακκούλα φλωριά, και μου είπε. Ξαναγύρισε εις τον Ναμαράν, και έπαρε άλλα τρία κομμάτια μεταξωτά, και δος του πάλιν όσα σου ζητήση. Εξαναπήγα το δεύτερον εις τον αυτόν Ναμαράν, ο οποίος με εδέχθη με πολλήν ευγένειαν, και αγροικώντας το ζήτημά μου, έφερε διάφορα κομμάτια μεταξωτά χρυσά πολλά ωραία. Εδιάλεξα τρία κομμάτια που μου άρεσαν, και χωρίς να του ζητήσω τιμήν του έρριξα την σακκούλαν με τα φλωριά και του είπα· πληρώσου διά αυτά και όσα μείνουν δος μου τα οπίσω. Έμεινε αυτός εκστατικός εις το να ιδή εις εμένα μίαν τέτοιαν γενναιότητα, και αφού επληρώθη και μου έδωσε τα λοιπά φλωριά οπίσω, μου είπεν. Αυθέντα, δεν ημπορείς να μου κάμης την χάριν να έλθης αύριον να γευθούμε μαζί; Μετά πάσης χαράς του απεκρίθηκα εγώ· δεν θέλω λείπει που να έλθω να λάβω αυτήν την τιμήν. Εχάρη ο Ναμαράς διά το τάξιμον που του έκαμα, και ύστερον αποχαιρετώντας τον εγύρισα με τα μεταξωτά τα χρυσά εις το σπήτι μου.

Εφανέρωσα της κυράς το κάλεσμα, που ο Ναμαράς μου έκαμεν, η οποία το έλαβεν εις τόσην χαράν που με έκαμε να μείνω βλέποντάς την να χαρή τόσον. Μη χάσης καιρόν, μόνον αύριον να υπάγης μου είπεν αυτή, και ενθυμήσου ότι ωσάν απογευθής να τον καλέσης και εσύ εδώ να γευματίση και άφησε εμένα την επιστασίαν, να κάμω την ετοιμασίαν. Εκατάλαβα εγώ πώς αυτή θα προμελετούσε κάποιόν τι· μα το τι επρομελετούσεν ήτον μακράν από τον στοχασμόν μου. Επήγα το λοιπόν την αύριον εις το σπήτι του Ναμαρά, ο οποίος μου έδειξεν ευγενικές περιποιήσεις. Και αφού απογευθήκαμε, τον επαρεκάλεσα να έλθη και αυτός την αύριον να γευματίση μετ' εμένα. Εδέχθη μετά πάσης χαράς το κάλεσμα, και δεν έλειπεν εις τον καιρόν του γεύματος να έλθη εις το σπήτι μου, καθώς μου έταξεν. Εκαθήσαμε το λοιπόν εις την τράπεζαν οι δυο μας μόνον, και επεράσαμεν όλην εκείνην την ημέραν ευφραινόμενοι, και πίνοντες διάφορα εκλεκτά κρασιά. Η κυρά δεν ηθέλησε καθόλου να φανερωθή έμπροσθέν μας· αλλά όσον εδύνατο έστεκε κρυφά· μα καθώς αυτή μου είχε παραγγείλη ότι με κάθε τρόπον να κάμω διά να κρατήσω τον Ναμαράν και την νύκτα εκεί, έτσι δεν έλειπα που να τον κρατήσω με πολλές παρακάλεσες. Ημείς ακολουθήσαμε να πίνωμεν έως τα μεσάνυκτα· και αφού ετελειώσαμεν τον έφερα εις ένα οντάν διά να αναπαυθή εκείνην την νύκτα, και εγώ επήγα εις άλλον διά να κάμω το όμοιον. Και τον καιρόν που εκοιμώμουν με ένα γλυκύτατον ύπνον, ιδού και έρχεται η κυρά μετά μεγάλης βίας και με εξύπνησε λέγοντας· σήκω, ω νέε, να ιδής τον φίλον σου κυλισμένον εις το άνομον αίμα του. Εγώ εις αυτά τα λόγια εσηκώθηκα όλως σκοτισμένος· και ακολούθησα την κυράν, που με έφερεν εις τον οντά του Ναμαρά. Σε αφίνω να στοχασθής τι λογής

εστάθη η έκτασις μου, οπότεν είδα εκείνον τον άθλιον φονευμένον και κυλισμένον εις το αίμα του.

Αχ, άνομη και επίβουλη, γεμάτος από θυμόν εφώνασα, τι είνε τούτο που έκαμες; έλαβες τόσην τόλμην να κατόρθωσες ένα κάμωμα τόσον σκληρόν και θηριώδες; αν, εσύ είχες τέτοιαν γνώμην, διατι να μεταχειρισθής εμένα τον ευεργέτην σου μέσον του θηριώδους θυμού σου, και να με κάμης να σου τον φέρω ο ίδιος διά να τον θανατώσης; Νέε ξένε, με αντίκοψε, μη σου κακοφαινεται που διά μέσου σου εξεδικήθηκα τούτον τον παράνομον Ναμαράν· τούτος είνε ένας επίβουλος· εσύ δεν θέλεις με ονειδίσει οπότεν μάθης την παρανομίαν του· επειδή και αυτός είνε ο αίτιος της συμφοράς μου, την οποίαν ιδού που θέλω σου την διηγηθή διά ανάπαυσίν σου.

Εγώ είμαι, ακολούθησεν αυτή, θυγατέρα του βασιλέως τούτης της χώρας· μίαν ημέραν που επήγαινα εις τα λουτρά είδον αυτόν τον Ναμαράν εις το εργαστήρι του, και ευθύς έλαβα μεγάλον έρωτα δι' αυτόν, και από εκείνην την ώραν έχασα κάθε μου ησυχίαν και ανάπαυσιν, επειδή η φαντασία μου δεν έλειψε πάντα από αυτόν και τόσον άναψεν η καρδιά μου από τον έρωτα που δεν επέρασε πολύς καιρός και έπεσα άρρωστη εις το κρεβάτι. Ο πατέρας μου έστειλε και έφερε τους πλέον εμπείρους ιατρούς διά να με ιατρεύσουν, μα κανείς δεν εδυνήθη να γνωρίση το πάθος μου. Η βάγια μου που ήτον μία πολύ επιτήδεια γυναίκα, εγνώρισε το πάθος μου πως ήτον από αγάπην, και με εύμορφον τρόπον με έκαμε και της είπα την πάσαν αλήθειαν. Αυτή μου έταξεν ότι θα κάμη κάθε τρόπον διά να πληρώση την επιθυμίαν μου, καθώς και το έκαμε, που μίαν ημέραν μου τον έφερεν ενδεδυμένον γυναικίστικα χωρίς να τον γνωρίση κανείς. Εγώ ωσάν τον είδα ευθύς ελευθερώθηκα από την ασθένειάν μου, και έξω από την ευχαρίστησιν που έλαβα να τον ιδώ και αυτόν να μείνη γεμάτος από ευχαρίστησιν διά ένα τέτοιο ευτυχισμένον του συναπάντημα· και αφού τον εκράτησα μερικές ημέρες κλεισμένον εις ένα μου οντάν, η βάγια μου πάλιν τον έβγαλεν από το σαράγι μου με την ίδιαν ευκολίαν που τον είχεν εμπάσει, και ούτως οπότεν ήθελα έκανα και μου τον έφερνεν η βάγια μου με αυτόν τον τρόπον, και εχαιρόμασθε μαζί διά πολλόν καιρόν.

Μίαν ημέραν μου ήλθεν επιθυμία, να πηγαινω και εγώ να εύρω τον Ναμαράν εις το σπήτι του, ελπίζοντας πως θα ήθελε το λάβει εις μεγάλην χαράν και βγαίνοντας μπουλωμένη από το σαράγι μου χωρίς να με καταλάβη κανένας έφθασα εις το σπήτι του Ναμαράν και κτυπώντας την πόρταν διά να μου ανοίξουν, βλέπω και έρχεται ένας σκλάβος και με ερωτά τίνα γυρεύω· εγώ του είπα πως έχω να ομιλήσω του αφεντός σου ένα λόγον. Ο σκλάβος μου απεκρίθη πως ο αφέντης

μου διά την ώραν δεν ημπορεί να σου δώση ακρόασιν, με το να είναι αντάμα με μίαν νέαν κόρην που ξεφαντώνουν. Εγώ να ακούσω πως ξεφαντώνει με άλλην γυναίκα αγροίκισα του λόγου μου γεμάτην από μίαν ζηλοτυπίαν, που με έβγαλε έξω από τον εαυτό μου, και έγινα κατά πολλά μανιώδης· εμπαίνω με βίαν εις το σπήτι του, και φθάνοντας εις τον χοντζερέ του βλέπω τον Ναμαράν καθήμενον εις μίαν τράπεζαν μαζί με μίαν ευμορφοτάτην κόρην, με την οποίαν έπιναν και τραγουδούσαν τραγούδια της αγάπης και ηδονικά. Δεν ημπορέσα εις τούτην την θεωρίαν να κρατήσω τον θυμόν μου· τρέχω με ορμήν επάνω εις εκείνην την κόρην και της έδωσα πολλές μαχαιριές, και αν δεν ήτον ογλήγωρη διά να φύγη, την εθανάτωνα. Δεν επλήρωσα τον θυμόν μου μοναχά με αυτήν, αλλά έτρεξα προς τον άπιστον και επίβουλον Ναμαράν διά να ξεδικηθώ και με αυτόν.

Βλέποντάς με αυτός έτσι θυμωμένην, έρχεται και πίπτει εις τους πόδας μου ζητώντάς μου συμπάθειαν διά το σφάλμα του ομνύοντάς μου πως εις το εξής να μη μου κάμη κανένα παραμικρόν άδικον και επιβουλήν και με αυτά και άλλα γλυκά λόγια με εκατάπεισε διά να τον συμπαθήσω, και να ξαναγαπηθούμεν και διά σημείον της ειρήνης μας με υποχρέωσε να πλώ με αυτόν· και τόσον έκαμε που με εμέθυσε. Και αφού με είδεν εις αυτήν την κατάστασιν ο προδότης και επίβουλος, μου έδωσε πολλές μαχαιριές με ένα πουνιάλι, που επιταυτού είχε, και μένοντας από αυτές χωρίς καμμίαν αισθησιν, και νομίζοντάς με αποθαμμένη με έβαλεν εις ένα σάκκον, και μοναχός του διά νυκτός με έφερε εις εκείνον τον τόπον που με ηύρες. Και εις το αναμεταξύ που αυτός μου ετοιμάζε τον λάκκον, εγώ ήλθα ολίγον εις τες αισθησές μου και άρχισα να οδύρωμαι και να του ζητώ να μου αφήση την ζώνη μα αυτός ο βάρβαρος, αντίς να λάβη σπλάγχνος εις τα παράπονά μου, ηθέλησε διά περισσότεράν παιδείαν μου να με θάψη και ζωντανήν· και η τύχη μου εξαπέστειλεν εσένα διά να με ελευθερώσης. Διά εκείνο δε που απαρθενεύει διά τον Μαϊάρ, ακολούθησεν η κυρά τον άλλον πραγματευτήν, εις τον οποίον επήγες την γραφήν από όνομά μου, αυτός είναι πραγματευτής του σαραγιού. Εγώ του έδωσα να καταλάβη πώς είχα χρείαν από δηνάρια, και του εφανέρωσα τα συμβεβηκότα μου, παρακαλώντάς τον να τα κρατήση μυστικά έως που να κάμω την εκδίκησιν. Ετούτη, ω φίλε μου, είνε η ιστορία μου· δεν ηθέλησα να σου την διηγηθώ εμπροσθήτερα, φοβουμένη να μη λάβης αντίρρησιν εις το να μου φέρης εδώ τον εχθρόν μου· δεν το πιστεύω που να μη μου δώσης δίκαιον διά την δικαίαν μου εκδίκησιν και με όλον που εσύ φαίνεται να είσαι έχθρός των σκληροκαρδίων, πρέπει να με επαινέσης εις την ανδρείαν, που έλαβα διά να θυσιάσω εκείνον τον σκληροκαρδιον και επίβουλον· αύριον το ταχύ, ακολούθησεν αυτή, θέλωμεν υπάγει αντάμα εις το σαράγι· ο πατέρας μου ο βασιλεύς πολλά τρυφερά με αγαπά·

θέλω του εξομολογηθή το σφάλμα μου, και ελπίζω πως θέλει μου το συγχωρήσει, και εσένα σου τάζω πως θέλει σου κάμει μεγάλα δώρα, και σου δώση και πολλές αξίες διά την περιποίησιν που μου έκαμες.

Μη γένοιτο αυτό, βασίλισσά μου, της απεκρίθηκα, εγώ δεν ζητώ ούτε δώρα, ούτε άλλο κανένα πράγμα διά τα όσα έκαμα διά λόγου σου και διά να σου φυλάξω την ζωήν, και εις κανένα δεν μετανοώ· μα σου ομολογώ, πώς είμαι πολλά περίλυπος που με μεταχειρίσθης διά όργανον της επιβολής σου, και διά μέσου μου ετελείωσες την εκδίκησιν σου. Έπρεπε καλύτερον να με είχες προστάξει διά να ξεδικήσω με άλλον τρόπον, παρά με τέτοιαν προδοσίαν· επειδή και εγώ δεν ήθελα λείψει να θυσιάσω την ζωήν μου διά λόγου σου διά να σε ευχαριστήσω· διότι τέλος πάντων εγώ, με όλον που στοχάζομαι ότι του Ναμαράν με κάθε δίκαιον του έπρεπεν ο θάνατος, δεν έλειψε που να μου μείνη εις την καρδίαν μία θλίψις μεγαλωτάτη διά την προδοσίαν, που ανευθύνως έκαμα και τον έφερα εις τον θάνατον. Και έτσι λέγοντας ευθύς απαραίτησα την κυράν και μεμφόμενος τα ταξίματά της εβγήκα από εκείνην την χώραν πριν ξημερώση· και περιπατώντας μερικές ώρες έφθασα ένα караβάνι από πραγματευτάδες, που επήγαιναν διά το Μπαγδάτι, και ανταμωμένος με αυτό ακολούθησα τον δρόμον μου ως εκεί.

Εξακολούθησις της ιστορίας του Αμπτούλ Μπαρσή.

Φθάνοντας δε εις το Μπαγδάτι ευρέθηκα εις πολλά δυστυχισμένην κατάστασιν· επειδή δεν μου έμειναν άλλα δηνάρια από την απερασμένην μου ευτυχίαν, παρά ένα φλωρί μόνον. Εστοχάσθηκα να το πραγματεύσω διά να ημπορέσω να βγάλω τα έξοδά μου· αγόρασα μερικά μπάλασμα, ζαχαρικά, και άλλα λιανώματα, και επήγαινα καθημερινώς εις ένα μεγάλον καφενέ, εις τον οποίον εσυνήθιζαν να πηγαίνουν πολλοί ασθεντάδες και άλλοι άνθρωποι, οι οποίοι δεν έλειψαν να αγοράζουν από τας πραγματείας μου, και να μου τας πληρώνουν καλά, και με τούτον τον τρόπον επόρευα και έβγαζα τα έξοδά μου.

Μίαν ημέραν που είχα μερικά λουλούδια και άνθη μυριστικά διά πούλημα, επήγα κατά την συνήθειάν μου εις τον καφενέ διά να τα πουλήσω. Εκεί ήτον ένας γέροντας εις μίαν αγκωνήν καθήμενος, τον οποίον ποτέ δεν τον εστοχάσθηκα διά να του προσφέρω να αγοράση από την πραγματείαν μου, ο οποίος βλέποντάς με έκραξε· Φίλε μου, από τι προέρχεται και δεν μου φέρεις και εμένα να αγοράσω από την πραγματείαν σου; ή με στοχάζεσαι πως δεν έχω να ζοδέψω όπως και οι

άλλοι; Αυθέντη, του απεκρίθηκα, συμπάθησέ με διατί δεν σε εστοχάσθηκα· όμως όλον τούτο που έχω είνε εις τα προστάγματά σου. Τότε αυτός άπλωσε και επήρε δύο τριαντάφυλλα, έπειτα μου ειπε να καθήσω σιμά του, και υπακούοντάς τον άρχισε να μου κάνη πολλές αναζητήσεις, και να με ερωτά πώς ονομάζομαι, και πόθεν είμαι. Απαραίτησέ με, σε παρακαλώ, του ειπα εγώ αναστενάζοντας, και μη με βιάζης να πληρώσω την περιέργειάν σου, διότι δεν ημπορώ να σου δώσω την ευχαρίστησιν χωρίς να ξανοίξω τες πληγές μου, που διά την ώραν είνε κλεισμένες.

Ο γέρων βλέποντάς τον αναστεναγμόν που έκαμα, και τα λόγια που του ειπα, δεν ηθέλησε να με ξαναρωτήση άλλο· αλλά εβγάζοντας από την σακκούλαν του έξ φλωρία μου τα έβαλεν εις χέρι και ανεχώρησεν. Έμεινα εκστατικός διά την γενναιότητά του και δεν ημπορούσα τι να στοχασθώ δι' αυτόν τον γέροντα. Εξαναγύρισα το λοιπόν την ερχομένην ημέραν εις τον ίδιον καφενέ, και ηύρα εκεί πάλιν τον γέροντα· επήγα εις αυτόν πρώτον από τους άλλους και επρόσφερα την πραγματείαν μου. Αυτός αφού επήρε καμπόσον μπάλαμον με έκαμε πάλιν να ξανακαθήσω κοντά του και με εβίασε τόσον διά να του διηγηθώ την ιστορίαν μου, που δεν ημπούρεσα πλέον να του το αρνηθώ. Εγώ του ωμολόγησα όλα τα συμβεβηκότα μου με κάθε καθαρότητα και, αφού του τα εδιηγήθηκα, μου ειπεν· Εγώ γνωρίζω κατά πολλά τον πατέρα σου, με τον οποίον έκαμα πολλάς πραγματείας· επειδή και είμαι και εγώ πραγματευτής από την Μπάσρα, διά το οποίον έχω πολλήν ευχαρίστησιν που σε εγνώρισα· εγώ με το να μην έχω παιδιά ή κληρονόμους συνέλαβα διά εσένα τόσοην αγάπην, που απεφάσισα να σε κηρύξω υιόν μου και κληρονόμον μου. Παρηγορήσου λοιπόν, παιδί μου, διά τας περασμένας σου δυστυχίας, επειδή και θέλεις εύρει ένα πατέρα εις εμένα πλέον πλούσιον από τον εδικόν σου, και που δεν θέλει έχει ολιγωτέραν αγάπην από εκείνον διά εσένα. Εγώ ευχαρίστησα κατά πολλά εκείνον τον ένδοξον γέροντα διά την τιμήν και ευεργεσίαν που μου έταξε· και παίρνοντάς με από το χέρι με έφερεν εις ένα μεγάλο παλάτι· και ευθύς έκαμε και με ένδυσαν με πλούσια φορέματα, και μου έδωσε ότι μου έκαμε χρεία. Εγώ επίστευα τότε πώς ωνειρευόμουν διά την τόσοην μεταλλαγήν της ευτυχίας μου, και από εκείνην την ώραν αλησμόνησα τας περασμένας μου δυστυχίας.

Οπόταν ο γέρων πραγματευτής ετελείωσεν από τας υπηρεσίας, που είχαν εις το Μπαγδάτι, εμισεύσαμεν ομού διά την Μπάσρα. Οι φίλοι μου, που δεν έλειψαν να με μεταϊδούν, έμειναν εκστατικοί εις το να ακούσουν πώς με επήρε διά υιόν του ο γέρων, ο οποίος ήτον φημισμένος διά τον πλουσιώτερον πραγματευτήν της Μπάσρας. Ως τόσον εγώ εσοπούδαξα με κάθε τρόπον εις το να ευχαριστήσω τον

γέροντα, ο οποίος έδειχνε πώς ήτον πολλά ευχαριστημένος από λόγου μου, λέγοντάς μου πολλές φορές· Αμπτούλ, εσύ μου φαίνεσαι πολλά άξιος διά τα όσα έκαμα διά λόγου σου.

Απερνώντας πολύ καιρός που εξούσαμεν αμφότερα τα μέρη με μεγάλην αρμονίαν, έπεσεν ο γέρων εις μεγάλην αρρώστιαν και βλέποντας που δεν ήτον πλέον διά ζωήν, με έκραξε σιμά εις το κρεβάτι του και μου είπεν. Είνε καιρός, ω υιέ μου, να σου φανερώσω ένα απόκρυφον πολλά συμφέρον· αν εγώ ήθελα σου αφήσει όλον το έχειν μου που φαίνεται, στοχάζομαι πώς ήθελα σου αφήσει μίαν τύχην μεσαίαν, και με όλον που είνε περισσότερο από κάθε άλλου πραγματευτού, είνε ουδέν εμπρός εις τον θησαυρόν που ευρίσκεται κρυμμένος. Εγώ δεν σου λέγω από ποιόν καιρόν, και από ποιόν εστάθη κρυμμένος, επειδή και εγώ ούτε το ηξεύρω· όλον εκείνο που ηξεύρω είνε τούτο, ήγουν ο πάππος μου οπόταν ήθελε ν' αποθάνη το εφάνέρωσε του πατρός μου χωρίς να του ειπή άλλο, και ο πατήρ μου το εφάνέρωσεν εμένα· και ιδού που σου το φανερώνω και του λόγου σου, μα σου παραγγέλω ωσάν τον λάβης εις τα χέρια σου, να πασχίσης να ξοδεύης με εύμορφον τρόπον διά να μην πέσης εις τον φθόνον του βασιλέως και των φιλαργύρων κυβερνητών, και το μάθουν και σου το αρπάξουν. Ας είσαι καταδεκτικός με όλους και φιλόξενος, κύτταξε να ξοδεύης εις καλά έργα και όχι εις ηδονές και ξεφάντωσης και εις άλλα άτιμα πράγματα.

Και αφού εγώ έταξα του πραγματευτού να φυλάξω με ακρίβειαν τα όσα μου επαράγγειλε, μου εφάνέρωσε τον τόπον που ευρίσκονταν, λέγοντάς μου· ιδού που σου τον παραδίδω εις χείρα σου, και ενθυμήσου να φυλάξης τα όσα σου παρήγγειλα. Και ταύτα λέγοντάς μετά ολίγας ημέρας απέθανεν.

Έμεινα τέλος πάντων κληρονόμος του γέροντος εις τα πάντα και αφού έκαμα να τον θάψουν με την πρεπουμένην τιμήν, επήγα διά να ιδώ τον θησαυρόν. Σου ομολογώ, κύριέ μου, ότι έμεινα εκστατικός να ιδώ ένα θησαυρόν τόσον πλούσιον, που είνε αδύνατον να σου τον διηγηθώ και αν εγώ ήθελα ζήσει χίλιους χρόνους, και αν εξόδευα καθώς ξοδεύω κατά το παρόν, ακόμη δεν ήθελε τελειώσει. Αφού και είδα ένα τέτοιον υπέρπλουτον θησαυρόν αλησμόνησα πλέον τα όσα ο γέρων μου παρήγγειλε να φυλάξω, και ευθύς άνοιξα τα χέρια εις το να μοιράζω πλουσιοπαρόχως εις κάθε έναν από τα πλούτη μου.

Δεν είνε κανείς εδώ, που να μην έλαβεν ευεργεσία από εμένα, το σπήτι μου στέκει πάντα ανοικτόν διά κάθε έναν που να έχη χρείαν, και όλοι μισεύουν ευχαριστημένοι, και με τούτον τον τρόπον τον μεταχειρίζομαι

εις ελάφρωσιν των δυστοχισμένων, εις το να φιλοξενώ τους ευγενείς ζένους, και εις το να ζω μίαν ζωήν ευφρόσυνον και τιμημένην.

Δεν απέρασε πολύς καιρός που να μην έμβω εις τον φθόνον του προεστού της χώρας, καθώς μου προείπεν ο γέροντας. Έρχεται μίαν ημέραν ο παταλμαντζής ο βασιλικός και μου ζητεί να του φανερώσω τον Θησαυρόν μου, διά να τον κάμη βασιλικόν κατά τους νόμους. Εγώ έμεινα νεκρός να ακούσω το ζήτημά του. Αυτός βλέποντάς τον φόβον μου μού είπεν· Αμπτούλ αφέντη· εγώ κάνω το χρέος μου διά να σε εξετάζω· όμως του λόγου σου ωσάν φρόνιμος που είσαι, κάμε μου ένα δώρον, που να είναι άξιον διά εμένα, και θέλω σε απαιρητήσει. Εγώ βλέποντάς την καλήν του διάθεσιν του έταξα να του δίδω την κάθε ημέραν από εκατόν φλωριά, και κάθε μήνα να του τα μετρώ. Έμεινε πολλά ευχαριστημένος ο παταλμαντζής με την γενναιότητά μου και ανεχώρησεν. Ολίγον καιρόν υστερότερα το έμαθε και ο Βεζύρης Αμπουλφάτ, και έστειλε και με έκραξεν εις τον οντά του, ο οποίος μου είπε. Καλέ άνθρωπε, έμαθα πώς ηύρες ένα θησαυρόν, διά τον οποίον καλά ηξεύρομεν πώς ο μισός απαρθενεύει του βασιλέως, το λοιπόν πρέπει να τον δώσης, ειδέ μη θέλεις παιδευθή. Εγώ του απεκρίθηκα. Αφέντη, εγώ σου ομολογώ την αλήθειαν πώς τον ηύρα· μα ήξευρε πως να με κάμουν χίλια κομμάτια δεν θέλω τον φανερώσει· μα σου τάσσω πως να σου δίνω κάθε ημέραν από χίλια φλωριά και να με αφήσης ήσυχον εις το εξής. Ο Σμπουλφάτ ευχαριστήθη διά το τάξιμόν μου· και έστειλε με εμένα ένα του πιστόν δούλον, και του εμέτρησα τριάκοντα χιλιάδες φλωριά διά τον πρώτον μήνα.

Ετούτος ο βεζύρης φοβούμενος μήπως και ο βασιλεύς της Μπάσρας ήθελε μάθει τα όσα ακολούθησαν, εστοχάσθη να του το ομολογήση. Ο βασιλέας αφού και άκουσε τον βεζύρην με μεγάλην προσοχήν, και θέλοντας να βεβαιωθή καλλίτερον έστειλε και με έκραξε έμπροσθά του· και ωσάν επήγα με εδέχθη με χαροποιόν πρόσωπον και άρχισε να με εξετάζη διά τον θησαυρόν μου, παρακινώντας με διά να του τον φανερώσω. Βασιλέα μου, του απεκρίθηκα, η ζωή μου είνε εις το χέρι σου· μα τον θησαυρόν ποτέ δεν ήθελα σου τον δείξει, με όλον που να ήξευρα, πως θα μου κάμης τα πλέον οδυνηρότερα παιδευτήρια· όμως διά να σε ευχαριστήσω σου τάσσω να σου δίδω την κάθε ημέραν από δύο χιλιάδες φλωριά, και να μη με πειράξης, ειδημή και δεν ευχαριστηθής εις τούτο το τάξιμον, είσαι νοικοκύρης να κάμης ό,τι ορίσεις εις εμένα.

Ο βασιλεύς εις τούτα τα λόγια εγύρισε προς τον βεζύρην του, και του εζήτησε συμβουλήν. Βασιλέα μου, του είπεν ο βεζύρης, η ποσότης που σου τάσσει να σου δώση καθημερινώς είνε περισσότερη από ό,τι ήθελες

εὐρει ἓνα πλουσιώτατον θησαυρόν· ἀφῆσέ τον λοιπόν διά να ζη καθώς θέλει, και ευχαριστήσου εις τα ὅσα σου ἔταξεν. Ο βασιλέας ἔμεινε πληροφορημένος ἀπό την συμβουλήν του βεζύρη, και ἀφού μου ἔδειξε πολλές δεξιώσεις, με ἀπόλυσε. Και ἀπό εκείνον τον καιρόν πάντα του ἐπλήρωνα τα διά του ἔταξα ὁμοίως και του βεζύρη και του παταλμαντζή, και κάθε χρόνον ἡ ποσότης που δίνω αὐτῶν εἶνε περισσότερη ἀπό ἓνα μιλλιούνι και ἑκατόν χιλιάδες φλωριά. Ετούτο εἶνε, ἀφέντη μου, εκείνο που ἐπιθυμάτε να ἡξεύρετε διά ἱστορίαν και εις το ἐξῆς μη θαυμάσης τόσον διά τα δῶρα που σου ἔκαμα, οὔτε διά εκείνα ὅλα που εἶδες εις το σπήτι μου.

Τελειώνοντας δε ο Ἀμπούλ την διήγησιν των συμβεβηκότων του, ο Καλίφης, γεμάτος ἀπό μίαν μεγάλην ἐπιθυμίαν διά να ἰδῆ τον θησαυρόν, του εἶπεν· εἶνε δυνατόν να εἶνε ποτέ εις τον κόσμον ἓνας θησαυρός, που ἡ μεγάλη σου γενναιότης να μην ἤθελε τον φθεῖρει; ὄχι, ὄχι δεν ἡμπορῶ να το πιστεῦσω και αν δεν ἤθελε σου κακοφανή, ἤθελα να σε παρακαλέσω διά να με εβγάλης τελείως ἀπό την περιέργειαν να μου τον δείξης, και σου κάνω ὄρκον φοβερόν ὅτι να μην εἰπῶ κανενός το μυστήριον. Ο Ἀμπούλ εφάνη περίλυπος διά την ζήτησιν του Καλίφη. Μου κακοφαίνεται, Ἀφέντη μου, του εἶπεν, που ἔχεις τέτοιαν περιέργειαν, την ὁποίαν δεν ἡμπορῶ να σου την πληρῶσω χωρίς να μη σου ἤθελε κακοφανή. Δεν βλάπτει, ἔκραξεν ο Καλίφης, εἶμαι ευχαριστημένος διά να υποφέρω ὅτι με ἤθελες προστάζει χωρίς ἐναντίωσιν, και σου τάσσω πως δεν θέλεις το μετανοήσει, που μου τον ἔδειξες. Κάνει χρεία ἐξαναεἶπεν ο Ἀμπούλ να σου δέσω τα μάτια, και να σε φέρω ἐκεῖ που εἶνε ο θησαυρός με το κεφάλι ξέσκεπον, και ἐγώ με ἓνα σπαθί εις το χέρι ἔτοιμος διά να σου κόψω το κεφάλι, ἀνίσως και ἤθελες βιάσει τους νόμους της φιλοξενίας, και ξεσκεπάσης τους ὀφθαλμούς σου· και τούτο ὅλον το κάνω, ἐπειδή και δεν ἡμπορῶ να αποφασίσω να ἀποστείλω ἓνα μου ξένον συγχισμένον πως δεν τον υπήκουσα.

Ο Καλίφης τότε του εἶπε, πως ας μην ἔχη κανένα φόβον εις το να παρέβῃ τα ὅσα του παρήγγειλε. Και ἔτσι ο Ἀμπούλ ἐκαρτέρησε μαζί με τον Καλίφην ἐκείνην την νύκτα, ἔως που ἐπήγαν ὅλοι οἱ δούλοι του να κοιμηθούν, και ὕστερα παίρνει τον Καλίφην και του δένει τα μάτια, και τον κάνει να καταβῆ ἀπό μίαν σκάλαν κρυπτήν εις ἓνα περιβόλι πολλά μέγαλον και ὕστερα ἀφού και ἀπέρασαν ἀπό διάφορες στράτες στενές ἤλθον εις τον τόπον ὅπου ἦτον ο θησαυρός. Ετούτος ο τόπος ἦτον ἓνα βαθύτατον και πλατύ υπόγειον, ἡ πόρτα του ὁποίου ἦτον ἀπό τζελίκι μίαν πῆχυν χοντρή· την ὁποίαν ἀνοίγοντας ἤλθον εὐθὺς εις ἓνα χοντζερέ πολλά σκοτεινόν και ἀπερνώντας τον, ἤλθον εις μίαν σάλαν μεγάλην, την ὁποίαν τα πολλά καρβούνια την ἔκαναν πολλά φωτεινήν,

τότε ο Αμπτούλ έλυσε τα μάτια του βασιλέως, ο οποίος με μεγάλη έκπληξιν εκότταξεν εκείνα που προσφέροντο εις τους οφθαλμούς του, μία λεκάνη από μάρμαρον άσπρον, που είχε τον γύρον της σαράντα πήχες και το βάθος εικοσιπέντε, εφαινονταν εις την μέσην της σάλας, η οποία ήτον γεμάτη από μεγάλα κομμάτια χρυσάφι, αυτή η λεκάνη ήτον επάνω δώδεκα στύλων από το ίδιον χρυσάφι, και αναμεταξύ των στύλων ήσαν άλλα τόσα αγάλματα από πέτρες πολύτιμες.

Ο Αμπτούλ ανέβασε τον Καλίφη από μίαν σκάλαν εις το χείλος της λεκάνης και ειπε του Καλίφη· βλέπεις ετούτην την λεκάνην, που είναι γεμάτη από χρυσάφι; δύο δάκτυλα ακόμη δεν είνε φυραμένη έως τώρα αφού την εξουσιάζω· πιστεύεις το λοιπόν, ότι εγώ ημπορώ να την σώσω έτσι εύκολα; Ο Καλίφης αφού και εστοχάσθηκε καλώς την λεκάνην, ειπεν· ετούτο το ομολογώ πως είνε ένας πλούτος υπέρμετρος· μα καθώς τον μεταχειρίζεσαι ημπορεί να σωθή. Ας είναι, απεκρίθη ο Αμπτούλ, οπόταν σωθή αυτός, θέλω προστρέξει εις εκείνον που τώρα θέλω σου δείξει· και έτσι τον έκαμε να περάση εις μίαν άλλην σάλαν πλέον φωτεινότεραν, εις την οποίαν ήτον πολλότατες μαξιλάρες από χρυσά μεταξωτά, κεντημένες με πλήθος μαργαριτάρια, και διαμάντια· εφαινονταν ομοίως εις την μέσην άλλη μία λεκάνη, όχι τόσο μεγάλη ωσάν την άλλην, μα μικρότερη, αλλά εις την τιμήν πολλά πλουσιώτερη, η οποία ήτον γεμάτη από ρουμπίνια, διαμάντια, σμαράγδια, και κάθε λογής πέτρες πολύτιμες.

Θαυμασμός μεγαλύτερος ποτέ δεν εστάθη παρόμοιος ωσάν εκείνον, που ο Καλίφης έδειξε τότε· μετά βίας ημπορούσε να πιστεύση αυτός ότι ήτον έξυπνος· εκείνη η νέα λεκάνη εφαινονταν ένα τέρας και δεν ημπορούσεν από αυτήν να σηκώση τους οφθαλμούς του. Τότε ο Αμπτούλ τον έκαμε να ιδή επάνω εις δύο θρόνους αργυρούς δύο σώματα νεκρά, και του ειπε, πως αυτοί είναι οι πρώτοι εξουσιασται του θησαυρού. Ήταν αυτά ένας βασιλέας και μία βασίλισσα, οποιοι εφορούσαν εις τας κεφάλας κορώνες από διαμάντια· και εφαινονταν πως ήτον ωσάν αποκοιμισμένοι, εις των οποίων τους πόδας εκρέμονταν μια ταύλα από έβενον με γράμματα χρυσά, που έλεγαν ούτως·

«Εσυνάθροισα εις όλην μου την ζωήν ετούτα όλα τα πλούτη, που είνε εδώ· επήρα χώρες και κάστρα τα οποία τα ελιμούργιαξα απέκτησα βασιλεία, και εκατατρόπωσα όλους τους εχθρούς μου· μα όλες μου αι δυνάμεις έδωσαν τόπον εις εκείνες του θανάτου. Όποιος το λοιπόν με ήθελεν ιδεί εις την στάσιν που ειμαι ας ανοίξη τα μάτια του και ας στοχασθή, ότι και εγώ εξούσα ωσάν και αυτόν, και πως θέλει αποθάνει και αυτός ωσάν και εμένα· και διά τούτο ας μη φοβηθή να φθειρη ετούτον τον θησαυρόν· επειδή και δεν θέλει ποτέ ολιγοστέψει, και ας

τον μεταχειρισθή διά να αποκτήση φίλους, και να απεράση μίαν ζωήν ευφρόσυνον· επειδή οπόταν θέλει αποθάνει όλα τούτα τα πλούτη δεν θέλουν τον έβγαλει από το μέλλον όλων των κοινών ανθρώπων». Και αποδιαβάζοντας ο Καλίφης εκείνα τα γράμματα, είπεν·

Εγώ δεν σου εναντιώνομαι πλέον διά την μεταχείρισιν που κάνεις του πλούτου σου· εσύ έχεις δίκαιον να ζης καθώς φέρεσαι και μέμφομαι την συμβουλήν που σου έδωσεν ο πραγματευτής ο γέρων. Έξω από αυτά ο Αμπτούλ του έδειξε και άλλα πολύτιμα πράγματα ανάμεσα εις τα άλλα και από τα δένδρα παρόμοια ωσάν εκείνο που του εχάρισεν.

Ο Καλίφης επιθυμούσε μετά χαράς να σταθή και το υπόλοιπον της νυκτός εις το να στοχάζεται εκείνα τα πλούτη· μα ο Αμπτούλ έλαβε βίαν διά να έβγη πριν εξυπνήσουν οι δούλοι του και τον καταλάβουν, και ούτως επήρε τον βασιλέα και του ζανάδεσε τα μάτια και εβγήκε με τον ίδιον τρόπον που εμπήκαν, και ήλθαν εις τους οντάδες που ήταν πρώτον.

Από όλα τούτα που με έκαμες και είδα, είπεν ο Καλίφης προς τον Αμπτούλ, και από την σκλάβαν που μου εχάρισες, δεν έχω καμμίαν αμφιβολίαν ότι εσύ έχεις τες πλέον εύμορφες γυναίκες που είνε εις την εξουσίαν σου. Αλήθεια, απεκρίθη ο Αμπτούλ, εγώ έχω σκλάβες μιας υπερβολικής ωραιότητος, μα δεν ημπορώ να αγαπήσω καμμίαν. Η Δαρδανέ, η ωραία Δαρδανέ έχει πλανωμένους πάντοτε τους στοχασμούς μου· και με όλον που κάθε στιγμήν στοχάζομαι πώς αυτή είνε αποθαμμένη και πώς δεν πρέπει πλέον να την στοχασθώ, έχω την δυστυχίαν να μην ημπορώ να εβγάλω από την φαντασίαν μου την μορφήν της· και είμαι τόσο σκοτισμένος, που αντίς να χαίρωμαι τόσα πλούτη και τόσα καλά, μου φαίνεται πως να μην είμαι ευχαριστημένος· καλύτερον αγαπούσα χίλιες φορές να εχαίρομουν μίαν ευτυχίαν μεσαιαν και να είχα την Δαρδανέ, παρά που να ζω χωρίς αυτήν με όλα ταύτα τα πλούτη.

Ο Καλίφης έμεινε θαυμασμένος διά την σταθερότητα του Αμπτούλ, και δεν έλειψε να τον παρακινήση να βγάλη από την φαντασίαν του αυτόν τον στοχασμόν τον ανωφελή και άλλα παρόμοια. Ύστερον ευχαριστώντας τον διά την μεγάλην δεξίωσιν που του έδειξε, και διά τες πολλές χάρες που του έκαμε, εγύρισε και ήλθεν εις το κονάκι του· και ευθύς ετοιμάσθη και εμίσευσε διά το Μπαγδάτι με όλους τους δούλους, σκλάβας, σκλαβόπουλο και άλλα δώρα που από τον Αμπτούλ έλαβεν.

Ολίγες ημέρες ύστερον από τον μισευμόν ετούτου του βασιλέως, ο βεζύρης Αμπτολφατάς ακούοντας να ομιλούν διά τα μεγάλα δώρα που

ο Αμπτούλ έκανε καθημερινώς εις τους ξένους που επήγαιναν να τον βλέπουν, και εκστατικός διά το μέγα πλήρωμα που έκανε τόσον αυτουνού, όσον και του βασιλέως και παταλματζή κατά την συμφωνίαν τους, αποφάσισεν με κάθε τρόπον να ξεσκεπάση πού έχει κρυμμένον τον θησαυρόν, που έβγαζε τόσα πλούτη χωρίς να σωθή. Ετούτος ο βεζύρης ήτον ένας από τους πλέον κακοτρόπους του κόσμου, οι οποίοι δεν έχουν αντίρρησην να κάμουν τες μεγαλύτερες ανομίες διά να πληρώσουν την επιθυμίαν τους. Είχεν αυτός μίαν θυγατέρα δέκα οκτώ χρονών και την ωνόμαζε Μπάλκω, η οποία ήτο στολισμένη με όλα τα καλά ήθη. Ο ανιψιός του βασιλέως της Μπάσρας Αλής ονόματι, την αγαπούσε κατά πολλά · ο οποίος έμελλεν εις ολίγον καιρόν να την στεφανωθεί, επειδή της είχε δώσει τον λόγον. Ο βεζύρης πατέρας της την κράζει μίαν ημέραν εις τον οντάν του και της λέγει · Θυγατέρα μου, έχω χρείαν μεγάλην από λόγου σου, διά την οποίαν θέλω να στολισθής και να καλλωπισθής καλύτερα, όσον ημπορέσης · και ύστερον να πας εις το σπήτι του Αμπτούλ, διά να τον κάμης με κάθε τρόπον να σου δείξη τον θησαυρόν του, πού τον έχει κρυμμένον · Η Μπάλκω ωσάν φρόνιμη, που ήτον, εναντιώθη πολλά εις την βδελυράν απόφασιν του πατρός της · μα αυτός ο βάρβαρος την εβίασε τόσον, που δεν ημπορέσε να κάμη αλλέως παρά να του υπακούση εις την άνομόν του βουλήν και με δάκρυα εις τα μάτια επήγε και εστολίσθη, καλύτερον όσον ημπορούσε, εκεί που δεν είχε τόσην χρείαν από καλλωπισμόν, με το να ήταν πολλά ωραία.

Φθάνοντας τέλος πάντων η νύκτα, ο πατέρα της την έβγαλεν από ένα κρυφόν τόπον του σεραγιού του, και την έφερεν ο ίδιος εις την πόρταν του Αμπτούλ, και εκεί την άφησε · και πριν την αφήση της είπε · πως αν δεν κάμης καθώς σε εδιάταξα διά να μάθης που έχει τον θησαυρόν, ήξερε πως από το σπαθί μου δεν θέλεις γλυτώσει. Τότες αυτή εκτύπησε την πόρταν, και εγύρευε διά να ομιλήση με τον Αμπτούλ. Ευθύς ένας σκλάβος την ανέβασεν εις μίαν σάλαν, που ο αυθέντης του ήτον εξαπλωμένος επάνω εις μίαν μαξιλάραν χρυσοϋφαντον και ευθύς που είδε την Μπάλκω έμεινε τρωμένος από την ευμορφιά της · και εν τω άμα εσηκώθη ορθός και έτρεξε διά να την συναπαντήση. Αφού και της έδειξε μεγάλες δεξιώσεις, την επήρεν από το χέρι με πολλήν ευγένειαν, και βάνοντάς την να καθήση μαζί του, την ηρώτησε από τι προέρχεται αυτή η τιμή, που του κάνει να πηγαίνει να τον εύρη. Η Μπάλκω τότε εξεσκέπασε το πρόσωπόν της και είπεν · εγώ ακούοντάς από πολλούς την φήμην του ονόματός σου, και πως είσαι ένας ευγενικός άνθρωπος και ένδοξος, επεθύμησα να έλθω να δειπνήσω με του λόγου σου. Ο Αμπτούλ με όλον που ήτον διαφορετικός με τες γυναίκες, αυτή όμως του άναψε πολλά την φλόγα του έρωτος, και άρχισε να δείχνη πολλήν κλίσιν προς αυτήν.

Η βεζυροπούλα βλέποντάς τον ηθικόν κίνδυνον που ευρίσκονταν, και φοβουμένη διά να μη χάση την τιμήν της, άρχισε να χάνη την όψιν της και να κλαίη. Ο Αμπτούλ ευθύς έμεινεν εκστατικός εις την μεταβολήν της, και άρχισε να την ερωτά με γλυκά λόγια τι της συνέβη έτσι έξαφνα, και τι είνε η αιτία αυτής της μεταβολής; Κύριε, απεκρίθη η βεζυροπούλα, η αιτία της μεταβολής μου είνε πολλά μεγάλη· και άκουσον να σου την διηγηθώ· επειδή και αποφάσισα να λύσω την σιωπήν, και να σου φανερώσω τον δόλον. Ο πατήρ μου που ηξεύρει πως έχεις ένα θησαυρόν κρυμμένον, ηθέλησε να μεταχειρισθη εμένα διά να ξανοίξω τον τόπον που είνε· με επρόσταξε στανικώς διά να πασχίσω με κάθε λογής τρόπον, θυσιάζοντάς την τιμήν μου, αν κάμη χρεία, να σε κάμω να μου τον φανερώσης· εγώ του εναντιώθηκα εις τούτην την άνομον προσταγήν, μα χωρίς να κατορθώσω τίποτε, επειδή και αυτός μου είπεν αποφασιστικώς πως θέλει με φονεύσει με τας χείρας του, αν δεν ήθελα τον υπακούσει· και ούτω βιαζομένη ήλθα εις τούτον τον τόπον εις εσένα, να σου ομολογήσω πως το κάνω με μεγάλον πόνον.

Αφού η βεζυροπούλα ωμίλησε με τέτοιον τρόπον του Αμπτούλ, της απεκρίθη αυτός. Κυρά μου, είμαι πολλά υπόχρεως εις τα όσα μου εξεμυστηρεύθης, και δεν θέλεις το μετανοήσει διά την ευγενικήν σου γενναιότητα· εσύ δεν αποθαινεις, μη φοβάσαι· επειδή και θέλεις ιδεί τον θησαυρόν μου και θέλεις μείνει ευχαριστημένη καθώς το επιθυμείς· παύσε το λοιπόν να κλαίης, και έλα με εμένα διά να ιδής το ποθούμενον. Παίρνοντας αυτήν από το χέρι, την έφερεν εις την σάλαν, και εκεί της έδεσε τα μάτια, καθώς έκαμε και του Καλίφη, και την έφερεν εις το μέγα περιβόλι, και από εκεί την έμπασεν εις το υπόγειον, όπου ήτον ο θησαυρός, και εκεί λύνοντάς της τα μάτια της έδειξεν όλα εκείνα που είχε δείξει και του Καλίφη. Αν ο Καλίφης έμεινεν εκστατικός εις τα όσα είδεν, αυτή έμεινε πολύ περισσότερο, και ο μεγαλύτερος της θαυμασμός εστάθη εις το να ιδή τους δύο νεκρούς βασιλείς με την πλάκα γραμμένην εις τους πόδας· και, αφού την ανέγνωσεν, είδε την βασίλισσαν, που είχαν εις τον λαιμόν μια αρμαθιά από μαργαριτάρια, χονδρά ωςάν αυγά περιστεράς· τα οποία κτυπάζοντάς τα με επιθυμίαν την απείκασεν ο Αμπτούλ, και ευθύς τα έβγαλεν από τον λαιμόν της βασίλισσας, και τα έβαλε της βεζυροπούλας, λέγοντάς της ότι από ετούτα θέλει πιστωθή ο πατέρας σου, πως είδες τον θησαυρόν μου· και ύστερον την επαρακάλεσε, διά να πάρη ότι άλλο αγαπά από εκείνα που βλέπει. Αυτή δε επήρε πολύν αριθμόν από διαμαντικά πολύτιμα, τα οποία της τα edιάλεξεν ο Αμπτούλ με το χέρι του.

Τελειώνοντας να της δείξη τον θησαυρόν του, της εξανάδεσε τα μάτια, και την έβγαλεν από το υπόγειον και την έφερεν εις την ιδίαν σάλαν όπου ήτον. Τότε η νέα αφού τον εβεβαίωσεν ότι αυτή δεν ήθελεν

αλημονήσει την δεξιώσιν, και τες χάρες που της έκαμεν, εμίσευσε και επήγεν εις τον πατέρα της, και εδιηγήθη τα όσα απέρασε, και τα όσα είδεν.

Ο Βεζύρης επικράνθη πολλά διά την τιμημένην ευγένειαν, και τις χάρες που έδειξε της θυγατρός του · και αγαπούσε καλύτερα να είχε χάση η θυγατέρα του την τιμήν της, παρά να μείνη εις το σκοτός της αμαθείας, να μην ηξεύρη εις τι μέρος ήτον ο θησαυρός, που επιθυμούσε να ξεσκεπάση.

Εις τούτο το αναμεταξύ ο Καλίφης Αρουν έφθασεν εις το Μπαγδάτι και ευθύς που υπήγεν ελευθέρωσε τον βεζύρην του που τον είχε φυλακωμένον, και του έδωκε την πρώτην του αξίαν. Και αφού του ωμολόγησε τα όσα επέρασεν εις το ταξίδι του, και διά την γενναιότητα του Αμπτούλ, του είπε · Γιαφάρ, τι πρέπει να κάμω εγώ; εσύ ηξεύρεις ότι οι ανταμοιβές των βασιλέων πρέπει να υπερβαίνουν τις χάρες που τους γίνονται · αν αποφασίσω δια να στείλω εις ανταμοιβήν του γενναίου Αμπτούλ από τα πλέον πολύτιμα είδη που έχω εις τον θησαυρό μου, θέλουν είναι το ουδέν εμπρός εις εκείνα, που μου εδώρησεν αυτός · πώς ημπορώ το λοιπόν εγώ να τον υπερβώ; Αυθέντη, του απεκρίθη ο βεζύρης, αν θέλης να τον υπερβής εις την γενναιότητα, πρέπει να σηκώσης την αξίαν του βασιλέως της Μπάσρας, που σου είναι υποκείμενος, και να την δώσης του Αμπτούλ διά να γένη αυτός βασιλέας, και αυτή είναι η μεγαλύτερη ανταμοιβή, που ημπορεί να του κάμης · και διά τώρα θέλεις στείλει μεντζίλι με τις είδησες, και υστερότερα θέλω υπάγει εγώ με τα κυρωτικά γράμματα, ήγουν με το μουκαρέρι.

Άρεσε κατά πολλά του Καλίφη η γνώμη του βεζύρη του, και ευθύς επρόσταξε να σταλή το μεντζίλι με τες είδησες, το οποίον εις ολίγας ημέρας έφθασε, και έφερε το πρόσταγμα εις τον βασιλέα της Μπάσρας. Ο βασιλέας έμεινε νεκρός εις αυτήν την είδησιν, και ευθύς κράζει τον βεζύρην του και του είπε την φθοροποιάν του είδησιν. Ο βεζύρης που ήτον κακής διαθέσεως του είπε · μην ενοχλείσαι, βασιλέα μου, δι' αυτό, ότι εγώ θέλω κάμει την κάθε προσπάθεια διά να μείνης εις τον θρόνον σου, διά την οποίαν κάνει χρεια ευθύς να θυσιάσω τον Αμπτούλ, και ύστερον θέλω κάμει να πιστεύση όλος ο λαός, ότι απέθανε, χωρίς όμως να του σηκώσω την ζωήν. Αυτόν θέλω τον κρύψει εις ένα τόπον που να μην φανερωθή ποτέ, και με τούτο το μέσον θέλεις μένει εις τον θρόνον σου, και θέλεις κυριεύσει και όλα τα πλούτη αυτουνού · επειδή και ωσάν τον βάλω εις τας χείρας μου θέλω του κάμει τόσες τυραννίες, που να τον υποχρεώσω να μου φανερώση τον θησαυρόν του. Κάμε εκείνο που σου φαίνεται του απεκρίθη ο βασιλεύς · μα τι έχομεν να αποκριθούμεν του

αυτοκράτορος Καλίφη; Άφησε ακόμη και τούτο εις εμένα, απεκρίθη ο βεζύρης, και μη σε μέλει τίποτε.

Τότες ο βεζύρης παίρνωντας μερικούς φίλους του, χωρίς να ηξεύρουν την βουλήν του, επήγον εις τον Αμπούλ. Ο δε Αμπούλ τους εδέχθη με μεγάλην τιμήν, και τους εφιλοδώρησε με μεγάλην γενναιότητα, και τους εκράτησε διά να γευματίσουν· και εις το αναμεταξύ, που εγευματίζαν, ο βεζύρης με εύμορφον τρόπον έβαλεν εις το ποτήρι που έπινε μίαν σκόνιν, ο οποίος πίνοντάς την έπεσεν ευθύς ωσάν αποθαμμένος. Οι περιεστώτες έμειναν εκστατικοί εις τούτο το θέαμα και όλοι έντρομοι ελόγιασαν πώς να του έπεσεν αποπληξία. Εδόθησαν όλοι οι άνθρωποί του εις τα κλάμματα και εις τες φωνές διά τον θάνατον του αυθέντου των· όλη η χώρα εγέμισεν ευθύς από βρυγμόν και κλάμματα διά τον εξαφνικόν θάνατον του ευεργέτου τους, και εφώναζαν ωσάν να είχαν χάση τον ιδιών τους πατέρα. Ως τόσον ο βεζύρης διά να μη φανερώση εκαμώνονταν πως του εκακοφαινέτο μεγάλως, και άρχισε και έσχιζε τα φορέματά του, και εθρηνούσεν απαρηγόρητα· επρόσταξεν υστερώτερα διά να τον θάψουν μετά μεγάλης τιμής, κάνοντας να τον βάλουν εις ένα κοιμητήριον ιδικόν του, εκεί που είχε τους γονείς του βαλμένους· και αφού έστειλε διά να τον θάψουν, έβαλε βούλαν εις το σπήτι του, διά να γένη βασιλικόν το έχειν του, με το να μην είχε κληρονόμους.

Αφού έβαλαν τον δυστυχή Αμπούλ εις το κοιμητήριον, το έκλεισαν, και έφεραν το κλειδιά του βεζύρη. Την ερχομένην νύκτα ο κακότροπος βεζύρης πέρνει δύο πιστούς σκλάβους, και πηγαίνει εις το κοιμητήριον και ανοίγοντάς το εμπήκε μέσα· και έβγαλε τον Αμπούλ από το κιβούρι και του έδωσαν ένα ποτόν, και ευθύς που το έβαλεν εις το

στόμα εσυνήλθεν εις τον εαυτόν του ο Αμπούλ, και ανοίγοντάς τα μάτια του είδε τον βεζύρην και τον εγνώρισεν. Α αφέντη, του είπεν πού είμασθε, και εις τι κατάστασιν βλέπω τον εαυτόν μου; Τρισάθλιε, του απεκρίθη ο βεζύρης, ήξευρε ότι εγώ είμαι εκείνος, που σου επροξένησα τούτην την συμφοράν, και σε έφερα εδώ διά να σε έχω εις την εξουσίαν μου, και να σε κάμω να υποφέρης χίλια μαρτύρια, αν δεν μου φανερώσης τον θησαυρόν σου, και καθημερινώς θέλω εύρει νέες τυραννίες διά να σε κάμω να βαρεθής την ζωήν σου, αν δεν μου τον φανερώσης. Εσύ ημπορείς να μου κάμης ότι σου αρέσει του απεκρίθη ο Αμπούλ, μα τον θησαυρόν μου δεν θέλεις δυνηθή να τον ιδής ποτέ.

Εν τω άμα που ετελείωσεν αυτά τα λόγια ο άνομος και κακότροπος βεζύρης, επρόσταξε τους σκλάβους του και τον έδειραν με βούνευρα τόσον, που τον έκαμαν τον δυστυχή και έπεσε λιπόθυμημένος. Οπόταν δε ο βεζύρης τον είδεν εις αυτήν την κατάστασιν, έκαμε και τον εμετάβαλαν εις το κιβούρι, και κλείοντάς τον καλά, εγύρισεν εις το σαράγι του, και το ταχύ επήγεν εις τον βασιλέα του διά να του διηγηθή τα όσα έκαμεν. Ο βασιλεύς που δεν ήτο ολιγώτερον σκληροκάρδιος από τον βεζύρην του, επήνεσε τα όσα έκαμε και ύστερον του λέγει. Βεζύρη, αυτά που έκαμες πηγαίνουν όλα καλά· μα τι απόκρισιν έχομεν να δώσωμεν του Καλίφη; Ο βεζύρης του είπεν· ας γράψωμεν πως ο Αμπούλ, αφού και έλαβε την είδησιν πως θέλει γένει βασιλέας, από την χαράν του απέθανεν αιφνιδίως τον καιρόν που εγευμάτιζε. Του βασιλέως άρεσεν αυτός ο στοχασμός του βεζύρη του και ευθύς έστειλε μεντζίλι διά να δώσουν την είδησιν του Καλίφη διά τον θάνατον του Αμπούλ·

Ο βεζύρης, που εφαντάζετο πώς με τες τυραννίες που έκαμε του Αμπούλ, ήθελε του φανερώσει τον θησαυρόν του, επήγε πάλιν το βράδυ διά να τον κάμη να υποφέρη νέας τυραννίας έως που να του φανερώση το ποθούμενον· μα ωσάν έφθασεν εις το κοιμητήριον έμεινε εκστατικός με το να ιδή το κοιμητήριον ανοικτόν. Και εμπαινοντας μέσα, και μην ευρίσκοντάς τον Αμπούλ εις το κιβούρι, ολίγον έλειψε που να τρελλαθή από την θλίψιν του· και ευθύς εγύρισεν εις το παλάτι, και ανήγγειλε του βασιλέως εκείνο που συνέβη· ο οποίος εν τω άμα έπεσε λιπόθυμημένος από τον πόνον του· και αφού εσυνήλθεν εις τον εαυτόν του, λέγει του βεζύρη τι θέλει γίνει εις ημάς τώρα, που τούτος μας έφυγεν; εμείς είμασθε χαμένοι από τον Καλίφη· εξέταξε λοιπόν μήπως και τον εύρης, επειδή και μακράν από εδώ δεν επήγε. Τότε ο βεζύρης εσύναξε πολλούς στρατιώτας, με τους οποίους επερικύκλωσαν όλην την χώραν, και τες στρατές έξω από την χώραν, χαλεύοντας διά να τον εύρουν.

Εἰς τοῦτο το ἀναμεταξύ, πού ο βεζύρης ἐχάλεε με μεγάλην ἐπιμέλειαν διὰ νὰ εὐρη τὸν Ἀμποῦλ, ἐφθάσε τὸ μεντζίλι εἰς τὸν Καλίφην, καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν εἶδησιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμποῦλ, πῶς ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἀπέθανεν. Ὁ Καλίφης, ομοῦ με τὸν βεζύρη τὸν Γιαφάρ τὸ επικράτηκαν τόσον, πού καμμιά παρηγοριά δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς· ἔπειτα ἐπρόσταξεν ὁ Καλίφης καὶ ἔφεραν τὰ γράμματα τοῦ βασιλέως τῆς Μπάρσας· καὶ ἀφοῦ τὰ ἀνέγνωσε με στοχασμὸν καὶ τὰ ἐξανανέγνωσεν, εἶπε τοῦ Βεζύρη τοῦ· ἐμένα μου φαίνεται πῶς ὁ θάνατος τοῦ Ἀμποῦλ νὰ μὴν ἐστάθῃ φυσικὸς, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι, βασιλέας τῆς Μπάρσας με τὸν βεζύρη τὸν ἐπιβουλεύθησαν καὶ τὸν ἐφόνευσαν διὰ νὰ μὴ χάσουν τὰς ἀξίες τοῦς.

Ὁ Γιαφάρ ἀπεκρίθη. Πολυχρονημένε μου βασιλέα, ἤξευρε πῶς καὶ ἐγὼ τὸ ὅμοιον ὑποπεύω· διατὶ ἡξερῶ πῶς αὐτοὶ εἶνε κακῆς διαθέσεως ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἔκαμαν χωρὶς ἀμφιβολίαν, καὶ κρίνω εὐλογον ὅτι τόσον τὸν ἕνα, ὅσον καὶ τὸν ἄλλον νὰ προστάξῃς νὰ τοὺς φυλακώσουν, ἕως πού νὰ ἐξετάσωμεν νὰ εὐρώμεν τὴν ἀλήθειαν. Τότε ὁ Καλίφης εἶπε τοῦ Βεζύρη τοῦ· ἔπαρε εὐθύς δέκα χιλιάδες καβάλλαν, καὶ σὺρε νὰ τοὺς πιάσῃς καὶ νὰ τοὺς φυλακώσῃς. Ὁ βεζύρης ὑπήκουσε, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπῆρε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐμίσευσεν.

Ἀς ξαναγυρίσωμεν τῶρα εἰς τὸν Ἀμποῦλ διὰ νὰ ἰδοῦμεν τὴν αἰτίαν, πού δὲν τὸν ἤρην ὁ βεζύρης εἰς τὸ κοιμητήριον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν εἶχον ἀφήσει. Ἐτούτος ὁ ἄνθρωπος ὄντας μέσα εἰς τὸ κιβούρι ἀκούει τὴν ἰδίαν νύκτα νὰ ἀνοίξουν πάλιν τὴν πόρταν, ἔπειτα νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ κιβούρι· αὐτὸς λογιάζοντας πῶς ξαναἦλθεν ὁ βεζύρης διὰ νὰ τὸν ξανατυραννίσῃ, Ἄ, βάρβαρε καὶ σκληροκάρδιε, ἄρχισε νὰ λέγῃ, θανάτωσόν με ἀνίσως καὶ ἔχεις ἐπάνω σου εὐσπλαγχνίαν, καὶ μὴ με τυραννῆς, ὅτι τὰ μαρτύρια, πού θέλεις μου κάμει, δὲν θέλουν δυνηθῆ νὰ με κάμουν νὰ σου φανερώσω ἐκεῖνο πού ἐπιθυμεῖς. Μὴ φοβάσαι τίποτε, ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, πού τοῦ ἀνοίξαν τὸ κιβούρι, ὅτι ἀντὶς νὰ σε τυραννήσωμεν ἦλθαμεν μάλιστα νὰ σε συντρέξωμεν. Εἰς τούτα τὰ λόγια ὁ Ἀμποῦλ ἀνοίξε τὰ μάτια, καὶ κυττάζει διὰ νὰ ἰδῇ ποῖοι ἦσαν οἱ ἐλευθερωταὶ τοῦ, καὶ ἀνάμεσόν τοὺς ἐγνώρισε τὴν θυγατέρα τοῦ βεζύρη, πού τῆς εἶχε δεῖξει τὸν θησαυρὸν τοῦ· Κυρά μου, εὐ εἶσαι τὸ λοιπὸν, πού μου ἐλευθερώνεις τὴν ζωὴν; Ναι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ βεζυροπούλα, ἐγὼ εἶμαι καὶ ὁ Ἀλῆς ὁ ἀγαπητικὸς μου, πού ἐδῶ τὸν βλέπεις, ὁ ὁποῖος παρακινημένος ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, ἦλθε μετ' ἐμένα διὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ σε βγάλω ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου.

Ὁ Ἀμποῦλ, ἀφοῦ καὶ ἐσυνήλθε καλὰ εἰς τὸν εαυτὸν τοῦ, δυναμούμενος ἀπὸ κάποια ἰατρικά, πού αὐτοὶ τοῦ ἔδωσαν, τοὺς εὐχαρίστησε μεγάλως διὰ τὴν εὐεργεσίαν, πού τοῦ ἔκαμαν, ὅστερα τοὺς ἐρώτησε, πῶς αὐτοὶ

ήξευραν ότι ακόμη δεν είχαν αποθάνει; Η βεζυροπούλα του είπε· ότι εγώ σαν ήκουσα την ψεύτικη φωνή του θανάτου σου δεν την επίστευσα, και υπώπτευσα πως ο πατέρας μου εστάθη η αιτία διά τα όσα ακολούθησαν· υποχρέωσα με δώρα έναν από τους δύο σκλάβους, που ήταν οι πιστοί του βεζύρη, ο οποίος μου έδωσε τα κλειδιά τούτου του κοιμητηρίου που αυτός τα εφύλαγε, και έτσι emήνυσα του Αλή και επήρε δύο πιστούς του σκλάβους. και ευθύς ήλθαμεν διά να σε ελευθερώσωμεν, και ευχαριστούμεν τον ουρανόν, που σε εφθάσαμεν ζωντανόν. Ω Θεέ μου, είπε τότε ο Αμπτούλ, ημπορεί ένας πατέρας τόσο σκληρός να έχη μίαν θυγατέρα τόσο γενναίαν; Ταύτα λέγοντας ο Αλής με την Βεζυροπούλαν τον ένδυσαν με ένα φόρεμα σκλάβου, και τον επήραν και τον έκρουσαν εις το σπήτι του Αλή, έως που ο βεζήρης έπαυσε να τον ζητά.

Τότε ο Αλής του έδωσεν ένα καλόν άλογον, και πολλά φλωριά και πετράδια, και είπε· Εσύ διά την ώραν ημπορείς να φυλαχθής· επειδή και οι στρατές είνε ελεύθερες και δεν σε ζητούν πλέον· σύρε το λοιπόν όπου σου αρέση, και ο ουρανός ας είνε με λόγου σου. Ο Αμπτούλ, αφού τους ξαναευχαρίστησε διά τες χάρες που του έκαμαν, emίσευσε διά νυκτός και έπιασε την στραταν διά να υπάγη εις το Μπαγδάτι. Φθάνοντας λοιπόν εις το Μπαγδάτι επήγεν ευθύς εις τον τόπον, όπου εσουνάζουνταν οι πραγματευτάδες μήπως και ιδή εκείνον που εφιλοδώρησεν εις την Μπάσαν, διά να του διηγηθή τες δυστυχίες του· όμως εθλίβη κατά πολλά, που δεν ημπούρεσε να τον ιδή· εγύρισεν όλην την χώραν μα δεν εστάθη τρόπος, που να ημπορέση να τον συναπαντήση. Και μια ημέρα καθώς επερπατούσε ζητώντας τον απόστασε, και εκάθησεν εις μίαν πέτραν απέναντι του σαραγιού του Καλίφη. Το σκλαβόπουλο, που αυτός είχε χαρίσει του Καλίφη, ευρίσκονταν τότε έξω από την πόρταν του σαραγιού και γνωρίζοντάς τον έτρεξεν εις τον Καλίφη και του το ανήγγειλε· Ο Καλίφης δεν έδωσε πίστιν εις τούτο· εσύ είσαι γελασμένος, του απεκρίθη· ο Αμπτούλ πλέον δεν ζη· και πώς λέγεις πως τον είδες; Βασιλέα μου, του απεκρίθη το σκλαβόπουλον είμαι βέβαιος πως είναι αυτός, ότι τον εστοχάσθηκα και τον εγνώρισα, και αν δεν εγνώριζα, δεν ελάβαινα την τόλμην να έλθω να σου ειπώ ψεύμα.

Με όλον που ακόμη ο Καλίφης δεν το επίστευε, δεν άφησε να βεβαιωθή· έστειλεν ευθύς το σκλαβόπουλο με ένα δούλον διά να του τον φέρουν έμπροσθέν του, οι οποίοι πηγαινάμενοι τον ηύραν ακόμη, που εκάθονταν εις τον ίδιον τόπον. Το σκλαβόπουλο ωςάν εβεβαιώθη καλά πως ήτον αυτός, έπεσεν εις τα ποδάρια του Αμπτούλ και του τα εφιλούσεν. Αυτός το εσήκωσε και το ερώτησεν αν έλαβε την τιμήν να δουλεύη τον Καλίφην. Ναι, αυθέντη· του απεκρίθη το σκλαβόπουλο· ο

ίδιος Αυτοκράτωρ είνε εκείνος, τον οποίον εσύ εδεξιώθης εις το σπήτι σου, και του έκαμες τόσες χάρες, και εχάρισες και εμένα · έλα μαζί μου το λοιπόν, διότι ο Βασιλεύς είναι πολλά ανυπόμονος διά να σε ιδή. Εστάθη μέγας ο θαυμασμός του Αμπτούλ, εις τα όσα το παιδί του εδιηγήθη, και γεμάτος από χαράν ήλθεν εις τον οντάν, όπου εκάθητο ο Καλίφης. Αυτός ο βασιλέας εκάθονταν επάνω εις το θρονί του, και ωσάν ειδε τον Αμπτούλ εσηκώθη με βίαν και επήγε και τον εδέχθη · τον οποίον εκράτησε πολλήν ώραν εις τες αγκάλες του χωρίς να ημπορέση να προφέρη λόγον, τόσον μεγάλη εστάθη η χαρά του · και αφού έλαβε την αναπνοήν του, ειπε του Αμπτούλ. Ω φίλε, άνοιξε τα μάτια σου και ξαναγνώρισε τον αγαπημένον σου ξένον · εγώ είμαι εκείνος, που εσύ με μεγάλην μεγαλοπρέπειαν και αγάπην με εδέχθης εις το σπήτι σου και με εδώρησες τόσα υπέρπλουτα πράγματα, που υπερβαίνουν τα πλούτη των βασιλέων.

Εις τούτα τα λόγια ο Αμπτούλ, που δεν ήτο ολιγώτερον εκστατικός από τον Καλίφην και γνωρίζοντάς τον, εφώναζεν · Ω μεγαλώτατε Αυθέντη μου, και βασιλέα του κόσμου, εσύ είσαι εκείνος που εκατεδέχθης να έλθης εις το σπήτι του σκλάβου σου, και ούτω λέγοντας έπεσε εις το ποδάρι του βασιλέως, ο οποίος τον εσήκωσε και τον έβαλε να καθήση επάνω εις ένα προσκέφαλον σιμά του. Πώς είνε ποτέ δυνατόν, του ειπεν ο βασιλεύς, εσύ να είσαι ζωντανός, τον καιρόν που με μεγάλην μου θλίψιν είχα μάθει πώς είχες αποθάνει; Τότε ο Αμπτούλ εδιηγήθη την ασπλαγχνίαν και την βαρβαρότητα του Βεζύρη Αμπτολφατά, και πώς η θυγατέρα του τον εσύντρεξε και τον εγλύτωσε, και του ειπε τα λοιπά, που του ακολούθησαν.

Ο Καλίφης αφού και τον αφηκράσθη με επιμέλειαν, του ειπε · μου κακοφαινεται, που εγώ είμαι η αιτία ετούτης της συμφοράς σου, επειδή και γυρίζοντας από την Μπάσρα, εστοχάσθηκα διά να ανταμείψω τες χάρες που μου έκαμες, και έστειλα ευθύς προσταγήν εις τον βασιλέα της Μπάσρας, ότι να αφήση τον θρόνον, και να σου τον δώση εσένα διά να βασιλεύης · και αυτός αντί να ακολουθήση τον ορισμόν μου απεφάσισε να σου σηκώση την ζωήν με τες τυραννίες, που ο Βεζύρης σου έκαμεν, ελπίζοντας να του φανερώσης τον πλούτον σου. Ο βεζύρης μου επήγε προς αυτούς με αρκετόν αριθμόν στρατιωτών διά να πιάση τους εχθρούς σου, και να μου τους φέρη εδώ · ως τόσον του λόγου σου θέλεις σταθή εις το παλάτι μου, και θέλεις μείνει δουλευμένος από τους ανθρώπους μου ωσάν να ήμουν εγώ ο ίδιος.

Τελειώνοντας ετούτους τους λόγους ο Καλίφης τον επήρεν από το χέρι, και τον έφερεν εις ένα του περιβόλι πολλά ωραίον, εις την μέσην του οποίου ήταν δώδεκα στύλοι από μάρμαρον λευκόν, οι οποίοι

εβάσταζον εις την κορυφήν ένα λουτρόν πολλά θαυμαστόν, εις το οποίον εμπήκαν και ελούσθησαν. Και ωσάν εβγήκαν από το λουτρόν, οι σκλάβοι ήλθαν με πανιά λευκά, και τους εσφούγγισαν· έπειτα ένδυσαν τον Αμπτούλ με πλούσια φορέματα, και τον επήρην από εκεί ο Καλίφης, και τον έφερεν εις το χαρέμι του, εις την βασίλισσα Ζωμπαΐδα.

Ετούτη η βασίλισσα εκάθονταν επάνω εις μίαν μαξιλάραν χρυσήν, περικυκλωμένη από τες σκλάβες της, που εστέκονταν ορθές διηρημένες εις δύο μέρη· άλλες μεν ελαλούσαν διάφορα μουσικά όργανα, και άλλες ετραγουδούσαν και έκαναν μίαν αρμονίαν θαυμασίαν. Ευθύς που η Ζωμπαΐδα είδε τον βασιλέα και τον Αμπτούλ, εσηκώθη εις συναπάντησίν των. Βασίλισσα, της είπεν ο Καλίφης, ιδού που σου προσφέρω τον φίλον μου Αμπτούλ από την Μπάρσα. Η βασίλισσα τον εδεξιώθη με μεγάλην τιμήν, και εις τούτο το αναμεταξύ μια από τες σκλάβες που ετραγουδούσαν, βλέποντας τον Αμπτούλ, έβγαλε μίαν μεγάλην φωνήν, έπειτα έπεσεν εις λιποθυμίαν.

Ο βασιλεύς με την Ζωμπαΐδα, εγύρισαν να ιδούν τι ήτον, ομοίως και ο Αμπτούλ κυττάζοντας δεν εγνώρισεν έτσι ευθύς εκείνην που ελιποθύμησε, μα ωσάν την εκαλοκύτταξε, ευθύς τα μάτια του εσκοτίσθησαν και η όψις του έγινε ωσάν του αποθαμμένου, και ελόγιασαν ότι ήθελεν αποθάνει. Αλλ' ο βασιλεύς ευθύς τον έπιασεν εις τες αγκάλες του, και τον έκαμεν από ολίγον να συνέλθη εις τον εαυτόν του. Λαμβάνοντας λοιπόν ο Αμπτούλ τας αισθήσεις του, είπε προς τον Καλίφη· Βασιλέα μου, ηξεύρεις καλώτατα τα όσα μου συνέβησαν εις την Αίγυπτον· τούτη η σκλάβα που βλέπετε είνε εκείνη η αγαπημένη μου Δαρδανέ, που μαζί με εμένα μας έρριξαν εις τον Νείλον. Είνε τούτο δυνατόν; εφώνασεν ο βασιλεύς· χαιρομαι λοιπόν διά ένα τέτοιον θαυμάσιον συμβεβηκός. Εις αυτό το διάστημα η Δαρδανέ εσυνήλθε και αυτή εις τον εαυτόν της, την οποίαν ο βασιλεύς πιάνοντάς την από το χέρι, την εξέταξε με τι θαύμα ευρίσκονταν ζωντανή, ύστερον που την έρριξαν εις τον Νείλον.

Βασιλέα μου, είπεν αυτή, καθώς με έρριξαν εις τον Νείλον έπεσα εις τα δίκτυα ενός ψαρά, που εκείνην την ώραν τα ετραβούσεν έξω· αυτός δε έμεινεν εκστατικός με το να κάμη ένα τέτοιο κυνήγι· και οπόταν αυτός εκατάλαβε πως εγώ ανάπνεα ακόμη, με επήρε και με έφερεν εις την βάρκαν του, εις την οποίαν με την σύντρεξίν του με ανάζησεν. Έπειτα του εδιηγήθηκα την τρισσαθλίαν ιστορίαν μου· ο οποίος έλαβε μέγαν πόνον, μα εφοβήθη υστερότερα μήπως και ο Σουλτάνος της Αιγύπτου τον ήθελε ξεσκεπάσει πως αυτός μου εφύλαξε την ζωήν· και έτσι υποπεύοντάς να μη χάση την ζωήν του, και διά να φυλάξη και την εδικήν μου, αποφάσισε και με επούλησε σκλάβαν εις ένα πραγματευτήν

από σκλάβες, που τότε εμίσευε διά το Μπαγδάτι, ο οποίος φέρνοντάς με εδώ με επούλησε της βασιλίσσης Ζορπαϊδας. Εις το αναμεταξύ που η Δαρδανέ ωμιλούσεν, ο Καλίφη την εστοχάζουνταν με ακρίβειαν, και ευρίσκοντάς την μιας εξαισίας ωραιότητος, είπε προς τον Αμπτούλ, αφού αυτή ετελείωσε την ιστορίαν της· εγώ πλέον δεν θαυμάζω πώς εσύ εφύλαξες πάντα την ενθύμησιν μιας τέτοιας ωραίας γυναικός· ευχαριστώ το λοιπόν τον ουρανόν, που την εξαπέστειλεν εδώ, και με αξίωσε και εμένα να σε ιδώ εις τέτοιαν μεγάλην ευχαρίστησιν, διά την αντάμωσιν της πολυαγαπημένης σου Δαρδανές· δεν είνε πλέον σκλάβα, αυτή είνε ελεύθερη, και είνε εις την εξουσίαν σου· και έχω όλην την ευχαρίστησιν εις το να σας ιδώ να γευθήτε την γλυκύτητα μιας μακρυνής και τελείας ενώσεως, ύστερον από τες δυστυχίες, που σας είχαν χωρίσει. Ακόμη περιπλέον λέγει ο Καλίφης θέλω να κάμετε τους γάμους σας εις το παλάτι μου, και διά τρεις ημέρες να γίνουν μεγάλες χαρές εις όλον το Μπαγδάτι. Ω αυθέντη, λέγει ο Αμπτούλ πλησιάζοντας εις τα ποδάριά του, αν η βασιλεία σου είσαι υψηλότερος από τους άλλους ανθρώπους διά την αξίαν, και ακόμη περισσότερον διά την γενναιότητά σου, όμως δος μου την άδειαν, να σου φανερώσω τον θησαυρόν μου, τον οποίον σου το δίδω εις την εξουσίαν σου. Τότες απεκρίθη ο Καλίφης· όχι, χαίρε τον με κάθε σου ευχαρίστησιν, διότι είσαι άξιος να τον εξουσιάζης, και σας εύχομαι μακρυνήν ζωήν, διά να ημπορέσετε να τον χαρήτε. Ύστερα από αυτά εδόθησαν προσταγές διά να γένουν οι γάμοι, οι οποίοι έγιναν με μεγάλην παρρησίαν και τιμήν. Και πριν τελειώσουν έφθασεν ο Γιαφάρ ο Βεζύρης με το στράτευμα, και έφερε δεμένον τον Βεζύρην Αμπτολφατά μόνον, επειδή ο βασιλεύς της Μπάσρας είχεν αποθάνει από την θλίψιν του, που δεν ημπορέσε να εύρη τον Αμπτούλ.

Ευθύς που ο Γιαφάρ έδωσε τον λογαριασμόν του Καλίφη διά τα όσα αυτός είχε πράξει, επρόσταξε να κρεμάσουν τον σκληρόν Βεζύρην, και ύστερον να τον τεταρτιάσουν, και να τον ρίξουν να τον φάγουν τα σκυλιά. Και τον καιρόν που εδόθη η απόφασις ο Αμπτούλ έπεσεν εις τα ποδάρια του Καλίφη, παρακαλώντάς τον να του αφήση την ζωήν λέγοντάς του, πώς ο παιδεμός του θέλει είνε αρκετός εις το να τον βλέπη εις τιμήν, και αυτός να ευρίσκεται εις κατασχώνην. Ω πολλά γενναίε Αμπτούλ, εφώναξεν ο Καλίφης πόσον ευτυχισμένος που θέλει είνε ο λαός της Μπάσρας, εις το να σε έχη διά βασιλέα του; Αυθέντη, του απεκρίθη ο Αμπτούλ, κάνει χρεία να σας παρακαλέσω διά μίαν άλλην χάριν, να δώσης του Αλή τον θρόνον, που εις εμένα διορίζεις, διά να βασιλεύη με την γυναίκα του την βεζυροπούλαν, που έλαβε τόσην ευσπλαχνίαν να μου γλυτώσουν την ζωήν. Ετούτοι οι δύο αγαπημένοι είνε άξιοι δι' αυτήν την τιμήν, και εμένα με φθάνει η αγάπη που μου

δείχνεις και το σκέπιο σου, το οποίον μου είνε περισσότερο από θρόνον, από σκήπτρον, και κορώναν.

Ο Καλίφης υπήκουσεν εις τα όσα ο Αμπτούλ τον επαρακάλεσεν, έξω από τον σκληρόν βεζύρη, τον οποίον γνωρίζοντάς τον πολλά κακότροπον και υπεύθυνον, επρόσταξε να του αφήσουν την ζωήν, μα να τον βάλλουν εις έναν σκοτεινόν πύργον κλεισμένον διά όλην του την ζωήν. Ο δε Αμπτούλ μένοντας ακόμη μερικές ημέρες εμίσευσε διά την Μπάσραν μαζί με την γλυκυτάτην του Δαρδανέ, συντροφευμένοι από αρκετούς στρατιώτας του Καλίφη, έως που εφθασαν εις το σπήτι του, και εκεί επανάλαβε τον πλούτον του, και τον εχάρη έως το τέλος της ζωής του.

Με τούτον τον τρόπον η Σουλταμεμέ ετελείωσε την ιστορίαν του Αμπτούλ Μπαρσή, πλην όλες οι γυναίκες της βασιλοπούλας την επαινέσαν κατά πολλά· άλλες επαινούσαν την γενναιότητα του Αμπτούλ, άλλες του Καλίφη, και, άλλες την σταθερότητα του Αμπτούλ, που εστάθη ένας πιστός αγαπητικός. Η δε βασιλοπούλα είπεν· ετούτη η ιστορία μου άρεσε κατά πολλά· μα ακόμη δεν είμαι καταπεισμένη πως οι άνδρες είνε τόσοσ πιστοί προς τες αγαπητικές των και τες γυναίκες των. Ο Αμπτούλ ολίγον έλειψεν, που να κίνη εις την θέλησιν της θυγατρός του βεζύρη, αλησμονώντας καθολικά τον πόνον της Δαρδανές, και εγώ τούτον δεν τον στοχάζομαι τόσοσ πιστόν, ως μου τον επαινάτε.

Συμπάθησόν με, κυρά μου, είπεν η Σουλταμεμέ, αν ούτε και αυτό το ιστορικόν παράδειγμα δεν σε επαρακίνησε να πιστεύσης ότι είνε έτσι, την ερχομένην ημέραν θέλω σου διηγηθή, αν είνε με το θέλημά σου, μίαν άλλην ιστορίαν, πολλά περίεργον από την οποίαν ελπίζω να καταπεισθής. Όθεν η βασιλοπούλα, διά να ευχαριστήση αυτήν και τες άλλες γυναίκες, που ευρίσκονταν μαζί της, υπεσχέθη να την ακούση. Και λέγοντας ταύτα τα λόγια εσηκώθησαν και επήγαν να γευθούν, διατί η ώρα ήτον πολλά αργά. Την δε ερχομένην ημέραν αφού ελούσθηκεν η βασιλοπούλα, και οι άλλες γυναίκες που ήτον μαζί της, εβγήκαν κατά την συνήθειάν τους, και επήγαν να καθήσουν εις ένα σοφάν διά να αναπαυθούν και αφού ανεπαύθησαν καμπόσον, άρχισεν η Σουλταμεμέ να διηγείται την ιστορίαν, που υποσχέθη την απερασμένην ημέραν, ως κάτωθεν φαίνεται.

Ιστορία του Βασιλέως Ρουσκάδ, και της βασιλίσσης Κεριστάνης.

Ευρισκόμενος μίαν ημέραν εις το κνήγι ένας νέος βασιλεύς της Κίνας,

ονομαζόμενος Ρουσκάδ, εσυναπάντησε μίαν έλαφον άσπρην με βούλες κίτρινες και μαύρες, η οποία ειχεν εις τα ποδάρια της βραχιόλια χρυσά και επάνω εις τες πλάτες της σκέπασμα από ατλάζι κίτρινον, κεντημένον με χρυσάφι. Βλέποντας ο βασιλεύς ένα τέτοιον περιεργό κυνήγι, άναψεν από επιθυμίαν διά την πιάση ζωντανήν· έτρεξε με μεγάλην βίαν διά να την φθάση, μα η έλαφος αναγελώντας το κυνήγημά του, έφυγε με τόσην ογληγοράδα, που εις μίαν στιγμήν δεν την ειδε πλέον. Αυτός όμως δεν απελπίσθη διά να μην ακολουθήση τον δρόμον που επήρε, και να τρέχη μετά μεγάλης ορμής διά να την φθάση· και εκεί που έτρεχε, την βλέπει από μακρόθεν, που ήτον σιμά εις μίαν πηγήν, και του εφαινονταν πως ήτον αποσταμένη από το τρέξιμον. Ευθύς κτυπά με μεγάλην βίαν το άλογόν του και τρέχει, μα εστάθηκεν άκαιρη η βία του, διά να την πιάση. Η έλαφος βλέποντάς τον που επλησίαζε, σηκώνεται ελαφρά και κάνει δύο τρία πηδήματα, έπειτα ρίχνεται εις το νερόν, εις τρόπον που δεν εματαφάνη πλέον. Όθεν ο βασιλεύς της Κίνας ξεπεξεύει ευθύς, πάσχει, γυρίζει ολόγυρα της πηγής, ανακατώνει το νερόν, χαλεύει το κυνήγι μα μη ξεσκεπάζοντας τίποτε με τα χαλέματά του, μένει εις μεγάλην απορίαν διά τούτο το συμβεβηκός. Ο βεζύρης του, που ειχε φθάσει εκεί ομού με τους άλλους, που ήσαν εις την συντροφιά του, δεν έλαβαν ολιγωτέραν την έκστασιν.

Ο δε βασιλεύς αφού έκαμε διαφόρους στοχασμούς, λέγει· δεν ημπορώ να βεβαιωθώ πως εκεινη η έλαφος εινε αληθώς ένα ζώνον άγριον, αλλά λογιάζω πως εινε μία εξωτική του δάσους, η οποία υποκάτω εις τούτην την μορφήν λαμβάνει ηδονήν να γελά τους κυνηγούς. Εις αυτό το διάστημα ο βασιλεύς εθεωρούσεν ακαταπαύστως την πηγήν, και κάθε ολίγον αναστέναζε χωρίς να ηξεύρη το διατί. Κάνει χρεια, λέγει αυτός του βεζύρη του, εγώ να απομείνω ετούτην την νύκτα εδώ, διατί θέλω διά περιέργειαν να ιδώ αυτήν την εξωτικήν, επειδή και έχω μίαν εσωτερικήν φλόγα, διά να την ιδώ να έβγη από το νερόν. Κάνοντας αυτήν την απόφασιν, εκράτησε τον βεζύρην του μόνον, και τους άλλους τους απέλυσεν. Εκάθησαν λοιπόν αντάμα επάνω εις τα χόρτα, και ειχαν την κουβέντα της ελάφου έως το βράδυ. Ο βασιλεύς ευρισκόμενος περικυκλωμένος από τον ύπνον, λέγει του βεζύρη· εγώ δεν ημπορώ πλέον να διαφεντευθώ από τον ύπνον, και διά τούτο στάσου εσύ έξυπνος έως που εγώ κοιμούμαι· και έχε τους οφθαλμούς σου πάντα σταθερούς εις την πηγήν, και ωσάν ιδής κανένα σημείον ξύπνησέ με. Όμως ο βεζύρης στέκοντας πολλήν ώραν χωρίς να ιδή τίποτε, τον επήρην ο ύπνος και αυτόν και απεκοιμήθη.

Εστάθη πολλά ολίγος ο ύπνος του, επειδή και εξαφνα εξύπνησαν από τον ήχον μιας αρμονίας που τους έκαμε να ακούσουν ολίγον ξέμακρα απ' αυτούς· και διά μεγαλύτερόν τους θαυμασμόν, βλέπουν ένα

μεγαλοπρεπές παλάτι με πλουσίαν φωτοχυσίαν, το οποίον δεν ημπορούσε να ήτον καμωμένον από χέρια ανθρώπινα. Ο δε βεζύρης λέγει του βασιλέως με σιγαληνήν φωνήν · τι πράγμα τάχατες να είνε τούτο; τι αρμονία είνε τούτη που ακούεται εις τα αφτιά μας, τι παλάτι παρουσιάζεται εις τους οφθαλμούς μας; όλα τούτα χωρίς αμφιβολίαν δεν είνε ποτέ φυσικά · ετούτα είνε μία μαγεία · ήτον καλλίτερον ημείς να είχομεν παραιτήσει αυτήν την πηγήν και τούτο το παλάτι, μήπως και είνε έργον κανενός μάγου, που τα έκαμε διά την βασιλείαν σου. Αν και τούτο ήθελεν είνε, απεκρίθη ο βασιλεύς, μη στοχάζεσαι ότι έχω φόβον · ας πάμε προς αυτό το παλάτι λοιπόν να ιδούμε τι άνθρωποι το κατοικούν, και πάυσε τώρα να μου παρασταίνης κινδύνους, επειδή και όσον μεγαλυτέρους μου παρασταίνεις τους κινδύνους, τόσοσ περισσότερο μου ανάπτεις την επιθυμίαν.

Ο Βεζύρης βλέποντας τον αυθέντην του αποφασισμένον διά να βγάλη την περιέργειάν του, δεν ετόλμησε πλέον να του εναντιωθή. Εκίνησαν λοιπόν προς το παλάτι · φθάνουν εις την πόρταν, και ευρίσκοντάς την ανοικτήν, εμβαίνουν εις μίαν σάλαν, που είχε το έδαφος από φαρφουρί της Κίνας, στολισμένην με χρυσές μαξιλάρες, και μεταξένια πεύκια, και ευωδίαζεν από τα πλέον αρωματικά ξύλα · εγύρισαν αυτοί όλην την σάλαν χωρίς να ιδούν κανέναν εις αυτήν · από εκείνην απέρασαν εις μίαν άλλην, εις την οποίαν βλέπουν επάνω εις ένα θρόνον χρυσόν μίαν νέαν κυράν, όλην σκεπασμένην από διαμαντικά, και η άκρα ευμορφία της τους εξέπληξεν.

Αυτή εφαινονταν πως, έστεκε με προσοχήν εις το να αφηκράζεται πενήντα νέες κόρες, που μερικές ετραγουδούσαν, και μερικές ελαλούσαν διάφορα μουσικά όργανα. Ήτον αυτές ενδυμένες από κόκκινα φορέματα χρυσοϋφαντα, κεντημένα με μαργαριτάρια, και έστεκαν ορθές ολόγυρα του θρόνου. Ο δε βασιλεύς δεν εστοχάζετο διά το ουδέν εκείνες τες χαριέστατες φωνές, ούτε τα λαλήματα τα αγγελικά, μα όλος του ο στοχασμός ήτον εις το να θεωρή και να στοχάζεται την Κυράν, που ήτον εις τον θρόνον. Οπόταν αυτές οι κορασίδες είδαν τούτον τον βασιλέα, έπαυσαν να τραγωδούν · τότε αυτός πλησιάζοντας εις τον θρόνον, ωμίλησε με τούτον τον τρόπον προς την κυράν.

Ω ωραιοτάτη βασίλισσα των καρδιών των ανθρώπων, που υποτάζεις με το πρώτον βλέμμα σου τους πλέον δυνατωτέρους βασιλείς, ειπέ μου, σε παρακαλώ, το όνομά σου, και ποία είσαι. Εχαμογέλασεν η Κυρά εις τούτα τα λόγια και είπεν εγώ είμαι μία έλαφος, που κάνω ήμερα τα λεοντάρια · εγώ είμαι εκείνο το κυνήγι, που σήμεραν εσύ εκυνηγούσες, και που ερρίχθηκα εις το νερό. Μα, Κυρά μου, της εξαναείπεν ο βασιλεύς · ποίον στοχασμόν πρέπει εγώ να κάμω δι' αυτήν την

μεταμόρφωσιν; τι ηξεύρω εγώ αν εις τούτην την στιγμήν εσύ δεν μου προσφέρεις εις τους οφθαλμούς μου ψεύτικες και πλαστές φαντασίες; Μη γένοιτο, ειπεν η Κυρά· εγώ σου τες δείχνω φυσικές, καθώς τες βλέπεις· αλήθεια είνε ότι καθώς μου αρέσει έτσι αλλάσω μορφήν, και οπόταν θέλω γίνομαι βλεπτή και άβλεπτη εις τους ανθρώπους· μα όλον τούτο γίνεται, χωρίς μαγείαν, και η δύναμις εις το να μεταμορφώνωμαι εις εκείνα που μου αρέσει, είνε μία χάρις που την έλαβα από τον ουρανόν οπόταν εγεννήθηκα.

Εις παρομοίαν διήγησιν η Κυρά κατεβαίνει από τον θρόνον της και πλησιάζει εις τον βασιλέα, τον παίρνει από το χέρι, τον φέρει εις ένα χοντζερέ, εις τον οποίον ήτον μία τράπεζα ετοιμασμένη από εκλεκτά φαγητά· αυτή τον έκαμε να καθήση, ομοίως και αυτή εκάθησεν ανάμεσα αυτουνού και του βεζύρη, ο οποίος από όλα εκείνα, που έβλεπε, δεν ημπορούσε να στοχασθή άλλο διά τον αυθέντην του παρά κανένα δυστυχημένον τέλος. Ο νέος βασιλεύς ήτον όλος προσηλωμένος προς την Κυράν, και κανένας στοχασμός εναντίος δεν του εσύγχιζε την ηδονήν που ειχεν εις το να την θεωρή· ηθέλησε λοιπόν να την δουλεύση εις την τράπεζαν, μα αυτή ειπε· φάγετε εσείς οι δύο, διότι η ευωδία των αρωμάτων, και εκείνη των φαγητών μας δουλεύει ημάς διά τροφήν.

Οπόταν ο βασιλεύς με τον βεζύρην του έτρωγαν, δύο κορασίδες ωραιές επρόσφεραν του καθενός από μίαν κούπαν από αγάθην, γεμάτην από γλυκύτετον κρασί· και ειχαν την επιστασίαν να τες κρατούν πάντοτε γεμάτες. Η Κυρία με όλον που δεν έπινεν, η μυρωδιά τής έκανε το ιδιον αποτελεσμα, που έκανε των άλλων. Ως τόσον άρχισαν να ανάπτουν από το ποτόν, και ο βασιλεύς με την Κυρά ωμιλούσαν διάφορα λόγια ηδονικά· η δε Κυρά δείχνοντας του πως ήτον τρυφερή προς αυτόν, του ωμίλησε με τούτον τον τρόπον.

Βασιλέα, με όλον που είσαι ένα κτίσμα κατώτερον από λόγου μου, δεν μπόρεσα να υποφέρω που να μη σε αγαπήσω, και διά να κάμω να μάθης ποίας τιμής είνε το απόκτημα που έκαμες, άκουσον με προσοχήν, επειδή και δεν θέλω πλέον να το κρατήσω κρυπτόν ποία εγώ είμαι· ήξευρε πώς ευρίσκεται εις τον μέγαν Ωκεανόν ένα νησί ονομαζόμενον Χαρμοσταν· αυτό είνε κατοικημένον από εξωτικά· ο βασιλεύς ονομάζεται Μανουχέρ, του οποίου είμαι θυγατέρα μονογενής, και με ονομάζουν Κεριστάνην. Είνε δε τρεις μήνες που απaráτησα το παλάτι του πατρός μου, και περίεργος να ιδώ την διαφοράν των βασιλέων, εις τα οποία ζουν οι απόγονοι του Αδάμ, έλαβα την επιθυμίαν να ταξειδεύσω· εγύρισα όλον τον κόσμον και ήμουν έτοιμη να ξαναγυρίσω εις την κατοικίαν μου μα συναπαντώντας σε σήμερα εις το κυνήγι, εστάθηκα διά να σε θεωρήσω, και ευθύς οι αισθησές μου εσυγχίσθησαν

εναντίον εις την θέλησίν μου· και όντας όλη προσηλωμένη εις εσένα, έλεγα ανάμεσόν μου· εινε δυνατόν, ένας άνθρωπος να μου συγχίση εις τέτοιον τρόπον την ανάπαυσίν μου; ένας υιός του Αδάμ να θριαμβεύση την αγιότητά μου; εντροπή μου κατά αλήθειαν να νικηθώ με τέτοιον τρόπον και στοχαζομένη τοιούτης λογής, ηθέλησα να αναμερίσω από εσένα, μα εμποδισμένη ωσάν από ένα μαγικόν δεσμόν, δεν ημπορέσα τελείως να ξεμακρύνω· μόνον βυθισμένη τότε εις τους τρυφερούς στοχασμούς, που μου εμποδίζαν το περιπάτημα, δεν εστοχάσθηκα άλλο παρά να εύρω τα μέσα διά να σου αρέσω.

Έλαβα λοιπόν την μορφήν μιας ελάφου και εφανερώθηκα έμπροσθέν σου, διά να σε υποχρεώσω να με στοχασθής· εσύ με εκυνήγησες, αλλά χωρίς να με φθάσης, και αφού ερρίχθηκα εις το νερόν, δεν ημπορείς να πιστεύσης την ηδονήν που είχα να σε βλέπω να τριγυρίζης και να ανακατώνης το νερόν διά να με εύρης, και ακούοντας πως αποφάσισες να κοιμηθής εκεί σιμά εις την πηγήν, το εχάρηκα μεγάλως, και εις το αναμεταξύ που εκοιμώσουν, έκαμα και έγινε τούτο το παλάτι διά να σε δεχθώ. Τα τελώνια που με δουλεύουν, το έκτισαν εις μίαν στιγμήν.

Ενώ η Κεριστάνη ήθελε να ακολουθήση την ομιλίαν της, ιδού εμβαίνει μία αρχοντοπούλα, η οποία έδειχνε πώς ήτον πολλά θλιμμένη. Η Κυρά γνωρίζοντάς την από το πρόσωπόν της ότι ήθελε να της προμηνύση καμμίαν θλιβεράν είδησιν εφώνασε μεγάλως, έπειτα εδόθη εις κλάματα πικρότατα. Έμεινεν εκστατικός ο βασιλεύς εις τούτο το θέαμα και εθλίβονταν μεγάλως διά εκείνο που έβλεπεν· ήτον δε εις μεγάλην ανυπομονησίαν διά να μάθη το αίτιον, και εκεί που ήθελε να την ερωτήσει, η αρχοντοπούλα πλησιάσασα ειπεν.

Ω βασίλισσα, καλά ηξεύρεις ότι τα τελώνια ζουν πολύ περισσότερον από τους ανθρώπους, όμως εινε και αυτά υποκείμενα εις τον θάνατον· εσύ έχασες τον πατέρα σου, ο οποίος απέρασεν εις την άλλην ζωήν, και όλος ο λαός σε επιθυμεί διά να σε στέψη βασίλισσαν εις τον θρόνον του πατρός σου· έλα το λοιπόν διά να λάβης την δούλευσιν των νέων υπηκόων σου, και να ανταποκριθής εις την ανυπομονησίαν που αυτοί έχουν, διά να σου ανταποδώσουν όλες τις τιμές που σου πρέπουν. Ο μέγας βεζύρης πατέρας μου με επρόσταξε να έλθω να βιάσω τον γυρισμόν σου.

Βεζυροπούλα μου, απεκρίθη η Κυρά, μεγάλην σύγχισιν μου προξενούν αυτές οι είδησες, που μου έφερες, όμως δεν θέλω λείψει να ανταμείψω τον ζήλον του πατρός σου, ομοίως και τον ιδικόν σου, που δείχνετε εις εμένα· θα μισεύσω το λοιπόν με λόγου σου τούτην την στιγμήν. Σου αφίνω υγείαν, βασιλέα μου, ειπε γυρίζοντας προς αυτόν, και πιάνοντάς

τον από το χέρι του λέγει · είμαι δυναστευμένη να σε απαιτητήσω, ως είσαι βέβαιος όμως πως μίαν ημέραν θέλομεν ανταμωθή πάλιν, και ανίσως και σε εύρω αγαπητικόν σταθερόν, δεν θέλω λάβει άλλον νυμφίον παρά εσένα. Έτσι λέγοντας αυτή έγινε άφαντος.

Τότε ευθύς μία σκοτεινοτάτη νύκτα απεδίωξε την μεγάλην φωτοχυσίαν, που εις το παλάτι ήτον, και άφησε τον βασιλέα με τον βεζύρην του εις ένα τέτοιον σκότος, που τίποτε δεν ημπορούσαν να διαχωρίσουν, και εστάθησαν εις αυτήν την κατάστασιν έως που έγινε ημέρα, η οποία τους επροξένησε νέαν έκστασιν, που αντίς να ευρεθούν εις ένα παλάτι, ευρέθησαν εις ένα κάμπιον, χωρίς να ιδούν κανέν σημείον της κατοικίας.

Βεζύρη, είπε τότε ο βασιλεύς, κάνει χρεία να πιστεύσωμεν ότι εστάθη τούτο έν όνειρον. Όχι αυθέντη, απεκρίθη ο βεζύρης, καλλίτερον πιστεύω πως η Κυρά, που είδαμεν, να είναι καμμία καταραμένη μάγισσα, η οποία διά να σου προξενήση έρωτα έλαβε μορφήν εξωτικής, και όλες εκεί οι νέες που ετραγωδούσαν και ελαλούσαν, είνε τόσοι διάβολοι που την υπηρετούν. Με όλον που τούτη η ομιλία του βεζύρη ήθελεν έχει κάποιον τι αληθινόν, ο βασιλεύς όμως με το να ήτον πολλά τρωμένος από την αγάπην, δεν ήθελε να χάση την γνώμην που είχε διά την Κυράν, αλλά εγύρισεν εις το παλάτι του με απόφασιν, που να φυλάξη διά πάντα μίαν ζωντανήν και εγκαρδιακήν ενθύμησιν δι' αυτήν. Και από εκείνης της ώρας από τον έρωτά του εδόθη εις μίαν άκραν μελαγχολίαν αφέθη από όλες τες ηδονές · καμμίαν ευχαρίστησιν δεν είχε παρά εκείνην του κυνηγιού δεν επήγαιεν εις άλλον τόπον, παρά εις εκείνον που του εφάνη η έλαφος, εις τον οποίον ήλιπιζε να την ξαναϊδή.

Ως τόσον απέρασεν ένας χρόνος, που αυτός αγαπούσε χωρίς να έχη αιτίαν να ελπίζη, επειδή εκείνη που αγαπούσε δεν ήτον άλλο παρά μια φαντασία, και τότε άρχισε να καταλαμβάνη ότε εκείνο που είδεν ήτον μία βεβαία μαγεία · όθεν επιθύμησε να ταξειδεύση με ελπίδα, ότι με τούτο το μέσον ήθελαν του έβγει οι φαντασίες που είχε εις το κεφάλι δι' αυτήν την υπόθεσιν. Και αφού άφησε την κυβέρνησιν της βασιλείας του εις τα χέρια του βεζύρη του, εκαβαλλίκευσε ένα του καλόν άλογον, και εμίσευσε μόνος του αγνώριστος διά νυκτός, χωρίς να πάρη τινά μαζί του. Περιπατώντας λοιπόν αρκετές ημέρες, έφθασεν εις τα σύνορα του βασιλείου της Θέμπας, και πριν να φθαση εις την βασιλεύουσαν, ηθέλησε να αναπαυθή υποκάτω εις ένα δένδρον πολλά φουντωτόν.

Και αφού εξεπέζευσσε δεν επέρασε πολύ, και βλέπει ολίγον μακράν υποκάτω εις ένα άλλο δένδρον μίαν ευγενικήν κόρην, που έδειχνε να

ήτον έως δεκαοκτώ χρόνων, η οποία εκρατούσεν ακουμπισμένον το κεφάλι της επάνω εις το ένα χέρι, και εκοιμάτο με βαρύν ύπνον, της οποίας η μελαγχολική μορφή έδινε να καταλάβη ότι είχε πέσει εις καμμίαν μεγάλην συμφοράν· τα φορέματα που την εσκέπαζαν ήταν όλα ξεσχισμένα, μα με όλον τούτο του εφαινονταν ότι ήτον μία ωραιότητα κόρη, και από ευγενικόν αίμα. Ο βασιλεύς επλησίασε προς αυτήν, και αφού την εξύπνησε της επρόσφερε τον εαυτόν του εις βοήθειάν της, και την ηρώτησε ποία ήτον. Η νέα εκείνη με λιγωμένη φωνήν του απεκρίθη· «Εγώ είμαι θυγατέρα, και γυναίκα βασιλέως, όμως δεν είμαι εκείνη, που εγώ λέγω· είμαι βασίλισσα και δεν είμαι εκείνη, που είμαι.»

Ο βασιλεύς της Κίνας δεν ήξευρε τι να στοχασθή δι' αυτήν την κόρην, και ελόγιαζε πως ήτον έξω του εαυτού της διά τα λόγια που του είπε, Κυρά, της είπεν, έλα εις τον εαυτόν σου, βεβαιώσου πως είμαι έτοιμος διά να σε συντρέξω εις ό,τι είνε η δύναμις μου. Κύριε, απεκρίθη αυτή, εγώ δεν θαυμάζω ότι εσύ με στοχάζεσαι διά μίαν τρελλήν· η ομιλία που σου έκαμα βεβαίως σου εφάνη αστόχαστη· μα εσύ θέλεις με συμπαθήσει χωρίς αμφιβολίαν, οπόταν θέλεις μάθει τες συμφορές μου· είμαι έτοιμη να σου τες διηγηθώ, διά να γνωρίσω την γενναιότητά σου, και αν ημπορής να με συντρέξης.

Ιστορία του βασιλέως της Θέμπας, και της βασίλισσας των Ναϊμάνων.

Εγώ είμαι, ακολούθησε να λέγη αυτή, θυγατέρα του βασιλέως των Ναϊμάνων. Ο πατέρας μου αποθαίνοντας χωρίς να έχη άλλην κληρονομίαν παρά εμένα, όλος ο λαός με εκήρυξε διά βασίλισσάν του, και δεν ανέμενεν άλλο, παρά την νόμιμόν μου ηλικίαν διά να βασιλεύσω, επειδή και δεν είχα τότε παρά τέσσαρας χρόνους. Εδόθη διά τότε η κυβέρνησις της βασιλείας εις τον βεζύρην Αλή, ο οποίος είχε στεφανωθεί την βάγιαν μου, και ήτον άνθρωπος πολλά στοχαστικός, και φρόνιμος. Αυτός ο γνωστικός επιτηρητής έλαβε και το βάρος της ανατροφής μου· άρχισε να μου ερμηνεύη τον τρόπον του βασιλεύειν, και πολλά ογλήγωρα ήλθα εις την γνωριμίαν διά τα πάντα, μα η ακατάστατος τύχη, που δίνει και παίρνει καθώς της αρέσει τα σκήπτρα, και τες κορώνες, με εγκρέμισεν από τα ύψη του θρόνου εις μίαν φοβεράν άβυσσον. Ένας αδελφός του πατρός μου, ονομαζόμενος Μωβαβάκ, ο οποίος από πολόν καιρόν επιστεύετο ότι ήτον αποθαμμένος, καθώς έλεγαν πώς είχε σκοτωθεί εις ένα πόλεμον με τους Μογγολίτας, εφανερώθη έξαφνα εις τον τόπον των Ναϊμάνων. Μερικοί από τους προεστούς, που ήσαν φίλοι του, επήγαν και ενώθησαν με

αυτόν και εξητούσαν διά να βασιλεύση αυτός, όθεν έγιναν δύο σχίσματα· άλλοι ήθελον αυτόν, και άλλοι εμένα· τέλος πάντων τόσοσν έκαμε, που όλος ο λαός έτρεξε προς αυτόν, και με άφησαν εμένα χωρίς συνδρομήν.

Ο άρπαγος αυτός, ευθύς που εκηρύχθη διά βασιλεύς, ηθέλησε να με πιάση και να με θανατώση, διά να μην έχη πλέον φόβον από το μέρος μου. Μα ο βεζύρης μου με την φρονιμάδα του ήύρε τον τρόπον διά να με βγάλη από τον θυμόν του τυράννου· όθεν με επήρε μίαν νύκτα και εφύγαμεν, και από κρυφές στρατες εφθάσαμεν εις την Θέμπα.

Επήγαμεν, λοιπόν, και εκατοικήσαμεν εις την βασιλεύουσαν. Ο βεζύρης απερνούσεν εκεί διά ζωγράφος Ινδιάνος, και εγώ απερνούσα διά θυγατέρα του· αυτός ηξεύροντας την τέχνην της ζωγραφικής εντελώς, εις ολίγον καιρόν έλαβε μεγάλην φήμην, και εκέρδιζε καλά, τόσοσν που εζούσαμε αρκετά· και με τούτον τον τρόπον αποσκεπαζόμεθα και δεν εφανερωνόμεθα ποίοι είμεθα, παρά εις εκείνους που τους εδώσαμεν να καταλάβουν τα συμβεβηκότα.

Απέρασαν δύο χρόνοι από εκείνον τον καιρόν, και αποξένωσα από λόγου μου ολίγον την φαντασίαν της μεγαλειότητος που ήμουν, και άρχισα να συνηθίζω ολίγον κατ' ολίγον εις εκείνο που ευρισκόμουν, και μου εφαινονταν πώς δεν ήμουν άλλη, παρά θυγατέρα ενός ποταπού ανθρώπου, και η ησυχία που εχαιρόμουν με έκανε να λησμονήσω το περασμένο μου μεγαλείον.

Μα αλλοίμονον εις εμέ! μακάρι να είχε κάμει η τύχη μου να με ήθελεν αφήση να περάσω και το επίλοιπον της ζωής μου εις εκείνην την κατάστασιν! μα όχι, ηθέλησε πάλιν να με κατατρέξη, και να κάμη να πληρωθή εκείνο που είνε γραπτόν· και από αυτό βλέπω πώς είνε αδύνατον να φύγη τες δυστοχίες, που είνε προμελετημένες διά τινά να του έλθουν, και δεν είνε κανένα όφελος να παραπονεθή.

Ο βεζύρης Αλής το λοιπόν είχε κάμει διάφορες ζωγραφίες οι οποίες τον έκαμαν να λάβη μεγάλην φήμην εις όλην την πόλιν της Θέμπας. Ο βασιλεύς της οποίας, ακούοντας να επαινούν τόσοσν αυτόν τον ζωγράφον, επεθύμησε διά να τον ιδή, και μίαν ημέραν αιφνιδίως ιδού και έρχεται εις την κατοικίαν μας. Ο Αλής αγρουκώντας την αιτίαν του ερχομού του βασιλέως προς αυτόν, έτρεξε και τον εδέχθη με εκείνο το σέβας, που του έπρεπε, και εν τω άμα του έδειξε διάφορες ωραιές ζωγραφίες, που είχε κάμει. Ο βασιλεύς έλαβε μεγάλην ευχαρίστησιν, τόσοσν διά τες ωραιές ζωγραφίες που ειδεν, όσον και διά την

συναναστροφὴν τοῦ Ἀλή, τὸν ὁποῖον τὸν ἐστοχάσθη ἄξιον καὶ ἐπιτήδειον ἄνθρωπον.

Εγὼ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀναμεταξὺ, ποῦ ὁ βασιλεὺς εὐρίσκονταν μαζί με τὸν Ἀλή, ἦλθα εἰς περιέργειαν διὰ νὰ ἰδῶ τὸν βασιλέα, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἔμβω ἐκεῖ ποῦ αὐτὸς ὠμιλοῦσε με τὸν Ἀλή. Ἐμβήκα λοιπὸν ὡσάν θυγατέρα τοῦ ζωγράφου, μὴν υποπεύοντας κανένα ἐναντίον· μα ἐγελάσθηκα. Ὁ βασιλεὺς εὐθύς ποῦ με εἶδεν ἐτρώθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα διὰ ἐμένα, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνοντας τὸ ἐτραβήχθηκα ἀπὸ ἐκεῖ. Ὁ βασιλεὺς ὅμως με τὸ νὰ ἐμείνε λαβωμένος, δὲν ἔλειψε νὰ ζαναγουρίσῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἰς τὸν Ἀλή· καὶ με τούτῳ τὸν τρόπον ἔκαμε διὰ πολλὰς ἡμέρας; καὶ με τὸ αἴτιον διὰ νὰ ἰδῆ τες ζωγραφίαι, ἐμβαινεν εἰς ὅλους τοὺς οὐτάδες, καὶ με εὐμορφὸν τρόπον ἐμβαινεν καὶ εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἐγὼ εὐρισκόμουν. Κατὰ ἀλήθειαν αὐτὸς τίποτε δὲν μοῦ ἔλεγε, μα οἱ ματιές του οἱ φλογερές πολλὰ καλῶς ἐφάνερωναν τὸν ἔρωτά του.

Μίαν ἡμέραν αὐτὸς ἐπρόσφερε τοῦ βεζύρη ἓνα μέρος τοῦ παλατίου στολισμένον με ὅλα τὰ ἀναγκαῖα καὶ με δούλους, διὰ νὰ υπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, προφασιζόμενος τούτῳ τὸ μέσον πως τάχατες ἀγαποῦσε νὰ ἔχῃ τέτοιον θαυμαστὸν ζωγράφον κοντὰ του. Ὁ Ἀλῆς δὲν ἐμείνεν ἔτσι χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὸ αἴτιον ἐτούτου τοῦ προσφέρματος, καὶ καταλαμβάνοντάς τὸ μοῦ εἶπεν· καταλαμβάνω, βασιλισσά μου, ὅτι ὁ βασιλέας τῆς Θέμπας σε ἀγαπᾷ· καὶ οὗτος ὁ ἔρωτας, καὶ ὄχι ἡ ζωγραφία μου, τὸν παρακινεῖ νὰ μας κάμει αὐτὲς τες περιποιήσεις· ἡμεῖς πρέπει νὰ υπάγωμεν ἐξ ἀνάγκης νὰ κονεύσωμεν εἰς τὸ παλάτι του· αὐτὸς δὲν θέλει ἀφήσῃ ἡμέραν, ποῦ νὰ μὴν ἔλθῃ νὰ σε εὖρη, καὶ νὰ σοῦ ἐξηγηθῇ τὸν πόνον του· στάσου καλὰ εἰς τὸν νοῦν του, θημήσου τὴν εὐγένειαν τῆς γεννήσεως σου, καὶ στάσου μακρὰν εἰς τὸ νὰ κλίνῃς εἰς τὰ ζητήματά του, καὶ σταθερὴ διὰ νὰ μὴ σε γελάσῃ· μα ἀνίσως καὶ αὐτὸς ἠθέλε δειχθῆ πολλὰ ἐρωτικὸς, εἰς τρόπον ποῦ νὰ σε γυρέψῃ διὰ γυναῖκα του, εὐθὺς θέλεις τὸν υπακούσῃ· εἰ δὲ καὶ ἡ γνώμη του θέλει εἶνε διαφορετικὴ, θέλομεν πασχίσει νὰ κάμωμεν ἀκαιρὸν τὴν κλίσιν του.

Ἐταξα τοῦ βεζύρη νὰ ἀκολουθῆσω με ἐπιμέλειαν τες νουθεσίες του· μα δὲν τοῦ ἐφάνέρωσα ἐκεῖνο ποῦ διὰ τὸν αὐτὸν βασιλέα καὶ ἐγὼ ἀγροικούσα. Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἦτον νέος, εὐμορφος, καλοκαμωμένος, καὶ ἀγροικούσα καὶ ἐγὼ δι' αὐτὸν τὴν ἰδίαν κλίσιν, ποῦ καὶ αὐτὸς ἀγροικούσε πρὸς ἐμένα· ὅμως με κάθε τρόπον ἔπασχα νὰ τὴν κρατῶ κρυφῆν, καὶ νὰ στέκω εἰς τὰ δικά μου· μα ὀλίγον καιρὸν ἐφτούρησα εἰς ἐτούτην τὴν γνώμην.

Εὐθύς ποῦ ἐπήγαμεν νὰ κατοικήσωμεν εἰς τὸ παλάτι του, ὁ βασιλεὺς μοῦ ἐφάνέρωσε τὴν ἀγάπην του με τρόπον ποῦ ἐπιθυμούσεν. Ἡ

γλυκυτάτη σου μορφή, μου είπε, με έκαμε να σε αγαπήσω από την πρώτην ώραν που σε είδα, και είμαι τόσο φερμένος δι' εσένα που καταλαβαίνω, ότι δεν ημπορώ να ζήσω χωρίς την αντάμωσίν σου· μα όσον μεγάλη και ζωντανή είναι η φλόγα που με ανάπτει, μη στοχασθής ποτέ ότι θα σε δεξιωθώ ωςάν μίαν σκλάβαν, μα επιθυμώ να σε λάβω γυναίκα μου, διά να σε βάλω εις τον θρόνον της Θέμπας. Ευχαρίστησα τον βασιλέα διά τα ταξίματά του, και διά την τιμήν που μου έκανε, και ευρίσκοντας τότε τον καιρόν αρμόδιον διά να του φανερώσω ποία είμαι, του εφάνέρωσα καταλεπτώς την ιστορίαν μου, η οποία ζωντανώς τον εδιαπέρασε. Βασίλισσά μου, απεκρίθη αυτός, γνωρίζω που ο ουρανός εδιαφύλαξεν εις εμένα την τιμήν να σε ξεδικήσω. Εγώ θέλω παιδεύσει σκληρώς τον τύραννον Μωβαβάκ· θέλω του στείλει μεντζιλία διά να του κηρύξωσι τον πόλεμον, αν δεν αφήση θεληματικώς τον θρόνον, που αδικώς σου άρπαξεν. Ευχαριστήσου το λουπόν, μου είπε, να μου δώσης το χέρι σήμερον διά να μου γένης γυναίκα, και αύριον σου τάσσω να βάλω εις έργον τα όσα σου έταξα. Εξαναευχαρίστησα τον βασιλέα διά την γενναιότητά του, και του ωμολόγησα πως και εγώ δεν εστάθηκα τόσο αναισθητος προς αυτόν, από την πρώτην φοράν που τον είδα, όμως ωςάν τιμημένη που ήμουν δεν ηθέλησα ευθύς να του το φανερώσω.

Ετούτη η εξομολόγησις που του έκαμα τον υποχρέωσε κατά πολλά, και έπασε το χέρι μου και το εφίλησε με τρυφερότητα, και μου έκαμεν όρκον πως πολλά εγκαρδιακά με αγαπά· και με εστεφανώθη την ιδίαν ημέραν, και έγιναν μεγάλες χαρές εις όλην την χώραν διά μίαν εβδομάδα ολόκληρον, και πριν να τελειώσουν οι χαρές έστειλε ταχυδρόμους, καθώς μου έταξε, προς τον Μωβαβάκ. Αυτός δεν υπετάχθη εις την θέλησιν του βασιλέως της Θέμπας, αλλά με βρισές μεγάλες τους αποδιώξεν. Ο δε βασιλεύς ακούοντας αυτήν την βαρβαρότητα και σκληρότητα του Μωβαβάκ έδωσε διαταγήν να συναχθούν όλα του τα στρατεύματα διά να κινήση κατά πάνω του· μα τον καιρόν που ετοιμάζοντο, ήλθαν είδησις από τους Ναϊμάνους, ότι ο Μωβαβάκ ο θείος μου απέθανεν από μίαν αρρώστιαν και πως εζητούσαν εμένα διά να με ξανακυρώσουν εις τον θρόνον μου.

Επάνω εις μίαν τέτοιαν είδησιν, ο βασιλεύς απέλυσε τα στρατεύματά του, και αποφάσισε να στείλη τον βεζύρ Αλή, διά να υπάγη να βασιλεύση αντίζ εμένα. Ετούτος ο επιτηρητής ήτον σχεδόν έτοιμος διά να μισεύση, μα ένα συμβεβηκός ανεπάντεχον τον εμπόδισε, και πρόσεχε διά να το ακούσης.

Μίαν βραδειάν εγώ έστεκα ακουμπισμένη επάνω εις ένα θρονί εις τον χοντζερέ μου, διαβάζοντας διάφορα κεφάλαια από το Αλκοράνι. Και

αφού τα εδιάβασα, εσηκώθηκα διά να υπάγω να εύρω τον βασιλέα, που ήτον εις το κρεββάτι· και εμβαινοντας εις τον χοντζερέ του, ένα φοβερόν φάντασμα μου φανερώνεται εμπροστά μου και εις την ιδίαν στιγμήν γίνεται άφαντον. Εστάθη μεγάλη η κραυγή που έκαμα, τόσον που εξύπνησα τον βασιλέα που εκοιμάτο, ο οποίας με ερώτησε το αίτιον της κραυγής μου και εγώ του ωμολόγησα εκείνο που είδα. Ο δε βασιλεύς με αφηκράζετο με προσοχήν, μα αντίζ να με κάμη να μου έβγη ο φόβος, μου λέγει· εγώ είμαι περισσότερο σκοτισμένος από εσένα, και δεν ημπορώ να καταλάβω πώς ημπορείς να ευρίσκεσαι εις το κρεββάτι μου, και εις τον ίδιον καιρόν ορθή να μου μιλής. Αυθέντη, του λέγω εγώ, τίποτε δεν ημπορώ να καταλάβω από την ομιλίαν που κάνεις· μιλήσέ μου, σε παρακαλώ, καθαρώτερα διά να σε καταλάβω. Ας είνε, εξαναείπεν αυτός· πλησίασε εδώ εις την κλίνην μου, και θέλεις ιδεί πράγμα που θέλει σου προσενήσει μεγάλην έκτασιν. Τότε εγώ πλησιάζοντας εις το προσκέφαλον, εγνώρισα με μέγαλον μου θαυμασμόν μίαν νέαν γυναίκα, που καθολικώς με παρωμοίαζε, και είχε την ιδίαν μορφήν.

Ω Ουρανέ, εφώναξα εις ταύτο το θέαμα, ποία μορφή φανερώνεται εις τα μάτια μου; τι θεωρία ασυνήθιστος είνε τούτη; Α ταλαίπωρη, απεκρίθη με την ιδίαν μου φωνήν εκείνη η νέα, που ευρίσκονταν εις το κρεββάτι με τον βασιλέα, κάνει χρεία εσύ να είσαι πολλά τολμηρή διά να αποκτήσης να πάρης την ιδίαν μου μορφήν· ποία είνε λοιπόν η γνώμη σου, ω παράνομη μάγισσα; πιστεύεις εσύ ότι ο βασιλεύς ο νυμφίος μου θα γελασθή από τες μεταμόρφωσές σου, και δεν θα καταλάβη ποία από τες δύο μας είνε η αληθινή του γυναίκα; άφησε λοιπόν τες ελπίδες σου, επειδή και θέλει είνε ανωφελής η πλάνη σου, εις αισχύνην σου της μαγικής σου τέχνης· ο άνδρας μου γνωρίζει καλά, ότι εσύ δεν είσαι άλλο, παρά μία κακότροπος μάγισσα. Ακριβέ μου νυμφιε, ακολούθησεν εκείνη γυρίζοντας προς τον βασιλέα, πρόσταξε να πιάσουν ετούτην την κακότροπον μάγισσαν, και κάμε να την βάλουν εις μίαν σκοτεινήν φυλακήν, και αύριον να την κάψουν εις την μέσην της αγοράς.

Αν η τελεία παρωμοίωσις, που ήτον ανάμεσα εις αυτήν την νέαν και εμένα, με είχε σκοτίσει, το ονειδιστικόν της ομίλημα με εσύγχισε πολύ περισσότερο, και αντίζ να της αποκριθώ με παρόμοιαν δύναμιν, άρχισα να κλαίω, και με μέγαλο παράπονον λέγω προς τον βασιλέα. Βασιλέα μου, εγώ ελόγιαζα ότι εκαταδάμασα την εναντίαν μου τύχην, και επίστευα ότι με την αντάμωσίν σου θα έλαβαν τέλος οι δυστυχίες μου· μα αλλοίμονον εις εμένα, κάποιον δαιμόνιον φθονερόν της ευτυχίας μου ήλθε να μου την συγχίση. Αυτό λαμβάνει την μορφήν μου, και θέλει να πιστευθή μία άλλη ωσάν εμένα, και το επέτυχεν· εσύ δεν με γνωρίζεις πλέον με το να με ανακατώνης με εκείνο, στοχάσου με,

σε παρακαλώ, αν ακόμη σου είμαι ακριβή, η καρδιά σου πρέπει να με διαχωρίση αναμέσον της πλάνης, που απατά τα μάτια σου, και κράζω εις μάρτυρα τον Προφήτην ότι εγώ είμαι η βασίλισσα η συμβία σου.

Η νέα που ευρίσκονταν εις το κρεβάτι διά δεύτην φοράν με απέκοψεν· εσύ ψεύδουσαι, μου είπεν, εσύ είσαι μία κακότροπος μάγισσα, και δίνεις να φανερωθής αληθώς εκείνη που είσαι, επειδή και οι επίβουλοι τρέχουν ευθύς εις τους όρκους, και έχουν έτοιμα και τα δάκρυα, διά να τα μεταχειρίζονται εις τας κακοπραξίες τους. Τελειώσατε μίαν φοράν, είπε τότε ο βασιλεύς· παύσατε τούτες τες διάλεξες, που δεν μου φανερώνουν εκείνο, που θέλω να ηξεύρω· σεις με τα λόγια σας με συγκρίζετε, και δεν ημπορώ να γνωρίσω την αληθή γυναίκα μου· μια βέβαια από εσάς είνε μάγισσα, που πάσχει να με πλανέση, μα δεν είνε δυνατόν να την καταλάβω, και φοβούμαι ότι θέλοντας να παιδεύσω την πταιστριαν, να μην παιδεύσω την άπταιστον.

Ο βασιλεύς μην ημπορώντας το λοιπόν να με διαχωρίση από την μάγισσαν, έκραξεν ευθύς τον βεζύρ Αλή, και την γυναίκα του και τους εδιηγήθη το συμβάν. Εξέταξαν αυτοί διά να με γνωρίσουν, αλλά μας ηύραν απαράλλακτες και τες δύο, και δεν εστάθη δυνατόν να μας διαχωρίσουν. Η αναθρέπτριά μου ενθυμήθη, πως εγώ είχα ένα σημάδι εις το γόνυ μου, και ερευνώντάς μας έμεινε πολλά εκστατική εις το να ιδή πώς και οι δύο είχαμεν το ίδιον εις τον ίδιον τόπον. Αρχισαν να μας εξετάζουν ξεχωριστά, μα η μάγισσα αποκραίνονταν εις τες εξετάξεις τους, ωσάν εγώ η ίδια, εις τρόπον που δεν ήξευραν τι να στοχασθούν. Τότε ο βασιλεύς εξήτησε την γνώμην του Αλή, και όλων των άλλων που ήσαν εκεί το τι τους φαίνεται, και ποία στοχάζονται ότι να είνε η αληθινή; Όλοι ομοφώνως απεφάσισαν ότι εκείνη που ευρέθη εις την κλίνην με αυτόν, εκείνη είνε η βασίλισσα, και εγώ πώς ήμουν η μάγισσα· και απεφάσισαν να με κάψουν.

Ο δε βασιλεύς δεν ηθέλησε να γροικήση μίαν συμβουλήν τόσοσν σκληράν, φοβούμενος να μη θανατώση την άπταιστον διά την πταιστραν, αλλά ευχαριστήθη να με εξορίση από το βασιλείον του. Τότε μου έβγαλαν τα βασιλικά φορέματα που εφορούσα, και ενδύοντάς με τούτα τα πενιχρά, με έβγαλαν έξω από την χώραν, και έφθασα έως εδώ ζώντας με ελεημοσύνην, που οι ελεήμονες με κυβερνούν διά να μην αποθάνω. Ετούτη είνε η ιστορία μου, ω αφθέντη, ακολούθησεν η βασίλισσα των Ναϊμάνων· ελπίζω μάλιστα ότι από αυτήν θα βεβαιωθεις πώς εγώ είχα δίκαιον να σου ειπώ, ότι είμαι θυγατέρα και γυναίκα βασιλέως, και δεν είμαι εκείνη, που λέγω· είμαι βασίλισσα, και δεν είμαι εκείνη, που είμαι.

Με τούτον τον τρόπον η βασίλισσα της Θέμπας ετελείωσε να ομιλή. Και ο βασιλεύς της Κίνας της είπε· παρηγορήσου, ω κυρά, ότι οι δυστυχίες σου εφθασαν εις την ακμήν, και, δεν πρέπει να αμφιβάλλεις ότι η τύχη έως τέλους δεν θα μεταβληθεί και εις ευεργετικήν, και άκουσον τι λέγει ένας ποιητής μας. Οπόταν ένα πράγμα φθάνη εις την ακμήν της τελειότητος είνε σιμά εις την ακμήν της φθοράς. Και εις μίαν άκραν δυστυχίαν στέκει πλησίον η ογλήγορος ευτυχία· είπεν ακόμη αυτός ο ποιητής· Ο κίνδυνός σου είνε σιμά οπόταν πιστεύης ότι είσαι τελείως ευχαριστημένος· και ετοιμάσου να χαρής τότε, οπόταν τα εναντία σε κάνουν να δοκιμάσης τες πλέον σκληρές δυστυχίες. Με τέτοιον τρόπον ο Ουρανός εδιάταξε την ζωήν των ανθρώπων.

Και διά τούτο, ω κυρά, ηκολούθησεν ο βασιλεύς της Κίνας να λέγη, μην απελπίζεσαι εις τες δυστυχίες σου· εσύ ημπορείς να είσαι σιμά διά να απαντήσης ένα περισσότερον ευτυχισμένον γραπτόν· μα αλλοίμονον εις εμένα, δεν ηξεύρω αν και εγώ ομοιάζω ωσάν και του λόγου σου και αν έγινα παίγνιον μιας μάγισσας, ή το υποκείμενον που αγαπώ, να μην είναι κανένα δαιμόνιον. Ο Ρουσκάδ εις τον ίδιον καιρόν της εφανέρωσε και αυτός το όνομά του, και εδιηγήθη το συμβεβηκός του με την έλαφον.

Δεν είχεν αυτός ακόμη τελειώσει την ιστορίαν του, και ιδού βλέπουν άνθρωπον μεσιακής ηλικίας καβαλλάρην που βιαίως έτρεχεν. Αυτός ήτον σχεδόν γυμνός, και απέρασε τόσον από σιμά τους, που η βασίλισσα τον εγνώρισε και ευθύς εφώναξεν. Ω ουρανέ, αυτός είναι ο άνδρας μου. Εκείνος όμως δεν την εκύτταξεν, αλλά βιαίως έτρεχε και κάθε ολίγον μετά φόβου εγύριζε, και εκύτταξεν όπισθέν του, ωσάν να είχε τινά που να τον εκυνηγούσεν. Αφού τον έχασαν από τα μάτια τους, ιδού και βλέπουν να φθάνη άλλος καβαλλάρης, που με μεγάλην βίαν εχτυπούσε το άλογόν του διά να τρέχη.

Ετούτος ο ύστερος ήτον πλούσια φορεμένος, και εκρατούσεν εις το χέρι του ένα γυμνό σπαθί βαμμένον από αίμα, ο οποίος εγνωρίζουνταν καλώτατα ότι αυτός εκυνηγούσε τον πρώτον, και πώς επροσπαθούσε μεγάλως διά να τον φθάση· μα το θαυμασιώτερον ήτον, που ήτον τόσον παρόμοιος εις την μορφήν με τον άλλον, που η βασίλισσα μην ημπορώντας να φτουρήση εφώναξε πάλιν· ω Ουρανέ, ετούτος είναι ο άνδρας μου· ήτον και αυτός τόσον θαμπωμένος, που επέρασε πολλά κοντά της χωρίς να την κυττάξη. Κυρά, της λέγει τότε ο βασιλεύς της Κίνας, ο Ρουσκάδ, κάνει χρεια να ομολογήσωμεν πώς δεν είναι πράγμα πλέον θαυμαστόν από τούτο. Κύριε, του απεκρίθη η βασίλισσα, εσύ ημπορείς από τούτο να πιστεύσης εκείνο που σου είπα, πώς δεν σου εδιηγήθηκα ένα μύθον.

Τον καιρόν που ωμιλούσαν επάνω εις αυτά τα συμβεβηκότα, φθάνει ένας τρίτος καβαλλάρης· ετούτος, μη τρέχοντας ολιγώτερον από τους άλλους, δεν έλειπεν όμως που να μην κυττάξη τον Ρουσκάδ και την βασίλισσαν, ο οποίος ήτον ο βεζύρης Αλής. Ευθύς, που η βασίλισσα και αυτός εγνωρίσθηκαν, εξεπέζευσεν από το άλογόν του, και έπεσεν εις τους πόδας της βασίλισσας. Α, Βασίλισσά μου, της είπεν, είσαι συ το λοιπόν εκείνη που βλέπω; ας είνε πάντα δοξασμένος ο ουρανός, που σε εφύλαξεν· επειδή αυτός αφίνει διά κάμποσον καιρόν να θριαμβεύση η κακία και φαίνεται πως αποστρέφεται την κακίαν· άλλο αυτό δεν είναι, παρά διά να κάμη να λάμψη καλλίτερα με το τρέξιμον του καιρού η δικαιοσύνη του.

Ιδού το παράδειγμα· η θανατηφόρος σου έχθρισα είνε αποθαμμένη, και αυτός ο ίδιος ο βασιλεύς την εθανάτωσε με το σπαθί του, το οποίον είνε ακόμη βαμμένον από το μιαρόν της αίμα, και διά να τελειώση μίαν σωστήν εκδίκησιν ο ίδιος κυνηγά τούτην την στιγμήν ένα μιαρόν, που με τες μαγειές του τού επήρε την ιδίαν του μορφήν· ήθελα όμως να είχα καιρόν, να σου διηγηθώ όλα τα περιστατικά, που ηκολούθησαν εις το παλάτι, αφού και εμίσευσε από εκεί, μα άλλην φοράν θέλω σου τα διηγηθή κατά πλάτος· βλέπω ότι ο βασιλεύς πολύ περισσότερον ξεμακραίνει διά τούτο πρέπει να υπάγω να τον φθάσω. Μείνε εσύ εδώ με την βασίλισσαν, απεκρίθη ο Ρουσκάδ προς τον Αλή, και κάμε της συντροφιά, και εγώ παίρνω το βάρος διά να φθάσω τον βασιλέα, και να τον φέρω εις τούτον τον τόπον. Έτσι λέγοντας εκαβαλλίκευσε το άλογόν του ο Ρουσκάδ, και ευθύς έτρεξε διά να φθάση τον βασιλέα της Θέμπας.

Αφού δε αυτός εμίσευσεν, ο βεζύρ Αλής ερώτησε την βασίλισσαν ποίος ήτον αυτός ο νέος ο αγνώριστος και του εστάθη μέγας ο θαυμασμός εις το να ακούση από αυτήν πως αυτός είνε ο βασιλεύς της Κίνας. Ευχαρίστησε και εμένα την περιέργειάν μου, του είπεν η βασίλισσα, και φανέρωσέ μου με τι τρόπον εξεσκεπάσθη αυτή η μιανρά μάγισσα; Κυρά μου, απεκρίθη ο βεζύρης, ο βασιλεύς νυμφίος σου βεβαιωμένος ότι αυτή ήτον η αληθινή γυναίκα του, και όχι η μάγισσα, εζούσε με αυτήν μίαν τελείαν αγάπην· όθεν ήτον μερικές ημέρες, που ευρίσκονταν με αυτήν εις ένα κάστρον, μακράν από την χώραν έως μίαν ημέραν.

Σήμερον δε το ταχύ εβγήκα με αυτόν και με ένα σκλάβον, διά να υπάμε εις το κινήγι. Και ωσάν ξεμακρύναμεν έως μίαν ώραν δρόμον, ο βασιλεύς ενθυμήθη πως ελησμόνησεν ένα πράγμα πολλά αναγκαίον εις το κρεββάτι του· όθεν γυρίζοντας εις το Κάστρον ξεπεζεύει από το άλογόν του, και μου λέγει να τον καρτερήσω εκεί· και αυτός από μίαν σκάλαν κρυφήν εμβήκεν εις την κατοικίαν της βασίλισσας. Ύστερα από ολίγον βλέπω να κατέβη ένας άνθρωπος χωρίς φακιόλι και γυμνός, που

είχε την μορφήν του βασιλέως· ελόγιασα ότι αυτός θα ήτον ο βασιλεύς. Ω αυθέντη, εφώνασα βλέποντάς τον, πώς είσαι εις αυτήν την κατάστασιν; Μα αυτός αντίς να μου αποκριθή, τρέχει και παίρνει ένα άλογον και καβαλλικεύοντάς το φεύγει με μέγαν φόβον χωρίς να μου ειπή λόγον· και καθώς εγώ εστοχαζόμενον μήπως του έτυχε κανένα εναντίον, έτσι αποφάσισα διά να τον ακολουθήσω.

Και κινώντας προς αυτόν διά να τον φθάσω, ιδού και ακούω οπίσω μου μίαν φωνήν, που με έκραξε, καρτέρει, ω Βεζύρη, καρτέρει. Εγώ δε ευθύς σταματώ το άλογον, και στρέφω να ιδώ, και βλέπω τον βασιλέα που βγαίνει από το κάστρον με τα μάτια φλογερά, και με το σπαθί εις το χέρι. Τρέχει προς εμέ με μεγάλην βίαν και μου λέγει. Βεζύρη, ημείς εδιώξαμεν την αληθινήν βασίλισσαν, και εκρατήσαμεν μίαν κακότροπον γυναίκα που επήρε την ιδίαν της μορφήν με την μαγείαν της· πλην τούτης της μιαράς της εσήκωσα την ζωήν και χρεωστώ να κάμω το ίδιον και με αυτόν τον επίβουλον που επήρε με τον ίδιον τρόπον την μορφήν μου. Δος μου ογλήγορα το άλογον, λέγει προς τον σκλάβον του, διά να ακολουθήσω αυτόν τον άθλιον, να κάμω την ξεδίκησίν μου· και ούτω καβαλλικεύοντας το άλογόν του τον κατατρέχει με τον τρόπον που τον είδες, και εξοπίσω του τον ακολουθώ.

Εις αυτό το διάστημα που ο βεζύρ Αλής εδιηγούνταν αυτά της βασίλισσας, ο βασιλεύς της Θέμπας εκυνηγούσε μετά μεγάλης βίας τον εχθρόν του, τον οποίον φθάνοντάς τον, τον ελάβωσε με το σπαθί του εις την πλάτην, και τον έρριξε κάτω από το άλογον· ξεπεζεύει και αυτός διά να τον αποσκοτώση. Τότε εκείνος ο τρισάθλιος του εζήτησε να του αφήση την ζωήν. Εγώ σου την αφίνω, του ειπεν ο βασιλεύς, αν μου ειπής την αλήθειαν ποίος είσαι και διατί επήρες την μορφήν μου. Αυθέντη, του απεκρίθη εκείνος, επειδή και η βασιλεία σου κάνεις ετούτη, την χάριν, τίποτε δεν θέλω σου κρύψει, και διά να σε βεβαιώσω πώς δεν θέλω σου κρύψει την αλήθειαν, κάνει χρεία να λάβω την φυσικήν μου μορφήν. Τελειώνοντας τούτους τους λόγους βγάζει ένα δακτυλίδι που είχεν εις το δάκτυλόν του· και ο βασιλεύς ευθύς τον είδε πώς δεν ήτον άλλο, παρά ένας άσχημος γέρων.

Ο βασιλεύς έμεινε κατά πολλά θαυμασμένος με μίαν τέτοιαν μεταμόρφωσιν και ο γέρων άρχισε να λέγη· εσύ, ω αυθέντη, με βλέπεις τέτοιον, καθώς αληθώς είμαι, και διά να σου δώσω μίαν τελείαν ευχαρίστησιν, θέλω σου διηγηθή την ιστορίαν της ζωής μου.

Ιστορία του Μοκβάλ και της Δειλνοβάτζης.

Εγώ είμαι υιός ενός υφαντή γεννημένος εις την Δαμασκόν, και Μοκβάλ είναι το όνομά μου. Ο πατέρας μου ήτον κατά πολλά πλούσιος, μα περισσότερον φιλάργυρος, και εγώ μόνος ήμουν ο κληρονόμος της περιουσίας του, ώστε που αποθαίνοντας αυτός έμεινα νοικοκύρης μεγάλου πλούτου, και αντίς να μιμηθώ το παράδειγμα του πατρός μου, ή το ολιγώτερον να πραγματευθώ κάμποσον μέρος από τα πλούτη μου, δεν εστοχάσθηκα άλλο παρά να δοθώ εις ξεφάντωσης και εις τρυφές, αγαπώντας τες γυναίκες · και κυριωτέρως εσύγκλινα την αγάπην μου εις μίαν κόρην, που εκατοικούσεν εις την γειτονιά · αυτή ήτον εύμορφη και πολλά έξυπνη, μα η εξυπνάδα της ήτο πλαστή, και κακού χαρακτήρος · ήτον αγαπημένη από πολλούς ανθρώπους, και όλοι επιθυμούσαν, ποίος να είναι ο πρώτος, που να την απολαύση · επειδή και όλους τους επεριποιείτο με όμοιον τρόπον.

Έμεινα το λοιπόν γελασμένος ωσάν και άλλοι πολλοί από τα πλαστά σημεία της φιλίας και τα χείδια, που μου έδειχνεν και εστοχαζόμουν ότι οι άλλοι αγαπητικοί της δεν είχαν την χάριν προς αυτήν καθώς εγώ την είχα, και ενόμιζα πώς ήμουν πλέον ευτυχισμένος από αυτούς. Ετούτη η φαντασία μου αυγάτιζε πολύ περισσότερον την επιθυμίαν μου, και με έκαμε να κάμω μεγαλώτατα έξοδα δι' αυτήν · δεν απερνούσεν ημέρα, που να μην κάμω κανένα νέον δώρον της Δειλνοβάτζης (έτσι αυτή ωνομάζετο) · και τα δώρα, που της έκανα ήταν τόσοσιν πλουσιοπάροχα, που εις τρεις τέσσαρας χρόνους ευρέθηκα εις δυστυχίαν. Οι άλλοι αγαπητικοί της έπασχαν και αυτοί να κρατούν την φιλίαν της, δίδοντες και αυτοί μεγάλα χαρίσματα, τόσοσιν που αυτή η γυναίκα επλούτησε από τες γύμνωσές μας.

Αφού και έφθειρα όλον το έχειν μου μην έχοντας πλέον να εξοδεύσω, εφοβούμουν πως η αγαπημένη μου δεν θα με ήθελε δεχθή πλέον με εκείνην την προθυμίαν, που με εδέχονταν. Μα με όλον που αυτή η Δειλνοβάτζη ήτον πονηρά και φιλάργυρη, μου λέγει μίαν ημέραν · Μοκβάλ, εσύ λογιάζεις τάχατες πώς διά το παρόν μην έχοντας πλέον να εξοδεύης και να μου κάμης δώρα, θέλω να σε αποδιώξω από το σπήτι μου; όχι, αγαπημένε μου, θέλω και εγώ να σου δειχθώ πόσον είμαι γενναία · σου τάσσω ότι θα μοιράσω με εσένα όλον εκείνο που θέλω λάβει από τους άλλους μου αγαπητικούς, και να σου επιστρέψω όλον εκείνο που εξόδευσες με το διάφορον. Και κατά αλήθειαν από τότε μου απερνούσε πολύ χρυσίον και αργύριον διά κάθε μου χρείαν · εφαινόμουν πλέον πλούσιος από εκείνο που πρώτα ήμουν, και έξω από αυτό, είχεν αυτή προς εμένα ένα μεγαλώτατον θάρρος, και δεν έκανε

τίποτε αν δεν το εφάνέρωνε πρώτον εμένα. Και με τούτον τον τρόπον εζήσαμεν διά πολλούς χρόνους.

Η Δειλνοβάτζη καθώς επήγαινε από ολίγον κατ' ολίγον γηράζουσα, έτσι της ωλιγότευε κάθε ημέραν και ο αριθμός των αγαπητικών της, και τέλος πάντων τα γερατειά της τους της εσήκωσαν όλους. Όθεν βλέποντας πώς την απαράτησαν όλοι τοιαύτης λογής, εδοκίμαζε τον πλέον μεγαλύτερον κακοφανισμόν, που μία παρομοία γυναίκα ημπορεί να έχη· και μην ημπορώντας να υποφέρη την υστέρησίν τους, και το περισσότερο που της εκακοφαινονταν να νομίζεται γραία, και να μην ημπορή να κάμνη πλέον τες ασέλγειές της, καθώς ήτον μαθημένη, έρχεται και μου λέγει· Α! Μοκβάλ αγαπημένε μου, σου εξομολογούμαι ότι το γήρας μου είναι πολλά ανυπόφορον· ότι όντας εκ της νεότητός μου συνηθισμένη εις την συναναστροφήν των νέων, δεν ημπορώ να υποφέρω την καταφρόνησίν τους, και την υστέρησίν τους· είμαι αποφασισμένη διά να ελευθερωθώ από την θανατηφόρον πίκραν που με ενοχλεί, να υπάγω εις την έρημον της Φαρράν, διά να εύρω την σοφήν Βέδραν, μάγισσαν θαυμαστήν της Ασίας, της οποίας όλη η γη είνε υποκειμένη εις τες μαγειές της διά τα μεγάλα της τεράστια που κάνει, επιθυμώ όθεν να την ιδώ· ηξεύρω εις ποίον μέρος της ερήμου κατοικεί· μήπως και αυτή μου δείξη κανένα απόκρυφον διά να ξαναγίνω νέα και ορεκτική εις τους ανθρώπους εις πείσμα της γεροντοσύνης μου· όθεν αν με αγαπάς πολύ θέλω να με ακολουθήσης. Εσύ ημπορείς να το κάμης, της είπα, και εγώ είμαι έτοιμος διά να σε συντροφεύσω, μήπως και λάβω και εγώ αυτήν την χάριν, να ξαναγένω νέος. Αυτή βλέποντάς με έτοιμον διά να την ακολουθήσω, εχάρη μεγάλως· και ευθύς πέρνομεν καμπόσην ζωοτροφίαν, και διαλέγομεν ένα δώρον διά την Βέδραν, και εκινήσαμεν προς την έρημον.

Φθάνοντες δε εκεί ύστερον από δύο ημερών περιπάτημα, η Δειλνοβάτζη με έκαμε να θεωρήσω ένα βουνόν, και μου ειπε πως εκεί κατοικεί η μάγισσα. Πλησιάζοντες δε εκεί, βλέπομεν ένα σκοτεινόν και φοβερόν σπήλαιον, από το οποίον έβγαιναν με πολόν αλαλαγμόν μεγάλον πλήθος από πετούμενα διαφόρων ειδών, φοβεράς και άσχημης θεωρίας, τα οποία σηκωνόμενα εις τα σύγνεφα, έκαναν να αντιβοά ο αέρας από τα ουρλιάσματά τους τα φοβερά· ημείς επαρουσιασθήκαμεν εις το έμπασμα του φοβερού σπηλαιού· και εκεί βλέπομεν ένα λύχνον, που εφώτιζεν όλον το σπήλαιον, και μέσα εις αυτό βλέπομεν μίαν μικρήν γραίαν, η οποία ήτον η Βέδρα, που εκάθητο επάνω εις μίαν πέτραν, και είχεν απάνω εις τα γόνατά της ένα βιβλίον ανοικτόν, και εδιάβαζεν εμπρός εις ένα φουρνόπουλον, καμωμένον από χρυσάφι, εις το οποίον ήτον ένα αγγείον ασημένιον γεμάτον από γην μαύρην, που έβραζε χωρίς φωτιάν.

Εμβαίνοντας λοιπόν εις το σπήλαιον επλησιάσαμεν εις την μάγισσαν, και την εχαιρετήσαμεν με μεγάλην ευλάβειαν και της προσφέραμεν τα δώρα, που είχαμεν πάρει· και έπειτα η Δειλνοβάτζη της είπε· δυνατωτάτη Βέδρα, ήλθαμεν να σου ζητήσωμεν την βοήθειάν σου· δεν κάνει χρεία εγώ να σου παραστήσω την χρεία μας, διά την οποίαν εδώ ήλθομεν, επειδή και την ηξεύρεις με την τέχνην σου καλώτατα. Η μάγισσα αφού και αφηκράσθηκε την Δειλνοβάτζην, της είπεν· όχι, όχι, δεν είνε χρεία να εξηγηθής την επιθυμίαν σου, η οποία πολλά μου είνε γνωστή· και έτσι λέγοντας επήγε και επήρε δύο γαράφες, και τες έφερεν έξω από το σπήλαιον, και αποθέτοντάς τες εις την γην, έρριξεν εις κάθε μίαν από αυτές ένα δακτυλίδι χρυσόν, και τον ίδιον καιρόν άνοιξε το βιβλίον της, και άρχισε να κάνη εξορκισμούς φοβερούς, και να μουρμουρίζη διάφορα λόγια μαγικά, που έκαναν φόβον και τρόμον.

Εις αυτό το αναμεταξύ που αυτή έκανε τους εξορκισμούς της, βλέπομεν ημείς και εβγαίνει φωτιά από την μίαν γαράφαν, και από την άλλην ένας καπνός μαύρος και πολλά πυκνός, ο οποίος σηκωνόμενος, και εξαπλωνόμενος εις τον αέρα, έγινεν αιφνιδίως μία φοβερά βροντή, η οποία αφού και έπαυσε δεν εφάνη πλέον να έβγη τίποτε από τες γαράφες. Τότε η Βέδρα έβγαλε τα δακτυλίδια από τες γαράφες και έβαλεν ένα εις τον δάκτυλον της Δειλνοβάτζης και της είπεν· υπάγε, και χάρου, διότι η επιθυμία σου επληρώθη· διότι το δακτυλίδι που σου δίνω τον καιρόν που θα το φορής εις το δάκτυλόν σου, έχει τέτοιαν την δύναμιν που σε κάνει να παίρνης την μορφήν και παρομοιώσιν όποιας γυναικός ήθελες επιθυμήσει, και εις τον ίδιον καιρόν γίνεσαι τόσοσ παρόμοια και απaráλλακτη ωσάν εκείνην, που είναι αδύνατον να σας διαχωρίσουν την μίαν από την άλλην και εσύ Μωκβάλ, εξηκολούθησεν η μάγισσα γυρίζοντας προς εμένα, λάβε τούτο το άλλο δακτυλίδι, το οποίον παρομοίως έχει την δύναμιν, να σε μεταμορφώνη εις όποιαν μορφήν ανθρώπου επιθυμήσεις· και έτσι λέγοντάς μου, έβαλε το άλλο δακτυλίδι εις το χέρι μου.

Ημείς αφού ευχαριστήσαμεν την Βέδραν διά την χάριν που μας έκαμεν, εμισεύσαμε διά την Δαμασκόν και πριν να φθάσωμεν εις αυτήν ηθελήσαμεν να κάμωμεν την δοκιμήν εις την σράταν και κάμνοντάς την εμείναμεν εκστατικοί εις το να ιδούμεν που επαρωμοιάζαμεν έτσι θαυμασίως εκείνου του υποκειμένου που επιθυμούσαμεν. Φθάνοντας δε εις την Δαμασκόν η Δειλνοβάτζη ευθύς έβαλεν εις έργον το δακτυλίδι της, το οποίον της έδωκε την μορφήν των πλέον ωραιοτάτων κυράδων της χώρας, έπειτα επαρουσιάζετο εις τους αγαπητικούς της, και ελάμβανε μεγάλα χαρίσματα από αυτούς, και δηνάρια όσα και αν ήθελεν· εγώ από το μέρος μου διά περιδιάβασιν μου, και καμμίαν φοράν διά να κλέψω, έτρεχα εις το δακτυλίδι μου, και ελάμβανα τώρα

την μορφήν ενός πραγματευτού · τώρα άρχοντας, και τώρα οποιού και αν ήθελα, κι' ήμουν νοικοκύρης εις τα υπάρχοντά του.

Αφού και εζήσαμεν με τούτον τον τρόπον πολλόν καιρόν εις την Δαμασκόν μας ήλθε στοχασμός διά να ταξειδεύσωμεν. Βγαίνομεν λοιπόν από την Δαμασκόν και πηγαίνομεν από χώραν εις χώραν εις τον τόπον των Ναϊμάνων και εκεί εμάθαμεν ότι μία ανήλικη βασιλοπούλα εκυρίευε τον θρόνον και διά όνομά της ο βεζύρ Αλής εκυβερνούσε το βασιλείον της, και ότι αυτός είχεν όλην την εξουσίαν, από του οποιού την κυβέρνησιν ήσαν πολλοί δυσαρεστημένοι και επιθυμούσαν κατά πολλά ότι ο βασιλεύς Μωβαβάκ ο θείος της ανήλικης βασίλισσας, και αδελφός του αποθαμμένου βασιλέως, να ήθελε γυρίσει εις τον τόπον του, διά να βασιλεύση, ο οποίος επιστεύετο ως αποθαμμένος εις ένα πόλεμον που είχεν υπάγειν κατά των Μογολτάνων, επειδή και από εκείνον τον καιρόν δεν ήξευραν τι να έγινεν.

Ημείς πληροφορημένοι από τούτες τες είδησες, η Δειλνοβάτζη μου είπεν · ετούτος είνε καιρός αρμόδιος διά να λάβης μίαν κορώναν · εσύ όμως δεν έχεις να κάμης άλλο, παρά να πάρης την μορφήν του Μωβαβάκ, διά να λάβης το ποθούμενον. Και ούτως απεφάσισα να παρουσιασθώ εις εκείνου την μορφήν και κατά πρώτον επληροφορήθηκα διά όλες τες περιστασες του πολέμου εις τον οποίον ο Μωβαβάκ είχεν υπάγει · και δεύτερον εξέταξα τίνες ήταν οι πλέον εγκαρδιακοί του φίλοι και λαμβάνοντας τέλος πάντων κάθε λογής πληροφορίαν, έλαβον την μορφήν του Μωβαβάκ, και επαρουσιάσθηκα εις εκείνους που μου είπαν ότι ήταν εδικοί του και φίλοι του, οι οποίοι έδειξαν μεγάλην ευχαρίστησιν που με είδαν. Εφανέρωσα ευθύς αυτουών την γνώμην μου, που επιθυμούσα διά να βασιλεύσω · οι οποίοι το εδέχθησαν μετά χαράς και έκαμαν κάθε τρόπον, και εσύναξαν πολλούς από το μέρος τους, και έκαμαν και άλλους να αποστατήσουν και ολίγον κατ' ολίγον ήλθε το περισσότερον των Ναϊμάνων εις βοήθειάν μου. Εγώ βλέποντάς τον αριθμόν του στρατεύματος που έκαμα, εκίνησα κατά πάνω της βασίλισσας διά να της πάρω τον θρόνον, και δεν έλαβα πολλόν κόπον διά να λάβω το ποθούμενον. Λαμβάνοντας δε τον θρόνον όλοι οι υπήκοοί μου έκαμαν όρκον που να μου είνε πιστοί, και πρόθυμοι εις το να με υπακούουν εις ό,τι τους ήθελα προστάξει · και έπειτα από αυτό ηθέλησα να πιάσω την βασιλοπούλαν διά να την φονεύσω, διά να μην έχω πλέον φόβον απ' αυτήν. Μα ο Βεζύρ Αλής διά να της φυλάξη την ζωήν, την επήρε κρυφίως και έφυγεν από το βασιλείον, και από την οργήν μου. Εγώ το λοιπόν, έμεινα εις τον θρόνον, με όλην την ησυχίαν, και εβασίλευα με μοναρχικήν δύναμιν · εφιλοδώρησα όλους εκείνους όσοι υπερμάχησαν διά την ύψωσιν μου εις

τον θρόνον, των οποίων έδωσα τες πρώτες αξίες· και αν ήτο αληθώς ο ίδιος Μωβαβάκ, δεν ήθελε κάμει καλλίτερες διάταξες από τες εδικές μου. Εζούσα το λοιπόν πολλά ευχαριστημένος ομού με την Δειλνοβάτζη, που και αυτή είχε λάβει μορφήν ωραιότητας γυναικός, και απερνούσε και αυτή ως βασίλισσα και γυναίκα μου.

Τέλος πάντων εκεί που απερνούσαμεν διά πολόν καιρόν τες ημέρες μας εις τρυφές και αγαλλιασες, ωσάν βασιλείς που είμασθε, βλέπομεν να έλθουν οι ταχυδρόμοι σου δίδοντάς μας την είδησιν, ότι εστεφανώθηκες την βασίλισσαν των Ναϊμάνων, και πως είχες αποφασίση να σηκώσης πόλεμον εναντίον μας, αν δεν της ηθέλαμεν επιστρέψη την κορώναν, που της είχαμεν σηκώσει αδικώς. Εγώ τους απεκρίθηκα με θυμόν ωσάν να καταφρονούσα τους φοβερισμούς σου, μα μέσα μου απόμεινα πολλά φοβισμένος, και δεν απέρασεν ολίγον, αφού και απέστειλα τους ταχυδρόμους σου, που να μην έμπω εις τον στοχασμόν με την Δεινολβάτζην, τι στρατάν έπρεπε να πάρωμεν. Ύστερα αφού απέρασε πολός καιρός στοχαζόμενοι είδαμεν που ήτον αδύνατον να σου αντισταθούμεν, και διά τούτο αποφασίσαμεν να παραιτήσωμεν τον θρόνον και να έλθωμεν να ξεδικηθούμεν εσένα, και την βασίλισσαν των Ναϊμάνων, ωσάν πως μας είχατε κάμει την πλέον μεγαλύτερην αδικίαν του κόσμου. Και ιδού ο τρόπος με τον οποίον ηθελήσαμεν να κάμωμεν την εκδίκησιν.

Έτρεξα τότε εις το δακτυλίδι μου, ακολούθησεν ο Μωκβάλ, και εκαμώθηκα πως είμαι άρρωστος διά κάμποσες ημέρες, και υστερότερα, διά να κάμω να πιστεύση ο λαός των Ναϊμάνων ότι ήμουν αποθαμμένος, έλαβα μορφήν νεκρού, και κάνοντάς μου τα έξοδα, με έθαψαν με μεγάλην παρρησίαν. Το βράδυ η Δεινολβάτζη και μου άνοιξε τον τάφον, και λαμβάνοντας τες φυσικές μας μορφές, εκινήσαμεν διά να έλθωμεν εις την χώραν της Θέμπας, εις την οποίαν ευθύς που εφθάσαμεν, ηύραμεν τους προεστούς των Ναϊμάνων, που είχαν έλθει διά να δώσουν της βασίλισσας συμβίας σου την είδησιν διά τον θάνατόν μου, και πως εξητούσαν να την ξαναβάλουν εις τον θρόνον της. Επάνω εις αυτήν την είδησιν η βασιλεία σου ελευθέρωσε τα στρατεύματα, που είχες ετοιμασμένα διά να έλθης κατά πάνω μου, και αποφάσιες να στείλης κυβερνήτην τον βεζύρην Αλή.

Εις αυτό το αναμεταξύ η Δειλνοβάτζη υποκάτω εις την μορφήν μιας σκλάβας της βασίλισσας, και εγώ εις μορφήν ενός ευνούχου, εμβήκαμεν εις το σεράγι σου μίαν νύκτα, και εκρυφθήκαμεν εις τον χοντζερέ σου, μέσα εις τον οποίον δεν μας εστάθη δύσκολον να βάλωμεν εις έργον την γνώμην μας· επειδή και οπόταν ευρισκόσουν εις το κρεββάτι, και η βασίλισσα εις άλλον οντά και εδιάβαζεν, η Δειλνοβάτζη πήρε την

μορφήν αυτηνής, και ήλθε και εσέβη εις το κρεββάτι σου μαζί, και οπόταν η αληθινή σου γυνή ήθελε να έβγη από τον οντά της διά να έλθη να σε εύρη, επαρουσιάσθηκα εγώ έμπροσθέν της υποκάτω εις ένα φάντασμα. Αυτή από τον φόβον της έκραξε μεγάλως, και εγώ εν τω άμα έγινα άφαντος. Πλην εσύ βασιλέα μου, ηξεύρεις τα επίλοιπα, και δεν μου λείπει άλλο, παρά να σου φανερώσω διατί σήμερον επήρα την μορφήν της βασιλείας σου.

Ετούτο το ταχύ ευθύς που εβγήκες έξω από το παλάτι σου, εγώ εμπήκα υποκάτω εις την μορφήν του αρχιευνούχου σου εις τον χοντζερέ σου, εις τον οποίον είχες αφήσει εις το κρεββάτι σου, την Δειλνοβάτζην. Μωκβάλ, αυτή μου είπεν, γδύσου και έλα υποκάτω εις την μορφήν του βασιλέως διά να σε χαρώ εις τον τόπον του. Τότε εγώ έκαμα καθώς εκείνη επιθυμούσε, και ήμουν με αυτήν εις το κρεββάτι. Αλλ' οπόταν έξαφνα εμπήκες εις τον χοντζερέ, εγώ βλέποντάς σε πως ήθελες να με φονεύσης, υπαντήθηκα από το λάβωμα του σπαθιού σου, και έφυγα από τα χερίά σου· μα ο ουρανός μην υποφέροντας πλέον τες ανομίες μου, ιδού που με έδωσεν εις τας χείρας σου. Ναι, ω βασιλέα μου, ομολογώ πως αχρήζω τον θάνατον και αν η βασιλεία σου, αφού ήκουσες όλες τες ανομίες που έπραξα, οι οποίες συνθέτουν την ιστορίαν μου, μετανοείς πως μου έταξες να μη με φονεύσης, εγώ ευχαριστούμαι να γυρίσης τον λόγον σου, και να παιδεύσης ένα τρισάθλιον, που μόνος του ομολογεί πως είναι ανάξιος να ζη πλέον επάνω εις την γην.

Αλήθεια, του απεκρίθη ο βασιλεύς, εσένα σου έπρεπεν ο θάνατος, διά να καθαρισθή η γη από ένα τερατώδη άνθρωπον ωσάν εσένα· μα επειδή και σου έταξα να σου αφήσω την ζωήν, δεν βγαίνω από τον λόγον μου· σου παίρνω μοναχά το δακτυλίδι ως εργαλείον ολέθριον των ανομιών σου, διά να μην ημπορέσης πλέον να βλάψης το ανθρώπινον γένος, και τα γηρατεία σου θέλουν είνε η παιδευσις σου. Εις αυτό το αναμεταξύ που ο βασιλεύς ετελείωσεν αυτούς τους λόγους, βλέπει τον Ρουσκάδ, που επλησίαζε προς αυτόν με πολλήν βίαν, και διακρίνοντας από το φόρεμά του, εστοχάσθη ότι ήταν ένας άνθρωπος ευγενής.

Ο Ρουσκάδ φθάνοντας εκεί εξεπέξευσε, και αφού τον εχαιρέτησε, του είπε· βασιλέα, έρχομαι διά να σου προμηνύσω μίαν χαρμόσουνον είδησιν· η βασίλισσα των Ναϊμάνων, που εδιώχθη ωσάν μια μάγισσα από την βασιλεία σου, και με όσα υπέφερεν από τότε έως τώρα, σε βεβαιώνω ότι δεν απόθανεν ακόμη, αλλά ζη. Ω ουρανέ, εβόησεν ο Βασιλεύς της Θέμπας εις ετούτην την είδησιν, είνε δυνατόν να ζη ακόμη η αγαπημένη μου βασίλισσα, με όλες τες δυστυχίες, που της εσυνέβηκαν; Ω φίλε μου, κατά πως βλέπω είσαι πληροφορημένος διά τα όσα εσυνέβηκαν εις το παλάτι μου· πες μου το λοιπόν σε παρακαλώ

ποιός είσαι και πώς τα ηξεύρεις; Εγώ, απεκρίθη ο Ρουσκάδ, είμαι ένας ξένος, και εις άλλον καιρόν θέλω σου ειπεί το όνομά μου· το συμβεβηκός με έκαμε να συναπαντήσω την βασίλισσαν την γυναίκα σου, η οποία μου εδιηγήθη τα δυστυχισμένα συμβεβηκότα της· ηξεύρω ακόμη και εκείνα, που σου εσυνέβηκαν σήμερα το ταχύ, με το να μου τα εδιηγήθη ο βεζύρ Αλής, ο οποίος ευρίσκεται μαζί της και σε καρτερούν να γυρίσης να σε ιδούν.

Ετούτη η είδησις επροξένησε μεγάλην ευχαρίστησιν του βασιλέως της Θέμπας. Και ευθύς εμίσευσαν διά να πηγαίνουν να την εύρουν, αφήνοντας εκεί εκείνον τον τρισάθλιον, αφού και του εσήκωσαν το δακτυλίδι. Και εν τω άμα έφθασαν όπου ο βεζύρ Αλής ήτον με την βασίλισσαν. Ο δε βασιλεύς της Θέμπας με οξύτητα ξεπεζεύοντας παίρνει εις τας αγκάλας του την αγαπημένην του γυναίκα, και γεμάτος από αγαλλίασιν της λέγει· αχ! βασίλισσά μου, με τι μάτια κυττάζεις ένα συμβίον που σε εκαταφρόνεσε τόσο; μα αλλοίμονον εις εμέ, εις τι τυφλότητα έπεσα να παιδεύσω μίαν ανεύθυνον; παρακαλώ σε μη με μισήσης ότι εγώ δεν έχω το φταιξιμον, αλλά οι μαγείες εκείνης της μιαράς με εθάμπωσαν, και έκαμα τέτοιαν ανομίαν, και διά τούτο παρακαλώ να συμπαθήσης το σφάλμα μου.

Η βασίλισσα ηξεύροντάς την αθωότητά του, δεν τον ωνειδίσειν εις τα όσα της έκαμεν, αλλά μετά μεγάλης αγάπης τον εδέχθη, και τον επεριποιήθη ωσάν άνδρα της αγαπημένον. Αφού δε εχάρηκαν αναμεταξύ τους εις την ζαναντάμωσιν, η βασίλισσα τον επαράκάλεσε να της ειπή το πώς εκατάλαβε τον δόλον της μάγισσας και τα ακόλουθα. Ο δε βασιλεύς της εδιηγήθη ευθύς, λέγων, πηγαινάμενος εις τον οντάν της γυναικός μου, την ηύρα με έναν που με επαρομοίαζεν· εγώ βλέποντάς τους έβγαλα το σπαθί μου να τους θανατώσω· αλλ' ο άνδρας επρόφθασε και έφυγε. Τότε εγώ τραβώντας το σπαθί έκοψα της τρισαθλίας το χέρι, εις το οποίον εφορούσεν ένα δακτυλίδι μαγικόν και ευθύς που της έπεσε το χέρι κατά γης, από ωραία που ήτον, εμεταβάλλθη εις μίαν ασχημοτάτην γραιάν. Βασιλέα, μου λέγει, κόπτοντάς μου το χέρι εχάλασες την μαγειαν.

Εγώ με την δύναμιν ενός δακτυλιδιού απερνούσα διά γυναίκα σου και ο άνδρας που έφυγε, και αυτός έχει ένα παρόμοιον, και με αυτό επήρε την μορφήν σου· και επειδή σου εξομολογούμαι το παν σε παρακαλώ συμπαθήσον με. Ω άνομη, εφώναξα εγώ, έχεις ακόμα πρόσωπον να μου ζητήσης συμπάθειον, μάγισσα παράνομη, που με τες μαγείες σου με έκαμες να υστερηθώ την αληθινήν μου γυναίκα; δεν είναι πλέον έλεος εις εσένα. Και έτσι λέγοντας την έκαμα κομμάτια και την αφήσα εκεί· και ευθύς εδόθηκα διά να κυνηγήσω και τον άνδρα που με αυτήν ηύρα,

διά να τον φονεύσω και αυτόν. Έπειτα της εδιηγήθη και του Μωκβάλ όλην την ιστορίαν, την οποίαν του εφάνέρωσε και αυτός· και πώς του επήρε το δακτυλίδι και τον άφησεν ολίγον μακράν.

Διηγούμενος ο βασιλεύς ετούτην την ιστορίαν, η βασίλισσα, ο βεζύρ Αλής και ο Ρουσκάδ έμειναν εκστατικοί διά τέτοια συμβεβηκότα. Και αφού ο βασιλεύς ετελείωσε την ιστορίαν αυτήν, γυρίζει προς τον Ρουσκάδ, και του λέγει· ω ευγενή ξένε, επειδή διά την τόσην καλωσύνην, που έδειξες προς την αγαπημένην μου γυναίκα, και υπερμάχησες διά την ευτυχίαν που τώρα χαιρόμεθα, τι χάριν από εμένα ζητείς να σου κάμω; πρόσταξε και θέλει σου δοθή ό,τι σου θέλει είναι αρεστόν. Ο Ρουσκάδ εκεί που έστεκε διά να του αποκριθή και να τον ευχαριστήση, η βασίλισσα του έκοψε τον λόγον, και λέγει προς τον άνδρα της. Κύριε, δεν ηξεύρεις που ο ξένος με τον οποίον ομιλείς είναι ο βασιλεύς της Κίνας; Ευθύς που ο βασιλεύς της Θέμπας ήκουσεν ετούτο, εζήτησε συμπάθειαν του Ρουσκάδ, ανίσως και έλειψε να του προσφέρη το πρεπούμενον σέβας. Ο Ρουσκάδ, του αντέκοψε τον λόγον, και αγκαλιάσθησαν αμοιβαίως, και εφιλήθησαν· υστερότερον εσηκώθησαν, και επήγαν εις την Θέμπα με μεγάλην αγαλλίασιν. Ο Ρουσκάδ έμεινεν εκεί μερικές ημέρες, και έκαμαν εις αυτόν μεγαλώτατες τιμές κατά πώς του έπρεπαν. Και έπειτα ζητώντάς τους θέλημα εξαναγύρισεν εις το βασιλείον του.

Ακολουθήσις της ιστορίας του Ρουσκάδ, και της βασίλισσης Κεριστάνης.

Ερχόμενος ο βασιλεύς της Κίνας Ρουσκάδ εις το βασιλείον του, δεν έλειψε να διηγηθή του βεζύρη του τα παράδοξα συμβεβηκότα της βασίλισσας και του βασιλέως της Θέμπας. Ο βεζύρης ακούοντάς τα έμεινε θαυμασμένος, και από ετούτα έλαβε την αιτίαν να παρρησιάση εις τον αυθέντην του, ότι και η Κεριστάνη δεν ήτον άλλο, παρά μία μάγισσα ωσάν την Δειλνοβάτζην, καθώς του το εφάνέρωσεν εξ αρχής. Δεν επέρασεν όμως πολύς καιρός, που ο βασιλεύς ευρίσκετο εις το βασιλείον του εν ησυχία· και μίαν ταχινήν εκεί που οι μεγιστάνες του τον ανάμεναν εις το ντιβάνι, τους εδόθη είδησις πως δεν ευρίσκετο πλέον εις το παλάτι του, αλλά εχάθη. Τότε όλοι εδόθησαν εις φωνάς και εις κλαυθμούς διά την έλλειψιν του βασιλέως των, και μάλιστα ο βεζύρης του ωδύρευτο κατά πολλά διά τον αιφνίδιον χαμόν του. Και εις αυτό το αναμεταξύ που αυτοί εθρηνούσαν και εγύρευαν τον βασιλέα τους, αυτός ο ευτυχισμένος βασιλεύς ευρίσκονταν εις την ακμήν της ευτυχίας του, εις το νησί Χαρμοσταν, εις το οποίον εφέρθη διά προσταγής της Κεριστάνης.

Ετούτη η Βασίλισσα αφού ανέβη εις τον θρόνον, έβαλεν όλην της την επιμέλειαν εις τες διόρθωσες του βασιλείου της και εις τον καλλωπισμόν της μεγαλειότητός της. Ύστερον δε από αυτά στοχαζομένη τον λόγον που είχε δώσει του βασιλέως της Κίνας, και ευχαριστημένη διά την εμπιστοσύνην του, απεφάσισε να κάμη να τον φέρουν εκεί και ούτως αποφασίζοντας, επρόσταξεν ένα της πιστόν εξωτικόν, και επήγε και της τον έφερεν εις το παλάτι εις ολίγον διάστημα. Ω βασίλισσα, εφώναξεν ο Ρουσκάδ, ευθύς που είδε την Κεριστάνην, αξιώθηκα το λοιπόν διά να σε ξαναϊδώ, εις καιρόν που δεν ήλπιζα να είμαι πλέον εις την ενθύμησίν σου; Όχι, Ρουσκάδ, απεκρίθη η Κεριστάνη, μη στοχάζεσαι πως το μάκρος του καιρού με έκαμε να σε αλησμονήσω· εγώ πάντα σε είχα εις την καρδίαν μου, μα εκαρτερούσα να δοκιμάσω αν μου ήσουν πιστός· και τώρα που σε εκατάλαβα διά πιστόν, έκαμα και σε έφεραν εδώ διά να χαρούμεν κατά τον πόθον μας· και θέλω σήμερα να πληρώσω το τάξιμον, που σου έκαμα, διά να σε λάβω νόμιμόν μου άνδρα.

Ο βασιλεύς της Κίνας ευχαρίστησε κατά πολλά την Κεριστάνην διά την γενναιότητα, που έδειχνε εις αυτόν, και της έταξε μίαν αγάπη παντοτεινήν. Ύστερον από αυτά τα λόγια, όλοι οι προεστοί του βασιλείου της, μικροί και μεγάλοι εσυναθροίσθησαν εις το παλάτι διά προσταγής της, των οποίων είπε· Μεγάλοι και μικροί εξωτικοί που με ακούετε, με το να είσθε όλοι με όρκον εις την υποταγήν μου, και έτοιμοι εις τα προστάγματά μου, σας δίνω την είδησιν, ότι θέλω να πάρω διά νόμιμόν μου άνδρα τον βασιλέα Ρουσκάδ, που εδώ κοντά μου βλέπετε και να τον στέψω και βασιλέα σας, τον οποίον σας παραγγέλλω ότι από την σήμερα και εις το εξής θέλετε του προσφέρει το ίδιον σέβας, που και εις εμέ προσφέρετε. Τότε όλοι οι εξωτικοί τον επροσκόνησαν, και της επαίνεσαν την εκλογήν που έκαμε, με όλον που ήτον ένας άνθρωπος θνητός. Τελειώνοντας η τάξις της στέψεως του βασιλέως εκοπίαζον εις τες ετοιμασίες των γάμων μα πριν τελειώσουν, η Κεριστάνη είπε προς τον Ρουσκάδ.

Κύριε, είνε χρειαζόμενον να μου τάξης πως θα φυλάξης ένα πράγμα· εγώ δεν ζητώ από λόγου σου αυτό το τάξιμο διά άλλο, παρά διά κοινόν μας καλόν· αυτό είνε εξ αποφάσεως αναγκαίον διά να μου το κάμης και με επιμέλειαν να το φυλάξης, διατί αν από κακήν τύχην δεν ήθελες το φυλάξει, ημείς και οι δύο θέλομεν γένει πολλά δυστυχισμένοι. Αλλοί εις εμέ, ω κυρά μου, απεκρίθη ο Ρουσκάδ, τα λόγια σου πολλά με βάνουν εις υποψίαν, και διά τούτο πες μου να ιδώ τι πρέπει να σου τάξω. Εκείνο, που εγώ θέλω, απεκρίθη η Κεριστάνη, είνε μία δυνάστευσις, που θέλει σου είνε πολλά βαριά, την οποίαν δεν πιστεύω να είσαι αρκετός να την υποφέρης· επειδή και όντας εγώ μία εξωτική, και εσύ ένας υιός του Αδάμ, είμεθα καθώς φαίνεται διαφορετικής κλίσεως· ημείς

εργαζόμεθα το εναντίον από τους ανθρώπους, έχομεν τους νόμους μας και τες συνήθειές μας διαφορετικές, και εις ένα λόγον ημείς δεν ημπορούμεν να ζήσωμεν πολύν καιρόν αντάμα, αν εσύ δεν θέλεις έχει μίαν τυφλήν υποταγήν και υπακοήν προς εμένα.

Πώς; ω κυρά μου, απεκρίθη ο Ρουσκάδ, ετούτη είνε η δυνάστευσις η βαρεία, την οποίαν υποπτεύεις πως να μην είμαι αρκετός να φυλάξω; εγώ λογιάζω πως έως τώρα θα εγνώρισες την καρδιά μου, που είνε πάντα υποκειμένη εις κάθε σου πρόσταγμα, και πως δεν έχω άλλην θέλησιν παρά την εδικήν σου. Ας είνε, εξαναείπεν η βασίλισσα· εσύ το λοιπόν τάξεις μου, αν κάμω κανένα πράγμα εμπροσθέν σου που να σου κακοφανή, να μη βλασφημήσης, αλλ' ούτε να με ονειδίσης εις εκείνο που έκαμα; Ναι, ω βασίλισσά μου, απεκρίθη αυτός· αντίς να βλασφημήσω τα έργα σου, ομνύω ότι ήθελα τα επαινέσει όλα, και θέλω έχει εις όλην μου την ζωήν άλλην τόσην υπακοήν, όσην αγάπην σου έχω.

Τόσον φθάνει, εξαναείπεν η Κεριστάνη, εγώ αναπαύομαι επάνω εις τον όρκον σου, ελπίζοντας ότι κάθε λογής πράγμα, που εγώ είμαι διά να κάμω εμπρός εις τα μάτια σου, να φυλάξης σιωπήν, και να μη μιλήσης τίποτε επειδή και οι εξωτικοί δεν κάνουν κανένα πράγμα χωρίς στοχασμόν· και ανίσως καμμίαν φοράν θέλεις με ιδεί να κάμω πράγμα, που να σου φανή αστόχαστον, πες με τον εαυτόν σου, αυτή δεν εργάζεται με τέτοιον τρόπον χωρίς δικαιολόγημα.

Ο βασιλεύς της Κίνας ξανατάζοντάς της να φυλάξη με κάθε υπακοήν τα όσα υπεσχέθη, δεν εστοχάσθηκε τότε άλλο, παρά διά την υπανδρείαν τους, την οποίαν ευθύς την έβαλαν εις πράξιν, και έκαμαν τους γάμους με μεγάλες χαρές ολωνών των εξωτικών. Και ο βασιλεύς ευρίσκετο τόσον ευτυχησμένος, που περισσότερο δεν ημπορούσε να γένη, και καθημερινώς δεν έκανε άλλο, παρά να είνε εις χαρές και παιγνίδια ομού με την αγαπημένην του Κεριστάνην.

Απαρνώντας λοιπόν ένας χρόνος αφού και υπανδρεύθησαν, η Κεριστάνην εγέννησεν ένα παιδί αρσενικόν, από τον ήλιον πλέον ευμορφώτερον. Ο δε βασιλεύς ευρισκόμενος εις το κυνήγι, όπότεν έλαβε την χαροποιάν είδησιν εγύρισεν ευθύς εις το παλάτι του διά να ιδή το βρέφος και βλέποντάς το εις τα χέρια της μητρός του, η οποία εκάθονταν σιμά εις μίαν μεγάλην φωτιάν, το επήρεν εις τες αγκάλες του, και αφού το εφίλησε πολλές φορές το εξανάδωσε της μητρός του. Αυτή παίρνοντάς το εις τα χέρια της ευθύς το έρριξε μέσα εις εκείνην την φλόγα που η φωτιά έκανε, και εν τω άμα, ω θέαμα παράδοξον, η φωτιά και το βρέφος έγιναν άφαντα. Ετούτο το παράδοξον θέαμα, δεν

επροξένησεν ολίγην λύπην εις τον βασιλέα, μα ό,τι λογής και αν ήτον ο πόνος του διά τον χαμόν του υιού του, ενθυμήθη εν τώ άμα το τάξιμον που έκαμε, και εκατάπιε την θλίψιν του, φυλάγοντάς την σιωπήν · όθεν χωρίς να της ειπή τίποτε ετραβήχθη εις τον χοντζερέ του, και εκεί εδόθη εις το να κλαίη, λέγοντας · δεν είμαι εγώ δυστυχής; ο ουρανός μου έδωσεν ένα υιόν, και βλέπω που με τα χέρια της η μητέρα του τον ρίχνει εις την φωτιάν και ακόμη μου είνε εμποδισμένον να μιλήσω διά ένα κάωμα τόσοσν σκληρόν; ω μητέρα απάνθρωπη, και βάρβαρη · μα, ας σιωπήσω, ακολούθησεν, ημπορώ να αγανακτήσω την βασιλίσσαν φανερώνοντας την θλίψιν μου · αλλά πρέπει να υπομείνω δυναστικώς, και αντίς να κατηγορήσω το άνομον κάωμά της, ας ειπώ πως η βασιλίσσα δεν κάνει τίποτε χωρίς δικαιολόγημα. Ο βασιλεύς το λοιπόν τοιούτης λογής στοχαζόμενος, δεν ειπε λόγον τινά προς την Κεριστάνην, με όλον που ήτον υπερβολική η θλίψις του διά τον χαμόν του υιού του.

Ένα χρόνον υστερότερα από αυτό, η Κεριστάνη έδωσε πάλιν εις φως μίαν θυγατέρα πολλά ευμορφότερην από τον υιόν. Ο δε βασιλεύς ήτον πολλά εκστατικός διά την μεγάλην ευμορφάδα της θυγατρός του, και δεν ημπορούσε να ξεκολλήση από το να την χαιρέται · μα αυτή η χαρά του δυστυχούς ολίγον του εφτούρησεν επειδή και εις το αναμεταξύ που την εκότταζεν, ιδού και εμβαίνει εις εκείνον τον χοντζερέ μία σκύλα άσπρη πολλά μεγάλη με το στόμα ανοικτόν, την οποίαν η Κεριστάνη βλέποντάς την έκραξε, λέγοντάς της · έπαρε τούτην την μικράν κόρην απ' έμπροσθέν μου · ότι δεν ημπορώ να την υποφέρω · και η σκύλα ευθύς επλησίασε, και παίρνοντας με τα δόντια την κόρην έφυγε με μεγάλην ορμήν.

Ήθελεν είνε αδύνατον να διηγηθή τις, ποίας λογής ήτον εις τούτο το θέαμα ο πόνος του βασιλέως, και με όλον που ειχε τάξει την σιωπήν με όρκον της βασιλίσσας, ολίγον έλειψε που να μη τον χαλάση, διά να ονειδίση την ωμότητά της · εστάθη όμως στενεμμένος να αναμερίση, φοβούμενος να μη της φανερώση την θλίψιν του · και ούτως επήγε και εξανακλείσθη εις τον χοντζερέ του, και δεν έκαμνεν άλλο, παρά να οδύρεται, και να κλαίη το κακόν τέλος των τρυφερών του παιδιών. Η Κεριστάνη (έλεγε με τον εαυτόν του) καθώς βλέπω είνε μία σκληρά, και απάνθρωπος εις το να έχη μίαν τέτοια καρδιά διά τα παιδιά της.

Αν οι εξωτικοί έχουν τόσην ευχαρίστησιν να κάνουν τέτοια πράγματα εναντίον εις τα φυσικά τους παιδιά, οι άνθρωποι όμως είναι πλέον ευσιπλαχνικοί από αυτούς · μα η βασιλίσσα μου ειπε, πως οι εξωτικοί δεν κάνουν τίποτε χωρίς δικαιολόγημα · και αυτό πώς ημπορεί τις να το πιστεύση, ότι αυτή να μην έκανε κακόν; αχ, εγώ καταλαμβάνω τι είνε

τούτο το μυστήριο, και βλέπω την αιτίαν της δυστυχίας μου. Οι νόμοι των εξωτικών, απ' ό,τι στοχάζομαι, θέλουν χωρίς άλλο, ότι οπόταν, αυτοί υπανδρεύονται με ανθρώπους, τα παιδιά που γεννούν με αυτούς, να τα θανατώνουν· ιδού το αίτιον αυτού του έργου που με κάνει εκστατικών. Ω Κεριστάνη απάνθρωπη, ημπορείς να στοχασθής, αν εγώ ημπορώ να υποχρεωθώ εις όλα σου τα σκληρά καμώματα, χωρίς να μη σε ονειδίσω; όχι, εις πείσμα όλης της αγάπης, που έχω προς εσένα, είναι αδύνατον να ημπορέσω να συνηθίσω εις τους νόμους σου.

Με όλον που ευρίσκετο ζωντανά περίλυπος ο Ρουσκάδ διά το χάσιμον των παιδιών του, όμως έλαβεν αρκετήν υπομονήν, να μην ειπή τίποτε της βασίλισσας· μα η κατοίκησης του νησιού Χαρμοστάν του εγένονταν ανυπόφερτος, και αποφάσισε να γυρίση εις την Κίναν. Όθεν, βασίλισσα, λέγει μίαν ημέραν της Κεριστάνης, εγώ επεθύμισα να ξαναϊδώ το βασίλειόν μου· διά τούτο δος μου σε παρακαλώ θέλημα, διά να πηγαίνω να ξαναεύρω τον λαόν μου, οι οποίοι από πολύν καιρόν με νομίζουν διά χαμένον, και αφού βάλω τα πράγματά μου εις τάξιν, πάλιν θέλω ξαναγυρίσει. Ας είναι του απεκρίθη η βασίλισσα, ημπορείς να υπάγης διά να δώσης αυτήν την ευχαρίστησιν του λαού σου, επειδή και η παρουσία σου είναι πολλά αναγκαία εις το βασίλειόν σου· διότι εγώ ηξεύρω, ότι οι Μογγόλοι σηκώνουν εναντίον σου δυνατόν στρατεύμα. Μίσευσε το λοιπόν διά να υπάγης να διαφεντευθής και θέλω έχει και εγώ την επιμέλειαν διά να έλθω να σε εύρω, και να σε βοηθήσω αν λάβης χρείαν.

Έτσι λέγοντας η Κεριστάνη, έκραξεν ένα εξωτικόν, και το επρόσταξε να φέρη ευθύς τον βασιλέα εις το παλάτι του εις την Κίναν. Ο εξωτικός υπακούοντάς τον επήρεν εις τες αγκάλες του, και εν τω άμα τον έφερεν εις την Κίναν, και τον απόθεσεν εις το παλάτι του. Ευθύς που ο βεζύρης του τον είδεν έλαβε πολλήν χαράν, και επρόσπεσεν εις τους πόδας του και του είπεν· Ω Αυθέντη, ο ουρανός το λοιπόν επήκουσε τες παρακάλεσές μου, και σε έφερε εις τον λαόν σου, διά να τον χαροποιήσης. Τότε ο βασιλεύς αγκαλιάζοντας τον βεζύρην, του εδιηγήθη τα όσα του εσουνέβηκαν και ο βεζύρης έμεινεν εκστατικός από τον θαυμασμόν του. Εις τούτο το αναμεταξύ, οι Μογγόλοι επλησίασαν εις την Κίναν με υπερβολικάς δυνάμεις. Εις την είδησιν του ερχομού τους, ο Ρουσκάδ εσουνάθροισε το περισσότερον μέρος που εδυνήθη από το στρατεύμά του, και εφέρθη απέναντι των εχθρών του, και ετέντωσεν ολίγον μακράν από αυτούς, διά να καρτερήσῃ την ζωτροφίαν διά το στρατεύμα, που ήτον ολίγον ξέμακρα, την οποίαν εσουντρόφευεν ένας Πασσάς ονόματι Βελής. Και τον καιρόν που αυτός επλησίαζε με την ζωτροφίαν εις το στρατεύμά του φανερώνεται έμπροσθέν του η Κεριστάνη, συντροφιασμένη από πολύ πλήθος εξωτικών, οι οποίοι

ευθύς εξεφόρτωσαν τα καμήλια και μουλάρια, που ήταν φορτωμένα φαγητά, και ποτά διάφορα, και τα έχυσαν καταγής, τόσον τα φαγητά όσον και τα ποτά και τα ανακάτωσαν όλα, και τα ετσαλαπάτησαν που δεν ήτον πλέον διά να φάγουν τα φαγητά αλλ' ούτε να πουν τα ποτά.

Ο δε Βελής έμεινεν εκοτατικός εις το να ιδή τούτα εις τέτοιαν κατάστασιν. Τότε η βασίλισσα του είπεν, ύπαγε να ειπής του αυθέντος σου, ότι η βασίλισσα γυναίκα του επροξένησεν ετούτην την ζημίαν. Αυτός υπήκουσε, και επήγε και το είπε του βασιλέως. Αυτή η είδησις έφερε τον βασιλέα εις αδημονίαν μεγαλυτέραν από τον θάνατον των παιδιών του, ο οποίος του εφαινόνταν πλέον άξιος συμπαθείας από τούτο το υστερινόν κάωμα· και εκεί που ήτον δι' αυτό πολλά θαυμασμένος, βλέπει την Κεριστάνην να παρουσιασθή έμπροσθέν του.

Βασίλισσα, της είπεν, δεν ημπορώ να σιωπήσω πλέον· εσύ μου έφερες εις το άκρον την υπομονήν μου. Έρριξες το παιδί μου εις την φωτιάν, έδωσες την θυγατέρα μου μιας σκύλλας, και με όλον που ήτον μεγάλη η θλίψις μου, εγώ δεν σου ωμίλησα, αλλ' ούτε σου έδειξα πως μου εκακοφάνη· μα ετούτο που μου έκαμες τώρα δεν ημπορεί να είνε άλλο, παρά μία επιβουλή της ζωής μου και της τιμής μου, και μου είνε αδύνατον που να μη παραπονεθώ. Ω αχάριστη, με τέτοιαν ανταμοιβήν πληρώνεις την αγάπην μου; ποία άραγε να είναι η γνώμη σου; ιδού το στράτευμά μου, που έμεινε χωρίς ζωοτροφίαν· τι έχει να ακολουθήση; μίλησε· και τι θέλει γένει εις εμένα; θέλεις καθώς βλέπω διά να παραδοθώ εις τους εχθρούς μου χωρίς να πολεμήσω; πώς ημπορώ να υποφέρω τούτο χωρίς να σε ελέγξω;

Ρουσκάδ, ήτον καλύτερον, του απεκρίθη η Κεριστάνη, διά να ειχες φυλάξει σιωπήν και τούτην την φοράν, παρά να ομιλήσης έξω από το προκείμενον, μα επειδή και ωμίλησες, το κακόν είνε χωρίς ιατρείαν· δεν κάνει χρεια άλλο, ήθελεν είνε ανωφελές το να ζητήσης μέσον διά να εμποδισθή η συμφορά, που εγώ εφοβούμουν μη σου τύχη, επειδή και εσουνέβη. Ω βασιλέα αστόχαστε και αδύνατε, διατι να μη φυλάξης την σιωπήν; ηξεύρεις εσύ ποία ήτον η φωτιά, εις την οποίαν έρριξα το παιδί; εκείνη ήταν μία Λάμια, της οποίας εμπιστεύθηκα την ανατροφήν εκείνου του βασιλοπούλου· και η σκύλλα που ειχες ιδεί ήτον μία Νεράιδα, η οποία μετά χαράς έλαβε το βάρος διά να αναθρέψη την βασιλοπούλα, και διά να πιστωθή, υπόμεινε διά να ιδής. Ευθύς η Κεριστάνη προστάζει δύο εξωτικούς διά να υπάγουν να της φέρουν τα παιδιά της· οι εξωτικοί δεν άργησαν να της τα φέρουν έμπροσθέν της.

Ο βασιλεύς της Κίνας, με όλον που ήτον τόσον θλιμμένος διά τον χαμόν της τροφής, εδόθη εις μεγάλην χαράν εις το να ιδή τα δύο του παιδιά,

που έφεγγαν ωσάν το φως, τα οποία, παίρνοντάς τα εις τας αγκάλες του με μεγάλην αγαλλίασιν, τα εφιλούσεν. Εις αυτό το μεταξύ η Κεριστάνη ακολούθησε να λέγη· Βασιλέα, χρεία τώρα είναι να σου φανερώσω διατί σου εχάλασα την ζωοτροφίαν. Ο βασιλεύς του Μογόλ ήθελε να σου σηκώση την ζωήν, διά να φέρη εις την υποταγήν του το βασίλειον της Κίνας· και διά να τελειώση την βουλήν, έταξε πολύ χρυσάφι του βεζύρ Βελή, διά να σε επιβουλευθή. Αυτός ο άπιστος επιτηρητής, διά εκατόν χιλιάδες φλωριά, έταξε να κάμη να χαθή όλον σου το στράτευμα και εσένα ομού, και ο δόλος του εστάθη εις το να φαρμακώση όλα τα φαγητά και ποιά, που εις ολίγον διάστημα είχετε να χαθήτε όλοι. Αυτή εστάθη η αιτία, που έκαμα και εχάλασαν όλα τα φαγοπότια, διά, να μη λάβη τέλος η βουλή του. Αυτό λογιάζω πως να σου φαίνεται δύσκολον να το πιστεύσης, μα είναι εύκολον να σε κάμω να βεβαιωθής· κράξε τον Βελή, και υποχρέωσέ τον διά να φάγη και πih έμπροσθέν σου από εκείνα τα φαγητά που έμειναν, και θέλεις ιδεί τι του θέλει συμβή.

Εις τούτην την διήγησιν ο βασιλεύς έμεινε σκοτισμένος, και ευθύς έκραξε τον Βελή, διά να έλθη εμπροστά του, τον οποίον αφού ήρθε τον επρόσταξε διά να φάγη από εκείνα τα φαγητά· αλλ' ο Βελής επροφασίσθη πως δεν επεινούσεν. Αν δεν φας τούτην την στιγμήν, του είπεν ο βασιλεύς, το κεφάλι σου θέλει είνε χαμένον. Τότε ο Βελής βλέποντας ότι ήτον αδύνατον να φύγη τον θάνατον· ή με τον ένα τρόπον, ή με τον άλλον, έφαγεν ολίγον από εκείνα τα φαγητά, και εν τω άμα απέθανε.

Βλέπεις, λέγει τότε η Κεριστάνη του βασιλέως, την προδοσίαν του Πασιά σου; λογιάζω πως είσαι βεβαιωμένος ότι τα τελώνια δεν κάνουν πράγμα χωρίς αφορμήν. Ναι, ω βασίλισσα, λέγει ο Ρουσκάδ, ομολογώ ότι έχω άδικον, που δεν εφύλαξα με προσοχήν τον νόμον που μου έδωσες, με όλον τούτο δεν είμαι χωρίς ανάπαυσιν, επειδή και το στράτευμά μου πρέπει να χαθή μην έχοντας ζωοτροφίαν. Όχι, όχι, είπεν η Κεριστάνη, ζωοτροφία δεν θέλει σου λείψει· αύριον θέλεις έχει περισσότερον από την χρείαν σου, επειδή τούτην την νύκτα εσείς θέλετε πλακώσει τους εχθρούς σας, και θέλετε τους κατακάψει εις κομμάτια και θέλετε κυριεύσει όλες των τες ζωοτροφίες, και θα γυρίσετε εις την βασιλεύουσαν νικηταί και τροπαιούχοι.

Όλον αυτό που προείπεν η βασίλισσα αλήθευσεν, επειδή και αυτή εκείνην την ιδίαν νύκτα, μαζί με όλους τους εξωτικούς που είχεν, εβάλθη εις την κεφαλήν των Κινέζων, και εκαταχάλασεν όλον το στράτευμα των Μογγολιτών, που μετά βίας εγλύτωσεν ο βασιλεύς τους με δώδεκα ανθρώπους μόνον. Την δε ερχομένην ημέραν, βλέποντας ο

Ρουσκάδ τον εχθρόν του χαλασμένον, χωρίς να χάση κανένα από το στράτευμά του, ήτον όλος εις χαράν και αγαλλίασιν.

Τότε η Κεριστάνη λέγει προς τον βασιλέα τον συμβίον της, ιδού που οι εχθροί σου ευρίσκονται κείμενοι εις τον κονιορτόν · ο πόλεμος ετελείωσε εσύ ημπορείς να ξαναγυρίσης εις το βασιλείον σου, και να ζήσης με ανάπαισιν εις το παλάτι σου · όσον διά λόγου μου έχω χρέος να σε απαρατήσω, διά τούτο κάνει χρεία, να χωρισθώμεν διά πάντα · εσύ δεν θέλεις με μεταϊδή πλέον και εγώ η ίδια θέλω είμαι υστερημένη να σε βλέπω πλέον · το πταιζιμον είνε εδικόν σου, ω ακριβέ μου Ρουσκάδ, επειδή και δεν εφύλαξες το τάξιμον που μου έκαμες.

Ω δίκαιε ουρανό, εφώναξεν ο βασιλεύς εις τούτην την ομιλιαν · τι είνε τούτο που αγροικώ; σε εξορκίζω, ω αγάπη μου, μετάβαλε ετούτην την απόφασιν, το μετανοώ πως έλειψα από τον λόγον μου, σύγκλινε εις το να με συμπαθήσης, και σου τάσσω μεθ' όρκου, ότι εις το εξής να μη λάβης αιτίαν και κακοευχαριστηθής από εμένα. Ετούτος ο όρκος είναι ανωφελής, λέγει η βασίλισσα, επειδή και οι νόμοι μου με προστάζουν να ξεμακρύνω από λόγου σου, διατί οι νόμοι των εξωτικών είνε αμετάβλητοι · παύσε το λοιπόν να με παρακινής πλέον να μείνω μαζί σου · αχ! αν εις εμένα εστέκουνταν να σε συμπαθήσω, δεν εκαρτερούσα περισσότερο να με παρακαλέσης. Ως τόσον σου αφίνω υγειαν, ω βασιλέα, ακολούθησεν αυτή κλαίοντας · εσύ χάνεις εις τον ίδιον καιρόν τα παιδιά σου και την μητέρα τους, και δεν θέλεις αξιωθή πλέον να μας ιδής με τα μάτια σου. Και έτσι λέγοντας, έγινεν άφαντη μαζί με τα παιδιά της.

Δεν είναι δυνατόν να διηγηθή τις τον ζωντανόν πόνον που έλαβεν ο βασιλεύς της Κίνας, διά την υστέρησιν της γυναικός του και των παιδιών του, που τόσον αγαπούσεν · αν αυτός έχανε τον πόλεμον, και αν ήθελε πέση εις τα χέρια των εχθρών, δεν του ήθελε είνε τόσον μεγάλη η θλίψις ωσάν εκείνη · μάλιστα από την υπερβολικήν του θλίψιν εκατάκοψε το πρόσωπόν του, και έβαλε χώμα εις το κεφάλι του, και έκαμε τόσα καμώματα παράξένα από την θλίψιν του, που εφαινονταν ωσάν ένας ξεμυαλισμένος, και όλος περίλυπος εγύρισεν εις την καθέδραν του, και εκεί λέγει του βεζύρη του. Εις εσένα αφίνω την κυβέρνησιν του βασιλείου μου, και κυβέρνησέ το καθός ημπορείς, διατί εγώ θέλω να απεράσω το επίλοιπον της ζωής μου εις το να κλαίω την γυναίκα μου, και τα δύο μου παιδιά που τα έχασα από αγνωσίαν μου. Δεν θέλω να βλέπω άλλους παρά εσένα, και διά τούτο σου δίνω την ελευθερίαν να έρχεσαι να με ευρίσκης, με συμφωνίαν να μη μου μιλήσης διά κανένα πράγμα του κόσμου, παρά μόνον διά την Κεριστάνην και τα παιδιά μου.

Εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ρουσκὰδ ἐτραβήχθη εἰς ἓνα ὄντα, καὶ ἐκλείσθη ἐκεῖ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔμβαιεν ἄλλος παρὰ ὁ βεζύρης τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιτηρητὴν τοῦ· καὶ αὐτὸς ἐπήγαινε κάθε ἡμέραν νὰ τὸν εὐρίσκη, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλειπε ποῦ νὰ τὸν παρηγορή, λογιάζοντας πῶς τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ, ἤθελε τοῦ ἀφανίσῃ τὴν θλίψιν τοῦ· μα ἀντὶ νὰ τοῦ τὴν ἀφανίσῃ τοῦ ἀυγάτιζε τὸν πόνον τοῦ, τόσο ποῦ ἔπεσεν εἰς μίαν μεγαλωτάτην ὑποχονδρίαν, καὶ ἐστάθη εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν εἰς διάστημα χρόνων δέκα. Τέλος πάντων ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἔπεσεν εἰς ἀρρώστιαν, καὶ ἦτον κοντὰ διὰ νὰ ἀποθάνῃ, ὁπότεν ἡ Κεριστάνη ἔξαφνα ἐφανερώθη εἰς τὸν ὄντα τοῦ, τοῦ ὁποῖου εἶπε τούτα τὰ λόγια.

Βασιλέα, ἐγὼ ἦλθα διὰ νὰ τελειώσω τὰ βάσανά σου, καὶ νὰ σε μεταστρέψω εἰς τὴν ζωὴν ποῦ ἔχεις σχεδὸν νὰ τὴν χάσῃς. Οἱ νόμοι μας ἤθελαν ὅτι, διὰ τιμωρίαν τῆς ἐπιπορκίας σου, θὰ ἤθελα σταθῆ μακρὰν ἀπὸ λόγου σου εἰς διάστημα δέκα χρόνων, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως δὲν μοῦ ἔδιναν τὸ θέλημα διὰ νὰ σε ξαναἰδῶ, ἀνίσως καὶ εἰς τούτο τὸ διάστημα τῶν δέκα χρόνων δὲν μοῦ ἤθελες σταθῆ πιστός· διὰ τὸ ὁποῖον ὁπότεν σε ἀπαραίτησα δὲν τὸ ἐπίστευα πλέον νὰ σε μεταἰδῶ, διὰτὶ δὲν ἐλόγιαζα πῶς οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀδάμ νὰ εἶναι ἀρκετοὶ μίας τοιαύτης μακρυνῆς ἐμπιστοσύνης καὶ σταθερότητος. Εὐχαριστῶ τὸν οὐρανὸν ποῦ ἔμεινα γελασμένη εἰς αὐτὴν τὴν γνώμην, καὶ τῶρα γνωρίζω ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠμποροῦν με σταθερότητα νὰ ἀγαπήσουν. Ἰδοὺ τὸ λοιπὸν, ὦ βασιλέα, ἀκολούθησεν ἡ Κεριστάνη, ποῦ εἰς ἐσὲνα ξαναγυρίζω, διὰ νὰ σε πληρώσω ἀπὸ ἀγαλλίασιν, καὶ νὰ σε κάμω νὰ ξαναἰδῆς τὰ παιδιὰ σου. Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει τούτα τὰ λόγια, καὶ τὸ βασιλόπουλο με τὴν βασιλοπούλαν εἰσέβηκαν, καὶ ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ρουσκὰδ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε πολλὰ εὐχαριστημένος τόσο διὰ τὴν ἀγαπημένην τοῦ γυναῖκα, ὅσον καὶ διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ· καὶ ἦτον τόσο μεγάλη ἡ χαρὰ τοῦ καὶ ἡ ἀγαλλίασις τοῦ, ποῦ κάθε ἄνδρας καὶ πατέρας ἠμπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ. Δὲν ἀπέρασαν ὀλίγες ἡμέρες καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐξανάλαβε τὴν υγείαν τοῦ, καὶ ἐγένιναν μεγάλες χαρὲς εἰς ὅλον τοῦ τὸ βασιλεῖον, τόσο διὰ τὴν υγείαν τοῦ, ὡσὰν καὶ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν παιδιῶν τοῦ καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ. Αὐτὰ τὰ τέσσαρα ὑποκείμενα ἀπέρασαν διὰ πολλοὺς χρόνους πολλὰ εὐτυχισμένα. Καὶ τέλος πάντων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσης, τὸ βασιλόπουλον ἔλαβε τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς τοῦ, καὶ ἐβασίλευσεν εὐτυχισμένα εἰς τὴν Κίναν· ἡ δὲ βασιλοπούλα ἐπήγεν εἰς τὸ νησί Χαρμοστάν καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, ἕως ποῦ ἐγένεε γυναῖκα τοῦ μεγάλου Προφήτου Σολομώντος.

Τελειώνοντας ἡ Σουλταμεμέ τὴν διήγησιν τούτης τῆς ἱστορίας, ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς Βασιλοπούλας τὴν ἐπαίνεσαν, οἱ ὁποῖες ἀγαπούσαν τὰ συμβεβηκότα τῶν ἐξωτικῶν καὶ τῶν Μάγων. Ἡ δὲ βασιλοπούλα ἤρεν

αιτίαν να ειπή πως ο Ρουσκάδ δεν εστάθη εις τον λόγον του, με το να παρέβη τον όρκον που έκαμε της Κεριστάνης να μη μιλήση, και διά τούτο οι άνθρωποι είνε αδύνατον να φυλάξουν εμπιστοσύνην, και να μην έβγουν από τον λόγον τους. Κυρία απεκρίθη η Σουλταμεμέ, είναι πολλοί που φυλάγουν τόσο τον λόγον τους, που τον προκρίνουν και από αυτήν την ζώήν τους, καθώς θέλω σε κάμει να πιστωθής από μίαν άλλην ιστορίαν, που θέλω σου διηγηθή αύριον, αν είναι με το θέλημά σου. Ναι, της απεκρίθη η βασιλοπούλα, θέλω την ακούσει και αυτήν μετά πάσης μου χαράς. Και ούτω συμφωνώντας διά την ερχομένην ημέραν, αναμέρισαν από το λουτρόν, και επήγαν διά να γευθούν κατά την συνήθειαν.

Την ερχομένην ημέραν, εκεί που η βασιλοπούλα Φαρουχνάζη ετοιμάζετο διά να υπάγη κατά την συνήθειάν της εις το λουτρόν, της έρχονται είδησες ότι ο αδελφός της ο Φαρκούζης έπεσεν άρρωστος με ασθένειαν βαρυτάτην, ο δε βασιλεύς Τογρούλμπεης, ο πατέρας του που τον αγαπούσεν υπερβολικά, έκαμεν ευθύς να κράξουν τους πλέον εμπείρους ιατρούς της βασιλείας του, οι οποίοι ερχόμενοι και βλέποντες την βαρυτάτην του ασθένειαν, κανείς δεν ημπόρεσε να υποσχεθή να τον ιατρεύση. Η θλίψις διά την απελπισίαν της υγείας του, και διά το αδύνατον της ιατρείας του, επροξένησεν εις όλην την αυλήν μεγαλωτάτην σύγχυσιν και θλίψιν· όθεν ευθύς έκαμαν να παύσουν όλες οι ηδονές και ξεφάντωσης, που εγίνονταν εις το βασιλειον. Η βασιλοπούλα δεν ηθέλησε να υπάγη εις το λουτρόν, αλλ' ούτε να δώση πλέον ακρόασιν εις ιστορίας. Ο δε βασιλεύς δεν αναμέριζεν από το πλευρόν του αρρωστημένου του υιού, θλιβόμενος διά τον κίνδυνον της ζωής του· και εις βραχυλογίαν όλη η αυλή και η πολιτεία ήτον εις μεγαλωτάτην θλίψιν, και άλλο δεν ωμιλούσαν, παρά διά την ασθένειαν του υιού του βασιλέως, φοβούμενοι όλοι διά την υστέρησιν της ζωής του.

Μίαν ημέραν το λοιπόν ο βασιλεύς επήγε και ηύρε τον προεστόν του ναού του Καισάγια (είδωλον της Κασμυρίας), του οποίου ειπέ· μεγάλε Δερβύση, εσύ καλά ηξεύρεις πόσον αγαπώ τον υιόν μου. Οι ιατροί δεν ημπόρεσαν να μου τον ιατρεύσουν· όθεν από αυτούς έχασα τες ελπίδες μου, και δεν μου έμειναν άλλες παρά να προστρέξω εις του λόγου σου, ελπίζοντας ότι διά μέσον των προσευχών σου προς τον Καισάγια θα λάβω το ποθούμενον. Ο μέγας Δερβύσης αφού ήκουσε τες παρακάλεσες του βασιλέως, του απεκρίθη λέγοντας. Εγώ δεν θέλω λείψει, βασιλέα μου, να παρακαλέσω τον Καισάγιαν να δώση την υγείαν του υιού σου· απόψε θέλω υπάγει εις τον ναόν του, και αύριον θέλω δώσει την απόκρισιν εις το ζήτημά σου.

Την ακόλουθον ημέραν ο μέγας Δερβύσης επήγε και αντάμωσε τον βασιλέα και του είπε· Ο Καισάγιας επήκουσε την προσευχήν μου, και ο υιός σου θέλει ιατρευθή. Ο δε βασιλεύς όλος γεμάτος από χαράν διά την καλήν ελπίδα, επήρε τον Δερβύσην και τον έφερεν εις τον υιόν του, του οποίου ευθύς που του εδιάβασε μίαν προσευχήν, το βασιλόπουλο άρχισε να μιλή και να σηκώνεται από το κρεβάτι γερό, ωσάν να μη είχε ποτέ τίποτε. Αυτό το θαύμα έβαλεν εις όλους χαράν και θαυμασμόν και έπαυσαν να μιλούν διά την αρρώστιαν του βασιλοπούλου, και άρχισαν να κηρύττουν την χάριν του μεγάλου Δερβύση. Η Φαρουχνάζη, ακούοντάς την μεγάλην φήμην αυτού του Δερβύση και την αγιότητά του, επεθύμησε να τον ιδή, και να ομιλήση με αυτόν. Όθεν μίαν ημέραν επήγε με τις σκλάβες της εις τον Μιντρεσέ, όπου αυτός εκατοικούσε, διά να τον εύρη. Μα έμεινεν εκοτατική οπόταν της είπαν πως ο μέγας Δερβύσης της εμπόδιζε το έμπασμα προς αυτόν.

Η βασιλοπούλα εγύρισεν ευθύς θυμωμένη εις το παλάτι της εναντίον του, διά την καταφρόνησιν που της έκαμε, και επήγε και το εκλαύθη του πατρός της. Όθεν ο βασιλεύς ηθέλησε να υπάγη να τον ερωτήση ο ίδιος, το αίτιον που δεν εδέχθη την θυγατέρα του· διά το οποίον ο Δερβύσης του είπε· πως εγώ δεν την εδέχθηκα, με το να μην είναι υπήκοη εις τον Ύψιστον, επειδή και αποφεύγει τους ανθρώπους και τους μισεί ωσάν εχθρούς, και δεν θέλει να υπανδρευθή, διά το οποίον ο Καισάγια με εμπόδισε να την δεχθώ ως αναξίαν· μα αν θελήση να διορθωθή, και αλλάξη την γνώμην της, ημπορώ να την δεχθώ, και να της δώσω καμμίαν συμβουλήν διά το καλόν της, εις εκείνο που γνωρίζω συμφέρον εις αυτήν. Ο βασιλεύς ακούοντας έτσι, τίποτε δεν απεκριθη αλλά ευθύς εγύρισεν εις το παλάτι του, και εφανέρωσε της θυγατρός του τα όσα ο Δερβύσης του είπε, και την επαρακίνησε, να ξαναπάγη προς αυτόν, επειδή και έχει ελπίδες με την αγιότητά του να της βγάλη από την φαντασίαν το μίσος που έχει προς τους ανθρώπους.

Η βασιλοπούλα ευθύς τον επήκουσε· και την ακόλουθον ημέραν δεν έλειψε που να υπάγη εις αυτόν η οποία εμβαίνοντας ελεύθερα εις τον Μενδρεσέ υπήγεν εις μίαν μεγάλην σάλαν, και εκεί την εδέχθη ο Δερβύσης με μεγάλην σοβαρότητα. Αυτή σαν τον είδεν επήγε να πέση εις τα ποδάρια του, μα αυτός εμποδίζοντάς την, της είπεν· Ω Φαρουχνάζ, ο μέγας Καισάγιας είναι κατά πολύ θυμωμένος εναντίον σου, επειδή είσαι εναντία εις τους νόμους του ουρανού· εσύ είσαι υπό την εξουσίαν του δαίμονος· αυτός είναι εκείνος, που σε βάνει εις αυτήν την στραταν εναντίον των ανθρώπων. Εδεήθηκα τον μέγαν Καισάγια να λάβη έλεος, διά εσένα· μα, με όλην την δύναμιν που έχει μη στοχάζεσαι πως ημπορεί να σε βοηθήση και να σε βγάλη από το βάθος

της αβύσσου που είσαι, αν από το μέρος σου δεν ήθελες κάμει δυναστείαν διά να βγης.

Ο Δερβύσης, μιλώντας έτσι, εστοχάσθη την βασιλοπούλαν που άρχισε να κλαίη· τόσον φόβον της έκαμαν τα λόγια του. Όθεν της είπε· θυγατέρα μου, σφόγγισε τα δάκρυα σου· βλέπω ότι η καρδιά σου κλίνει εις μεταβολήν· σου τάσσω να σε ξεκολλήσω από την δύναμιν του δαίμονος· φθάνει μόνον να μη παρακούης εις τες συμβουλές μου. Τότε η βασιλοπούλα του έταξεν ότι ήτον έτοιμη να κάμη ό,τι την ήθελε προστάξει. Και έτσι φιλώντας το χέρι του Δερβύση, εγύρισεν εις το παλάτι της, γεμάτη από στοχασμούς και φόβον.

Την ακόλουθον ημέραν, εξαναγύρισεν εις τον Δερβύσην, και μένοντας μοναχή, ο Δερβύσης της είπε. Βασιλοπούλα, απόψε είδα εις τον ύπνον μου τον μέγαν Καισάγιαν, ο οποίος μου είπεν· ω Δερβύση, επήκουσα την δέησιν σου και θέλω αποδιώξει το δαιμόνιον από την Φαρουχναζ· μα πρέπει να στεφανωθή ένα νέο βασιλόπουλο που την αγαπά κατά πολλά, επειδή και έτσι είναι γραμμένον εις τον ουρανόν, να πάρη αυτό, και όχι άλλο κανένα. Η Βασιλοπούλα έμεινεν έκθαμβη από αυτά τα λόγια, και είπε· πώς είνε δυνατόν να στεφανωθώ ένα υποκείμενον, που ούτε το είδα, αλλ' ούτε ηξεύρω ποίον είναι; Ο Καισάγιας, απεκρίθη ο Δερβύσης, μου είπεν ότι αυτό το βασιλόπουλον είναι υιός του Βασιλέως της Περσίας και ονομάζεται Καρούκ, το οποίον είναι τόσον εύμορφον και χαριτωμένον, που μητέρα εις τον κόσμον δεν εγέννησε παρόμοιον.

Ω σεβάσμιε πάτερ, του λέγει η βασιλοπούλα, τούτη η ομιλία με κάμνει εκστατικήν· ένα νέο βασιλόπουλο, που ποτέ δεν με είδε, πώς είναι δυνατόν να με αγαπήση τόσο; Εγώ θέλω σου το ειπεί, απεκρίθη ο Δερβύσης με τι τρόπον εσουνέβη αυτό, επειδή και ο Καισάγιας μου εφανέρωσε καταλειπώς τα πάντα, με όλες τες περιστάσεις επάνω εις αυτό το πράγμα. Και διά να σε βγάλω από την περιέργειαν σου λέγω πως το Βασιλόπουλον Καρούκ ενυπνιάσθη μίαν νύκτα πως σε είδεν εις ένα εύμορφον λειβάδι και, όντας εκστατικόν από την ευμορφιά σου, ηθέλησε να σου μιλήση περι αγάπης· μα του λόγου σου θυμωμένη το απεστράφη, λέγοντάς του, ότι οι άνθρωποι δεν είναι άλλο παρά επίβουλοι, διά τούτο τους μισώ, και τους αποστρέφομαι επί ζωής μου. Η θλίψις που του επροξένησαν αυτά τα λόγια, τον έκαμε να ξυπνήση· και, η φαντασία αυτού του ονείρου του εκαρφώθη εις τον νουν τόσο, που τον έκαμες να μην έχη ποτέ ανάπαυσιν· και με όλον που δεν έχει ελπίδα εις το να απολαύση τα κάλλη σου, φυλάττει μίαν άκραν επιθυμίαν προς λόγου σου.

Εἰς αὐτὴν τὴν ομιλίαν τοῦ μεγάλου Δερβύση, αναστέναξε μεγάλως, καὶ σηκώνοντάς τα μάτια εἰς τὸν οὐρανὸν· ὦ Θεέ, εφώναζεν, εἶνε δυνατόν αὐτὸ το Βασιλόπουλο νὰ ἔκαμε τὸ ἴδιον ὄνειρον ποῦ κ' ἐγὼ ἔκαμα; μεγάλη Δερβύση, ἀκολούθησεν αὐτῇ, ὁ Καισάγιας δὲν σοῦ εἶπε τὸ ὅλον· ἐνυπνιάσθηκα καὶ ἐγὼ μίαν φορὰν πὼς ἤμουν εἰς ἓνα εὐμορφον λειβάδι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶδα τὸ πλέον ὠραιότατον Βασιλόπουλον τοῦ κόσμου πὼς ἦλθε νὰ μοῦ μιλήσῃ περὶ ἀγάπης καὶ ἐγὼ τοῦ ἐγύρισα τὰς πλάτες χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ἀκρόασιν· μα εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἀγροίκησα τὴν καρδιά μου νὰ λάβῃ κάποιαν κλίσιν πρὸς αὐτὸν· Ὄθεν ἐβιάσθηκα νὰ φύγω ἀπὸ σιμά του, φοβουμένη μήπως ἡ εὐμορφία του καὶ οἱ κολακείες τοῦ ἠθέλαν θριαμβέυσῃ εἰς τὸ μῖσος, ποῦ διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶχα. Ετοῦτο τὸ μῖσος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μου ἐπροξενήθη ἀπὸ ἓνα ἄλλο ὄνειρον ποῦ εἶδα διὰ μίαν ἔλαφον ποῦ εὐρίσκονταν εἰς τὰ δεσμά, καὶ ἓνα ἐλάφι τὴν ἐκύτταζε χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ βοήθειαν· καὶ αὐτὸ ὑπόπτευσα πὼς ἔτσι εἶναι καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐπίβουλοι καὶ ἀσπλαχνοὶ ἐναντίον τῶν γυναικῶν μα τώρα γνωρίζω τὸ σφάλμα μου, καὶ ἐπικρίνω καλύτερα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποῖους τοὺς πιστεύω πιστοὺς εἰς τὴν ἀγάπην τοὺς καὶ τὰς γυναῖκας τοὺς, καὶ ἂν εἶνε μέλημα τοῦ οὐρανοῦ νὰ στεφανωθῶ τὸ Βασιλόπουλον τῆς Περσίας, εἶμαι πρόθυμη νὰ κλίνω χωρὶς ἐναντίωσιν καμμίαν.

Ὁ μέγας Δερβύσης ἔμεινε γεμάτος ἀπὸ χαρὰν διὰ τὴν κατάπεισιν τῆς Βασιλοπούλας, ὅθεν τῆς εἶπε· θυγατέρα μου, θέλω ἀπόψε νὰ συμβουλευθῶ με τὸν Καισάγιαν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, διὰ νὰ ἰδῶ τι χρεῖα κάνει νὰ κάμῃς διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὴν ἀκμὴν τοῦ πόθου σου, καὶ ἀύριον θέλω σοῦ εἰπεῖ τὴν ἀπόκρισίν του. Ἡ Βασιλοπούλα ἐγύρισεν εἰς τὸ παλάτι τῆς πολλὰ εὐχαριστημένη, καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἀπολαύσῃ τὸ ποθούμενον ἐπειδὴ καὶ τότε τῆς ἦλθε εἰς τὸν νοῦν ἡ μεγάλη ὠραιότης ἐκείνου τοῦ Βασιλοπούλου ποῦ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς, διὰ τὸ ὁποῖον ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν εὐρίσκονταν ἀνήσυχη, καὶ οὔτε τὴν νύκτα μίαν στιγμὴν δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀναπαυθῇ. Ὄθεν εὐθὺς ποῦ ἄρχισεν ἡ ἡμέρα ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν Δερβύσην, ὁ ὁποῖος ἐκατάλαβε καλῶτατα, ὁπότεν τὴν εἶδε, πὼς δὲν εἶχε τὸ πνεῦμα ἡσυχον.

Δὲν ἐκαρτέρεσεν αὐτῇ νὰ τῆς εἰπῇ ἐκεῖνος τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Καισάγια· ἀλλὰ ἐπρόλαβε καὶ τοῦ εἶπε· καὶ ἔτσι, ὦ σεβάσμιε πάτερ, ἔχει ὁ οὐρανὸς διωρθωμένον τὸ γραπτὸν μου, καὶ σε ἔκαμε νὰ γνωρίσῃς τὴν ὑποταγὴν μου; Ναι, ὦ θυγάτηρ μου, ἀπεκρίθη, ὁ μέγας Καισάγιας μου ὠμίλησεν ὅτι κάνει χρεῖα ἐτούτην τὴν νύκτα νὰ μισεύσωμεν, διὰ νὰ σε φέρω ὁ ἴδιος εἰς τὸ βασιλόπουλο τῆς Περσίας ποῦ σε ἀγαπᾷ, νὰ το στεφανωθῆς καὶ νὰ μείνῃς ἐκεῖ βασίλισσα· μου εἶπεν ἀκόμη νὰ ζητήσω τὸ θέλημα τοῦ πατρός σου καὶ ἔτσι ἀπόψε νὰ μισεύσωμεν.

Οπότεν ο πατέρας μου το στέρξη διά να με αφήση, του είπεν η Βασιλοπούλα, εγώ είμαι έτοιμη να υπακούσω εις την θέλησιν του Καισαγία, μ' όλον πού τέτοιο ταξίδι είνε εναντίον της ορέξεώς μου. Αυτό το ταξίδι, της είπεν ο Δερβύσης, πρέπει να το κάμης διά κανόνα της σκληρότητός σου· μα ως τόσον ύπαγε εις το παλάτι σου και ετοιμάσου, και εγώ θέλω πηγαίνει εις τον πατέρα σου να ζητήσω την άδειαν διά τον μισευμόν μας. Η Φαρουχνάζη ακολούθησε καθώς της είπε, και ο Δερβύσης από το άλλο μέρος επήγεν εις τον βασιλέα, και του ανήγγειλε το θέλημα του Καισαγία, και τα όσα έτρεξαν αναμέσον αυτού και της βασιλοπούλας. Ο βασιλεύς λαμβάνοντας αυτήν την είδησιν της μεταβολής της θυγατρός του, έλαβε μεγάλην χαράν και έχοντάς μεγάλην πίστιν εις τον Καισαγίαν, και εις τα λόγια του Δερβύση, έκλινε και έδωσε θέλημα της θυγατρός του διά να μισέση μαζί με την βάγια της, παρακαλώντας τον Δερβύσην να την προσέχη ωσάν να ήτον η ίδια του θυγατέρα. Ο Δερβύσης του υπεσχέθη να μην έχη έγνοιαν δι' αυτήν, και ότι εις την φύλαξιν τους έχουν την βοήθειαν του μεγάλου Καισαγία. Ως τόσον την ερχομένην νύκτα εμίσευσεν η βασιλοπούλα μα την βάγια της και με τον Δερβύσην, χωρίς άλλην συντροφιά, επειδή και ο Δερβύσης έλεγεν ότι το θέλημα του Καισαγία ήταν να μισεύσουν χωρίς συντροφιά άλλη.

Μισεύοντας το λοιπόν και οι τρεις απάνω εις τρία καλά άλογα, επεριπάτησαν όλην εκείνην την νύκτα χωρίς να σταματήσουν πουθενά, και εις τα ξημερώματα εξεπέξευσαν διά να αναπαυθούν εις ένα μεγαλώτατον λειβάδι, στολισμένον με πολυποίκιλα λουλούδια, που έδιδαν μεγάλην ηδονήν εις την όρασιν, και άκραν ευχαρίστησιν εις την όσφρησιν· εις δε το τέλος του λειβαδιού, ήτον ένα παλάτι θαυμασιώτατον, με ένα περιβόλι πολλά ωραιον, και κοντά εις αυτό έτρεχεν ένα κρυσταλλώδες νερόν. Ο Δερβύσης λοιπόν εκεί που εθεωρούσεν αυτόν τον εύμορφον τόπον, αιφνιδίως άλλαξεν η όψις του, και έγινε ωσάν νεκρού. Η βασιλοπούλα και η βάγια της, φοβισμένες διά μίαν τοιαύτην μεταβολήν του εζήτησαν το αίτιον. Ω βασιλοπούλα, απεκρίθη ο Δερβύσης, βλέποντάς την φοβισμένην, ποιόν δαιμόνιον μας έφερεν εδώ; κοντά μας πιστεύω να είνε το φοβερόν κατοικητήριον της μάγισσας Μερχάνης· αν αυτή μας ιδή είμασθε χαμένοι· αλλοίμονον εις εμέ, σου τάσσω πως εγώ δεν φοβούμαι άλλο, παρά διά λόγου σου· αν ήμουν μοναχός ήθελα κάμει ένα μεγάλο κατόρθωμα, και αγροικώ ότι έχω κάποια καρδιά διά να το εκτελέσω.

Κάμε, του είπεν η βασιλοπούλα εκείνο που γροικάς, και εμάς λόγιασε ωσάν να μη μας είχες εις την συντροφιά σου· αν η κακή μας τύχη θέλη να χαθούμεν εις τούτον τον τόπον, πρέπει υπομονή· και ημπορώ να ειπώ πως επλήρωσα την τύχην μου. με μίαν σταθερότητα αξίαν της

ευγενείας του αιματός μου. Ω ωραιότατη βασιλοπούλα, εφώναξεν ο Δερβύσης, η απόφασίς εις την οποίαν σε βλέπω, μου δίδει περισσοτέραν δύναμιν και καρδιά· θέλω το λοιπόν ή να λάβω μίαν δόξαν αθάνατον ή να χαθώ· μείνατε αυτού το λοιπόν, και αν εις διάστημα μιας ώρας δεν γυρίσω, θέλει είνε σημείον πως δεν απόλαυσα το ποθούμενον και στοχασθήτε με διά χαμένον. Και έτσι λέγοντας έβγαλε το σπαθί του και επήγε και εμπήκεν εις το παλάτι της μάγισσας.

Ύστερον από τον μισευμόν του, η βασιλοπούλα με την βάγια της αγροικούσαν μίαν μεγάλην θλίψιν και φόβον μην ηξεύροντας τι θέλει είνε το γραπτόν τους· και έντρομες εκαρτερούσαν διά να ιδούν το αποβησόμενον, ή της ευτυχίας, ή της δυστυχίας του. Μα δεν έμειναν διά πολύ εις αυτές τες φαντασίες, με το να είδαν τον Δερβύσην ύστερον από μίαν ώραν να γυρίση προς αυτές χαρούμενος, και με τα χείλη γελοόμενα τες είπεν· ευχαριστίαν να έχη ο ουρανός· η Μερχάνη δεν ημπορεί πλέον να μας βλάψη. Και τούτη η τοποθεσία, που η σκληρά με τες μαγείες της την έκανε φοβερωτάτην, έγινε γαληνή και άφοβη εις καθένα. Μα είναι καιρός τέλος πάντων, ω ωραία Βασιλοπούλα, να σου φανερώσω ποίος είμαι· μη με στοχάζεσαι πλέον διά Δερβύσην και προεστόν του Καισαρία, στοχάσου με διά μυστικόν του βασιλόπουλου της Περσίας και διά Σιρμώγ, που είναι το καθολικόν μου όνομα. Θέλω το λοιπόν εις ολίγα λόγια να σου διηγηθώ την ιστορίαν μου, και ύστερα από αυτό θέλομεν έμπει και εις το παλάτι της Μερχάνης, εις το οποίον θέλεις ιδεί πράγματα που να φρίξης· ως τόσον άκουσον την ιστορίαν μου.

Ο μέγας βασιλεύς της Περσίας έχει διά κληρονόμον ένα υιόν μοναχόν ονομαζόμενον Καρούκ, ο οποίος αφού και σε είδεν εις τον ύπνον του, καθώς σου εδιηγήτην, έπεσεν εις μεγάλην αρρώστιαν χωρίς να εύρη ιατροίαν με όλην την επιμέλειαν που ο πατέρας του έδειξεν. Οι ιατροί δεν εγνώρισαν το πάθος του με κανένα τρόπον. Ο πατέρας του που το αγαπούσε κατά πολλά ήτον έξω από τας φρένας του, φοβούμενος να μην του αποθάνη. Εγώ εκείνες τες ημέρες ευρισκόμεν μακράν από την αυλήν, και οπόταν έφθασα, ο πατέρας του ευθύς μου εφανέρωσε τον κίνδυνον της αρρώστιας του. Εγώ του έταξα ότι δεν θέλω λείψει να κάμω το κατά δύναμιν διά να μάθωμεν όλα τα περιστατικά. Και ούτω πηγαίνοντας εις το βασιλόπουλο εκεί που ήτον άρρωστος, το εξέταξα με εύμορφον τρόπον και επιτήδειον, διά να μου φανερώση το αίτιον της αρρώστιας του.

Αυτό έχοντας όλον το θάρρος εις εμένα, δεν άργησε να φανερώση το πάθος του και το ενύπνιον που είχεν ιδή διά λόγου σου, καθώς σου το εδιηγήθηκα, και πως θα απέθνησκεν, αν δεν σε ήθελεν εύρει διά να σε

στεφανωθή. Εγώ του επιράστησα το αδύνατον που ήτον να εύρη μίαν που εις τον ύπνον του είδε, χωρίς να ηξεύρη ποία ήτον, και εις ποιον τόπον εκατοικούσεν. Αυτός μου απεκρίθη πως δεν είνε άλλο παρά να μισεύσωμεν μαζί, και να πάμε από βασιλειον εις βασιλειον ερευνώντας, και ή να ημπορέση να την εύρη ή να αποθάνη. Εγώ βλέποντας το αμετάθετον της γνώμης του και στοχαζόμενος τον κίνδυνον, εις τον οποίον ευρίσκονταν, που αν δεν τον υπήκουα απέθνησκειν από την θλίψιν και από την απελπισίαν του, τον επιρηγόρησα, και του έταξα να κάμω ως επιθύμει, λέγοντάς του· μην έχεις καμμίαν έγνοιαν, ω αγαπημένο μου βασιλόπουλο, διατί εγώ θέλω μιλήσει του βασιλέως του πατρός σου με άλλον τρόπον, διά να σου δώσω θέλημα να υπάγης όπου θελήσης. Υπάγω το λοιπόν προς αυτόν διά να του αναγγείλω, και του λόγου σου ως τόσον στάσου με καλήν καρδιά, επειδή και ελπίζω να κάμη καθώς είνε η επιθυμία σου.

Ο Καρούκ ευχαριστημένος διά την υπόσχεσίν μου, με αγκάλιασε, και ύστερον τον άφησα και επήγα εις τον βασιλέα, του οποίου του εδιηγήθηκα ένα προς ένα τα όσα ο υιός του μου είπεν, ομοίως και το αίτιον της αρρώστιας του, πως επιθυμά ή να απολαύση το υποκείμενον που ενυπνιάσθη, ειδημή θέλει αποθάνει από την θλίψιν του. Εγώ διά να μη τον απελπίσω δεν εναντιώθηκα εις τες φαντασίες που του επιροξένησαν την αρρώστιαν, αλλά έταξα πως θέλω κάμει να λάβη το ποθούμενον, και να μη τον μέλλη πλέον δι' αυτήν την υπόθεσιν.

Όθεν απεφάσισα και το ευρίσκω εύλογον, αν και της βασιλείας σου αρέση, δι' να του έβγη αυτή η φαντασία, να μας δώσης θέλημα αυτουνού και εμένα, να ταξειδεύσωμεν διά περιήγησιν εις άλλα βασιλεια, και με τούτο βλέποντας άλλον κόσμον, και άλλα ήθη, θέλει του περάσει η μελαγχολία και η φαντασία που έχει, και θέλει λησμονήσει τα υποκείμενον, εις το οποίον είναι όλος ο νους του. Αυτή η γνώμη ήρεσε του βασιλέως, και επιρόσταξεν ευθύς να ετοιμασθούν τα χρειαζόμενα διά το ταξίδι του υιού του, ο οποίος συντροφιασμένος από πολλούς στρατηγούς εμίσευσε μαζί μου από την Περσίαν.

Ύστερον από ένα μακρό ταξίδι που εκάμαμεν, ζητώντες να εύρωμεν το ποθούμενον, εφθάσαμεν εις μίαν πολιτείαν, όχι πολλά μακράν απ' εδώ, εις την οποίαν εμβαίνοντες είδαμεν όλους τους κατοίκους που ήτον ενδεδυμένοι θλιβερά. Περιεργοι δι' αυτήν την θεωρίαν που εβλέπαμεν ερωτήσαμεν ένα διά να μας ειπή το αίτιον αυτής της μεγάλης θλίψεως, ο οποίος μας εδιηγήθη, ότι αυτή επιροξενούνταν από τον θάνατον του υιού του Βασιλέως τους, τον οποίον τον αγαπούσεν έξω από το μέτρον, με το να τον είχε μοναχόν και διαδοχον του βασιλείου του. Και από τι θάνατον απέθανε; τον ερώτησα εγώ· από αγάπην, εκείνος μου

απεκρίθη, επειδή και είχε ακούσει την μεγάλην ωραιότητα της βασιλοπούλας της Κασμυρίας, ονομαζομένης Φαρουχνάζ, την αγάπησεν υπερβολικά και έξω της στρατάς, διά το οποίον την εξήτησε πολλές φορές του πατρός της, και δεν εστάθη τρόπος, που να την λάβη· όχι διότι ο πατέρας της δεν ήθελε, να του την δώσει, αλλά από αιτίαν αυτηνής, που δεν ήθελε να υπανδρευθή με κανένα τρόπον, με το να είχε μέγα μίσος εις τους ανθρώπους, από αιτίαν ενός ονείρου που είχε ιδεί διά ένα ελάφι, πως είχε παραιτήση μίαν έλαφον εις τα δίκτυα, χωρίς να την βοηθήση να έβγη. Και αυτό το ενύπνιον την έβαλεν εις φαντασίαν πως και οι άνδρες το όμοιον είναι άσπλαγχοι εναντίον των γυναικών, και διά τούτο δεν ήθελε να ακούση, ούτε να ιδή άνδρα τινά. Όθεν αυτή η απελπισία επροξένησε τον θάνατον του υιού του βασιλέως μας.

Ο Καρούχ, δεν ημπούρεσε να ακούση αυτήν την ιστορίαν, χωρίς ν' αγροικηθή, κάποιαν σύγχυσιν εις το πνεύμα του, και του ήλθε εις τον νουν, ότι αυτή η βασιλοπούλα είναι εκείνη, που είδεν εις τον ύπνον του, πως έφευγε τους άνδρας και τους εμισούσεν· όθεν έλαβε χαράν και θλίψιν· χαράν, επειδή και έμαθε τέλος πάντων ποία ήτον εκείνη που του έτρωσε την καρδίαν, και θλίψιν, ακούοντας την σληροκαρδίαν που είχαν εναντίον εις τους άνδρας, και που με κανένα τρόπον δεν ήθελε να ακούση υπανδρείαν, το οποίον πράγμα τον έβανε εις μέγαν φόβον· πως δεν θέλει λάβει το ποθούμενον όθεν άρχιζε πάλιν να δίδεται εις νέαν μελαγχολίαν· Εγώ όμως βλέποντάς τον έτσι, ευθύς του είπα· ω ακριβό μου βασιλόπουλο, μην φοβάσαι τίποτε· η ευτυχία σου εινε βεβαία, επειδή και τώρα ηξεύρομεν με τι υποκείμενον έχομεν να κάμωμεν· διά τούτο άφησε να κάμω εγώ, και του λόγου σου μη σε μέλει τίποτε και άλλο δεν ζητώ απ' εσένα, παρά να κάμης, καθώς σε ερμηνεύω. Του λόγου σου λοιπόν, μείνε εδώ εις τούτην την πολιτείαν με τους ανθρώπους σου και εγώ θέλω πηγαίνει εις το βασιλείον της Κασμυρίας, και σου τάσσω πως να μην περάση πολύς καιρός που να σου φέρω εδώ το υποκείμενον της επιθυμίας σου. Μη μου ζητήσ πώς θα έχω να κάμω να το βάλλω εις πράξιν, διότι ούτε εγώ ο ίδιος δεν το ηξεύρω, αλλά θέλω συμβουλευθή με τες περιστάσεις, και κατά πως μου φανή αρμόδιον θέλω κάμει. Το Βασιλόπουλο καταπεισμένον εις τα λόγια μου και εις την πίστιν που είχα διά να κατορθώσω αυτό, με αγκάλιασε και, έπειτα περάσαμε το επίλοιπον της ημέρας εις ηδονές και ξεφαντώσεις.

Την ερχομένην αυγήν επήρα θέλημα από τον Καρούκ, και εμίσευσα καθαλλάρης επάνω εις ένα άλογον εύμορφον και ανδρείον. Ύστερα από πολλών ημερών δρόμον, έφθασα εις τούτον τον τόπον, και βλέποντας ετούτο το εύμορφο λειβάδι, ηθέλησα να αναπαυθώ κάμποση ώρα, και ξεπεζύοντας επήγα σιγά, εις το παλάτι, εκεί που βλέπεις εκείνα τα εύμορφα δένδρα και εκάθησα υποκάτω εις ένα από αυτά,

κοντά εις το οποίον έτρεχεν ένα κρυσταλλώδες νερόν. Όθεν πίνοντας από αυτό, και γρoικώντας την ευωδιαν των ανθέων, και τον δροσερόν αέρα που έπνεε, με έπιασεν ένας γλυκός ύπνος, και αποκοιμήθηκα διά κάμποση ώρα και αφού εξύπνησα βλέπω ολόγουρά μου πέντε έξ ελαφίνες άσπρες, που είχαν επάνωθέν τους ένα σκέπασμα γαλάζιο από ατλάζι, και εις τα ποδάρια βραχιόλια από χρυσάφι.

Εγώ βλέποντας τες έτσι κοντά μου άρχισα να τες θαυμάζω, και να τες χαϊδεύω· έτσι κάνοντας τες επαρατήρησα που έχοναν δάκρυα πολλώτατα, κάνοντάς μου διάφορα σχήματα. Αυτό με εξέπληξε πολύ περισσότερο, μην ηξεύροντας τι να στοχασθώ δι' αυτά που έβλεπα· και εκεί που τοιαύτης λογής εστοχαζόμουν, γυρίζω τα μάτια μου προς το παλάτι, και βλέπω εις ένα παράθυρον μίαν ωραιoτάτην κυράν, που μου έκανε νόημα να υπάγω εις αυτήν. Ευθύς άφησα εκεί το άλογόν μου, και εκίνησα με προθυμίαν να υπάγω προς αυτήν με όλον που οι ελαφίνες μου εφαινονταν πως με εμποδούσαν, τραβώντας με με τα δόντια τους από τα φορέματα, και εμποδιζοντάς μου την στράταν. Μ' όλον που ήμουν εκοτατικός διά τα σχήματα, και διά τα δάκρυα εκείνων των ζώων, δεν επαράτησα να στοχασθώ εις την ιδίαν στιγμήν ότι εις αυτό θα ήτο τάχατες κάποιο μυστήριο· μα η επιθυμία εις το να ιδώ εκείνο το υποκείμενον, εθάμπωσε την φρόνησίν μου και με ωδήγησεν εκεί.

Φθάνοντας λοιπόν εις το παλάτι, με εδέχθη με μεγάλην δεξίωσιν εκείνη η Κυρά, η οποία ήτο πλέον ωραιoτέρα από σιμά παρά από μακράν. Αυτή παίρνοντάς με από το χέρι με έφερεν εις ένα θαυμάσιον χοντζερέ, και με έβαλε και εκάθησα μαζί της επάνω εις ένα χρυσόν σοφά· ύστερα δε από τους πρώτους χαιρετισμούς μερικές σκλάβες έφεραν διαφόρων λογίων οπωρικά εις ένα δίσκον από φαρφουρί της Κίνας. Η κυρά διαλέγοντας ένα από εκείνα τα οπωρικά το πλέον εύμορφον, μου το έδωκε διά να γευθώ, μα ευθύς που το εγεύθηκα, άλλαξεν αιφνιδίως εκείνη το βλέμμα της και με οργήν μου ειπε· «Τολμηρέ, και απόκοτε ξένε, δοκίμασε την παιδείαν την διωρισμένην εις όλους εκείνους που τολμηρώς εμβαίνουν εις το παλάτι της Μερχάνης· άφησε την φυσικήν σου μορφήν και λάβε εκείνην μιας ελάφου· χάσε την ομιλίαν σου, και διαφύλαξε μόνον το ανθρώπινον λογικόν να σου δουλεύη διά περισσότεράν σου παιδείαν.» Ακόμη δεν ειχε καλοτελειώσει αυτά τα λόγια, και ευρέθηκα μεταμορφωμένος εις ελάφι, και βάνοντάς μου εις τον ίδιον καιρόν ένα σκέπασμα επάνω μου, έκαμε να με φέρουν εις μίαν μάνδραν, που ήτον πλέον παρά διακόσια άλλα ελάφια ή διά να ειπώ καλύτερα άνθρωποι, πού η κακή τους τύχη τους έφερεν εκεί ωσάν και εμένα, και τους εμεταμόρφωσεν εις ελάφια.

Βλέποντας τον εαυτόν μου εις αυτήν την μορφήν, άρχισα να στοχάζωμαι την δυστυχισμένην μου κατάστασιν, και δεν ήτον τόσο ο πόνος της δυστυχίας μου που με έθλιβεν, όσον ήτον εκείνος που έθρεφα διά τον Καρούκ· αλλοί εις εμέ, έλεγα κάθε στιγμήν· τι θέλει είναι διά τον αγαπημένον μου Καρούκ; πώς θέλει ημπορέσει πλέον να λάβη την πλήρωσιν της επιθυμίας του; θέλει με καρτερεί χωρίς ποτέ να με μεταΐδη, και μη βλέποντάς με θέλει έλθει εις απελπισίαν. Αυτά και άλλα παρόμοια έλεγα, και εστοχαζόμουν, τα οποία μου επροξενούσαν θλίψιν απαρηγόρητον διά πολύν καιρόν.

Μίαν ημέραν το λοιπόν, που ευρισκόμουν εις αυτήν την κατάστασιν, βλέπω μίαν άλλην ωραιοτάτην κυράν πλουσίως ενδυμένην με οχτώ δέκα σκλάβες κοντά της, εις μίαν από τες οποίες ειπε, θεωρώντας τα ελάφια. Κατά αλήθειαν εγώ πολλά θρηνώ ετούτους τους δυστυχείς· πόσον είναι άσπλαχνη η αδελφή μου Μερχάνη, η οποία την τέχνην που ηξεύρει, δεν την μεταχειρίζεται εις άλλο, παρά εις το να βλάπη το γένος των ανθρώπων. Αλήθεια την έμαθα και εγώ την τέχνην της μαγείας, μα την μεταχειρίζομαι εις άλλα πράγματα ωφέλιμα, όχι εις το να βλάψω τους ανθρώπους, αλλά να τους συντρέξω, μα επειδή και η αδελφή μου δεν είναι εδώ διά την ώρα, έχω επιθυμίαν να κάμω ένα καλόν σήμερον. Πήγαινε λοιπόν να πιάσης ένα από αυτά τα ελάφια, και να μου το φέρης εις το χοντζερέ μου το συντομότερον. Και έτσι λέγοντας, εμπήκε εις το παλάτι.

Εκείνη η σκλάβη κατά τύχην έπιασεν εμένα, και με έφερεν εις την κυρίαν της, η οποία βλέποντάς με, ήνοιξεν ένα κουτί που είχε μίαν αλοιφήν, και μου άλειψε τα ρουθούνια λέγοντάς μου· «Ω άνθρωπε άφησε την μορφήν του ελαφιού, και λάβε την φυσικήν σου». Ευθύς δε που εφώνησεν αυτά τα λόγια ευρέθηκα καθώς ήμουν πρώτα, και έπεσα εις τους πόδας της κυράς διά να την ευχαριστήσω. Μα αυτή σηκώνοντάς με με εξέτασε τι όνομα έχω, και από ποίον τόπον είμαι, και πώς έτυχα και έπεσα εις τας χείρας της αδελφής της. Εγώ της απεκρίθηκα εις όσα με ερώτησε, χωρίς να της κρύψω το παραμικρόν. Και τελειώνοντάς την ομιλίαν μου αυτή μου ειπεν·

Επειδή και του λόγου σου μου εφανέρωσες το ποίος είσαι, ιδού που θέλω και εγώ να σου φανερώνω το ποία είμαι· Εγώ είμαι θυγατέρα ενός Μεγιστάνος της αυλής της Κασμυρίας, εις την οποίαν έχεις να πηγαίνης και ονομάζομαι Γουλνάζε, εκείνη που σε έκαμε ελάφι, είναι αδελφή μου μεγαλειότερη και ονομάζεται Μερχάνη. Αυτή είναι μια φοβερά Μάγισσα, που την δύναμίν της είναι να την φοβάται καθένας. Άλλη από μένα δεν ημπορούσε να σε ελευθερώση από τα χέρια της, και με όλον που είμαι αδελφή της, αν αυτή απεικάση πως σε ελευθέρωσα,

φοβούμαι να μη με παιδεύση σκληρώς· μα ότι και αν μου ήθελε τύχει δεν το μετανιώ διά το καλόν που σου έκαμα, και θέλω, διά να είσαι περισσότερο υπόχρεως, να σε βοηθήσω εις το να κάμης ευτυχισμένον το βασιλόπουλο, τον φίλον σου. Ομολογώ ότι είναι δύσκολον να λάβη αυτήν την ευτυχίαν, επειδή και όποιος επιθυμεί να απολαύση αυτό, πρέπει να αποκτήση το θάρρος της βασιλοπούλας, το οποίον εσύ δεν εμπορείς να το απολαύσης, αν δεν ήθελες απεράση εις την αυλήν του πατρός της, του βασιλέως της Κασμυρίας, εις φήμην αγίου ανθρώπου.

Μα πώς ημπορώ, απεκριθήκα, εγώ, να λάβω αυτήν την φήμην, και να κερδίσω την ευλάβειαν εκεί; Άλλο δεν θέλεις κάμει, μου είπεν εκείνη, παρά να ακολουθήσης με προσοχήν εκείνο που θέλω σε διατάζει. Και έτσι λέγοντας, εμπήκεν εις τον χοντζερέ της, και ευθύς εγύρισε με μίαν γαράφαν εις το χέρι γεμάτην νερόν. Ετούτον είπεν αυτή είναι εκείνο που σου χρειάζεται διά να πληρώσης την επιχείρησίν σου· έπαρέ το λοιπόν και πήγαινε εις την πόλιν της Κασμυρίας, η οποία δεν είναι πολλά μακρόν από εδώ μα πριν έμβης εις αυτήν εγδύσου τα φορέματά σου, και ενδύσου ωσάν Δερβύσης· και πριν ενδυθής αυτό το φόρεμα αλείψου εις όλον σου το κορμί αυτό το νερόν της γαράφας, και έπειτα έμβα εις την χώραν· εκεί θέλεις συναπαντήση τους φύλακας της πόλεως, οι οποίοι θέλουν σου ειπή· ω σεβάσμιε Δερβύση, από πόθεν έρχεσαι; του λόγου σου αποκρίσου· εγώ είμαι Δερβύσης, και έρχομαι από τα έσχατα σύνορα της δύσεως διά ευλάβειαν, εις το να επισκεφθώ τον μέγαν Καισάγιαν. Αυτοί ωσάν ακούσουν πως πηγαίνεις να επισκεφθής εκείνο το είδωλον, από τόπον τόσον μακρονόν, θέλουν πέσει εις τους πόδας σου, και θέλουν σου φέρει με σέβας έμπροσθεν εις τον Τογρούλμπεϊν βασιλέα, ο οποίος θέλει σε παρουσιάσει εις τον μέγαν ιερέα του ναού του Καισάγια.

Εκείνος ο ιερεύς, και όλοι οι άλλοι υπηρέται του ειδώλου, θέλουν σε φέρει εις τον ναόν, ο οποίος διά την ωραιότητα και μεγαλοπρέπειαν υπερβαίνει κάθε άλλον που ευρίσκεται εις τον κόσμον. Αυτός είνε περιτριγυρισμένος από βαθύτατον χαντάκι γεμάτων νερόν το οποίον βράζει χωρίς φωτιά· και εκείθεν από το χαντάκι φαίνεται ένα έδαφος από πλάκες τζελικένιες φλογερές, που ακαταπαύστως βγάζουν άπειρες φωτιές, εις τρόπον που ο ναός φαίνεται να είναι όλος πύρινος. Τότε ο προεστώς θέλει σου ειπή· ω φοίνιξ του αιώνος, εσύ υπέφερες πολλούς κινδύνους, και κόπους πριν φθάσης εδώ· ο μέγας Καισάγιας, διά τον οποίον έκαμες ένα τόσον σκληρόν ταξείδι, κατοικεί εδώ· αυτός ευρίσκεται κρυμμένος εις το αγιαστήριόν του. Οι άνθρωποι δεν εμπορούν να τον ιδούν αν δεν ήθελαν περάσει από τούτο το νερόν το βραστόν, και να περιπατήσουν ξυπόλυτοι επάνω εις το έδαφος το

πόρινον. Ὅθεν του λόγου σου μην ημπορώντας να κάμης αυτό, κάνει χρεία απ' εδῶ να τον προσκυνήσης, και θέλεις έχει κάθε μισθόν.

Τότε του λόγου σου, μου ειπεν η Γουλνάζε, θέλεις φωνάζει με μεγάλην χαράν, λέγοντας είμαι έτοιμος να το κάμω, και έχω πίστιν να μην πάθω τίποτε. Και ωσάν ειπής έτσι περιπάτει χωρίς φόβον, επειδή και το νερόν που αλήφθης, έχει την χάριν να κάμη το νερόν χλιαρόν, και θέλει εμποδίσει που να σε κάψη τόσον το νερόν, ωσάν και το έδαφος. Εμβαίνοντας εις τον ναόν, θέλεις ιδεί τον Καισάγια, και θέλει σταθή όλην την ημέραν εκεί διά να τον λατρεύσης· έπειτα θέλει έλθει ο μέγας ιερεύς να μιλήση μετ' εσένα και θέλει σε κηρύξει διάδοχόν του. Εσύ θέλεις περάσει με αυτόν δεκατέσσαρες ημέρες, και εις την δεκάτην πέμπτην, εκεί που κοιμάται θέλεις του αλείψει τα ρουθούνια με μίαν σκόνιν που θέλω σου δώσει, διά μέσον της οποίας ευθύς θέλει αποθάνει, και εσύ θέλεις μείνει διάδοχός του. Και οπόταν ανέβης εις αυτήν την αξίαν, θέλεις υπάγει να επισκεφθής το βασιλόπουλο της Κασμυρίας, το οποίον από πολλόν καιρόν ευρίσκεται άρρωστον, απαραίτημένον από τους ιατρούς. Του λόγου σου θέλεις διαβάσει επάνωθεν του μίαν προσευχήν, που θέλω σου δώσει, και ευθύς εκείνο θέλει ιατρευθή. Η φήμη αυτής της ιατρείας θέλει κηρυχθή εις όλον τον λαόν του βασιλείου, οι οποίοι θέλουν σε στοχασθή ωσάν άγιον και η Φαρουχνάζ η βασιλοπούλα, της Κασμυρίας, θέλει απιθυμήσει από την φήμην σου να σε ιδεί. Περισσότερον δεν σου λέγω· το υπόλοιπον το τι έχεις να κάμης στέκει εις την επιτηδειότητά σου.

Έταξα να ακολουθήσω καταλειπώς την ερμηνείαν της Γουλνάζε, η οποία μου έδωσε την σκόνιν, και την προσευχήν γραμμένην που έμελλα να ειπώ εις το άρρωστον βασιλόπουλον, και με απέστειλε λέγοντάς μου· μίσευσε ογλήγορα πριν φθάση η αδελφή μου, και μας παιδεύση και τους δύο, διά το να της εχάλασα την μαγείαν.

Εγώ ευχαριστώντας την εις τρόπον που της έδινα να γνωρίση μίαν ζωντανήν υποχρέωσιν, και παίρνοντας τα όσα μου έδωσεν αναχώρησα μετά χαράς μεγάλης. Και φθάνοντας σιμά εις την πόλιν της Κασμυρίας, έπειτα από ολίγας ημέρας αγόρασα ένα φόρεμα Δερβύσικον, και το ενδύθηκα, και αλείφοντάς με και με το νερόν, υπήγα εις την πόρταν της πόλεως. Οι φύλακες με πολλήν ευλάβειαν με επήραν και με έφεραν εις τον Βασιλέα. Ο Βασιλεύς με επαρουσίασεν εις τον μέγαν Δερβύσην. Επεριπάτησα επάνω εις το έδαφος χωρίς να βλαφθώ· εμπήκα εις τον ναόν, και τέλος πάντων είδα τον μέγαν Καισάγια, που ήτον βαλμένος εις ένα θρόνον χρυσόν. Αυτό είνε καθώς εσύ το ηξεύρεις καλώτατα, ένα είδωλον, καμωμένον από φίλδισι, μιας μεγαλειότητος υπερβολικής· οι οφθαλμοί του είνε από δύο μεγάλα καρβούνια, εις το κεφάλι έχει μίαν

κορώναν από ρουμπίνια πολύτιμα, και είνε ζωσμένος με ένα κεμέρι όλον από διαμάντια.

Έμεινα εκεί όλην την ημέραν. Ήλθεν ο προεστώς και με εκήρυξε διάδοχόν του· τον εθανάτωσα εις την δεκάτην πέμπτην ημέραν, και έμεινα εις τον τόπον του. Τέλος πάντων ιάτρευσα τον αδελφόν σου, διά το οποίον έλαβα τόσην μεγάλην φήμην, που σε έκαμε να λάβης την επιθυμίαν διά να με ιδής. Το υπόλοιπον του λόγου σου το ηξεύρεις, με τι τρόπον σε εκατάπεισα να αλλάξης την βουλήν σου. Ετούτα όλα, ω ωραιοτάτη Φαρουχνάζ, ακολούθησεν ο Δερβύσης, εστοχάσθηκα πλέον να μη σου τα κρύψω. Συμπάθησόν μου το στρατήγημα που επιχειρήσθηκα, διά να σου βγάλω τη ψευδή φαντασίαν και γνώμην, που είχες διά τους άνδρας, και διά να ανταμώσω την τύχην σου, με εκείνην του πλέον ωραίου Βασιλοπούλου, απ' όλα τα Βασιλόπουλα του κόσμου.

Η Βασιλοπούλα εκοκκίνησε, διαρκούσης της ομιλίας, η οποία την έκανε καλώς να καταλάβη πως εστάθη γελασμένη· μα η αγάπη που αγροικούσε διά το Βασιλόπουλο της Περσίας δεν την άφησε να θυμωθή εναντίον του πλαστού Δερβύση. Τελείωσε, του είπε αυτή να μου φανερώσης εκείνο που έκαμες, και τι εκατώρθωσες εις τούτο το παλάτι της Μάγισσας. Ωραία Φαρουχνάζ, άρχισεν εκείνος να λέγη, οπóταν έφθασα εις το παλάτι, ηύρα ανοικτήν την πόρταν, και εμπαινοντας μέσα δεν είδα κανένα, μοναχά ήκουσα μίαν φωνήν παραπονετικήν, που έβγαινε από ένα μέρος. Ακολούθησα την φωνήν, και ήλθα και εμπήκα εις ένα χοντζερέ. Εκεί ηύρα μία νέαν Κυράν με πολλά σίδερα δεμένην χέρια και πόδας, και είχε το κεφάλι κατεβασμένον εις τα γόνατά της, και εθρηνούσε την κατάστασίν της.

Επλησίασα εις αυτήν παρακινούμενος από ευσπλαχνίαν, διά να την ελαφρώσω, μα τι λογής εστάθη ο θαυμασμός μου, οπóταν εκείνη εσήκωσε το κεφάλι, και εγνώρισα εις εκείνην την δυστυχισμένην την ευργέτιδά μου, την ωραίαν Γουλνάζε!

Εις μίαν τέτοιαν αξιοθρήνητον θεωρίαν, εγέμισα από θυμόν και οργήν· ω ωραία μου Γουλνάζε, εφώνασα, εις τι κατάστασιν σε ευρίσκω; ποία βάρβαρα χέρια ημπόρεσαν να σε φορτώσουν αυτά τα σίδερα; Αχ, αγαπημένε μου Σειρμώγ, μου απεκρίθη αυτή· είσαι εσύ εκείνος, που βλέπω; ποία κακή τύχη σε εμετάφερεν εδώ; αλλοί εις εμέ θέλεις γένει ογλήγωρα και εσύ θυσία της σκληράς αδελφής μου· εκατάλαβεν αυτή πως σε ελευθέρωσα, και διά να με παιδεύση, με έβαλεν εις τούτες τες αλυσίδες, και ευρίσκομαι εδώ από εκείνον τον καιρόν που σε ελευθέρωσα· μα εκείνο που με θλίβει περισσότερο είναι ο κίνδυνος εις τον οποίον ευρίσκεσαι και του λόγου σου. Φεύγε, σε παρακαλώ, το

ογληγορώτερον, διά να με σε εὐρη η σκληρά και σε παιδεύση. Α! και πώς, κυρά μου, απεκρίθην εγώ, εσύ θέλεις να φύγω και να σε απαρατήσω αβοήθητον; με στοχάζεσαι τόσον αγάριστον; αγαπώ καλύτερα να αποθάνω, παρά να σε αφήσω εις αυτήν την κατάστασιν, χωρίς να σε ελευθερώσω. Ειπέ μου το λοιπόν, σε παρακαλώ, το τι έχω να κάμω, διά να σε ελευθερώσω, αν είναι δυνατόν, και έχω καρδιάν να το βάλλω εις πράξιν.

Επειδή και έχεις τόσην καρδιάν και ανδρείαν, απεκρίθη η Γουλνάζε, η ελευθερία μου εις του λόγου σου στέκει · ύπαγε εις το περιβόλι, και εκεί θέλεις εὐρει την αδελφήν μου που κοιμάται επάνω εις ένα κρεβάτι από χόρτα και άνθη και υποκάτω από το προσκέφαλόν της έχει μίαν σακκούλαν από ατλάζι, και αν ημπορέσης να της πάρης την σακκούλαν χωρίς να την εξυπνήσης, η δουλειά έγινε, επειδή εκεί έχει τα κλειδιά από τες αλυσίδες μου, και τούτο είναι ο τρόπος που ημπορείς να με ελευθερώσης · μα ανίσως και εξυπνήση η Μερχάνη, εκεί που παίρνεις την σακκούλαν, σου δίνω είδησιν πως θέλεις είσαι χαμένος. Άφησε να κάμω εγώ, της είπα, σου τάσσω ότι θα σου φέρω τα κλειδιά, χωρίς να κινδυνεύσω. Και έτσι λέγοντας εβγαίνω ευθύς από το παλάτι, και πηγαίνω εις το περιβόλι, εις το οποίον βλέπω την Μερχάνην που κοιμούνταν, με την σακκούλαν υποκάτω από το κεφάλι της.

Εγώ στοχαζόμενος πως ήτον αδύνατον να την πάρω χωρίς να εξυπνήση, απεφάσισα και της έκοψα το κεφάλι με το σπαθί μου, και έφερα την σακκούλαν εις την αδελφήν της, της οποίας της εδιηγήθηκα το ό,τι έκαμα, και έμεινε εκστατική εις την αποκοτίαν μου, χωρίς να κλαύση τον θάνατον της αδελφής της. Και ύστερα από αυτά έβγαλα τα κλειδιά από την σακκούλαν και άνοιξα τα σίδηρα, και ελευθέρωσα την ωραίαν μου Κυράν. Με αυτόν τον τρόπον, ακολούθησεν ο Σειρμώγ να λέγη, ελευθερωθήκαμεν από την πλέον χειρότερην γυναίκα της γης. Ημείς κατά το παρόν ημπορούμεν να έμπωμεν εις το παλάτι με ελευθερίαν · η Γουλνάζε μας καρτερεί να μας απολαύση μετά χαράς, επειδή γροικά τόσην χαράν διά την ελευθερίαν της. Και έτσι λέγοντας επήρε την Φαρουχνάζ από το χέρι μαζή με την βάγια της, και την έφερε εις το παλάτι. Η Γουλνάζε ήρχονταν εις συναπάντησιν τους, και όταν είδε την βασιλοπούλαν έπεσεν εις τους πόδας της. Μα η Φαρουχνάζ την εσήκωσε και τρυφερά την αγκάλιασε · ωραία Γουλνάζε, της είπεν, έχω όλην την ευχαρίστησιν, που ο γενναίος Σειρμώγ σε ελευθέρωσε κατά το χρέος του.

Βέβαια της απεκρίθη εκείνη χαμογελώντας, είχε κάποιον χρέος να πασχίση διά την ελευθερίαν μου, παρά να με αφήση εις τα δεσμά. Και

από αυτό ημπορείς να καταλάβης πως το ελάφι δεν απαιτεί την έλαφον, οπότεν εκείνη έχει χρείαν από βοήθειαν.

Ύστερον από αυτά τα λόγια και άλλα, εμβήκαν εις το παλάτι το οποίον η Φαρουχνάζ το εστοχάσθη θαυμασιώτατον. Έπειτα εβγήκαν από αυτό και υπήγαν εις την μάνδραν, όπου ήτον περισσότερον από τριακόσια ελάφια. Η αδελφή της Μερχάνης τα έκαμεν ευθύς να λάβουν την φυσικήν τους μορφήν, με τον ίδιον τρόπον που είχε κάμει του Σειρμώγ. Και καθώς ελάβαιναν την μορφήν τους έπεφταν εις τους πόδας της ευεργέτιδος τους διά να την ευχαριστήσουν καθώς έπρεπεν. Ήσαν από αυτούς το περισσότερον νέοι ευγενείς, και καλά καμωμένοι, οι οποίοι ήτον από διάφορα μέρη της Ανατολής, που επήγαιναν και ήρχονταν εις το βασιλειον της Κασμυρίας.

Μα ο οδηγός της Φαρουχνάζ, ήγουν ο Σειρμώγ, έμεινε πολλά εκστατικός εις τα να ιδή ανάμεσα εις αυτούς το αγαπημένο του βασιλόπουλο της Περσίας. Έτρεξεν ευθύς και του έπεσεν εις τα γόνατα· ακριβό μου βασιλόπουλο, εφώναξεν είναι δυνατόν να σε εύρω εδώ; Ω αγαπημένε μου φίλε, του απεκρίθη αυτό σηκώνοντάς τον, είσαι συ ο Σειρμώγ που παρασταίνεσαι εις τους οφθαλμούς μου; Ναι, ω αυθέντα, του είπεν ο Σειρμώγ, εγώ είμαι ο ίδιος· και δι' άκραν σου αγαλλίασιν, ιδού που σου προσφέρω και την ποθητήν σου βασιλοπούλα της Κασμυρίας. Εις αυτά τα λόγια τον έφερε προς την Φαρουχνάζ, η οποία ευθύς εγνώρισεν εις το βασιλόπουλο την μορφήν που εις τον ύπνον της είχεν ιδεί. Ομοίως και το βασιλόπουλο εγνώρισε ευθύς εις το να την θεωρήση πως ήτον η βασιλοπούλα, της οποίας ήτον πάντα εις την ενθύμισίν του η ωραιότατη μορφή.

Αφού και αμφότερα τα μέρη έδειξαν φανερώς την ευχαρίστησίν τους και την χαράν που αγροικούσαν, διά την αμοιβαίαν τους αντάμωσιν και απόλαυσιν εκείνου, που εποθούσαν από πολλούς χρόνους, ο Σειρμώγ ερώτησε το βασιλόπουλον της Περσίας, πώς έπεσεν εις χείρας εκείνης της οχληράς μάγισσας. Το οποίον του απεκρίθη πως βλέποντας την πολλήν σου άργητα, ω αγαπημένε μου Σειρμώγ, και μη έχοντας καμμίαν είδησιν διά λόγου σου, αφού και εμίσευσεσ διά την Κασμυρίαν, ηθέλησα να έλθω ο ίδιος διά να σε ανταμώσω, και να ιδώ πώς πηγαίνει η επιχείρησις σου· και ούτως απερνώντας από τούτο το λειβάδι εσυναπάντησα την μάγισσαν, που εσεργιάνιζεν εις αυτό, η οποία με πολλήν ευγένειαν με εκάλεσε διά να πηγαίνω εις το παλάτι της να την επισκεφθώ. Εγώ βλέποντάς την πολλήν της ευγένειαν και την γλυκάδα της ομιλίας της υπήγα εις το παλάτι της και ανάμεσα εις τες άλλες δεξιωσόνες που μου έκαμε, μου έδωκεν ένα ωραιόν οπωρικόν διά

να φάγω. Και ευθύς που έφαγα εμεταμορφώθηκα εις ελάφι, και εβάλθηκα εις εκείνην την μάνδραν, που ήσαν τα άλλα καθώς τα είδες.

Εις το αναμεταξύ που αυτοί εσυνωμιλούσαν τα συμβεβηκότα τους, η Γουλνάζε επήγεν εις το λειβάδι, εις το οποίον έβοσκαν οι ελαφίνες και τες έκαμε και αυτές με τον ίδιον τρόπον να λάβουν την φυσικήν τους μορφήν· οι οποίες ήσαν όλες νέες αρχοντοπούλες, πολλά νόστιμες και ωραίες, και ωσάν τες έδωσε την μορφήν τους, τες έφερεν έμπροσθεν της βασιλοπούλας και του βασιλόπουλου, και τες υποχρέωσε διά να διηγηθούν τες ιστορίες τους. Αυτές όλες οι αρχοντοπούλες είχαν εκεί τους αγαπητικούς τους, και ήταν εκστατικές, εις το να τους ιδούν και αυτούς ελευθερωμένους από την μαγικήν δύναμιν της Μερχάνης, που τους εκρατούσεν υποκάτω εις μορφήν ζώων. Οι οποίοι αφού και ευχαρίστησαν μυριάκις τον σωτήρα τους, επήραν θέλημα και ανεχώρησαν, και επήγε καθένας με την αγαπητικήν του εις τον τόπον του.

Δεν έμειναν εις το παλάτι άλλοι, παρά η Γουλνάζε με την συνοδίαν της Φαρουχνάζης και το βασιλόπουλο με τον Σειρμώγ, οι οποίοι έμειναν εκεί διά μερικές ημέρες χαρούμενοι. Έπειτα εμίσευσαν όλοι ομού διά την Περσίαν, και εκεί έκαμαν τους γάμους με μεγάλην παράταξιν, και εστεφανώθηκαν η Φαρουχνάζ με τον Καρούκ, το βασιλόπουλον της Περσίας, και η Γουλνάζε με τον Σειρμώγ, τον οποίον τον ετίμησεν ο Καρούκ με μεγάλα χαρίσματα και αξίες διά την πιστήν του δούλευσιν, και τον έκαμε πρώτον κυβερνήτην του βασιλείου· επειδή και έπειτα από ολίγας ημέρας μετά τον γυρισμόν τους εις την Περσίαν, απέθανεν ο βασιλεύς ο πατέρας του, ο οποίος εφαινετο να μην εκαρτερούσεν άλλο διά να αποθάνη, παρά τον γυρισμόν του υιού του. Ο οποίος ευθύς ανέβη εις τον θρόνον του πατρός του· και απέρασαν το επίλοιπον της ζωής των μετά μεγάλης χαράς και ευχαριστήσεως, χαιρούμενοι όλοι διά τες απόκτησές των, και διά την ευτυχισμένην τους τύχην.

Τοιαύτης λογής η Χαλιμά ετελείωσε την ιστορίαν της βασίλισσας Φαρουχνάζης, και των άλλων ιστοριών, που εις αυτήν επερικλείοντο· Και ο βασιλεύς Αϊδήν της έδειξε πάλιν την ευχαρίστησιν, που έλαβεν ακόμη και δι' αυτήν την ιστορίαν, ομοίως και η αδελφή της Μεδινά, και δεν έπαυσαν να επαινούν την ευγλωττίαν και την καλήν μνήμην που είχεν. Όθεν η Χαλιμά λαμβάνοντας περισσότερον θάρρος διά την ευχαρίστησιν που ελάμβανεν ο Αϊδήν, του είπε, πως εις την αύριον, αν είναι με το θέλημα του, θέλει του διηγηθή μιαν άλλην ιστορίαν, που της ήλθεν εις την ενθύμησιν, καλύτερην και νοστιμώτερην από όσες του διηγήθη. Τότε της απεκριθη ο Αϊδήν ότι όχι μόνον αυτήν, αλλά κάθε άλλην που θα ήθελε του διηγηθή, ήθελεν έχει μεγάλην ευχαρίστησιν διά

να την ακούση, ώστε απεφάσισεν ότι την ερχομένην ημέραν ήθελε την ακροασθή. Ερχομένη λοιπόν η ημέρα κατά την υπόσχεσιν που είχε η Μεδινά, εξύπνησε την Χαλιμάν, λέγοντάς της να διηγηθή την ιστορίαν που υπεσχέθη. Και η Χαλιμά εσηκώθη ευθύς, και άρχισε να λέγη.

Ιστορία των περιέργων συμβάντων του Κουλούφ

Ήτο μίαν φοράν εις την Δαμασκόν ένας γέροντας πραγματευτής, ονομαζόμενος Αμπουλάς, ο οποίος εφημίζετο πως ήτον ο πλουσιώτερος από τους άλλους πραγματευτάδες. Αυτός όντας τέτοιας λογής πλούσιος, εθλίβετο μεγάλως που δεν είχε κληρονόμον, όθεν έκαμε κάθε δυνατόν διά να αποκτήση. Η θύρα του σπητιού του ήτον πάντα ανοικτή εις τους πτωχούς· καθημερινώς δεν έλειπε να μοιράζη πλουσιοπαρόχως ελεημοσύνας προς τους Δερβύσιδες, διά να παρακαλούν τον Θεόν να του χαρίση ένα κληρονόμον· έκτισε ξενοδοχεία, Μαρέτια και Μετζίτια, μα του εστάθησαν ανώφελα.

Μίαν ημέραν ακούει πως ήλθεν ένας ιατρός θαυμάσιος Ινδιάνος εις την Δαμασκόν και ευθύς στέλνει και τον κράζει, του οποίου διηγείται τον πόνον του και την επιθυμίαν που είχε διά να αποκτήση ένα υιόν. Ο ιατρός τον ελυπήθη και έβαλεν όλην του την σπουδήν διά να τον χαροποιήση. Τέλος πάντων από αιτίαν του ιατρού έλαβεν εις ολίγον καιρόν ένα υιόν, τον οποίον ωνόμασε Κουλούφ· αυτός δε εις την γέννησιν του υιού του έκαμεν άμετρες χαρές, και μεγάλες ελεημοσύνες εις πτωχούς και ξένους, εις δόξαν Θεού που του εχάρισε το ποθούμενον. Αυξάνοντας δε ο Κουλούφ ο πατέρας του τον έβαλε διά να μάθη γράμματα και τόσον επρόκοψε που πριν φθάση εις τους δεκαοκτώ χρόνους έγινε τέλειος εις όλες τες επιστήμες και εις τες γλώσσες και περιπλέον έγινε εμπειρότατος εις όλες τες ασκήσεις τες σωματικές, ήγουν να παλεύη, να τραβά το δοξάρι, να παίζη το σπαθί, και άλλα παρόμοια, τόσον που όλοι τον εθαύμαζον, και μάλιστα ο πατέρας του τον αγαπούσε τόσον που δεν ημπορούσε να ζήση μίαν ώραν μακράν απ' αυτόν. Ως τόσον ο θάνατος που δεν υποφέρει κανένα να είναι εις τον κόσμον ευτυχισμένος, έρχεται αιφνιδίως και σηκώνει τον γέροντα πραγματευτήν. Έμεινε λοιπόν ο Κουλούφ κληρονόμος εις όλον τον βίον του πατρός του· μα δεν τον εξουσίασε διά πολύν καιρόν, επειδή και ευθύς που έμεινε τέλειος νοικοκύρης, άρχισε να τον φθείρη, έκτισε παλάτια, αγόρασε εύμορφες σκλάβες, και έκλεξε πολλούς νέους διά να του είνε σύντροφοι εις τες ασωτίες του, και επερνούσε τες ημέρες εις τες ηδονές με αυτουνούς. Εδιαμοιράζοντο εις το σπήτι του τα πλέον ευγενικά φαγητά και ποτά, και δεν έκανε άλλο παρά να συνευφραίνεται με χορούς, με παιγνίδια, με λαλήματα και άλλα. Και

δεν απέρασε πολύς καιρός που έφθειρεν όλην του την περιουσίαν· έπειτα εστάθη στενεμμένος από την αφροσύνην του να πουλήση τα παλάτια του και τους σκλάβους του, και από ολίγον κατ' ολίγον ήλθεν εις μεγάλην δυστυχίαν, η οποία επροξένησε μεγάλην ευχαρίστησιν προς τους εχθρούς του.

Τότε αυτός εμετανόησε διά τα άσωτά του καμώματα, επρόστρεξεν όμως εις εκείνα τα υποκείμενα που τον είχαν συμβοηθήση εις τον φθαρμόν του· φίλοι μου, τους είπεν, εσείς με είδετε εις τι ευτυχίαν ήμουν και τώρα εις τι κατάστασιν ήρθα, προστρέχω εις εσάς να με βοηθήσετε, διά να ξαναέβγω από το πέσιμόν μου· ενθυμηθήτε τες μεγάλες δωρεές που σας έκανα οπόταν σας είχα εις το τραπέζι μου· εγώ δεν αμφιβάλλω ότι θέλει με βοηθήσετε, διά να έβγω από την κατάστασιν εις την οποίαν ευρίσκομαι, και να με ελευθερώσετε από τούτον τον κίνδυνον. Έτσι ο δυστυχής Κουλούφ έπασχε διά να παρακινήση εις έλεος τους φίλους του διά να τον συντρέξουν, μα αυτός ωμιλούσεν εις τόσους κωφούς· άλλος μεν του έδειχνε πως του εκακοφαινόνταν να τον βλέπη εις αυτήν την κατάστασιν, και του έταζε να παρακαλέση τον Θεόν διά να τον βοηθήση· άλλος δε του έλεγεν ότι ας είχε γνώσιν να μην είχαν έλθει εις αυτήν την δυστυχίαν· και άλλος αντάμωνεν εις την απελπισίαν την αχαριστίαν, και του αρνούνταν ως και την παρηγορίαν να τον συμπαθήση και του εγύριζε τες πλάτες, και κοντολογής όλοι τον αποστρέφονταν, και πολλοί εκαμώνονταν πως δεν τον γνωρίζουν. Ω ψεύτικοι φίλοι, εφώναξεν ο Κουλούφ! η ανευχαριστία σας και το σκληρόν σας φέροσιμον πολλά με παιδεύει, που εστάθηκα πολλά άφρων εις το να στοχασθώ ότι εσείς, μου είσθε αληθινοί φίλοι.

Ο υιός, του Αμπουλά ήτον περισσότερο θλιμμένος διά την αχαριστίαν των φίλων του των ψεύτικων, που εστάθηκαν συμβοηθοί και έφθειρε τον πλούτον του, παρά εις την κατάστασιν που ευρίσκονταν, όθεν απεφάσισε να ξεμακρύνη από την Δαμασκόν, διά να μην τους μεταΐδη εις τα μάτια του και θλίβεται περισσότερο. Μισεύοντας το λοιπόν από την Δαμασκόν επήγε προς το μέρος των Καραϊτών και ήλθεν εις την πόλιν Καρακοράμ, εκεί που εβασιλευεν ο Καπαλκάμ· και φθάνοντας εκεί επήγε και εκόνεψε εις ένα χάνι, και με τα δηνάρια που του είχαν περισσεύσει έκαμεν ένα φόρεμα και ένα φακιόλι, κατά την συνήθειαν του τόπου. Και όλην την άλλην ημέραν δεν έκαμεν άλλο παρά να περιδιαβάζη και να βλέπη τα πλέον περιέργα του τόπου και το βράδυ ετραβάτο εις το κονάκι του.

Μίαν ημέραν ήκουσεν ότι ο βασιλεύς Καπαλκάμ ετοιμάζετο διά να πηγαΐνη με μεγάλο στρατεύμα εναντίον δύο γειτόνων του βασιλέων που ήρχονταν διά να του πάρουν τους τόπους του. Επήγε να προσφέρη

την δούλεψίν του προς τον Βασιλέα, ο οποίος τον έβαλεν εις τον αριθμόν των στρατιωτών του. Αυτός ο νέος εφέρθη με τόσην ανδρείαν εις αυτόν τον πόλεμον, που σχεδόν από τες νίκες που έκαμεν εκατατροπώθηκαν οι εχθροί του Βασιλέως. Έλαβε λοιπόν μεγάλες τιμές από τον βασιλέα, και τον επαίνεσαν όλοι οι αρχηγοί· και περιπλέον έλαβε και την επίσκεψιν του Μουγγάρ, υιού του Βασιλέως. Μα έως εδώ δεν εστάθη η φήμη του επειδή και παύοντας αυτός ο πόλεμος, εσηκώθησαν άλλοι δύο Βασιλείς εναντίον του Καπαλκάμ. Όθεν αυτός ο Βασιλεύς εγύρισε τα άρματά του εναντίον αυτών των νέων εχθρών και τότε πάλιν ο υιός του Αμπτουλά έδειξε και εις αυτόν τον πόλεμον περισσότεραν ανδρείαν από τον άλλον. Αυτή η δευτέρα φήμη, τον έκαμε να έμπη καθολικά εις την χάριν του Μουγγάρ Βασιλοπούλου, τόσον που δεν τον άφινεν από κοντά του, και από ημέραν εις ημέραν ηύξανε η αγάπη του προς αυτόν· όθεν εις ολίγον διάστημα καιρού, ο Κουλούφ έγινε ο μυστικός του. Ύστερον δε από ολίγον καιρόν, απέθανεν ο Καπαλκάμ, και ο υιός του ανέβη εις τον θρόνον, και ευθύς που εκηρύχθη Βασιλεύς επλούτηνε τον Κουλούφ από αξίες και τιμές και τον έκαμε πρώτον του συμβουλάτορα.

Ο Κουλούφ βλέποντας ότι τα πράγματά του άλλαξαν μορφήν, και ότι δεν ευρέθη περισσότερον ευτυχισμένος ωσάν τότε, είπε με τον εαυτόν του· κάνει χρεία να πιστεύση κάνεις βεβαίως ότι όλα τα συμβεβηκότα της ζωής μας είναι γραμμένα εις τον ουρανόν. Οπόταν εξούσα εις την Δαμασκόν εν ταις τρυφαίς, ελόγιαζα ποτέ πως θέλω έλθει εις δυστυχίαν; και ερχόμενος εδώ εις Καρακορτάμ ημπορούσα ποτέ να ελπίσω να γένω εκείνος που είμαι; όχι βέβαια· όλες οι ευτυχίες μας και οι δυστυχίες μας κρέμονται από θέλησιν ανωτέραν. Ας ζήσωμεν το λοιπόν κατά πως μας αρέσει, και ας αναμένωμεν τα της τύχης, που δεν ημπορούμεν να αποφύγωμεν. Εις τούτον τον τρόπον στοχαζόμενος ο Κουλούφ, κατά πως εστοχάσθηκεν, έτσι ακολουθούσε την θέλησιν του χωρίς εναντίωσιν.

Ιστορία της ωραιας Δηλαράς

Μίαν ημέραν βγαίνοντας ο Κουλούφ από το παλάτι, συναπαντά μίαν γυναίκα γραιαν σκεπασμένην με ένα πανί της Ινδίας και ο γύρος του πανιού ήτον κεντημένος με χρυσίον και ρουμπίνια· είχεν αυτή μία αρμαθιά μαργαριτάρια εις το ένα χέρι, και εις το άλλο ένα δεκανίκι, και πέντε σκλάβες σκεπασμένες και αυτές, και την εσοντρόφευαν. Επλησίασεν αυτός προς την γραιαν και την ερωτά, αν οι σκλάβες ήτον διά πούλημα. Ναι, είπεν η γραιία· μα ετούτες, με όλον που είναι εύμορφες, δεν είναι διά λόγου σου αλλ' επειδή σε βλέπω πως είσαι ένας ευγενής άνθρωπος, επιθυμώ να σε κάμω να διαλέξης, την πλέον ωραιαν

που να σου αρέση, από άλλες που έχω εις το σπήτι μου, και αν θέλεις έλα κοντά μου διά να τις ιδής. Λέγοντας έτσι εκίνησαν μαζί με τον Κουλούφ διά να πηγαίνουν. Φθάνοντας δε εμπρός εις ένα μετζίτι, η γραία του λέγει· καρτέρει με εδώ, ω αυθέντη, έως να γυρίσω. Απέρασεν έως μία ώρα, και ιδού που βλέπει την γραίαν με μίαν κόρην που είχε ένα μποχτζέ, εις τον οποίον είχεν ένα πανί και ένα φερετζέ με τα οποία ένδυσε τον Κουλούφ λέγοντάς του· αυθέντη, ημείς είμασθε υποκείμενα τιμημένα και από καλό γένος, και δεν είνε τίμιον ένας ξένος να έμπη εις το σπήτι μας, και διά τούτο σε ενδώ γυναίκια, διά να μη γνωρισθής. Ο δε Κουλούφ δεν ωμίλησεν, αλλά ηκολούθησε την γραίαν, η οποία τον έφερεν εις ένα μεγάλο παλάτι αγνώριστο, εις το οποίον εμβαίνοντας έβλεπεν ότι τα όσα του επαρουσιάζονταν εις τα μάτια του είχαν μίαν υπερβολικήν μεγαλοπρέπειαν και μεγαλειότητα, αφού όμως επέρασαν μίαν μεγάλην αυλήν που ήτον πατωμένη με πλάκες από διάσπρον, έφθασαν εις μίαν σάλαν μιας υπερβολικής μεγαλειότητος, εις το μέσον της οποίας ήτον μία λεκάνη πορφυρά γεμάτη νερό, και μέσα εις αυτήν έπλεγαν διάφορα ψάρια με βούλλες χρυσές· και εις το αναμεταξύ που αυτός εστοχάζονταν τα ψάρια με θαυμασμό, βλέπει να πλησιάζη προς αυτόν μία Κυρά πολλά νέα με χαροποιόν πρόσωπον, και αφού τον προσκύνησε, τον επήρεν από το χέρι και τον έβαλε να καθιση επάνω εις μίαν χρυσήν μαξιλάραν και όταν εκάθισεν, αυτή έλαβε την επιμέλειαν διά να του σφουγγίση το πρόσωπον που ήτον ιδρωμένον, με ένα ψιλό μαντύλι, και κάνοντάς του ετούτην την δούλευσιν εχαμογελούσε, και του έδινε ματιές από τες οποίες πολλά γλήγορα έμεινε τετρωμένος.

Τον καιρόν που αυτός την εύρισκε πολλά της αρεσκείας του και αποφάσισε διά να την αγοράση να που μία άλλη νέα, της οποίας τα ξανθά μαλλιά εκυματούσαν επάνω εις τες πλάτες της, και μάλιστα ήτον πλέον ωραία από την πρώτην, η οποία ήρχονταν προς αυτόν. Αυτή επλησίαζε με μίαν νοστιμάδα ευγενικήν προς τον Κουλούφ, του οποίου επήρε το χέρι και το εφίλησε, και ύστερον ετοιμάζε διά να του πλύνη τα ποδάρια εις μίαν λεκάνην χρυσήν. Αυτός δεν ηθέλησε να υπακούση, και όντας εκστατικός διά την ωραιότητά της, εσηκώθη διά να πέση εις τα γόνατά της με την απόφασιν διά να την αγοράση· μα έξαφνα έμεινεν ακίνητος, ωσάν ένας που χάνει τες αισθησές του, εις το να ιδή είκοσι άλλες νέες την μίαν ωραιότερην από την άλλην. Αυτές εσουντρόφευαν μίαν κυράν νεαράς ηλικίας, ακόμη πλέον ωραίαν και πλουσιώτερον φορεμένην από τες άλλες και εφαινονταν ότι αυτή θα ήτον η κυρά τους. Ο δε Κουλούφ επίστευσε πως βλέπει την σελήνην τριγυρισμένην από τους αστέρας και εις την θεωρίαν της θαυμασίας εκείνης ωραιότητος έπεσε λιγοθυμημένος. Οι σκλάβες έτρεξαν ευθύς όλες να τον συντρέξουν και κάνοντάς του να επανέλθη εις τον εαυτόν

του, η κυρά που του επροξένησε τούτο, έτσι του ωμίλησε· καλώς μας ήλθες, ευγενικέ νέε. Ο Κουλούφ αφού την επροσκύνησεν, έβγαλε από την καρδιά του ένα βαθύτατον στεναγμόν. Έπειτα οι σκλάβες τον έβαλαν και εκάθισεν εις ένα θρονί και ευθύς του έφεραν ένα εξαιρετον σερμπίτι, εις κούπες χρυσές κεκοσμημένες με πετράδια, το οποίον το έπιε μαζί με την Κυράν. Αυτή βλέποντας το μελαγχολικόν του πρόσωπον, και συγχυσμένον, που σχεδόν δεν ημπορούσε να προφέρη ένα λόγον, του λέγει· από τι προέρχεται η σύγχυσις σου που σε κυριεύει και η μελαγχολία που φαίνεται εις τους οφθαλμούς σου; μήπως και είσαι βαρεμένος εις το να ευρίσκεσαι εις την συντροφιά μας με το να μη σου αρέση. Α, ωραιοτάτη Κυρά, της απεκρίθη, κυττάζοντας την με ένα βλέμμα ερωτικόν· Παύσε, σε παρακαλώ, παύσε να με πειράζης· πολλά καλά ηξεύρεις, ότι δεν ημπορούν να θεωρηθούν χωρίς βλάψιμον οι χάριτες σου· είμαι, σου το ομολογώ, έξω από τον εαυτόν μου· μία σύγχυσις, που εγώ δεν ημπορώ να την καταλάβω, κυριεύει όλα τα πνεύματα, και με κάνει να στέκω με τούτον τον τρόπον μελαγχολικός. Στάσου με καλήν καρδίαν, τον αντίκοψεν η Κυρά, και στοχάσου πως εδώ ήλθες διά να αγοράσης μίαν σκλάβαν. Ας υπάμεν το λοιπόν όλοι μαζί να καθήσωμεν εις το τραπέζι, και ελπίζω η συντροφιά μας να σε χαροποιήση.

Λέγοντας έτσι εκείνη επήρε τον Κουλούφ από το χέρι και τον έφερεν εις μίαν σάλαν και εκεί εκάθησαν όλες εις μίαν μακράν τράπεζαν, η οποία ήτον γεμάτη από πολυποίκιλα και νόστιμα φαγητά και ποιά. Και αφού έφαγαν και έπιαν, εσηκώθηκαν οι σκλάβες από την τράπεζαν και άλλες επήραν και ελαλούσαν διάφορα όργανα, και άλλες ετραγουδούσαν με αγγελικές φωνές, και άλλες εχόρευαν διαφόρους χορούς. Παύοντας αυτές επήρεν η κυρά ένα τζιβούρι και το ελαλούσε, τραγουδώντας με μίαν φωνήν τόσον γλυκείαν και ωραίαν, που υπερέβαινε τα ίδια αηδόνια.

Ο Κουλούφ ακούοντάς την αγγελικήν της φωνήν και το εύμορφον λάλημά της, δεν ημπούρεσε πλέον να υποφέρη την φλόγα του έρωτος. Κυρά μου, εφώναξεν, εσύ μου εσήκωσες τον λογιισμόν μου, εγώ δεν ημπορώ να υποφέρω τες σαΐτιές που μου δίνεις· δος μου άδειαν να ημπορέσω να σου φιλήσω το χέρι, και να βάλλω το κεφάλι μου υποκάτω εις τους πόδας σου. Έτσι λέγοντας ετούτος ο ταλαίπωρος αγαπητικός, έπεσε κατά γης, ωσάν ένας που είνε έξω του εαυτού του, και παίρνοντας το χέρι της κυράς το εφίλησε με πολλήν τρυφερότητα. Μα εκείνη η γλυκυτάτη νέα θυμωμένη διά την τόλμην του, τον άμπωσε με αγριότητα και του είπεν· όποιος και αν είσαι, στάσου, και μη ξεπηδάς τα όρια της σωφροσύνης· εγώ είμαι μία θυγατέρα ευγενής· είναι μάταιον εσύ να επιθυμήσης να με αποκτήσης, επειδή και δεν ηξεύρεις να με απολαύσης,

διά το οποίον δεν θέλεις με ιδεί πλέον. Με τούτα τα λόγια, αυτή ετραβήχθη ομού με τες άλλες νέες που την εσυντρόφευαν και έμεινεν εκεί αυτός μόνος.

Ο Κουλούφ έμεινε πολλά θλιμμένος, που επροξένησε της κυράς που αγαπούσε δυσαρέσκειαν, και έστεκεν εκεί εις την σάλαν περικυκλωμένος από χιλίους στοχασμούς. Τότε ήλθε προς αυτόν η γραία που τον είχε φέρει εκεί και του είπε· δεν έπρεπε να φερθής με τέτοιον τρόπον εις την κυράν και με όλον που εγώ σου έδωκα να καταλάβης πως ήταν σκλάβες, εσύ έπρεπε να στοχασθής από την μεγαλοπρέπειαν του παλατίου, και από τα πλούσια φορέματα που ήτον στολισμένη, ότι ήταν άλλα υποκείμενα· αυτή το λοιπόν η κυρά που την επρόσβαλες είνε θυγατέρα ενός από τους πρώτους της αυλής του βασιλέως. Η ομιλία της γραίας αβγάτισεν όχι μόνον την αγάπην του Κουλούφ, αλλά και την θλίψιν του ακόμη εις το να μην εφέρθη τακτικώς με αυτήν, και ήτον σαστισμένος διά να την ξαναϊδή.

Τότε η κυρά, πλέον καλύτερα ενδεδυμένη με διαφορετικά φορέματα, έρχεται εις την σάλαν με τες άλλες νέες, και άρχισε να γελά βλέποντάς τον Κουλούφ μεγαγχολικόν και σκυθρωπόν. Εγώ λογιάζω, του λέγει ότι εμετανόησες διά το λάθος που έκαμες, και θέλω να σε συμπαθήσω, με συμφωνίαν ότι εις το ερχόμενον να είσαι πλέον τακτικός, και να μου φανερώσης και ποίος είσαι. Καθώς αυτός δεν επιθυμούσεν άλλο παρά να ξαναφλιωθή με αυτήν την ευγενικήν κυράν, έτσι δίχως δισταγμών της εφανέρωσε πως ονομάζετο Καλούφ, και ήτον μυστικός του βασιλέως.

Κύριε, τότε του απεκρίθη, είνε καιρός που η φήμη σου ήλθεν εις τα αυτιά μου, αγροίκησα πως εσύ είσαι ο πλέον αγαπημένος του βασιλέως· όθεν είχα επιθυμίαν πολλήν διά να σε ιδώ· χαίρομαι το λοιπόν που σήμερον έλαβα τούτην την ευχαρίστησιν· ας ακολουθήσωμεν το λοιπόν τα λαλούμενα και τους χορούς μας, είπε προς τες νέες, και, ας κάμωμε κάθε δυνατόν διά να δώσωμεν χαροποίησιν τούτου του ξένου. Όλες οι νέες εξανάρχισαν να χορεύουν, να λαλούν, και να κάνουν κάθε λογής παιχνίδια, έως που ήλθεν η νύκτα. Και αφού ενόκτωσεν άναψαν διάφορα κηρία και λαμπάδες και εις το αναμεταξύ που ετοιμάζαν το δείπνον, η κυρά και ο Κουλούφ ευρίσκονταν μαζί, και εσυνομιλούσαν διάφορες υποθέσεις του βασιλέως· και ανάμεσα εις τες άλλες η κυρά τον εξέταζεν αν αυτός ο βασιλεύς είχεν εύμορφες σκλάβες. Ναι, ω κυρά, είπεν ο Κουλούφ αυτός έχει πολλά ωραιες σκλάβες, και διά τώρα, αγαπά μίαν που ονομάζεται Γουλαδάμ· ετούτη είνε μία νέα πολλά ωραία, και ήθελα ειπεί πως αυτή θα ήτον η πλέον εύμορφη που ευρίσκεται στον κόσμο, ανίσως και δεν ήθελα ιδεί εσένα· επειδή και το

κάλλος σου υπερβαίνει κατά πολλά εκείνης, και δεν ημπορεί με κανένα τρόπον να παρομοιασθή με εσένα.

Ετούτα τα κολακευτικά λόγια δεν εκακοφάνηκαν της Δηλαράς (έτσι ωνομάζετο αυτή η κυρά) · η οποία ήτον θυγατέρα του Βαρούκ, μεγάλου αυθέντου της Καραϊτης, ο οποίος τότε δεν ευρίσκονταν εκεί, με το να είχε πάγει από μέρος του Βασιλέως του διά να συγχαρή τον Ουσβάκ Χαν, που ανέβη εις τον θρόνον της Ταρταρίας · και εις αυτό το διάστημα που αυτός έλειπεν, η Δηλαρά έκλινε να φέρη από καμμίαν φοράν ένα νέον εις το σπήτι της διά να μετεωρισθή, και να περάση ο καιρός της · μα έστεκε μ' όλον τούτο πολύ εις τα εδικά της, οπόταν ήθελεν επεικάσει κανένα που να της ήθελε χάσει το σέβας. Έμεινε λοιπόν αυτή πολλά ευχαριστημένη εις το να ακούση τον Κουλούφ ότι αυτή υπερέβαιεν εις την ευμορφίαν την αγαπητικήν του Βασιλέως, και τούτος ο έπαινος την έκαμε πλέον ζωντανήν και χαροποιάν · όθεν τον καιρόν του δείπνου ειπε πολλά πράγματα νόστιμα, και ετελείωσε με το πνεύμα της εις το να ανάψη του Κουλούφ την φλόγα του έρωτος προς αυτήν.

Ο Κουλούφ το λοιπόν οπόταν ήλθεν ο καιρός διά να αναχωρήση, εστάθη έμπροσθεν της Δηλαράς και της ειπεν · αν εγώ ήθελα σταθή μαζί σου εκατόν χρόνους, ήθελε μου φανή να μην εστάθην μίαν στιγμήν μα ό,τι λογής και αν ήθελε ήτον η ευχαριστησίς μου, κάνει χρεια να σε απαρατήσω διά να αναπαυθής · αύριον αν ορίσης και είναι με το θέλημά σου θέλω ξαναέλθη. Εγώ σου δίδω το θέλημα, απεκρίθη εκείνη · εσύ πρέπει το βράδυ να ευρεθής εις την ιδίαν πόρταν του μετσινίου, και θέλω κάμει να σε φέρουν εδώ. Ετούτο λέγοντας ο Κουλούφ, ευχαριστώντάς την, εβγήκεν από το παλάτι.

Φθάνοντας εις την κατοικίαν του, όλην την νύκτα δεν έκλεισε μάτι στοχαζόμενος το κάλλος της Δηλαράς, και τα όσα είδεν εκείνην την ημέραν. Το ταχύ που εσηκώθη ευθύς επήγεν εις τον Βασιλέα. Ε, πόθεν έρχεσαι, ω Κουλούφ, του ειπεν ο Βασιλεύς, ευθύς που τον είδε · τι εγίνηκες εχθές, και δεν εφάνης καθόλου προς εμένα; Αυθέντα, του απεκρίθη ο Κουλούφ, οπόταν η βασιλεία σου θέλει μάθει τα όσα μου εσουνέβηκαν, θέλει με συμπαθήσει που δεν ήλθα · και τον ίδιον καιρόν του εδιηγήθη τα όσα του ηκολούθησαν · είναι αδύνατον, του ειπεν ο Βασιλεύς, τούτη η Κυρά να είναι τόσοσ ωραία, καθώς μου διηγάσαι · εσύ μου μιλείς με τόσην ζωντανωσύνην, που με κάνει να μην το πιστεύω. Αυθέντη, εξαναείπεν ο Κουλούφ, κοντολογής είναι τόσοσ ωραία που σχεδόν ο πλέον περιφημος ζωγράφος ημπορεί να αμφιβάλη διά να την παρομοιάση με το κονδύλι · ω, τούτο είναι παρά πολύ, του ειπεν ο Βασιλεύς · εσύ με κάνεις να μου έλθη επιθυμία διά να την ιδώ, και θέλω χωρίς άλλο τούτην την νύκτα να έλθω μαζί σου, οπόταν έχη να πας.

Η περιέργεια του νέου Βασιλέως έθλιψε τον Κουλούφ· μα αυθέντη, του είπεν με τι τρόπον εγώ ημπορώ να σε κάμω να έλθης μαζί μου εις αυτήν· και τι να της ειπώ το πώς και ποίος είσαι; Εγώ θέλω ενδυθή, λέγει ο Βασιλεύς, με φορέματα ενός σκλάβου, και θέλω απεράση διά σκλάβος σου, και σαν έλθω εκεί, θέλω σταθή εις καμμίαν αγκωνήν διά να ιδώ τα πάντα. Ο Κουλούφ δεν ετόλμησε να εναντιωθή του αυθεντός του, ο οποίος ενδυνόμενος με το φόρεμα του σκλάβου, προς το βράδυ επήγαν εις την πόρταν του μιτζτιού. Δεν επέρασε πολύ, και είδαν την γραίαν που ήλθεν, η οποία είπεν· τον σκλάβον δεν κάνει χρεία να τον πάρης, απαραίτησέ τον και έλα μόνος σου. Ακριβή μου μητέρα, είπεν ο Κουλούφ, σε παρακαλώ να αφήσης ετούτος ο σκλάβος να έλθη μαζί μας· επειδή και είναι ένας πολλά επιτήδειος νέος, ο οποίος τραγουδεί πολλά εύμορφα, κάνει στίχους αιφνιδίως, και άλλα πολλά νόστιμα πράγματα, και της Κυράς σου δεν θέλει της κακοφανή ωσάν τον ιδεί. Η γερόντισσα δεν ωμίλησεν άλλο, παρά τους επήρε, και τους έφερεν εις το παλάτι της Κυράς.

Αυτή βλέποντάς τον σκλάβον, ηρώτησε τον Κουλούφ, διατί έφερεν αυτόν τον σκλάβον μαζί του· ο δε της είπε πως ετούτος ο σκλάβος είναι πολλά μέτωρος, μπουφόνος, ήγουν τζουτζές, λαλεί ευμορφότατα το κύμβαλον, τραγουδεί εξαισία, και κάνει και τον ποιητήν· ελπίζω το λοιπόν πως θέλει σας δώσει ηδονήν. Ωσάν είναι έτσι, απεκρίθη η Κυρά, καλώς ήλθε· μα, φίλε, λέγει προς τον σκλάβον, κύτταξε να είσαι τακτικός με τες νέες μου, διά να μην το μετανοήσης. Ο Βασιλεύς βλέποντας τον εαυτόν του ότι ήτο υπόχρεως διά να κάμη τον μπουφόνον, άρχισε να χορατεύη, και τόσοσιν καλά εφέρθη, που η Κυρά είπε του Κουλούφ· κατά αλήθειαν εσύ έχεις ένα δουλευτήν πολλά μέτωρον, και ελπίζω απόψε να μας χαροποιήση. Επειδή και έχει την τύχην λέγει ο Κουλούφ, διά να είναι της αρεσκείας σου, δεν είναι πλέον ιδικός μου, αλλά ιδικός σου, Κυρά μου.

Εκεί που έτσι ωμιλούσαν, ήλθε μία σκλάβα και έδωκε είδησιν, ότι ο δείπνος ήτον έτοιμος. Η Κυρά και ο Κουλούφ εκάθησαν εις την τράπεζαν, και ο σκλάβος έστεκεν ορθός· και καθώς ο σκλάβος έδιδεν ευχαρίστησιν της Δηλαράς με τα μέτωρά του, εζήτησε θέλημα από τον αγαπημένον της, διά να τον βάλη να καθήση εις την τράπεζαν με αυτούς. Ο Κουλούφ αφού και έκαμε κάποιες εναντίωσες, τον επρόσταξεν και εκάθησεν ανάμεσόν τους, και άρχισαν διά να φαν. Φέροντας το κρασί, η Δηλαρά εγέμισεν ένα ποτήρι, και το δίδει του σκλάβου, έπειτα του λέγει· πие εις υγείαν μου. Ο βασιλεύς φιλώντας το χέρι της, που εκρατούσε το ποτήρι, το επήρε και το έπιεν εις υγείαν της. Η Δηλαρά γεμίζοντας άλλο ένα ποτήρι, λέγει προς τον Κουλούφ διά να τον πειράξη· το πίνω ετούτο εις την υγείαν εκείνης που αγαπάς, ήγουν

της ωραίας Γουλεδάμ, αγαπητικής του βασιλέως σου. Κυρά, απεκρίθη ο Κουλούφ, με το πρόσωπον όλον κόκκινον, μη γένοιτο, ότι εγώ να λάβω τόσην τόλμην να υψώσω τους στοχασμούς μου εις την αγαπητικήν του Βασιλέως μου. Φυλάττω διά τούτο μίαν άκραν ευλάβειαν προς αυτόν. Ας είνε, εσύ θέλεις να αποσκεπασθής, απεκρίθη η Δηλαρά γελώντας· εγώ ενθυμούμαι ότι εχθές μου ωμίλησες με ένα τρόπον που σε έδειχνε πολλά φερμένον προς αυτήν και πως κάποιες φορές απερνάτε τον καιρόν με αυτήν χωρίς να το ηξεύρη ο βασιλεύς. Αυτός εις τούτα τα λόγια, τα οποία εγνώριζε το τι ημπορούσαν να προξενήσουν, αντραλώθη μεγάλως, και είπε· σε παρακαλώ, Κυρά μου, άφησε αυτά τα μετωρίσματα επάνω εις ετούτην την υπόθεσιν, επειδή και εγώ δεν έλαβα ποτέ καμμίαν συναναστροφήν με αυτήν, αλλ' ούτε ποσώς την τόλμην, να μιλήσω με αυτόν τον τρόπον δι' αυτήν.

Η αντραλώσις που ο Κουλούφ έλαβε δι' αυτά τα λόγια, έδωσαν αιτίαν της Δηλαράς να γελάση μεγάλως· μα ως τόσον του Βασιλέως του εμπήκε καρφί εις την καρδίαν διά ταύτην την υπόθεσιν μα ως φρόνιμος που ήτον, εκαμώνονταν πως δεν ακούει, και ακολούθησε να μετωρίζεται και να πίνουν και οι τρεις. Και ως τόσον ο Βασιλεύς από ολίγον ολίγον ανάπτοντας από το κρασί, αλησμόνησε που έκανε τον σκλάβον, και άρχισε να λέγη της Δηλαράς. Κυρά μου, κάμε μου την χάριν, τραγούδησέ μου κανένα τραγούδι εύμορφον από εκείνα που ηξεύρεις. Η Δηλαρά διά να τον ευχαριστήση ωσάν που απερνούσε διά μπουφόνος, επήρεν ένα τζιβούρι και το ελάλησε, συντροφιασμένον με την φωνήν της, που εφαινόταν να ήτον αγγελική.

Ο Βασιλεύς που δεν είχεν ακούσει ακόμη τινά να τραγουδήση έτσι νόστιμα και γλυκά, ομοίως και να λαλήση με τόσην τελειότητα, του άρεσε τόσον, που μη ενθυμώντας πλέον πως έκανε τον σκλάβον, εφώναξεν από την ηδονήν του. Εσύ, Κυρά μου, με κάνεις να υπάγω εις έκστασιν. Ο Ισαάκ, πρώτος μου τραγουδιστής, ωνομασμένος εις διάφορα βασιλεια διά την φωνήν του, δεν είναι αρκετός να σε φθάση. Ο Κουλούφ έμεινεν ωσάν νεκρός διά την φανέρωσιν του· και η Δηλαρά γνωρίζοντας από τούτα τα λόγια ότι ο νομιζόμενος σκλάβος ήτον ο ίδιος ο βασιλεύς, εσηκώθη ευθύς από τον τόπον της, και έτρεξε διά να χαλέψη ένα μπούλωμα διά να σκεπάση το πρόσωπόν της. Α, ημείς είμασθε χαμένες, λέγει με χαμηλήν φωνήν προς τες άλλες νέες. Εκείνος δεν είναι σκλάβος, αλλά είναι ο ίδιος ο βασιλεύς. Ετούτο λέγοντας εγύρισε σκεπασμένη να εύρη τον βασιλέα, και δεν αποκοτούσε διά να καθήση πλέον κοντά του. Κάθησε, κυρά, της λέγει αυτός, σ' εμένα πρέπει θα σταθώ ορθός εις την επιφάνειάν σου.

Ἡ Κυρά ἐδόθη εἰς ἓνα πικρόν κλαύσιμον, καὶ πέφτοντας εἰς τοὺς πόδας τοῦ τοῦ ἐζητοῦσε συμπάθειαν ἀν ἔσφαλε μὴ γνωρίζοντάς τον. Ὁ βασιλεὺς σηκώνοντάς την τῆς εἶπε, νὰ μὴν φοβάσαι τίποτα· καὶ ἔπειτα τὴν ἐρώτησε τὸ ποία ἦτον, καὶ αὐτὴ ἐν συντομίᾳ τοῦ ἐπλήρωσε τὴν περιέργειαν· καὶ ὕστερον ποῦ ἔμαθε τὸ ποία ἦτον, ἐπῆρε τὸν Κουλούφ, καὶ μισεύοντας ἀπὸ ἐκεῖ ἐγύρισαν εἰς τὸ παλάτι τοῦ.

Τὰ ἀστεία μετωρίσματα, ποῦ ἔκαμεν ἡ Δηλαρά πρὸς τὸν Κουλούφ, ἐπάνω εἰς τὴν Γολεδάμ, ἀγαπητικὴν τοῦ βασιλέως, ἐπροξένησαν κακὰ ἀποτελέσματα. Ὁ βασιλεὺς πιστεύοντας ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Δηλαράς, ὅτι ἀναμέσον τῆς ἀγαπητικῆς τοῦ καὶ τοῦ Κουλούφ ἀπερνούσεν ἀληθῶς ἀνταπόκρισις ἀγάπης, χωρὶς νὰ κάμῃ καμμίαν ἐξέτασιν διὰ νὰ ξεσκεπάσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐπρόσταξε τὸ ταχὺ ὁ Κουλούφ νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ πλέον ἐμπροσθέν τοῦ καὶ ὅτι εἰς διορίαν δώδεκα ὡρῶν νὰ μισέσῃ ἀπὸ τὸ βασιλεῖόν τοῦ.

Ὁ ταλαίπωρος ἀγαπημένος τοῦ βασιλέως, θλιμμένος διὰ τὴν νέαν τοῦ δυστυχίαν καὶ ἠξεύροντας ὅτι ἦτον ἀνεύθυνος, ἐπάσχισε διὰ νὰ εὕρῃ τὸ μέσον πρὸς τὸν βασιλέα διὰ νὰ δικαιολογηθῇ, μα ἐστάθη ἀδύνατον. Τότε ἐκλίνε με ὑπομονὴν εἰς τὸ ριζικόν τοῦ· ἐπῆκουσε τὴν προσταγὴν τὴν βασιλικήν, καὶ συντροφιαζόμενος με ἓνα κερβάνι ποῦ ἐπῆγαινε εἰς τὴν Ταρταρίαν, ἐπῆγε με αὐτὸ εἰς τὴν Σαμαρκάντα, καὶ ἔμεινε με μεγαλοψυχίαν ἀφιερωμένος εἰς ἐκεῖνο ποῦ ὁ οὐρανὸς τοῦ εἶχε ἀποφασισμένον καὶ μὴν στοχαζόμενος πλέον τὴν περασμένην τοῦ εὐτυχίαν, ὡσάν ποῦ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου δὲν ἔχουν ποτέ μίαν στάσιν, εὐρίσκονταν εἰς τελείαν ἠσυχίαν, εὐφραϊνόμενος ἕως ποῦ εἶχε δηνάρια, καὶ τελειώνοντάς τα ἐπῆγε καὶ ἐστάθη εἰς τὴν πόρταν ἐνὸς μετζιτίου διὰ νὰ ζητᾷ ἐλεημοσύνην.

Ὁ Ἰμάμης τοῦ μετζιτίου βλέποντάς τον μίαν ἡμέραν τὸν ἐξέταξεν ἐπάνω εἰς τὴν θρησκείαν, καὶ εὐρίσκοντάς τον ὅτι ἦτο Μουσουλμάνος, τοῦ ἐδιώρισε δύο ψωμιά τὴν ἡμέραν, με τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐζοῦσε πολλὰ εὐχαριστημένος. Τυχαινὲι μίαν ἡμέραν ἓνας πραγματευτῆς ὀνομαζόμενος Μουζαφέρ, πηγαινάμενος εἰς τὸ Μετζίτι, ἔρριξε τὰ μάτια τοῦ ἐπάνω εἰς τὸν Κουλούφ, καὶ τὸν ἐκράξε καὶ τὸν ἐρώτησε λέγοντάς του· νέε, περ μου, ἀπὸ τι τόπον εἶσαι καὶ διατί τέλος ἦλθες εἰς ἐτούτην τὴν χώραν; Αὐθέντη, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Κουλούφ, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν Δαμασκόν, καὶ ταξιδεῦοντάς με διάφορες πραγματεῖες διὰ τὴν Ταρταρίαν, ὀλίγον ξέμακρα ἀπὸ τὴν Σαμαρκάντα, με ἀπῆντησαν κλέπται, οἱ ὁποῖοι μου ἐσκότωσαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ μου ἐπῆραν τὸ ὄ,τι εἶχα, καὶ ἔμεινα καθὼς με βλέπεις.

Ο Μουζαφέρ αφού και τον αφηκράσθη, τον επίστευσε και του είπε · μη θλίβεσαι, ότι οι ευτυχίες είνε συντροφιασμένες με τες δυστυχίες · εσύ ημπορείς να εύρης εδώ τον τρόπον διά να χαροποιηθής · σήκου και ακολούθει μοι έως το σπήτι μου. Ο Κουλούφ με προθυμίαν τον ακολούθησεν, ο οποίος ερχόμενος εις το σπήτι του Μουζαφέρ εκατάλαβεν ότι ήτον ένας υπέρπλουτος πραγματευτής. Ο Μουζαφέρ αφού και του έκαμε μεγάλες δεξιώσεις, ιδού και έρχεται ένας Χότζας και τον πιάνει από το χέρι, και του λέγει. Νέε αγαπημένε μου, ο Μουζαφέρ, νοικοκύρης ετούτου του σπητιού, έχει μίαν καλήν γνώμην επάνω εις εσένα, διά την οποίαν ζητά μίαν γλήγορην αποτέλεσιν, η οποία θέλει σε ωφελήσει μεγάλως εις την κατάστασιν που είσαι.

Εσύ θέλεις ηξεύρει, ότι αυτός έχει ένα μοναχόν υιόν ονόματι Ταχέρ, μιας φύσεως πολλά θυμώδους, ο οποίος έχει ολίγον καιρόν που εστέφθη μίαν θυγατέρα ενός μεγάλου αυθέντου ξένου · αυτός όντας φυσικά θυμώδης, ωνειδισε μίαν ημέραν διά κάποιον σφάλμα την γυναίκα του · αυτή του ανταποκρίθη εις τον θυμόν του με λόγια με οργήν και με καταφρόνεσιν, τα οποία εθύμωσαν τόσο τον Ταχέρ, που την εχώρισεν · αυτός ύστερον από ολίγον εμετανόησεν επειδή και εκείνη ήτον μία ωραία νέα, και την ηγάπα πολλά · μα είναι οι νόμοι που δεν του δίδουν θέλημα διά να την ξαναπάρη, ανίσως και ένας άλλος άνθρωπος πρώτον δεν την ήθελε στεφανωθεί, και ύστερον να την χωρίση. Ετούτη είναι η αιτία διά την οποίαν ο Μουζαφέρ επιθυμεί ότι σήμερα να την στεφανωθείς, και απερνώντας την νύκτα με αυτήν, το ταχύ να την χωρίσης διά να την ξαναλάβη ο υιός του · και δι' αυτό σου τάσσει να σου δώση πενήντα φλωριά · θέλεις λοιπόν να του κάμης αυτήν την χάριν; Μετά πάσης χαράς, απεκρίθη ο Κουλούφ, είμαι πολλά έτοιμος διά να τον δουλεύσω.

Ήξευρε το λοιπόν ακόμη, ακολούθησεν ο Χότζας, ότι εδώ εις τούτην την χώραν είναι πολλοί άνθρωποι που επιθυμούν να γένουν χουλάδες εις τέτοιες περιστάσεις, και χωρίς πολλήν πληρωμήν · μα ο νοικοκύρης αγαπά καλλίτερον ετούτος ο χουλάς να είνε ξένος · διατί τέτοια πράγματα πρέπει να γίνωνται πολύ μυστικά · όθεν ο Μουζαφέρ σε εδιάλεξεν εσένα. Εγώ είμαι ο Αναΐπης, και κατά την αξίαν μου έχω την δύναμιν διά να σε υπανδρεύσω με αυτήν την νέαν Κυράν, και εις ετούτην την στιγμήν, αν θέλεις, ημπορούμεν να το τελειώσωμεν. Οπόταν προστάξης, απεκρίθη ο Κουλούφ, εγώ είμαι έτοιμος. Μα, είπεν ο Αναΐπης, πρώτον πρέπει να μου τάξης ότι θα την χωρισθής αύριον, και δεύτερον ευθύς να μισεύσης από τούτην την χώραν, με τα δηνάρια που θέλουν σου δοθή · επειδή η οικογένεια του Μουζαφέρ δεν ήθελεν υποφέρη να σταματήσης πλέον εδώ, ύστερον από ένα τέτοιον πράγμα.

Εγώ ευθύς σου τάσσω, απεκρίθη ο Κουλούφ, να την χωρίσω και να φύγω, και αν δεν με πιστεύης, σου κάνω όρκον εις τον Προφήτην. Ευθύς που έκαμε τον όρκον ο Αναΐππης έδωσε την ειδησιν του Μουζαφέρ, ότι ο ξένος είναι έτοιμος διά να κάμη τον Χουλάν· με συμφωνίαν ότι αύριον θα την χωρίση και θα μισεύση· τότε ο Μουζαφέρ προς το βράδυ έκραξε τον υιόν του Ταχέρ, όλην την οικογένειάν του, και έμπροσθεν όλωνών ο Αναΐππης εστεφάνωσε τον Κουλούφ με την κυράν, χωρίς να την ιδή, με το να έστεκε μπουλωμένη από προσταγής του Ταχέρ. Έξω από αυτό επρόσταξεν ακόμη, ότι την νύκτα ο Χουλάς θα ήθελε σταθή χωρίς φως, και τέλος ότι μη βλέποντάς της, το ερχόμενον ταχύ, θα ήθελεν έχει ολιγώτερον κακοφανισμόν διά να την χωρίση.

Ως τόσον έφθασεν η νύκτα, και έφεραν τον Κουλούφ εις τον νυμφικόν θάλαμον, εις τον οποίον ευθύς που τον έμπασαν έσβυσαν το φως, και έμεινεν εις το σκοτάδι με την Κυράν, η οποία είχεν υπάγει εις το κρεββάτι εμπροστήτερα απ' αυτόν. Αυτός σαν έκλεισε την πόρτα με διπλά σίδερα εγδύθη και επήγε διά να εύρη το κρεββάτι ψηλαφώντας, και ευρίσκοντάς το εμπήκε σιμά εις την γυναίκα του. Αυτή αγροικώντας πως αυτός ήλθεν εις το κρεββάτι, εσυγχίσθηκεν εις το να ιδή πως ευρίσκεται υπόχρη να υποφέρει τα χείδια ενός που του έκρυβε το πρόσωπόν της· και μάλιστα ηξεύροντας ότι διά τέτοιες τάξεις δεν έπαιρναν άλλους, παρά ανθρώπους γέροντας ή κακορίζικους. Από το άλλο μέρος ο Κουλούφ, με το να του είχε διηγηθή ο Αναΐππης διά την ωραιότητά της και διά το κάλλος της, του επλήθαινε μία φλογερά περιέργεια διά να ιδή την αλήθειαν. Ετούτη η επιθυμία που τον επείραζε και δεν ημπορούσε να εβγάλη την περιέργειάν του, με το να ήτον νύκτα, τον έκαμε να χάση την υπομονήν, και άρχισε να λέγη. Κυρά, διά όσον χαροποιά που έπρεπε να μου είνε τούτη η νύκτα, βλέπω που μου είναι πολλά ανυπόφορη, με το να μη ημπορώ να ιδώ τα κάλλη σου· διά το οποίον θέλω έχει μίαν παντοτεινήν θλίψιν, που το ταχύ πρέπει να σε αφήσω χωρίς παντελώς να σε γνωρίσω· μα παρακαλώ σε, κυρά μου, μην είσαι τόσον σκληρά που να μη μου κάμης ετούτην την παραμικράν ευχαρίστησιν, το ολιγώτερον να μου μιλήσης κανένα λόγον.

Αφού και εξεθύμανε με αυτόν τον τρόπον το παράπονόν του εισώπησε διά να ακούση εκείνο που η γυναίκα του ήθελε του αποκριθή. Και έμεινεν εκστατικός όποταν ήκουσε, που αντί να του αποκριθή εις τα όσα ωμίλησε, αυτή να του ειπή· ω εσύ, που ο Ταχέρ σε εδιάλεξε διά να ξανανεώσης την αντάμωσίν μας, όποιος και αν είσαι, φανέρωσε μου τις είσαι· μου φαίνεται από την ομιλίαν ότι μου είσαι γνωστός. Ο Κουλούφ ετρόμαξεν εις τούτα τα λόγια· Κυρά ευθύς απεκρίθη, μου φαίνεται και εμένα, ότι ακούω εις του λόγους σου την φωνήν μιας κυράς που

γνωρίζω. Α, δίκαιε ουρανέ αράγε είσαι συ εκείνη που στοχάζομαι; Α, Κουλούφ εφώναξεν εκείνη είσαι εσύ που μλεις; Ναι, κυρά μου, απεκρίθη εκείνος· εγώ είμαι αυτός ο δυστυχής Κουλούφ· μα εγώ δεν ημπορώ να καταλάβω ακόμη πως είσαι εσύ η Δηλαρά. Στάσου βέβαιος ότι εγώ είμαι εκείνη η ταλαιπώρος Δηλαρά, που σε εδέχθηκα εις το σπήτι μου με τον βασιλέα Μοργάν· και που με τα άπρεπά μου μετωρίσματα, σε έκαμα μισητόν προς τον βασιλέα και που πρέπει να με στοχασθής διά μίαν μεγάλην έχθρισαν, με το να είμαι εγώ η αιτία της συμφοράς σου. Παύσε, ω κυρά μου, απεκρίθη ο Κουλούφ, παύσε εις το να ονειδίζεσαι. Ο ουρανός έτσι ηθέλησεν. Ευχαριστώ την καλωσύνην του που έκαμε να γεννηθή εν ταις συμφοραίς μου ένα τέτοιον χαροποιόν συμβεβηκός. Μα, ωραιοτάτη κυρά, ακολούθησε, πως είνε τούτο κ' έγινες γυναίκα του Ταχέρ; Τώρα τώρα θέλω σου το φανερώσει, απεκρίθη αυτή, και άκουσέ το με προσοχήν.

Ο πατέρας μου τον καιρόν που ευρίσκονταν εδώ εις την Σαμαρκάντα, ήτον κονεμένος εις τον οίκον ετούτον του πενθερού μου Μουζαφέρ, που από πολόν καιρόν τον εγνώριζεν. Αυτοί όντας αντάμα εσυμφώνησαν ανάμεσόν τους ετούτην την υπανδρειάν· και ο πατέρας μου ξαναγουρίζοντας εις την Καρακοράμ με έστειλεν εδώ με πολλήν συντροφιάν εδικών μου δούλων. Υπήκουσα τον πατέρα μου με δυναστικόν τρόπον, από αιτίαν εδικήν σου, επειδή σου το εξομολογούμαι, ω ακριβέ μου Κουλούφ, πως σε αγαπούσα, με όλον που δεν σου το είχα φανερώσει. Η υπανδρειά μου με τον Ταχέρ δεν σε αποξένωσεν από την ενθύμησίν μου. Ετούτος ο θηριώδης άνδρας μου, και άλλο τόσον κακότροπος, με το κακόν του φέρισμον προς εμέ, με έκαμε περισσότερο να σε επιθυμήσω, και πάντα είχα την ελπίδα διά να σε ξαναϊδώ· μα η τύχη μου δεν άργησε να πληρώση έτσι ευτυχισμένα την επιθυμίαν μου, επειδή και ευρίσκω τον αγαπητικόν μου εις τον πλαστόν νυμφίον που μου εδόθη· ω συμβεβηκός θαυμάσιος! εγώ σχεδόν δεν ηξεύρω αν ημπορώ να το πιστεύσω.

Ακολούθησις και τέλος της Ιστορίας του Κουλούφ και της ωραιάς Δηλαράς.

Ο Κουλούφ από εκείνο που ήκουσε δεν ημπορούσε πλέον να αμφιβάλλη που να μην είνε με την Δηλαράν. Ωραιοτάτη Δηλαρά, εφώναξεν από την χαράν του και από την αγάπην του, ποία ευτυχισμένη μεταλλαγή; διά ποίαν περίεργον αλυσίδα των συμβεβηκώτων εγώ έφθασα εις την πλήρωσιν των επιθυμιών μου; πώς το λοιπόν; είσαι συ εκείνη που υποχρεώθηκα να στεφανωθώ διά μίαν νύκτα, εσύ είσαι εκείνη της οποίας η εικών είνε ζωγραφισμένη διά

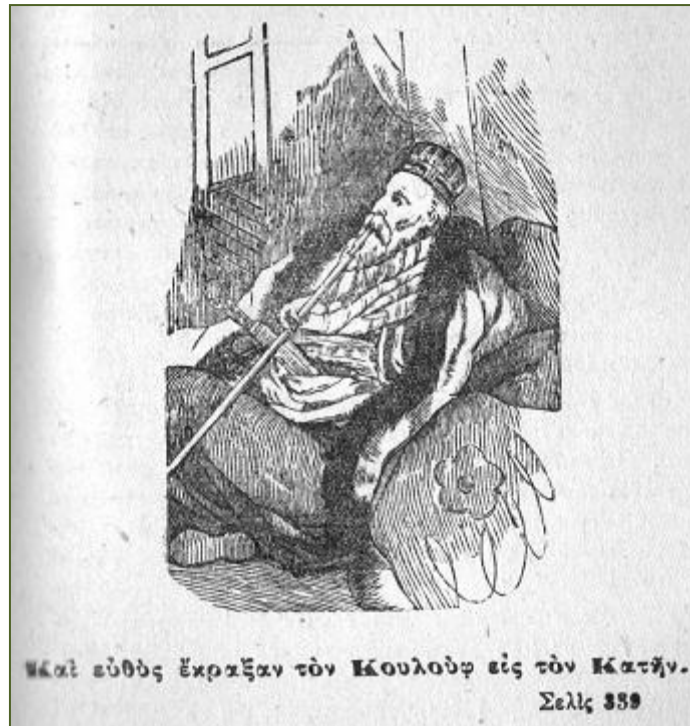
παντός εις την καρδίαν μου και που δεν ήλπιζα πλέον να την ιδώ; Α Κυρά μου, ποίος ημπορούσε να λογιάση τέτοιο συναπάντημα ευτυχισμένον, διά να ενωθώμεν κατά την επιθυμίαν μας; Η Δηλαρά από το άλλο μέρος δεν ήτο τόσο αναισθητη εις τα τρυφερά και παθητικά λόγια του Κουλούφ, και με άπειρον αγαλλίασιν, που καθείς ημπορεί να την στοχασθή, απέρασαν εκείνην την νύκτα χωρίς να κλείσουν μάτι. Το ταχύ, πριν να γένη ημέρα, έρχεται ένας σκλάβος και χτυπά την πόρταν κρίζοντάς με βίαν, Χουλά, Χουλά, σήκου το γληγορότερον διότι είναι ημέρα. Ο Κουλούφ εις αυτήν την είδησιν δεν ηθέλησε ούτε απόκρισιν να του δώση, και ακολούθησε διά να ευφραίνεται με την Δηλαράν· μα αιφνιδίως αγροίκησε να του παύση η χαρά, και μία θανατηφόρος θλίψις τον επερίκλωσεν, και με αναστεναγμόν ειπεν· αχ, Κυρά μου, καταλαμβάνω που οι εδικοί σου βιάζονται διά να μας χωρίσουν. Ο Μουζαφέρ δεν βλέπει την ώραν διά να ξαναστερεώση την υπανδρείαν με τον υιόν του· αλλοί εις εμέ, ευθύς που σε αντάμωσα είμαι στενεμμένος διά να σε υστερηθώ από αιτίαν του όρκου που είμαι δεμένος· επειδή ωρκίσθηκα και έταξα διά να χωρίσω, αφού περάση ετούτη η νύκτα. Και πώς; ειπεν η Δηλαρά, θέλεις εσύ να φυλάξης αυτόν τον τυραννικόν όρκον; ήξευρες εσύ, οπόταν τον έκαμες, πως ήμουν εγώ εκείνη που έταξες διά να τον φυλάξης, και περιπλέον στοχάζεσαι ότι η Δηλαρά να μην αχρήζη περισσότερο από μίαν επιπορκίαν; α, Κουλούφ, ακολούθησεν αυτή κλαίοντας, εσύ δεν με αγαπάς, και διά τούτο θέλεις να με χωρίσης. Μα Κυρά, ξαναείπε αυτός, λογιάζεις, πως στέκει εις εμένα να σου φυλάξω την αγάπην, με όλον που θα ήθελα πατήση το όρκον μου; πιστεύεις εσύ ότι ένας ξένος, χωρίς βοήθειαν και δηνάρια, ημπορεί να αντισταθή εναντίον του πλουσιού Μουζαφέρ; Ναι ειπεν η Δηλαρά, ημπορείς καλώτατα· καταφρόνησε τους φοβερισμούς του, απόβαλλε τα ταξίματά του, μην φοβάσαι τίποτε, οι νόμοι θέλουν είνε προς διαφέντευσίν σου, και ανίσως και έχεις σταθερότητα, θέλεις κάμει ανωφελείς όλες τες βιάσεις που ημπορούν να σου κάμουν. Καλώτατα, Κυρά μου, ειπεν ο Κουλούφ όλος χαρά· εσύ θέλεις μείνει ευχαριστημένη· απεφάσισα να χάσω την ζωήν μου, παρά να σε χωρίσω.

Εις αυτό το διαμέσον, που ο Κουλούφ εβεβαίωσε την γυναίκα του με αυτόν τον τρόπον, ο Ταχέρ, ανυπόμονος διά την άργητα, πηγαίνει και κτυπά την πόρταν, λέγοντας με φωνήν αγρίαν· τι αργείς ω Χουλά, και δεν σηκώνεσαι; η ημέρα αύξησε και εσύ δεν κάνεις το χρέος σου; η θέλεις να σε παρακαλέσουν; Ο Κουλούφ, εις αυτά τα λόγια δεν έχασε καιρόν εις το να σηκωθή, και ενδυνόμενος εβγήκε, και εσυναπάντησε τον Ταχέρ, ο οποίος τον επήρε ευθύς και τον έφερεν εις το λουτρόν και αφού απολούοθηκε, τον επήγεν εις τον πατέρα του εκεί που ήταν και ο Αναΐπηης. Αυτοί βλέποντάς τον τόν εχαιρέτησαν, και τον έβαλαν και

εκάθησε κοντά τους εις μίαν τράπεζαν διά να προγευθούν· ύστερον δε από το πρόγευμα ο Αναΐππης τον επήρε κατά μέρος, και του έδωσε τα πενήντα φλωριά, και ένα καινούριο φακιόλι εις ένα φουτά δεμένον, και του λέγει· έπαρε, ω νέε, τα όσα σου ετάχθησαν και περισσότερον, και σε παρακαλεί ο Μουζαφέρ να μη σταθής πολλήν ώραν εδώ εις την Σαμαρκάντα· χώρισε λοιπόν την γυναίκα σου και σύρε να κάμης την δουλειάν σου το συντομώτερον.

Θαυμάζω εις εσένα, του αποκρίνεται ο Κουλούφ ρίχνοντάς τα φλωριά και το φακιόλι, που με αναγκάζεις να χωρίσω τη γυναίκα μου, που την εστεφανώθηκα εμπροστά σου· ένας τιμημένος άνθρωπος ωσάν και εμένα δεν κάνει παρόμοια· πώς; το λοιπόν εγώ έρχομαι εις την Σαμαρκάντα, και ένας πραγματευτής με παίρνει, και μου δίδει γυναίκα και υστερότερα θέλει να την χωρίσω; ετούτο δεν θέλω το κάμει ποτέ· και παύσε, αυθέντη Αναΐππη, εις το να με παρακινήσης, διατί δεν θέλεις κάμει τίποτε.

Ο Αναΐππης έμεινεν εκστατικός εις ετούτα τα λόγια, όθεν ευθύς τρέχει προς τον Μουζαφέρ, και του λέγει· την επάθαμε τη δουλειά. Ο Χουλάς αρνείται να χωρίση την γυναίκα του, τον οποίον τον βλέπω πολλά στερεόν εις την γνώμην του, και λογιάζω μήπως και το κάνει διά να εβγάλη περισσότερα δηνάρια. Ανίσως και είναι έτσι απεκρίθη ο Μουζαφέρης, δος του εκατόν φλωριά, και ας πάη να κάμη τη δουλειά του. Όχι, όχι Μουζαφέρ, εφώναξεν ο Κουλούφ ακούοντάς του από μακρόθεν· εσείς ματαιώς κοπιάζετε εις το να διπλώνετε την πληρωμήν και αν μου δώσετε και δέκα χιλιάδες φλωριά, εγώ δεν θέλω λύσει ένα δέμα έτσι άγιον, και που κανείς δεν ημπορεί να με βιάση να λυθώ από ένα δεσμόν που οι νόμοι τον διαφεντεύουσιν. Α, ετούτο είνε πολύ να σε υπομένωμεν, αποκρίθηκαν όλοι, σαν δεν θέλεις με το καλόν, ο Κατής θέλει κάμει δικαιοσύνην· και έτσι λέγοντας ευθύς τον έκραξαν εις τον Κατήν.

Ο Κατῆς βλέποντάς τον Κουλούφ, ἄρχισε με το καλό να τον παρακινή διά να τον κάμη να κλίνη, να χωρίση την γυναίκα του· μα βλέποντάς τον στερεόν, ἄρχισε να τον φοβερίζει, και μη κάνοντας τίποτε και με τες φοβέρες ηθέλησε να δοκιμάση και με τες δυναστείες· του οποίου διά πρώτην αρχήν του ἔδωκεν εκατὸν ξυλιές εἰς τα ποδάρια, και ὕστερα του εἶπε· σὺρε ἀκόμη ἀπόψε και κοιμήσου με την γυναίκα σου, και αὐριον στοχάσου διά να την χωρίσης, εἰδεμὴ τα ὅσα σου ἔκαμα σήμερον δεν θέλουν παρομοιασθὸν με ἐκεῖνα που ἔχω να σου κάμω αὐριον. Ἐτσι ο Κουλούφ με ὄλον που ἦτον δαρμένος ἔτρεξε με χαρὰν προς την αγαπημένην του Δηλαράν και ὡσάν την εἶδεν, εὐθύς του ἐδιάβησαν οι πόνοι, της οποίας ἐδιηγῆθη τα ὅσα ἐπέρασεν ἐκείνην την ἡμέραν.

Ἡ Δηλαρά τότες ἀπὸ την χαρὰν της, ἀ ακριβέ μου Κουλούφ, ἐφώναξε με ανοιχτές τες ἀγκάλες, ἔλα να λάβης τον μισθὸν της σταθερότητός σου, που ευχαριστήθης να κακοπάθης παρά να παραιτήσης την Δηλαράν· μα αλλοὶ εἰς ἐμέ, που δεν εἶμαι ἡσυχὴ στοχαζομένη το τι ἔχουν να σου κάμουν ἐκεῖνοι οι βάρβαροι αὐριον. Κυρά μου, ἀπεκρίθη ο Κουλούφ, ὅ,τι λογῆς παιδευτήριον ἠθελαν να μου ετοιμάσουν, δεν θέλουν με ἀποξενώσει ἀπὸ την σταθερότητά μου, και δεν θέλουν κάμει περισσότερο ἀπ' ὅτι σήμερον ἔκαμαν. Τέλος πάντων δεν ηξεύρω η τύχη μου ἀν θέλη να ἀποθάνω, ἢ να ζήσω διά ἐσένα, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δεν ἡμπορεῖ να εἶνε γραμμένον εἰς τον Οὐρανὸν να σε ὑστερηθῶ. Δεν ἡμπορώ, ἀπεκρίθη η Δηλαρά, να πιστεύσω ὅτι αὐτὸς θα σε ἀφήση να κακοπάθης, ἐπειδὴ και αὐτὸς μου ἔδειξεν ἓνα μέσον διά να γελάσης τους ἐχθρούς σου, το ὁποῖον εἶναι τούτο.

Αύριον οπότεν θέλει είσαι έμπροσθεν του Κατή, επές του ότι είσαι υιός του Μασούδ· ετούτος είναι πραγματευτής πολλά πλούσιος της Κογέντας· εσύ θέλεις ειπέ με σταθερότητα ότι εκείνος είναι ο πατέρας σου, και πως γλήγορα θέλεις κάμει να έλθουν είδησες από αυτόν διά βεβαιότητα· μεταχειρίσου ετούτον τον δόλον διά τες ώρες, διά να αποφύγης το κακόν που σου προετοιμάζουν, και διά να υποχρεώσης τον Κατή διά να μας αφήση ησύχους να ζήσωμεν μαζί, έως που να εύρωμεν άλλον τρόπον, διά να τελειώσαμεν την επιθυμίαν μας και να φύγωμεν απ' εδώ.

Αυτός ο στοχασμός άρεσε του Κουλούφ, και του έδωσε κάποιαν χαροποίησιν, και αφού απεφάσισαν να ακολουθήσουν έτσι, απέρασαν το επίλοιπον της ημέρας και όλην την νύκτα αγαλλιώμενοι και έκθαμβοι διά το γραπτόν τους. Μα ευθύς που έγινε ημέρα εσυγχύσθηκε πάλιν η χαροποίησις τους. Οι άνθρωποι του Κατή, φερμένοι από τον Ταχέρ, ήλθαν και εκτόπησαν την θύραν του οντά του λέγοντες. Χουλά, είναι καιρός διά να παρασταθής εις τον Κατή. Σήκον λοιπόν, διότι δεν ημπορεί να σε καρτερή. Ο Κουλούφ ακούοντας τούτο, αναστέναξεν από καρδίας και η γυναίκα του εδόθη εις κλάψιμον· ταλαιπώρε Κουλούφ, του είπε· πόσον ακριβά θέλει σου κοστήσει η γυνή σου. Κυρά μου, αυτός απεκρίθη, σε παρακαλώ, παύσε τα δάκρυά σου, διατί μου κόπτουν την καρδίαν, και ας έχωμεν τες ελπίδες μας εις τον Ουρανόν, και αυτός ωσάν δίκαιος δεν θέλει μας αφήσει από το χέρι του. Και λέγοντας έτσι εσηκώθη και ενδόθη και ανοίγοντας την πόρταν εβγήκε, και υπήγε εις τον Κατή, μαζί με τους ανθρώπους του.

Ο Κατής βλέποντάς τον του είπε· αι, Χουλά, τι απόφασιν έκαμες; την χωρίζεις την γυναίκα σου, ή θέλεις να ξαναδοκιμάσης τον θυμόν μου ακόμη; εσύ πρέπει να στοχασθής, που είσαι ένας κακορίζικος, και δεν έχεις τον τρόπον να ζήσης μοναχός σου, και θέλεις να κρατήσης με το στανιό μίαν τέτοιαν κυράν; και πώς έχεις να την ζωοτροφήσης; Αυθέντη Κατή, απεκρίθη ο Κουλούφ, αν με στοχάζεσαι διά ένα κακορίζικον καθώς μου λες, λανθάνεσαι· επειδή και η γέννησις μου δεν είνε τόσοσ σκοτεινή καθώς στοχάζεσαι· μα επειδή και ευρίσκομαι στενεμμένος από τες δυναστείες σου, κάνει χρεια να σου φανερώσω το ποίος είμαι. Εγώ λοιπόν είμαι υιός μονογενής του Μασούδ, πραγματευτού της Κογέντας· ο πατέρας μου είνε πολλά πλουσιώτερος από τον Μουζαφέρ· και αν αυτός ήθελε μάθει τα όσα μου τρέχουν, ηθέλετε ιδεί τι πλούτον που ήθελε μου στείλει, και βεβαιωτικά γράμματα διά γνώρισίν μου. Και διατί μου εσουνέβη η δυστυχία, και με έγδυσαν οι κλέπται εις την στραταν, και ευρέθηκα στενεμμένος διά να ζητήσω ελεημοσύνην διά να κυβερνηθώ προς ώρας, διά τούτο δεν είμαι αρκετός να φυλάξω μίαν γυναίκα τον καιρόν που ημπορώ να φυλάξω εκατόν; και διά τα όσα σου

λέγω, αυθέντη Κατή, αν δεν με πιστεύης, ημπορείς να στείλης ένα μετζίλι προς τον πατέρα μου, που δεν είναι μακράν παρά οκτώ ημερών δρόμον, διά να βεβαιωθής διά την κάθε αλήθειαν.

Ο Κατής ακούοντας να ομιλήση ο Κουλούφ εις τέτοιον τρόπον έμεινεν εκστατικός, και γυρίζοντας προς τον Μουζαφέρ και Ταχέρ, λέγει· ετούτον, από εκείνο που λέγει και το βεβαιώνει, εγώ δεν ημπορώ να τον βιάσω περισσότερο, και κατά τον νόμον ημπορεί να κρατήση την γυναίκα του. Ο Μουζαφέρ και ο υιός του αποκρίθησαν· μην τον πιστεύης αυθέντη, διότι είνε ένας κακός άνθρωπος και ψεύτης, και με αυτές τες ψευτιές πάσχει να μας γελάση. Ο Κατής τους εξαναείπεν· εις τούτο εγώ δεν ηξεύρω τι απόφασιν να κάμω· άλλο δεν λέγω, παρά να στείλω ευθύς εις την Κογέντα έν μετζίλι διά να εξετάξη, και ανίσως και είνε καθώς λέγει, ημπορεί να την κρατήση, ειδημή και είνε ψεύματα, σας τάσσω μεθ' όρκου ότι θα τον κρεμάσω.

Αποφασίζοντάς με τέτοιον τρόπον ο Κατής την υπόθεσιν, οι κρινόμενοι ανεχώρησαν. Ο Μουζαφέρ και ο υιός του έστειλαν ευθύς μετζίλι εις την Κογέντα, διά να εξετάξη την κάθε υπόθεσιν. Ο δε Κουλούφ έτρεξεν ευθύς διά να δώση λογαριασμόν της γυναικός του διά τα όσα επέρασε με τον Κατή. Α! ακριβέ μου νυμφίε, χαιρομαι που εφέρθης με τούτον τον τρόπον, επειδή και η δουλιά μας θέλει πηγαινει πολλά καλά. Ημείς έως που να γυρίση το μετζίλι ημπορούμεν να φύγωμεν, και να πάμε εις την Μποκάρα το γληγορότερον, και εκεί θέλομεν κυβερνηθή με την προίκα μου και με τα διαμαντικά μου, που τα έχω μαζή με εμένα, και θέλομεν ζήσει ατάραχοι από τους εχθρούς.

Ο Κουλούφ εύρεν εύλογον αυτόν τον στοχασμόν της Δηλαράς, και αποφάσισαν διά να βαλθούν εις ετοιμασίαν, διά να μισεύσουν· μα επειδή ήτον εις το σπήτι του Μουζαφέρ, και δεν είχαν τον τρόπον διά να κάμουν κατά την επιθυμίαν τους, φοβούμενοι διά να μη τους απεικάσουν, απεφάσισαν να γυρεύσουν θέλημα του Μουζαφέρ, και αν αυτός δεν τους το ήθελε δώσει να το γυρεύσουν από τον Κατή, διά να έβγουν από εκείνο το σπήτι και να παν εις άλλο, που να τους αρέση, διά να σταθούν με την ελευθερίαν τους.

Έχοντες λοιπόν με τούτον τον τρόπον αποφασίση, ο Κουλούφ επήγεν εις τον Μουζαφέρ, και του ανήγγειλε την γνώμην του. Αυτός ομού με τον υιόν του αντιστάθηκαν, και δεν ήθελαν η Δηλαρά να έβγη από το σπήτι τους. Τότε ο Κουλούφ τους παίρνει εις τον Κατή, και λέγει την υπόθεσιν. Ο Κατής τον εξετάζει διατι θέλει να αναχωρήση από εκεί, και ο Κουλούφ του απεκρίθη, ότι έχω παραγγελίαν από τον πατέρα μου τον Μασούδ, ότι εκεί που κάθονται οι εχθροί μου να μη σταθώ ούτε ημέραν,

και διά τούτο πρέπει να αναχωρήσω με την γυναίκα μου, η οποία το επιθυμεί περισσότερο από εμένα. Ψεύματα λες, απεκρίθη ο Ταχέρ· η Δηλαρά κλαίει και οδύρεται διά το πταισίμιον που έκαμε με εσένα, και εσύ λες πως θέλει και αυτή να αναχωρήσει από το σπήτι μου; Αυθέντη Κατή, ακολουθεί αυτός, εγώ θέλω να τον πιάσω με τον λόγον του. Πρόσταξε να έλθη εδώ η Δηλαρά και αν μεν βεβαιώση εκείνο που λέγει αυτός ο κακοποιός, εγώ το ευχαριστούμαι να μη την γυρέψω πλέον διά γυναίκα μου, ειδημη ώσαν ψεύτην να τον παιδεύσης.

Ο Κατής έστειλεν ευθύς τον Αναΐππην του, και εσήκωσε την Δηλαράν και την έφερεν έμπροσθέν του, ο οποίος, ευθύς που την είδε να έλθη, την ερώτησεν ανίσως και επιθυμούσε να έβγη από το σπήτι του Μουζαφέρ, και ανίσως και έκλινε περισσότερο προς τον Χουλάν, ή εις τον πρώτον της άνδρα. Ο Ταχέρ τον καιρόν που γεμάτος χαράν ήλπριζε να αποκριθή προς βοήθειάν του, έμεινε νεκρός ακούοντας να ειπή του Κατή έτσι. Επειδή και εσύ, αφέντη, Κατή, ζητείς διά να σου ειπώ την αλήθειαν, εγώ θέλω σου φανερώση το όλον. Ο δεύτερος μου άνδρας υιός του Μασούδ, είνε ο κύριος της αγάπης μου, και σε παρακαλώ μεγάλως, αυθέντη Κατή, ότι να προστάξης να μας αφήσουν διά να πάμε εις άλλο σπήτι να κατοικήσωμεν με την ησυχίαν μας! Ω! λέγει τότε ο Κριτής προς τον Ταχέρ, εσύ βλέπεις ότι ο Χουλάς τίποτε δεν ειπε ψεύματα· και εις τούτο άλλη εναντίωσις δεν είνε, παρά πρέπει να τους αφήσετε να υπάγουν όπου θέλουν να κατοικήσουν χωρίς καμμίαν αντίστασιν.

Τότε ο Ταχέρ σχεδόν ήθελε να σκάση από την χολήν του και από τον θυμόν του· αλλά μην ημπορώντας να κάμη αλλέως από την απόφασιν του Κατή, άφησε και εβγήκαν από το σπήτι του, μαζί με όλην την προίκα που είχε φέρει η Δηλαρά εκεί, και επήγαν και εκάθησαν εις ένα άλλο σπήτι, εις την πόρταν του οποίου ο Κατής έβαλε φύλακας διά να μη φύγουν έως που να γυρίση το μετζίλι με τα βεβαιωτικά γράμματα διά τον Κουλούφ. Αυτοί ευθύς αγόρασαν σκλάβους διά να τους δουλεύουν, και άλλα χρειαζόμενα διά το σπήτι, όλα με έξοδα της Δηλαράς, και αφού εβάλθησαν εις τάξιν δεν εστοχάσθησαν άλλο παρά να περνούν με ηδονήν, και να χαίρωνται με μεγάλην αγαλλίασιν την ελευθερίαν τους και την αγάπην τους, έως που να εύρουν τον καιρόν αρμόδιον διά να φύγουν.

Ό,τι λογής επιμέλειαν έκαμεν ο Μουζαφέρ με τον υιόν του διά να κρατήση κρυφήν αυτήν την υπόθεσιν, το συμβεβηκός του Χουλά έκαμε τόσην ταραχήν εις όλην εκείνην την χώραν, που πολλοί άνθρωποι ευγενικοί έτρεχαν από την περιέργειάν τους, διά να ιδούν αυτά τα δύο υποκείμενα που η αγάπη τα ειχε τόσοσιν σφηκτά ανταμωμένα, και από το πολύ πλήθος που έτρεχεν, ο Κουλούφ και η Δηλαρά δεν είχαν ουδέ μιαν

ώραν ησυχίαν. Μίαν ημέραν δε ανάμεσα με τους άλλους εμπήκεν ένας άνθρωπος πολλά ευγενής, ο οποίος ειπε πως ήτον Οφφικιάλος του Βασιλέως· αυτός ωσάν έλαβε την περιέργειαν διά να τους ιδή, με γενναιότητα τους επρόσφερεν από καλωσύνην του τον εαυτόν του εις κάθε εκδούλευσίν τους και πρόσταγμα, και έκαμε τόσον αυτός, που τους υποχρέωσε διά να τον πάρουν εις καλήν υπόληψιν.

Βλέποντάς τον αυτοί τόσον φερμένον διά το καλόν τους και την βοήθειάν τους, τον επαρακάλεσαν διά να σταθή με αυτούς εις το γεύμα να τους κάμη συντροφιά, ο οποίος υπακούοντάς τους έμεινε, και διά να τον κάμουν περισσότερον να γνωρίση το σέβας που εις αυτόν έλαβαν, η Δηλαρά εξεσκέπασε το πρόσωπόν της, εις τρόπον που ο αρχηγός μένοντας εκοτατικός διά την ωραιότητα της Δηλαράς, εφώναξεν· α αγαπημένε μου Χουλά, δεν θαυμάζω καθόλου διά την σταθερότητα που έδειξες εις τον Κατή, με δίκαιον μεγάλον το έκαμες· και τελειώνοντας αυτά τα λόγια εκάθισαν εις την τράπεζαν, και έφαγαν με πολλήν ευφροσύνην· αφού δε απόφαγαν και ήθελαν διά να σηκωθούν, ήλθαν αιφνιδίως εις την ενθύμησιν του Κουλούφ τα συμβάντα που τους ηκολούθησαν, και την κατάστασιν και κίνδυνον της ζωής του εις τον οποίον ευρίσκονταν, στοχαζόμενος πως αδύνατον ήταν να ημπορέσουν να φύγουν, καθώς ήλπιζαν, με το να είχαν από κάθε μέρος φύλακας, όθεν άρχισε να κλαίη.

Ο Οφφικιάλος βλέποντάς τον να κλαίη έτσι, ηρώτησε το αίτιον, ο δε Κουλούφ με αναστεναγμόν του απεκρίθη, λέγοντας· τι σε ωφελεί, Αυθέντα μου, να μάθης το αίτιον; εγώ ενθυμήθηκα τα συμβεβηκότα μου που επέρασα, και εκείνα που έχω να περάσω, και διά τούτο μου ήλθε παράπονον και κλαίω. Ο Οφφικιάλος του Βασιλέως του λέγει· αγαπημένε μου νέε, σε ορκίζω εις τον Προφήτην, να μου διηγήσης τα συμβεβηκότα που σου ηκολούθησαν, και δεν το ζητώ διά περιέργειάν μου να τα μάθω, μα γροικώ μίαν κλίσιν υπερβολικήν προς εσάς, διά να σας βοηθήσω αν είναι τρόπος, και ελπίζω πως δεν θέλεις μετανοήσει που μου τα εξεμυστηρεύθης· μίλησε λοιπόν με ελευθερίαν και μη μου κρύψης τίποτε, διατί κατάλαμβάνω ότι είσαι ευγενικός νέος, και επιθυμώ διά να σε βοηθήσω. Αυθέντη, απεκρίθη ο Κουλούφ, η ιστορία μου είναι κομμάτι μακρυνά· μα σαν επιθυμείς να την μάθης θέλω σε ευχαριστήσαι.

Τότε ο Κουλούφ του εδιηγήθη τα πάντα πολύ καθαρά, και του εφανέρωσεν ότι δεν είνε υιός του Μασούδ, και πως έτρεξεν εις αυτό το ψεύμα, διά να στερεώση την απόκτησιν της Δηλαράς· μα το ψεύμα, ακολούθησεν αυτός, δεν έχει την στερεότητα που επιθυμώ, επειδή και εστάλθηκαν μετζιλια εις την Κογέντα διά να εξετάσουν την αλήθειαν,

και εις τρεις ημερες θελει εινε εδω το μετζιλι, και πρεπει να εβγη εις το φως το ψευδος μου, και ο Κατης με ενα θανατον ασχημον πρεπει να με παιδευση· και ο θανατος δεν με θλιβει τωσον, ωσον με θλιβει ο χωρισμος της αγαπημενης μου Δηλαρας.

Εις αυτο το αναμεταξυ που αυτος εκανε αυτην την διηγησιν, η οποια ηταν ανακατωμενη με δακρυα και αναστεναγμους, η Δηλαρα απο το μέρος της και αυτη εθρηνουσεν απαρηγορητα, και εδειχνε πολλα φανερα τον πονον της και αι αισθησεις της ηταν παρομοιες με εκεινες του Κουλουφ. Ο Οφικιαλος του Βασιλεως δεν εθεωρουσε χωρις συντριμμον της καρδιας του ετουτο το θεαμα· αγαπημενοι νυμφιοι, ειπεν, εγω πολλα αισθανομαι την θλιψιν σας· ηθελα αν ημπορουσα να σας βοηθησω, και να σας εβγαλω απο τα βασανα, μα εις το χερι μου δεν εινε, παρα εις του Ουρανου, και αν τον παρακαλεσητε με θερμότητα, θελει σας σπλαχνισθη, και σας χαροποιηση. Πρεπει να ομολογησω, ειπε τότε η Δηλαρα, οτι εις τον κοσμον εινε ανθρωποι πολλα παραξενoi· ερχονται να προσφέρουν την βοθηιαν τους, παρακινουν με καθε τροπον δια να τους διηγηθουν τους πονους τους δια να συντρεξουν, ακουουν ολα τα περιστατικα με ακριβειαν, και αντισ να συντρεξουν, αλλο δεν λεγουν, παρα, να εχουν την ελπιδα τους εις την ανωθεν προνοιαν, και να παρακινουν να εχουν υπομονη, και με αυτα εβγαινουν. Ποιος δεν ηθελε πιστευσει εις το να ιδη τουτον τον ανθρωπον να εμπη με τωσιν ζεσιν εις τα καωματα μας, και να μας εξεταξη με τροπον που εστοχαζομασθε δια να μας κάμη κάποιαν βοθηιαν; και αυτος να μας αφήση εις την προνοιαν την ανωθεν, χωρις να μας δειξη αλλην περιποιησιν; α δεν πρεπει ετσι ευκολα να ξεμυστηρευθη τις εις εναν που να μη τον γνωριζη.

Κυρα μου, λεγει ο Κουλουφ, τι θελεις να κάμη αυτος εις βοθηιαν μας; ας ειπουμεν την αληθειαν, αυτος φαίνεται να εινε ευγενικος ανθρωπος, και υποψιαν δεν εχω που να μας φανερωση οσα του εξεμυστηρευθηκαμεν· μα δια να μας βοηθηση εινε αδυνατον, διοτι το κακον μας εινε μεγαλον, και δια τουτο ειπε καλα να εχωμεν τας ελpidας μας εις την ανωθεν προνοιαν, διοτι αυτη μονη ημπορει να μας βοηθηση και να μας εβγαλη απο τον κινδυνον που ευρισκομεθα.

Εστεκαν λοιπον αυτοι οι δυστυχισμενοι νυμφιοι πολλα θλιμμενοι, στοχαζομενοι το τελος που εμελλε να κάμουν, και απερασαν εκεινες τες ολιγες ημερες κλαιοντες και παραπονουμενοι. Εστοχασθηκαν ως τωσον να ευρουν το μεσον δια να φυγουν, μα δεν εσταθη τροπος, επειδη και οι φυλακες ηταν πολλα πιστοι, οθεν εδοθησαν εις την υστερινην απελπισιαν. Εφθασε το λοιπον η διορια που το μετζιλι εμελλε να ελθη απο την Κογεντα, και αυτοι tote εμπηκαν εις την μεγαλυτερην θλιψιν

και ευθύς που ήλθεν αυτή η φοβερά ημέρα, ο Κουλούφ εσηκώθη από το κρεβάτι διά να οδεύση προς τον θάνατον. Και θεωρώντας την γυναίκα του με μάτια γεμάτα από θλίψιν και απελπισίαν, της είπε με φωνήν τρομασμένην. Εις τον Θεόν σε απαρατώ, πηγαίνω να πληρώσω το γραπτόν μου, και να θυσιάσω τον εαυτόν μου δι' εσένα, ω ωραιότατη Δηλαρά· ζήσε εις ειρήνην και ενθυμήσου καμμίαν φοράν εκείνον που εθυσιάσθη δι' αγάπην σου. Α, Κουλούφ, εφώναξεν η Δηλαρά γεμάτη από κλάματα, εσύ υπάγεις διά να αποθάνης και εμένα με παρακινείς να ζήσω εις ειρήνην; σκληρέ, εσύ λοιπόν θέλεις οι ημέρες μου να είναι θλιβερές και ανυπόφερτες· όχι, όχι, θέλω να σε συντροφεύσω, και να κατεβώ μαζί σου εις τον άδην· δεν θέλω ο Ταχέρ, ο μισημένος Ταχέρ, να χαρή τον θάνατόν σου· θέλω κάμει να γνωρίση ο κόσμος, ότι προτιμώ καλύτερα να αποθάνω μετ' εσένα, παρά να ζήσω με τον Ταχέρ.

Εις αυτό το αναμεταξύ που αυτή ωμιλούσεν έτσι ακούουν έναν μέγαν θόρυβον εις την πόρταν της στρατας, και αιφνιδίως βλέπουν να έμπη ο Καδής εις την αυλήν τους με πολλούς ανθρώπους, και ανάμεσα εις αυτούς ήτον και ο Μουζαφέρ με τον υιόν του. Εις ετούτην την θεωρίαν, η Δηλαρά έπεσε λιποθυμημένη, και ο Κουλούφ μην ηξεύροντας τι να κάμη, έτρεξε προς τον Κατήν διά να του ζητήσει έλεος. Μα ετούτος ο Κριτής αντίς να έλθη να τον γυρέψη διά να τον παιδεύση, του έκαμε μίαν μεγάλην προσκόνησιν και του λέγει με χαροποιόν πρόσωπον. Αυθέντη, το μετζίλι που εστάλη εις την Κογέντα εγύρισε συντροφιασμένον με έναν οικιακόν του Μασούδ πατρός σου, ο οποίος σου στέλνει σαράντα καμήλια φορτωμένα από διάφορες πραγματείες. Ημείς δεν αμφιβάλλομεν πλέον, ότι εσύ είσαι υιός του Μασούδ, και χαίρου με κάθε σου αγαλλίασιν την αγαπημένην σου γυναίκα, και σε παρακαλούμεν να μας συμπαθήσης διά τα όσα σου εκάμαμεν. Ο Κουλούφ δεν ήξευρε τι να αποκριθή εις εκείνο που ήκουσεν. Αυτός επίστευσεν ότι ο Κατής συμφώνως με τους άλλους θα τον επεριέπαιζαν, και ότι πολλά διαφορετική θα ήτον η ομιλία τους· οπόταν ένας σκλάβος πλησιάζοντας προς αυτόν του εφίλησε το χέρι και του επρόσφερε μίαν γραφήν λέγοντάς του· Αυθέντη, ο πατέρας σου και η μητέρα σου είνε υγιείς, και επιθυμούν κατά πολλά διά να σε απολαύσουν.

Ο Κουλούφ εγέμισεν από εντροπήν, και όλος αντραλωμένος διά τούτα τα λόγια, δεν ήξευρε τι να αποκριθή· παίρνει ως τόσον την γραφήν, την ανοίγει, και διαβάζοντάς την έμεινε πολλά εκστατικός εις το να ιδή που ο Μασούδ του γράφει τόσα λόγια γλυκά, και του στέλνει τόσον βίον με ένα επιστάτην, Γιοέρ ονόματι, και να τον ονομάζη διά υιόν του, και άλλα παρόμοια· και ωσάν αποδιάβασε την επιστολήν, ιδού και εμβαίνουν τα σαράντα καμήλια εις την αυλήν του· και ο επιστάτης Γιοέρ παρουσιάζεται έμπροσθέν του, και του λέγει· Αυθέντη, πρόσταξε

να ξεφορτώσουν τα καμήλια που ο πατέρας σου σου στέλνει. Τι διάβολο δηλούν όλα ετούτα; λέγει ο Κουλούφ με θαυμασμόν· είδα διάφορα συμβεβηκότα παράξενα, μα ωσάν ετούτο όχι· ετούτος ο επιστάτης Γιοέρ μου ωμίλησεν ωσάν να ήμουν καθολικός υιός του Μασούδ· ο Κατής, ο Μουζαφέρ φαίνονται πληροφορημένοι απ' ετούτα τα παρεστηκότα· εγώ δεν ηξεύρω τι να στοχασθώ· ας είναι λοιπόν, ας πιστεύσω και εγώ ότι η τύχη μου εξαπέστειλε τούτο το συμβεβηκός, ή διά καλόν μου, ή χειρότερόν μου. Και με όλον που ήτον σκοτισμένος ο Κουλούφ δι' αυτά, έλαβε πνεύμα διά να κρύψη τον θαυμασμόν του, και ευθύς επρόσταξε διά να ξεφορτώσουν τα καμήλια, και τες πραγματείες να τες βάλλουν εις τα μαγαζιά. Και εις το αναμεταξύ που εξεφόρτωναν τα καμήλια, ο Κατής, ο Μουζαφέρ και ο Ταχέρ έλαβαν θέλημα από τον Κουλούφ και ανεχώρησαν εις τες οικίες τους, πιστεύοντες αληθώς να ήτον αυτός υιός του Μασούδ.

Ο Κουλούφ έτρεξεν υστερότερα εις την γυναίκα του, και της εδιηγήθη τα όσα του ηκολούθησαν, και της έδειξε και την επιστολήν που έγγραφεν ο Μασούδ. Η Δηλαρά τότε εφώναξεν από την χαράν της· ω δίκαιε Ουρανέ, εσένα πρέπει να ευχαριστήσωμεν, που μας επρόφθασες με τούτο το παράδοξον συμβεβηκός, και έλαβες ευσπλαχνίαν δι' ημάς που με το θέλημά σου μας ένωσες. Κυρά, της λέγει ο Κουλούφ, δεν είναι καιρός ακόμη διά να δοθούμεν εις χαροποίησιν, επειδή και φοβούμαι, μήπως και έγινε εις ετούτο κανένα λάθος· διατί στοχάζομαι χωρίς άλλο ότι ο υιός του Μασούδ θα είνε εδώ· διατί αλλέως δεν ήθελαν έλθει ετούτα τα πράγματα εις ημάς· μα αλλοί εις εμέ, αν είναι έτοι, επειδή και κρυφόν δεν θέλει σταθή αυτό το πράγμα, διατί όντας εδώ έως αύριον ημπορεί να το μάθη· τα σαράντα καμήλια που ήλθαν, αυτά θέλουν ακουσθή εις την χώραν, και είνε αδύνατον να μη το μάθη. Αλλ' ημείς πρέπει να προλάβωμεν τον καιρόν που τον έχομεν αρμόδιον, να φύγωμεν απ' εδώ το συντομότερον, διά να μη μας συμβή εκείνο που μας εφόβιζε, διατί μου φαίνεται πράγμα παράξενον ετούτο που μας έτυχεν.

Αυτή η γνώμη άρεσε και της Δηλαράς, όθεν απεφάσισαν εκείνην την ίδιαν νύκτα να μισεύσουν χωρίς να χάσουν καιρόν. Μα πριν φθάση η νύκτα, ακούουν μέγαν κτύπον, και αιφνιδίως βλέπουν εις την αυλήν τους να έμπουν πολλοί καβαλλαρέοι στρατιώται. Εις τούτην την θεωρίαν, οι δυο νυμφίοι έμειναν ωσάν νεκροί από τον φόβον νομίζοντες να εξεσκεπάσθη ο δόλος, και ο Κατής με όλες τις φύλαξές του θα ήλθε να πιάση τον Κουλούφ διά να τον θανατώση. Μα ετούτος ο φόβος ογλήγορα ηφανίσθη, επειδή και αυτοί οι στρατιώται δεν ήτον του Κατή, αλλά του Βασιλέως. Ο αρχηγός των οποίων ωσάν εσέβη εις την αυλήν του, εξεπέξευσε, και επήγεν εις τον Κουλούφ, και τον

επροσκύνησε, λέγοντάς του· Κύριε, εγώ εδώ έρχομαι από όνομα του βασιλέως Ουσβέκ Χαν· αυτός έχοντας επιθυμίαν διά να σε ιδή, με έστειλε διά να σε φέρω προς αυτόν, με το να έμαθε τα συμβεβηκότα σου.

Ο Κουλούφ ευθύς επήκουσεν εις αυτόν τον ορισμόν, και εκίνησε με τον αρχηγόν, καρβαλλικεύοντας ένα άλογον πολλά εύμορφον και στολισμένον με χρυσά άρματα, που ο Βασιλεύς τού το έστειλεν επιταυτού διά να τον τιμήση. Φθάνοντας δε ο Κουλούφ εις την αυλήν του Βασιλέως, ευθύς έτρεξαν οι Οφφικιάλοι του Βασιλέως, και τον ανέβασαν εις το παλάτι, και τον έφεραν εμπρός εις τον Βασιλέα, ο οποίος ήτον ενδυμένος με φορέματα σκεπασμένα από διαμάντια, ρουμπίνια, και σμαράγδια, και εκάθονταν επάνω εις ένα θρόνον από χρυσάφι και φίλδеси, και τριγύρου του οποίου έστεκαν οι πρώτοι αυθεντάδες της Ταρταρίας. Ο Κουλούφ έμεινεν εκστατικός από την λάμπιν που ο Ουσβέκ Χαν ήτο περικυκλωμένος· και αντί να σηκώση τους οφθαλμούς του εις τον βασιλέα τους εχαμήλωσε, και έπεσεν εις τα πόδια του θρόνου του.

Ο Βασιλεύς προστάζοντάς τον διά να σηκωθή του λέγει· υιέ του Μασούδ, έμαθα ότι σου ηκολούθησαν συμβεβηκότα πολλά περίεργα, τα οποία επιθυμώ να τα διηγηθής κατά πλάτος, με πάσαν καθαρότητα. Ο Κουλούφ ακούοντάς ταύτην την φωνήν, σηκώνει τους οφθαλμούς του και γνωρίζει εις τον Βασιλέα τον ίδιον Οφφικιάλιον, που είχε υπάγει διά να τον ιδή εις το σπήτι του, και που με το να τον ενόμιζεν αληθώς πως ήτον Οφφικιάλος του Ουσβέκ Χαν, του είχε διηγηθή τα μυστήριά του· και τότε γνωρίζοντας ότι ο Οφφικιάλος ήτον αυτός ο Βασιλεύς ο ίδιος, έπεσε με το κεφάλι εις την γην όλος έντρομος.

Ο Βεζύρης του Βασιλέως που ευρίσκετο παρών τον εσήκωσε, και του είπε· μη φοβάσαι, καλέ άνθρωπε, πλησίασε εις τον Βασιλέα, και φίλησέ του την ποδιά. Ο Κουλούφ τρεμάμενος και έκθαμβος, επλησίασεν εις τους πόδας του Βασιλέως, και του εφίλησε την ποδιά. Ετούτος ο Βασιλεύς ευθύς εκατέβη από τον θρόνον του, και πιάνει τον Κουλούφ από το χέρι, και τον φέρει εις ένα ξεχωριστόν χοντζερέ του, εις τον οποίον του είπε.

Κουλούφ, βάλε τώρα τον εαυτόν σου εις ησυχίαν και μη φοβάσαι πλέον καμμίαν εναντιότητα της τύχης σου. Δεν θέλεις είσαι πλέον χωρισμένος από την Δηλαράν· θέλεις ζήσει με αυτήν εις την αυλήν μου και θέλεις έχει τον τόπον που είχες εις την Καρακοράν σιμά εις τον βασιλέα Μουργάν. Εγώ επάνω εις τες διήγησες που ήκουσα διά την σταθερότητά σου προς την γυναίκα σου, εμβήκα εις περιέργειαν, και ήλθα εις το σπήτι σου υποκάτω εις την μορφήν του Οφφικιάλου, και ευθύς που μου

εδιηγήθης την ιστορίαν σου με θάρρος και χωρίς αμφιβολίαν, έλαβα κλίσιν προς εσένα διά να σε βοηθήσω και να σε χαροποιήσω, και έκαμα με τον τρόπον που είδες. Τα σαράντα καμήλια τα έβγαλα από το αχούρι μου, έκαμα να αγοράσουν τες πραγματείες που ήτον φορτωμένα, και ο επιστάτης που σου τα έφερεν ήτον ένας ευνούχος μου, που ποτέ δεν έβγαινε από το παλάτι μου. Έκαμα και σου έγγραψαν την επιστολήν με τρόπον που είδες· και διά φόβον που να μη φθάση το μετζίλι εμπροσθήτερα, έστειλα ένα μου Οφφικιάλον, και τον επρόσταξεν από όνομά μου να κάμη εις τον αυθέντην του μίαν διήγησιν κατά πως εγώ τον ερμήνευσα. Ετούτη ήτον μία δοκιμή που ηθέλησα να κάμω διά περιδιάβασίν μου, την οποίαν ακεραίως την απόλαυσα.

Ευθύς που ο βασιλεύς ετελείωσε να μιλήση ο Κουλούφ εξανάπεσεν εις τους πόδας του· και τον ευχαρίστησε διά την μεγάλην του γενναιότητα και ευεργεσίαν και του έταξεν εις όλην του την ζωήν να φυλάξη ένα ζωντανόν υποχρέωμα. Και την ιδίαν ημέραν έφερεν και την αγαπημένην του Δηλαράν με όλον εκείνο που ο βασιλεύς του εδώρησε, και εκατοίκησαν εις το παλάτι το βασιλικόν, και έζησαν με μεγάλην τιμήν σιμά εις αυτόν τον γενναίον βασιλέα, ο οποίος έκαμε και του έγγραψαν την ιστορίαν με γράμματα χρυσά, διά να είναι εις παντοτεινήν ενθύμησιν μία τέτοια αγάπη.

Ετούτο είνε το τέλος αυτής της ιστορίας, βασιλέα μου, που σου είχα τάξει να διηγηθώ, του λέγει η Χαλιμά· όμως έχοντας την άδειαν από την βασιλείαν σου να σου διηγηθώ όσες και αν ηξεύρω, εγώ σου τάσσω να διηγηθώ μίαν υπερθαύμαστον ιστορίαν, που ηξεύρω του βασιλέως Καλάφ και της βασίλισσας της Κίνας, την οποίαν μου την είχε διηγηθή μίαν φοράν ένας πολυμαθής Δερβύσης, πλην οπόταν την ακούσης, ελπίζω, ότι δεν θέλει σε ευχαριστήσσει ολιγώτερον από τες άλλες, που σου εδιηγήθηκα. Και ομιλώντας με τούτον τον τρόπον, ο Αϊδήν εσηκώθη και επήγεν εις τες υπηρεσίες της βασιλείας του κατά την συνήθειαν. Και την ερχομένην ημέραν η Χαλιμά, εξυπνώντας εις την ώραν την διατεταγμένην, άρχισε να λέγη.

Ιστορία, του βασιλέως Καλάφ και της βασίλισσας της Κίνας.

Οι ιστορίες οι παλαιές των Ταρτάρων διηγούνται, ότι παλαιόθεν ήτον ένας Χάνης των Ταρτάρων Νογαϊδων, που ωνομάζονταν Τημουρτάς, ο οποίος είχεν υιόν ονόματι Καλάφ, που ήτον ο πλέον ωραιότερος και ανδρείος νέος του καιρού του, και σοφός περισσότερον από τους μεγαλυτέρους σοφούς του καιρού εκείνου· ήξευρε τα απόκρυφα του Αλκοράνου, και είχεν εις ενθύμησιν όλες τες απόφασες του Μωάμεθ και

τέλος πάντων τον έκραζαν ήρωα της Ταρταρίας διά την πολυμάθειάν του, και κάθε λογής επιστήμην, και ανδρείαν που είχεν. Αυτός ήτον το θεμέλιον των συμβουλών του Τημουρτά πατρός του, και οπόταν αυτός έδιδε καμμίαν συμβουλήν δεν ήτον τινάς που να μην την δεχθή. Έξω από αυτό, εις τους πολέμους ήτον ο πρώτος που να βάνη την ζωήν εις κίνδυνον · πάντα έκανε θαυμαστές νίκες, τόσο που κανένα γένος δεν αποτολμούσε πλέον να σηκώση τα άρματα εναντίον του.

Απερνώντας δε πολὺν καιρὸν με εἰρήνην, βλέπει μίαν ἡμέραν να ἔλθουν ἀποστολάτορες ἀπὸ τὸν Ἀμούρ Βασιλέα τῆς Κασμυρίας διὰ να ζητήσουν το πατρός του το δόσιμον, που παλαιόθεν του ἔδιδε, με το να ἦταν μερικοὶ χρόνοι που του ἀρνήθη και δεν του εδίδεν · εἰδημὴ και ἤθελε ἀρνηθῆ, θέλει ἔλθει ἐναντίον του, και θέλει του πάρει ὅλους του τοὺς τόπους. Ο Τημουρτάς ἔλαβε κάποιον φόβον, και σχεδὸν ἔκλινε διὰ να του δώση, ἐπειδὴ και ἐφοβοῦνταν αὐτὸν τὸν Βασιλέα, με το να ἦτον ο πλέον δυνατὸς Βασιλεύς του καιροῦ ἐκείνου. Ο Καλάφ τὴν γνώμην του πατρός του δεν ἠθέλησε να τὴν ἀκούση, ἀλλὰ του εἶπε να μη φοβηθῆ, διότι ἔχει ἐλπίδες να τὸν νικήσῃ μ' ὅλον που εἶναι ο πλέον δυνατὸς του κόσμου. Και ἔτσι ἀποφάσισαν διὰ να ετοιμασθοῦν να του ἐναντιωθοῦν και με τούτον τὸν τρόπον ἀπεδίωξαν τοὺς ἀποστολάτορας χωρὶς να υπακούσουν εις τα ζητήματά τους.

Ο Αμούρ θυμωμένος, που δεν τον υπήκουσαν, εσύναξεν έως διακόσιες χιλιάδες στράτευμα, και εκίνησεν εναντίον του Τημουρτά. Αυτός ο Τημουρτάς από το άλλο μέρος έδωσε θέλημα διά να συναχθούν τα πλέον άξια στρατεύματά του διά να κινήσουν εναντίον του εχθρού, υποκάτω εις την κυβέρνησιν του υιού του Καλάφ. Έστειλε και εις τον Βασιλέα της Κιρκασίας και του εξήτησε βοήθειαν ο οποίος του έστειλεν εξήντα χιλιάδας στράτευμα διαλεχτόν εις βοήθειάν του, υποκάτω εις την κυβέρνησιν ενός Βεζύρη του· και όντας όλα έτοιμα, εκίνησαν εναντίον του εχθρού και ανταμώνόμενα τα δύο στρατεύματα, άρχισαν μίαν ταχινήν τον πόλεμον, εις τον οποίον ο Καλάφ έδειξε μεγάλες ανδραγαθίες αλλά, φθάνοντας το βράδυ, ετραβήχθησαν και τα δύο μέρη διά να αναπαυθούν. Την ερχομένην ημέραν πάλιν έδωσαν τον πόλεμον, και πάντα ο Καλάφ ενικούσε· και τούτο ηκολούθησε διά πολλές ημέρες.

Τέλος πάντων ο Αμούρ βλέποντας που είναι αδύνατον να τον νικήση, μηχανεύεται να τάξη μεγάλα χαρίσματα του Βεζύρη της της Κιρκασίας διά να παραιτήση τον Καλάφ, να μένη αυτός με ολίγον στράτευμα και έτοι να τον νικήση. Αυτόν τον στοχασμόν τον έβαλεν εις πράξιν, και έγινε καθώς επιθυμούσε. Επειδή την ερχομένην ημέραν, τον καιρόν που άρχισαν τον πόλεμον, ο Βεζύρης παίρνει τους Κιρκασίους, και αναχωρεί εν τω άμα, και άφησε τον Καλάφ με ολίγον στράτευμα. Ο Καλάφ βλέποντάς την προδοσίαν που του έγινε, δεν έχασε την ανδρείαν του, αλλά συνάξας το ολίγον στράτευμα που του απέμεινεν επολέμησε με πολλήν ανδρείαν αλλά τέλος πάντων βλέποντας ότι δεν κατορθώνει τίποτε, και φοβούμενος να μη πιασθή σκλάβος, εδιάλεξε μερικούς στρατιώτας ανδρείους, και τους επήρε και έφυγε και ήλθεν εις τον πατέρα του, και του έφερε την θλιβεράν είδησιν, φανερώνοντας την προδοσίαν του Βεζύρη που του έκαμεν.

Ο Τημουρτάς Χαν λαμβάνοντας μίαν τοιαύτην θλιβεράν είδησιν, εθλίβη μεγάλως, και έπεσεν εις μεγάλην απελπισίαν. Και δεν έφθασε μόνον αυτό, αλλά ολίγον ύστερα φθάνει ένας Οφφικιάλος, και φέρνει την είδησιν ότι ο Βασιλεύς Αμούρης, αφού και εθανάτωσεν όλον το στράτευμα του Καλάφ, έρχεται διά να θανατώση όλην την οικογένειαν την βασιλικήν, και να κυριεύση όλον το Βασίλειον. Τότε ο Τημουρτάς Χαν βλέποντας τον κίνδυνον, εις τον οποίον ευρίσκονταν, παίρνει την βασίλισσαν Ελμέρω την γυναίκα του, ομού και τον Καλάφ, και κάνοντας να φορτώση τα πλέον τιμημένα πράγματα που είχεν εις τον θησαυρό του εβγήκαν από την Ταρταρίαν και εκίνησαν διά την μεγάλην Βουλγαρίαν, συντροφιασμένοι με αρκετούς στρατιώτας.

Περιπατώντας αρκετές ημέρες και απερνώντας το όρος Καύκασον, συναπαντούν τέσσαρες χιλιάδες κλέφτες που εκατοικούσαν εις αυτό το όρος, οι οποίοι ερχόμενοι καταπάνω τους, εκατάκοψαν όλους τους στρατιώτας που είχαν εις φύλαξιν, και δεν άφησαν άλλον παρά τον Χάνην, την γυναίκα του, και τον Καλάφ· τον δε βίον του όλον τον εδιαμοίρασαν, και αυτούς τους απαρήτησαν εις την μέσην του βουνού γυμνούς και τετραχληλισμένους.

Δεν ημπορώ να διηγηθώ τι λογής εστάθη ο πόνος του Χάνη, επόταν είδεν εις τι κατάστασιν ήλθεν· όθεν ερχόμενος εις απελπισίαν εγύρευε να θανατωθή, ζηλεύοντάς την τύχην εκείνων που απέθνησκον εμπρός εις τους οφθαλμούς του. Η Βασίλισσα από το άλλο μέρος εφθείρονταν εις τα κλάματα, και ο Καλάφ μόνος είχε πνεύμα διά να βαστάξη το βάρος ενός γραπτού τόσοσν σκληρού. Επειδή και ήτον πολλά πεπαιδευμένος εις τες γνώμες του Αλκοράνου και τες αποφάσεις του Μωάμεθ επάνω εις τον προορισμόν, ήγουν γραπτόν που λέγουσιν οι Τούρκοι, και διά τούτο είχε πολλά ακίνητον σταθερότητα του πνεύματος εις το γραπτόν.

Η άκρα θλίψις των γονέων του που έδειχναν, του έδινε μοναχά μεγάλην θλίψιν· αχ Πατέρα μου! αχ Μητέρα μου! έλεγε, μη χάνεσθε εις τες δυστυχίες με τούτον το τρόπον· στοχασθήτε ότι ο Ουρανός είναι εκείνος που μας κάνει να γένωμεν δυστυχείς· ας υποταχθώμεν το λοιπόν εις το θέλημά του, επειδή και δεν είμασθε ημείς μοναχοί που ευρισκόμασθε εις δυστυχίες. Πόσοι και πόσοι Βασιλείς μεγαλύτεροι από ημάς έχασαν τον θρόνον τους, και ήλθαν εις μεγάλες δυστυχίες, και πάλιν εξαναγύρισαν εις τους θρόνους τους, και εξανάλαβαν την πρώτην τους τιμήν; τώρα και ημείς ας ριζώμεν τας ελπίδας μας εις τον Ουρανόν, και αυτός βλέποντας τες συμφορές μας, θέλει μας προφθάσει διά να μας βοηθήση.

Αυτά και άλλα λέγοντας, οι γονείς του αγροικούσαν κάποιαν ελάφρωσιν και παρηγορίαν από τα λόγια του. Ας δοθούμεν, λέγουν οι γονείς του, το λοιπόν εις τα χέρια του Ουρανού, και ας έχωμεν υπομονήν ότι τα όσα έχομεν να περάσωμεν είναι όλα γραμμένα εις τον Ουρανόν, και δεν ημπορούμεν να τα αποφύγωμεν· ας κάμωμε πάλιν καρδιά και ας υπομείνωμεν τα όσα η τύχη μας θέλει μας προξενήσει. Και τούτο λέγοντας άρχισαν να περιπατούν πεζοί μη έχοντες ούτε άλογον, μήτε βάρος επάνωθέν τους. Επεριπάτησαν πολύν καιρόν ζώντες από μόνα οπωρικά και χόρτα που εύρισκαν εις την στραταν, μα εμβαίνοντας εις ένα έρημον δάσος έμειναν υστερημένοι και από αυτήν την ζωοτροφίαν, και από κάθε άλλο που ημπορούσε να τους διώξη την πείναν. Έμεινε λοιπόν η σταθερότης τους πολλά συντριμμένη. Ο Χάνης

όντας γηραλέος άρχιζε να γροικά ότι οι δύνάμες του ωλιγόστευαν · η Βασίλισσα αποσταμένη και αυτή από την στράταν και από την πείναν, δεν ημπορούσε πλέον να κινηθή, ώστε που ο Καλάφ, με όλον που και αυτός θα ήτον ομοίως αποσταμένος, τους έφερνεν επάνω εις τους ώμους του, πότε τον ένα και πότε τον άλλον, διά να τους δώση κομμάτι άνεσιν.

Τέλος πάντων μισαπεθαμμένοι και οι τρεις από την δίψαν και από το απόσταμα, έφθασαν εις ένα βουνόν γεμάτον από φοβερωτάτους κρημνούς και χάος. Ήτον ετούτο μία ράχη πολλά υψηλοτάτη, περιτριγυρισμένη από φοβερά και τερατώδη σπήλαια, ανάμεσα εις τα οποία εφαινετο πολλά κινδυνώδες πέρασμα, με το να μην εφαινετο καμμία λογής στράτα διά να περάση εις μίαν πλατειαν πεδιάδα, που από εκεί εφαινετο · επειδή κάθε μέρος αυτού του βουνού ήτον πυκνωμένον από αγκάθια, βράχους, και κλαδιά, που ήτον αδύνατον να στοχασθούν μίαν στράταν να έβγουν από εκεί.

Οπόταν η βασίλισσα εθεώρησεν ετούτους τους αβύσσους, έβγαλε μίαν μεγαλωτάτην φωνήν από τον φόβον της, και τέλος πάντων ο Χάνης έχασε κάθε υπομονήν και εμβήκεν εις αδημονίαν. Δεν κάνει χρεια άλλο, τότε ειπε προς τον υιόν του · κλίνω εις το εναντίον μου γραπτόν, πηγαίνω μόνος μου να κρημνισθώ εις έναν από τούτους τους βράχους, που ο ουρανός μου τον ετοίμασε διά τάφον μου, θέλω μίαν φοράν να ελευθερωθώ από την τυραννίαν της τύχης μου, αγαπώ κάλλιον τον θάνατον, παρά μίαν ζωήν τόσον τυραννισμένην. Ο Χάνης δοσμένος εις κάθε απελπισίαν, έστεκε διά να πέση εις τον κρημνόν. Τότε ο υιός του ο Καλάφ τρέχει και τον πιάνει εις τες αγκάλες του. Αχ πατέρα μου, του ειπε τι είναι αυτό που θέλεις να κάμης, εις τι απελπισίαν εδόθης; στοχάζεσαι με αυτό να φύγης το γραπτόν σου; δεν ηξεύρεις που με την υπομονήν όλα αποκτώνται, και εκείνο που εις τον Ουρανόν είνε γραμμένον, θέλει να πληρωθή; ποίος ηξεύρει ύστερα από τούτα τα βάσανα, τι καλό μας απανтуχαίνει; και μήπως και το κάνει αυτό ο ουρανός διά να δοκιμάση την υπομονήν μας. Ημείς, το ομολογώ, είμασθε εις μίαν στάσιν πολλά θλιβερήν, και δεν ημπορούμεν να περάσωμεν χωρίς κίνδυνον τούτους τους αβύσσους · μα ποίος ηξεύρει πού να μην ευρεθή καμμία στράτα διά να περάσωμεν εις εκείνην την πεδιάδα; άφησε το λοιπόν να πηγαίνω να ιδώ μήπως και εύρω κανένα μονοπάτι και ευθύς γυρίζω. Σύρε, ω υιέ μου, απεκρίθη ο Χάνης, ημείς εδώ σε καρτερούμεν και μη φοβάσαι διά την απελπισίαν μου έως εις τον γυρισμόν σου. Ο Καλάφ επήγε γυρίζοντας εις όλες τες ράχες και βράχους χωρίς να ημπορέση να ξανοίξη καμμίαν στράταν, όθεν μένοντας πολλά θλιμμένος έπεσεν εις τα γόνατα, και μετά θερμών δακρύων επικαλούνταν την βοήθειαν του Ουρανού · έπειτα σηκωνόμενος εξαναγύρισε πάλιν διά να ξαναζητήση καμμίαν οδόν.

Τέλος πάντων ευρίσκει μίαν πολλά στενήν, εις την οποίαν εμβαίνοντας ευχαρίστησε τον Ουρανόν διά τούτην την χάριν, και περιπατώντας επλησίασεν έως τα πόδια ενός μεγάλου δένδρου, που ήτον εις το έμβασμα της πεδιάδος, το οποίον εσκεπάζε με τον ίσκιον του μίαν πηγήν από νερόν καθαρόν· είδεν ακόμη ολίγον ξέμακρα από εκεί και άλλα διάφορα δένδρα με διαφόρους μεγαλωτάτους καρπούς, και εκστατικός διά τούτην την ξάνοιξιν, έτρεξε διά να δώση την είδησιν του πατρός του και της μητρός του, που εχάρησαν μεγάλως που ο ουρανός άρχιζε να λαμβάνη ευσπλαγχνίαν διά τες δυστυχίες τους. Ο Καλάφ παίρνοντάς τους, με μεγάλον κόπον τους απέρασεν από εκείνην την στενήν οδόν, και τους έφερεν εις την πηγήν, και έσβυσαν την φλογώδη δίψαν που τους ετυράννιζεν· έπειτα έφαγον από τους καρπούς που ο Καλάφ έμασεν, οι οποίοι εις εκείνην την χρείαν τους εφάνηκαν εξαιίοι. Αυθέντη, τότε λέγει ο Καλάφ του πατρός του, αναγνωρίζεις τώρα το σφάλμα σου, που ενόμιζες ότι ο Ουρανός μας είχε αφήσει να χαθούμεν; αυτός δεν έχει κουφά αυτιά προς εκείνους που ρίχνουν όλες τους τες ελπίδες προς αυτόν.

Εσταμάτησαν το λοιπόν εις αυτόν τον τόπον δύο τρεις ημέρες διά να ξεκουρασθούν και να λάβουν τες δύνამές τους, και, αφού ξεκουράσθησαν καλά, εκίνησαν προς την πεδιάδα, ελπίζοντες ότι εκείνη θα τους φέρη εις κανένα τόπον κατοικημένον. Και φθάνοντες εκεί, βλέπουν μίαν μεγαλωτάτην χώραν πλησίον της πεδιάδος, κτισμένην με θαυμαστά κτίρια· έρχονται προς αυτήν, και προτού να πλησιάσουν εις την πόρταν της χώρας εστοχάσθησαν να μείνουν εκεί έως να νυκτώση, διατί εντρέπονταν να έμβουν την ημέραν με το να ήταν γυμνοί σχεδόν και τετραηλισμένοι, και γεμάτοι από κονιορτόν· και ούτως επήγαν και εκάθησαν υποκάτω εις κάποια δενδράκια, που εκεί ευρίσκονταν, διά να καρτερίσουν την νύκτα. Αναπαυόμενοι αυτοί εις εκείνα τα δένδρα, βλέπουν ένα γέροντα που έβγαινε από την χώραν, και ήρχετο εκεί διά να πάρη τον αέρα, και πλησιάζοντας εις αυτούς τους εχαιρέτησε με χαροποιόν πρόσωπον, έπειτα εκάθισε κοντά τους.

Ο Χάνης τότε τον ηρώτησε πως ωνόμαζαν εκείνην την χώραν, Αυτή ονομάζεται Γιαού, απεκρίθη ο γέρον, η οποία είναι η μητρόπολις της επαρχίας· και ο βασιλεύς που την κυριεύει ονομάζεται Αλέγγ Χαν· μα απ' εκείνο που μου φαίνεται του λόγου σας είσθε ξένοι. Ναι, του απεκρίθη ο Χάνης, ημείς είμασθεν από πολλά μακρυνόν τόπον, γεννημένοι εις το βασίλειον του Κασμίρ, πραγματευτάδες την τέχνην· μίαν ημέραν πηγαινάμενοι με πολλούς άλλους πραγματευτάδες εις το πανηγύρι Καπαπάκ, μας εσυναπάντησαν κλέφται, και μας επήραν το ό,τι είχαμεν, και μας άφησαν εις ετούτην την κατάστασιν που μας

βλέπεις, και με το να εχαθήκαμεν εις την στράταν, και μην ηξεύροντες πού πηγαίνομεν, εφθάσαμεν εις ετούτο τον τόπον. Ο γέρων που ήτον φυσικά συμπαθής εις τες δυστυχίες του πλησίον του, έλαβε σπλαγγνος προς αυτούς, και τους εκάλεσε να έλθουν να σταθούν εις το σπήτι του με αυτόν. Ο Χάνης τον ευχαρίστησε διά την ευσπλαγγνίαν που τους έδειχνε. Και ούτως όλους ομού ο γέρων τους έφερεν εις το σπήτι του, το οποίον ήτο μία μικρά κατοικία, και πολλά ταπεινά στολισμένη, μα όλα έστεκαν εις καλήν τάξιν.

Ο γέρων ευθύς που εμβήκεν ωμίλησε κρυφά ενός σκλάβου του, ο οποίος ύστερον από ολίγον εγύρισε με ένα πραγματευτήν που είχεν εις ένα μποχτζά διάφορα φορέματα ανδρικά και γυναικία. Από αυτά τα φορέματα έκαμε και ένδυσαν τους ξένους που ήταν γυμνοί, και πληρώνοντάς τον πραγματευτήν τον απέλυσεν· ύστερα επρόταξε τους σκλάβους του διά να ετοιμάσουν το δείπνον, το οποίον ευθύς ετοιμάζοντας το με πολυποίκιλα φαγητά και ποτά, βαλμένα εις αγγεία από φαρφούρ της Κίνας, εκάθησαν όλοι ομού και εδειπνησαν με πολλήν ευχαρίστησιν. Ο γέρων πυρωμένος από τα διάφορα ποτά που έπεν, εδόθη εις κάποιαν χαροποίησιν, και έκαμε κάθε δυνατόν διά να λάβουν κάποιαν ηδονήν και οι ξένοι εκείνοι, και καταλαμβάνοντας ότι δεν εκατόρθωνε τίποτε, με το να ήταν πολλά μελαγχολικοί διά τες δυστυχίες τους, είπεν.

Εγώ βλέπω καλώς ότι ματαιώς κοπιάζω διά να σας κάμω να βγάλετε από το πνεύμα σας τα περασμένα σας συμβεβηκότα, που αενάως τα έχετε εις τον στοχασμόν σας· διά τούτο αν είναι με το θέλημά σας θέλω να σας κάμω να καταλάβετε ότι, αντίς να είσθε βυθισμένοι εις στοχασμούς, πρέπει να πασχίσετε να τους αποδιώξετε από τον νουν σας. Παρηγορηθήτε διά τον χαμόν του πλούτου σας, που οι κλέφται σας επήραν· το συμβεβηκός που σας θλίβει δεν είνε ασυνήθιστον· οι πραγματευτάδες και οι στρατοκόποι συχνώς τα δοκιμάζουν. Εγώ ο ίδιος εις την νεότητά μου έμεινα γδυμένος από κλέφτες εις την στράταν, οι οποίοι μου επήραν πλούτη υπέρμετρα, και ευρέθηκα εις την ιδίαν σας κατάστασιν και χειρότερην, με όλον τούτο δεν απaráτησα που να παρηγορηθώ· ένα μόνον πράγμα με έθλιβε πολλά οπότεν εστοχάζομουν, από την μεγαλειότητα που ήμουν να καταντήσω να διακονώ. Κάνει χρεια εγώ να σας διηγηθώ την ιστορίαν μου, η οποία ελπίζω ότι θέλει σας ωφελήσει μεγάλως να την ακούσετε. Και αύτη η διήγησις των δυστυχιών μου, ημπορεί να σας ενδυναμώση να υποφέρετε τες εδικές σας, και ακούσατέ την λοιπόν με προσοχή.

Ιστορία του Βασιλέως Φουδλάλ, υιού του Μηνορτόκ, βασιλέως τον Μουσοούλ.

Εγώ είμαι υιός του ποτέ βασιλέως του Μουσοούλ, δηλαδή του μεγάλου Μηνορτόκ. Ευθύς που αυτός με είδε να φθάσω εις την ηλικίαν είκοσι χρόνων, εγύρευσε διά να με υπανδρεύση· έκαμε να έλθουν ένας μέγας αριθμός από σκλάβες νέες και πολλά ωραιές. Εγώ τες εστοχάσθηκα όλες αδιαφόρως, και δεν εστάθη καμμιά που να μου κλίνη την θέλησίν μου. Αυτές εγύρισαν ωσάν κατησχυμένες από την εντροπήν τους, που δεν ημπούρεσε να λαβώση καμμιά την καρδιά μου. Ο πατέρας μου έμεινεν ομοίως και αυτός εκστατικός διά την αναισθησίαν μου. Αυτός ηθέλησε να με ξαναδοκιμάση με άλλες, μα εγώ του είπα ότι δεν αγροικούσα διά να έχω κλίσιν διά υπανδρείαν, και αυτό προέρχεται από την επιθυμίαν που έχω να ξενιτευθώ· διά το οποίον τον επαρακάλεσα να μου δώση την ελευθερίαν διά να υπάγω μοναχά έως εις το Μπαγδάτι, και εις τον γυρισμόν μου να κάμω το θέλημά του. Εις τούτο αυτός δεν ηθέλησε να μου εναντιωθή. Και διά να κάμω καλήν θεωρίαν εις το Μπαγδάτι, έκαμε να γένουν μεγάλες ετοιμασίες, διά να με στείλη ωσάν υιόν Βασιλέως που ήμουν· εφόρτωσε δώδεκα καμήλια φλωριά και άλλα έξοδα, και μου έδωσε και εκατόν ανδρείους στρατιώτας εις υπηρεσίαν μου και φύλαξιν μου.

Εμίσευσα το λοιπόν από το Μουσοούλ με τούτον τον αριθμόν των ανθρώπων μου, διά να πηγαίνωμεν εις το Μπαγδάτι· επεριπατήσαμεν μερικές ημέρες, χωρίς να μας συμβή τίποτε. Και μίαν νύκτα, τον καιρόν που αναπαυόμαστε, αιφνιδίως μας πλακώνει μέγας αριθμός από Αράπηδες κλέφτες, οι οποίοι σχεδόν μου εθανάτωσαν τους περισσότερους ανθρώπους. Εγώ βλέποντας τον κίνδυνον που ευρισκόμουν έλαβα καρδίαν, και συμαζώνοντας εκείνους που έμειναν ζωντανοί, αντιστάθηκα με ανδρείαν εναντίον των κακοποιών, από τους οποίους εσκοτώσαμεν περισσότερον από τριακοσίους.

Φθάνοντας η ημέρα, και βλέποντες που εμείς έτσι ολίγοι τους εναντιωθήκαμεν όλην την νύκτα με εκείνον τον τρόπον, από την εντροπήν τους εδιπλωσαν τες δύνამές τους εις τρόπον που επολέμησαν με ημάς ωσάν απελπισμένοι. Τέλος πάντων επαραδοθήκαμεν καταδασμασμένοι από τον αριθμόν τους. Εκείνοι μας έγδυσαν και μας επήραν το ό,τι και αν είχαμεν, και αντί να μας κρατήσουν για σκλάβους, ή να μας απολύσουν, έτσι γυμνούς που μας άφησαν, ηθέλησαν να ξεδικήσουν τον θάνατον των συντρόφων τους με το αίμα μας. Όθεν οι βάρβαροι επέρασαν όλους τους ανθρώπους υποκάτω από τες λαβωματιές των σπαθιών τους, και κινούμενοι και εναντίον μου διά

να μου κάμουν το ίδιον εφώναξα. Σταθήτε, απάνθρωποι, φέρετε σέβας εις το βασιλικόν αίμα· εγώ είμαι υιός του Μηνορτόκ, βασιλέως του Μουσούλ, και κληρονόμος των επαρχιών του. Εγώ είμαι πολλά ευχαριστημένος, μου είπε τότε ο αρχηγός των Αράβων, που έμαθα το ποίος είσαι· είναι πολός καιρός που ημείς μισούμεν θανατηφόρος τον πατέρα σου, αυτός έκαμε να κρεμάσουν πολλούς από τους συντρόφους μας, που του έπεσαν εις τα χέρια· διά τούτο και εσύ με τον ίδιον τρόπον θέλεις τιμωρηθή.

Τέλος πάντων αυτός έκαμε να με δέσουν, και με έφεραν εις την ρίζαν ενός βουνού, ανάμεσα εις δυο λαγκάδια, και εκεί ήταν διάφορες καλύβες που εχρησίμευαν διά κατοικίες τους. Εγώ εβάρθηκα υποκάτω εις την καλύβα, του αρχηγού τους, η οποία ευρίσκονταν εις την μέση από τες άλλες, και εφαινονταν η μεγαλύτερη. Εστάθηκα φυλαγμένος εκεί όλην την ημέραν· Έπειτα με έδεσαν εις ένα δένδρον και έμεινα εκεί όλην την νύκτα καρτερώντας τον θάνατον ώραν την ώραν. Το ταχύ που θα απάντεχα τον θάνατον εξ αποφάσεως, φθάνει μία σπία εις τον αρχηγόν και του λέγει, ότι μίαν ημέραν μακριάν, εις μικρόν δάσος, εκείνην την νύκτα έχει να κοιμηθή ένα караβάνι από πραγματευάδες, και αν θέλη διά να τους πατήση πρέπει να μισεύση ογλήγωρα διά να τους προφθάση, και θέλει εύρει μεγάλα κέρδη. Τότε αυτός ο άρπαγος εσύμμασεν όλους τους συντρόφους, και εν τω άμα εμίσευσαν, και εμένα με άφησαν εις το δένδρον δεμένον, με ελπίδα ότι εις τον γυρισμόν τους να μη με εύρουν ζωντανόν. Εις αυτό το διαμέσον ο ουρανός ο οποίος ματαιώνει όλες τες βουλές των ανθρώπων, δεν απαράτησε που έτσι ογλήγωρα να χαθώ. Η γυναίκα του αρχηγού των κλεφτών έλαβεν ευσπλαγχνίαν εις εμέ, και ήλθε προς το βράδυ και με έλυσεν από το δένδρον, και δίδοντάς μου ένα παλαιόν φόρεμα και καμπόσον ψωμί μου είπε· πιάσε τούτην την στράταν και φεύγα το συντομώτερον, διατί σαν γυρίση ο άνδρας μου θέλει σε φονεύσει. Εγώ ευχαρίστησα την ευεργέτιδά μου και μισεύοντας επεριπάτησα όλην την νύκτα χωρίς να χάσω την οδόν που μου έδειξε.

Την ερχομένην ημέραν βλέπω ένα άνθρωπο πεζόν που έσερνεν ένα άλογον φορτωμένον. Εγώ τον έφθασα, και αφού τον εχαιρέτησα, τον ερώτησα διά πού πηγαίνει. Πηγαίνω διά το Μπαγδάτ, μου απεκρίθη αυτός, και εις δύο ημέρες θέλω είμαι εκεί. Εχάρηκα εις αυτό το συναπάντημα, και συντροφιασμένος με αυτόν, εφθάσαμεν εις το Μπαγδάτ, και εμβαίνοντας από την πόρταν, αυτός επήγεν εκεί που είχε την δουλειάν του, και εγώ επήγα εις ένα μετζίτι, και εσταμάτησα εκεί μίαν ημέραν και μίαν νύκτα, εντρεπόμενος να έβγω εις τέτοιαν κατάστασιν εις τες στράτες, φοβούμενος διά να μη συναπαντήσω κανένα, από το Μουσούλ, που να με γνωρίζη. Μα τέλος πάντων η πείνα

άρχισε να μου διώχνη την εντροπήν, και μην εμπορώντας πλέον να υποφέρω χωρίς γεύσιν, ηναγκάσθηκα να κλίνω εις εκείνην την χρείαν που εις τέτοιες περιστάσεις είναι κοινή· και ούτως απεφάσισα να ζητήσω ελεημοσύνην ωσάν ένας δυστυχισμένος που ήμουν διά να ημπορέσω να ζήσω.

Εβγάνοντας το λοιπόν από το μετζίτι, επήγα εις μίαν πόρταν ενός μεγάλου παλατίου, και με φωνήν τρανήν εξητούσα ελεημοσύνην. Μία γραία σκλάβα έρχεται ευθύς με ένα ψωμί εις το χέρι διά να μου το δώση και τον καιρόν που άνοιξε την πόρταν διά να μου το δώση βλέπω από μέσα εις το παλάτι μίαν νέαν κυράν εξαισίας ωραιότητος. Η θεωρία της μου εσκοτίσε τους οφθαλμούς, έμεινα όλος εκστατικός· έλαβα το ψωμί χωρίς να ηξεύρω τι κάνω, και έμεινα ακίνητος εμπρός εις την γερόντισσαν σκλάβαν· αντίζ να την ευχαριστήσω κατά το χρέος μου, ήμουν έτσι χαμένος, έτσι σκοτισμένος και έτσι πληγωμένος από τον έρωτα, ώστε εκείνη με εστοχάσθη τρελλόν. Αυτή χωρίς να μου ομιλήση τίποτε εμίσευσε, και με άφησεν εις την στράταν όλον αφιερωμένον εις το να θεωρώ αδιαφόρευτα την πόρταν, μήπως ξανανοίξη διά να θεωρήσω ακόμη εκείνην την νέαν. Και με τούτην την ελπίδα επλησίασεν η νύκτα χωρίς να επιτύχω του ποθουμένου.

Βλέποντας δε που ενόκτωσεν, εστοχάσθηκα διά να τραβηχθώ απ' εκεί, μα πριν ξεμακρύνω απ' αυτό το παλάτι ερώτησα ένα γέροντα που απερνούσεν, αν αυτός ήξευρε τίνος είνε εκείνο το παλάτι. Αυτό είνε, μου απεκρίθη, σπήτι του Μουφάκ αυθέντη υιού του Αδλανέ. Αυτός είνε ένα υποκείμενον πλούσιον, πολλά τιμημένον, και από φυλήν ευγενικήν. Δεν είνε πολύς καιρός που αυτός ήτον κυβερνήτης ετούτης της χώρας· μα διά κάποια σκάνδαλα που έτρεξαν ανάμεσα εις αυτόν και τον Κατή, ο Καλίφης του εσήκωσε την αξίαν με το να έδωσε πίστιν περισσότερον εις του Κατή τα λόγια.

Στοχαζόμενος επάνω εις τούτα τα λόγια που μου είπεν ο γέρων, εβγήκα χωρίς να απεικάσω από την χώραν, και επήγα και εμβήκα εις ένα κοιμητήρι μεγάλον, αποφασισμένος να μείνω εκεί την νύκτα. Έφαγα το ψωμί με ολίγην όρεξιν, τον καιρόν που έπρεπε να την είχα μεγάλην· έπειτα επλάγιασα σιμά εις ένα τάφον με το κεφάλι ακουμπισμένον εις ένα σωρόν πέτρες. Δεν ημπορέσα όμως διά πολλές ώρες να κλείσω μάτι· η θυγατέρα του Μουφάκ εσύγχυζε μεγάλως τες αίσθησές μου· η χαριεστάτη εικόνα της μου ήτον καρφωμένη εις τον νουν μου, και ούτως έπασχα όλες εκείνες τες ώρες χωρίς ανάπαυσιν· μα τέλος πάντων άρχισα να αποκοιμηθώ ολίγον, και ο ύπνος μου δεν εστάθη πολλά μακρύς, επειδή και εστάθηκα υποχρεωμένος διά να εξυπνήσω ευθύς από μίαν μεγάλην σύγχυσιν που ηκούετο εις τον τάφον. Φοβισμένος

από τούτον τον θόρυβον, του οποίου δεν ήξευρα το αίτιον, εσηκώθηκα διά να φύγω και ξεμακρύνω από το κοιμητήριον, οπότεν δύο άνθρωποι που έστεκαν εις την πόρταν του κοιμητηρίου με εσταμάτησαν, και με ερώτησαν τις ήμουν και τι έκανα εις αυτό το κοιμητήρι. Εγώ είμαι, είπα, ένας δυστυχής ξένος, και μη έχοντας πού την κεφαλήν κλίνει, ήλθα διά να αναπαυθώ ετούτην την νύκτα εδώ. Επειδή και εσύ είσαι ένας ζητουλιάρης μου είπεν ένας από τους δύο, ευχαρίστησε τον Ουρανόν που μας εσυναπάντησες· εμείς θέλομεν να σου δώσωμεν να φας, και να πιής καλά. Έτσι λέγοντάς μου με έφεραν εις τον τάφον, εις τον οποίον τέσσαρες από τους συντρόφους του έτρωγαν ραπάνια μεγάλα και χουρμάδες, και έπιναν ρακήν.

Αυτοί με έβαλαν και εκάθισα κοντά τους, ολόγυρα εις μίαν μικράν πέτραν, και εστάθηκα στενεμμένος διά να φάγω και να πιώ, το περισσότερο διά να τους ευχαριστήσω· μα ευθύς εκατάλαβα ότι αυτοί ήτον κλέφτες, επειδή και άρχισαν να διηγούνται διά μια μεγαλωτάτη κλεψιά που έκαμαν· και εκεί που ετρώγαμεν, ο προεστώς τους μου επρόβαλεν αν θέλω να έμβω εις την συντροφιάν τους. Εγώ εις αυτό ευρέθηκα αντραλωμένος, μην ηξεύροντας τι να αποκριθώ, φοβούμενος αν του ειπώ το όχι να μη τον θυμώσω και επάνω που εστοχαζόμεουν να τους δώσω την απόκρισιν ιδού ο Αναΐπιης του Κατή, συντροφευμένος από ένα αριθμόν Γιαννιτσαρέους, αρματαμένους, εμβήκαν εις το κοιμητήριον, και ευθύς έπιασαν τους κλέφτας και εμένα, και μας έφεραν εις την φυλακήν. Οι κλέφται ωμολόγησαν το πταισίμόν τους, και εκαταδικάσθησαν εις θάνατον και εγώ διηγούμενος με τι τρόπον ευρέθηκα με αυτούς με έβγαλαν από την φυλακήν και με έβαλαν εις τόπον ξεχωριστόν.

Την δε ερχομένην ημέραν, με κράζει ο Κατής διά να του διηγηθώ τι άνθρωπος ήμουν. Εγώ του εδιηγήθηκα με καθαρότητα τα συμβεβηκότα μου, κρύβοντας μόνον την γέννησίν μου. Ακόμη του εδιηγήθηκα και τα όσα μου εσυνέβηκαν την άλλην ημέραν, που είχα υπάγει εις την πόρταν του Μουφάκ διά να ζητήσω ελεημοσύνην, και πως εκεί είδα μίαν Κυράν νέαν, από της οποίας την ιδέαν έμεινα τετρωμένος.

Εκεί που ανάφερα το όνομα του Μουφάκ, εθεώρησα τους οφθαλμούς του Κατή να ανάπτουν από θυμόν. Εκείνος ο Κριτής έμεινε διά καμπόσον χωρίς να μιλήση· έπειτα με χαροποιόν πρόσωπον μου λέγει· νέε ξένε, δεν στέκεται παρά εις εσένα το να αποκτήσης την Κυράν που εχθές είδες· εκείνη χωρίς αμφιβολίαν είνε θυγατέρα του Μουφάκ, και όσον και αν ήθελες είσαι από τους πλέον χυδαίους ανθρώπους, εγώ θέλω σε κάμει να φθάσης να πληρώσης την επιθυμίαν σου· άφησε να κάμω εγώ και θέλω πασχίσει διά το όφελός σου. Εγώ τον ευχαρίστησα

χωρίς να ημπορέσω να καταλάβω τον στοχασμόν που αυτός εμελετούσεν. Έπειτα από αυτό επρόσταξεν ένα του ευνούχον διά να με υπάγη εις το λουτρόν να πλυθώ. Και εις το αναμεταξύ που εκεί ευρισκόμουν, ο Κριτής στέλνει δύο τζοχανταρέους προς τον Μουφάκ, τον οποίον εκαλούσε διά να του μιλήση διά μίαν υπόθεσιν πολλά αναγκαίαν του. Ο Μουφάκ ήλθεν εν τω άμα εις τον Κατήν και ευθύς που ο Κατής τον είδεν, έτρεξεν και το αγκάλιασεν.

Ο Μουφάκ έμεινε πολλά θαυμασμένος εκ της τοιαύτης δεξιωσύνης· ω, ω, λέγει με τον εαυτόν του, από τι προέρχεται που ο Κατής ο εχθρός μου ο θανάσιμος πράττει με εμένα σήμερον τόσην ευγένειαν; εδώ στέκει κρυμμένον κάτι μυστήριον. Μουφάκ Αγά, του λέγει ο Κατής, ο ουρανός δεν θέλει η έχθρα μας να διαρκέση διά πολύν καιρόν· αυτός μας προσφέρει ένα αίτιον διά να εξαλείψη τούτο το μίσος, το οποίον ξεχωρίζει από πολλούς χρόνους τες φαμίλιες μας. Το βασιλόπουλον της Βάρσας έφθασεν εφές εις το Μπαγδάτι αγνώριστον, και ήλθε και κατέβηκε εις το παλάτι μου. Αυτός εμίσευσεν επιταυτού από την Βάρσα χωρίς να ζητήση θέλημα του βασιλέως πατρός του· επειδή ήκουσε να ομιλούν διά της θυγατρός σου την ωραιότητα και ετρώθη τόσον που αποφάσισε διά να έλθη να την στεφανωθή εις γυναίκα του. Αυτός θέλει να γένη ετούτο το συνοικέσιον με το μέσον μου, το οποίον το έχω εις μεγάλην χαράν, διατί αυτό θέλει είνε μέσον που να μας φιλιώσει.

Μου φαίνεται παράξενον, απεκρίθη ο Μουφάκ, ότι το βασιλόπουλον της Βάρσας θα καταδεχθή να στεφανωθή την θυγατέρα μου Ζεμπρούδαν, και ότι εσύ θα είσαι εκείνος που θα θελήσης ετούτο το συνοικέσιον, τον καιρόν που δεν έλειπες να μου κάμης ότι κακόν ημπορούσες. Δεν κάνει χρεια να ενθυμούμεθα πλέον τα περασμένα, ω Μουφάκ Αγά, του απεκρίθη ο Κατής, ας αλησμονήσωμεν, σε παρακαλώ, τα όσα απέρασαν ανάμεσόν μας, και με το μέσον του δεσμού που πρέπει να ενώση την θυγατέρα σου με το βασιλόπουλο θέλομεν ζήσει εις τελειαν αγάπην.

Ο Μουφάκ ήτον φυσικά καλός, όσον ανάποδος ήτον ο Κατής· αυτός αφέθηκε να γελασθή από τα ψευδή ταξίματα του Κατή και χωρίς να αμφιβάλλη, αγκαλιάσθησαν και ωρκίσθησαν ανάμεσόν τους μίαν παντοτεινήν αγάπην. Και επάνω εις αυτό εμβήκα εγώ εις τον οντά που αυτοί ήταν, φερνόμενος εκεί από τον ευνούχον, ο οποίος, εις το έβγαλμά μου από το λουτρόν, με ένδυσε με πλούσια φορέματα, και μου έβαλεν ένα φακιόλι διμένον με πανί της Ινδίας, κεντημένον με πολύ χρυσάφι. Βασιλέα μου, μου είπεν ο Κατής ευθύς που με είδεν, ας είνε δοξασμένος ο ουρανός που με αξίωσε να σε δεχθώ εις το σπήτι μου, που δεν ήμουν άξιος τοιαύτης τιμής· ιδού ο Μουφάκ, του οποίου έδωσα να

καταλάβη την αιτίαν του ερχομού σου εις ετούτην την χώραν· αυτός κλίνει διά να σου δώση την θυγατέρα του εις γυναίκα σου. Ο Μουφάκ μου έκαμε τότε μίαν μεγάλην προσκόνησιν, και μου λέγει· ω μεγαλειότατε υιέ του Βασιλέως, εγώ είμαι σκοτισμένος από την τιμήν που επιθυμάτε να κάμετε εις την θυγατέρα μου· αυτή θέλει κραχθή πολλά ευτυχισμένη εις το να είνε σκλάβα του υιού του Βασιλέως.

Στοχασθήτε τι λογής εστάθη η έκστασις μου εις ετούτα τα λόγια, εις τα οποία εγώ δεν ήξευρα τι να του αποκριθώ και τι να ομιλήσω. Εχαιρέτησα ως τόσον τον Μουφάκ χωρίς να του ειπώ κανένα λόγον. Μα ο Κατής γνωρίζοντάς με αντραλωμένον και αμφιβάλλοντας ότι από καμμίαν μου απόκρισιν θα μείνη ανωφελής ο στοχασμός του, άρχισε να λέγη, ότι δεν πρέπει να χάνεται ο καιρός εις λόγια, αλλά πρέπει να κάμωμεν το συμφωνητικόν γράμμα της υπανδρείας εις ετούτην την στιγμήν. Και έτσι λέγοντας επρόσταξε τον Αναΐπην του διά να το καταστρώση ευθύς. Και ύστερον υπογράφοντες το αμφοτέροι ο Κατής ειπέ προς τον Μουφάκ. Εσύ καλά ειξεύρεις ότι τα πράγματα των μεγάλων ανθρώπων πρέπει να είνε μυστικά, έως που αυτοί θελήσουν· όθεν διά τώρα έπαρε τον γαμβρόν σου εις το σπήτι σου και δέξου τον κατά την μεγαλειότητά του, και παράγγειλε της θυγατρός σου να του δείξη κάθε υπακοήν και τιμήν, κάνοντας να τελειωθή και το στεφάνωμα ετούτην την νύκτα. Ο Μουφάκ αφού ευχαρίστησε τον Κατή, με επήρε και εκατεβήκαμεν από το σπήτι του Κατή, και εις την αυλήν του εκαβαλικκεύσαμεν επάνω εις δυο μουλάρια πολλά στολισμένα και εφθάσαμεν εις το σπήτι του, εις το οποίον ξεπεζεύοντας με επήρεν από το χέρι με μεγάλον σέβας, και με ανέβασεν εις τον χοντζερέ της θυγατρός του και εκεί με άφησε μοναχόν με αυτήν, αφού και της εφανέρωσε τα όσα ηκολούθησαν και έκαμαν εις του Κατή.

Και με άφησαν μόνον με την Ζεμπρούδαν εις
έκενον τον χοντζερέ. (Σελίς 357)

Η Ζιμπρούχ βεβαιωμένη διά τα όσα της ανήγγειλεν ο πατέρας της διά την υπανδρείαν μας, με εδέχθη ωσάν άνδρα που έπρεπε μίαν ημέραν να την ανεβάση εις τον θρόνον. Και εγώ, ως πλέον ευχαριστημένος και ερωτικός από κάθε άνθρωπον, απέρασα όλην εκείνην την ημέραν εις τα γόνατα εκείνης της ωραίας Κυράς, καθώς επιθυμούσε, την οποίαν επάσχισα με ερωτικά λόγια και γλυκά να της ανάψω την κλίσιν προς το συμφέρον μου, και εκατάλαβα πολλά ογλήγορα ότι δεν ήταν μάταιοι οι κόποι μου· επειδή και την είδα που αυτή ήτον πολλά ερωτική προς εμένα διά την νεότητά μου, και διά το πνεύμα που είχα. Πόσην χαράν μου επροξένησεν οπότεν εκατάλαβα την κλίσιν της αγαπημένης μου και από την αγαλλίασιν μου δεν ήξευρα τι χάιδια να της κάμω.

Εις τούτο το αναμεταξύ ο Μουφάκ έκαμε κάθε ετοιμασίαν διά να εορτάση εκείνην την νύκτα τους γάμους, εις τους οποίους εκάλεσεν όλους τους συγγενείς του, και εχάρηκαν μεγάλως με χορούς, με λαλήματα και παιγνίδια διάφορα. Και τον καιρόν που οι φίλοι εχάιροντο, έρχεται η μάνα της νύμφης και την παίρνει από το χέρι και emίσευσαν από εκεί. Έπειτα από ολίγον έρχεται ο Μουφάκ και με παίρνει και εμένα, και με φέρνει εις ένα χοντζερέ πολλά εύμορφα στολισμένον εις τον οποίον ήτον ένα κρεβάτι στολισμένον με χρυσά παπλώματα και τριγύρω του πολλές λαμπάδες αναμμένες. Η Ζεμπρούδα εμβαινοντας πρώτη εις το κρεβάτι, ο Μουφάκ και η γυναίκα του και η σκλάβες τους ετραβήχθηκαν, και με άφησαν με αυτήν εις εκείνον τον χοντζερέ, εις τον οποίον αφού και ευχαρίστησα τον Ουρανόν διά εκείνο το ευτυχισμένον συναπάντημα, εγδύθηκα, και επλάγιασα σιμά εις το υποκείμενον που αγαπούσα περισσότερο από την ιδίαν μου ζωήν.

Την δε ερχομένην ημέραν, οπότεν έφεξεν, ακούω να κτυπούν την πόρταν του χοντζερέ μου. Εγώ ως εσηκώθηκα και υπήγα διά να ανοίξω, βλέπω τον Αναΐπην του Κατή που έφερνεν ένα μέγαν μποχιτζέ με φορέματα, τα οποία βλέποντάς τα εστοχάσθηκα ότι ο Κατής μου τα έστειλε διά δώρον· μα έμεινα γελασμένος· Αυθέντη ξένε, μου λέγει ευθύς που με είδεν ο Αναΐπης, περιγελαστικώ τω τρόπω· ο Κατής σε χαιρετά, και σε παρακαλεί να επιστρέψετε τα φορέματα και το φακιόλι που εχθές σε εδάνεισε διά να παρουσιασθής ως υιός του Βασιλέως της Βάρσας, και μου έδωσε να σου επιστρέψω και εγώ τα παλαιά σου φορέματα που εβαστούσες. Έμεινα πολλά σκοτισμένος εις μίαν τέτοιαν καταφρόνησιν· Τότε εγνώρισα όλην την κακοτροπίαν του Κατή, και όλος γεμάτος από εντροπήν έδωκα του Αναΐπην εις τα χέρια το φακιόλι και τα φορέματα του αυθέντου του, και εξαναπήρα τα παλαιά μου φορέματα που ήταν όλα ξεσχισμένα.

Η Ζεμπρούδα ήκουσε πολύ μέρος από τα όσα μου είπε ο Αναΐπιης, και βλέποντάς με σκεπασμένων με ξεσχισμένα φορέματα, ω Ουρανέ, εφώναξε, τι δηλοί τάχατε ετούτη η μεταβολή; τι σου είπεν άρα γε εκείνος ο άνθρωπος; Κυρά μου, της απεκρίθηκα, ο Κατής είναι ένας πολύ κακότροπος άνθρωπος, μα αυτός θέλει είναι ο ίδιος τζελάτης της κακής του διαθέσεως. Αυτός επίστευεν ότι σου έδωσεν ένα δυστυχησμένον διά άνδρα, μα εσύ είσαι πανδρευμένη αληθώς με ένα βασιλόπουλον · εγώ δεν είμαι κατώτερος από τον άνδρα που ελόγιαζες να εσεφανωθής. Εγώ είμαι μονογενής υίός του Βασιλέως του Μουσούλ, του μεγάλου Μηνορτόκ, και Φαδλάλ είναι το όνομά μου. Και ωσάν της εφανέρωσα αυτό, ευθύς εις τον ίδιον καιρόν της εδιηγήθηκα, μα χωρίς να κρύψω το παραμικρόν, όλην μου την ιστορία.

Τελειώνοντας δε την διήγησίν μου, Βασιλέα μου, είπεν αυτή, ήξευρε ότι αν κατά τύχην και δεν ήθελες είσαι υίός Βασιλέως, δεν ήθελα σε αγαπήσει ολιγώτερον απ' ό,τι σε αγάπησα. Και με σταθερότητα σε βεβαιώνω ότι αν έλαβα την ευχαρίστησιν εις το να μάθω την γέννησίν σου, δεν την έλαβα δι' άλλο, παρά διά την ησυχίαν του πατρός μου. Εμένα όλη μου η καύχησις και χαρά θέλει μου είναι εις το να έχω ένα άνδρα, ο οποίος καθαρώς να με αγαπά. Εγώ της έταξα ότι ήθελα φυλάξει την αγάπην μου εις αυτήν έως τέλος της ζωής μου, και αυτή μου εφάνη πολλά ευχαριστημένη από ετούτην την βεβαιότητα. Έκραξεν υστερότερα μίαν από τες σκλάβες της και της είπεν, να υπάγη εν τω άμα κρυφίως εις ένα πραγματευτήν διά να αγοράση μίαν φορεσιά ανδρίκια πολλά πλουσίαν.

Η σκλάβα υπήκουσε, και έκαμε καθώς την επρόσταξεν, η οποία ευθύς εγύρισε με μίαν πλουσίαν φορεσιάν και με ένα φακιόλι παρόμοιον με εκείνο του Κατή, εις τρόπον που εφάνηκα εις μίαν στιγμήν πλέον ευγενικά ενδυμένος από πρώτα. Πώς λες, Κύριε; λέγει τότε η Ζεμπρούδα · πιστεύεις εσύ ότι ο Κατής θα έχη μεγάλο αίτιον εις το να καυχηθή διά το κάμωμά του; αυτός εστοχάσθηκε διά να κάμη μίαν εντροπήν εις την οικογένειάν μου, μα της επροξένησε μίαν τιμήν αθάνατον · τι λογής θέλει είναι το φαρμάκι του, οπόταν γνωρίση ότι μη θέλοντας επροξένησε τόσον καλόν και τιμήν εις τους εχθρούς του; μα πριν να του δώσης να γνωρίση ποίος είσαι κάνει χρεία να παιδεύσης την κακήν του διάθεσιν. Εγώ, ηκολούθησεν αυτή, θέλω λάβει ετούτην την επιμέλειαν διά να κάμω την εκδίκησιν · ηξεύρω ότι εις ετούτην την χώραν είναι ένας βαφιάς, ο οποίος έχει μίαν θυγατέρα μιας ασχημοσύνης παράξενης, δεν θέλω να σου ειπώ περισσότερο, ακολούθησε, φθάνει μόνον να ηξεύρεις ότι εγώ μελετώ ένα μέσον εκδικήσεως, που θέλω φέρει τον Κατή εις απελπισίαν και θέλει γένη μύθος όλης της χώρας.

Αυτή ήτον τόσο αφωσιωμένη εις την εκδίκησιν, που δεν έβλεπε την ώραν να την βάλη εις πράξιν. Ενδύθη το λοιπόν μίαν ημέραν με φορέματα ταπεινά, και μπουλωμένη επήγεν εις την αυλήν του Κατή, και εσταμάτησεν εις μίαν αγκωνήν εκεί που έκρινεν ο Κατής διάφορες υπόθεσες. Και ωσάν αποτελείωσε τες κρίσες, στοχάζεται την γυναίκα που έστεκεν εκεί με μεγάλον σέβας, την κράζει, και την ερωτά τι ζητεί; Αυτή του απεκριθη ότι ήτον θυγατέρα ενός τεχνίτου, και επιθυμούσε να του ειπή ένα λόγον μυστικόν. Τότε ο Κατής ωσάν που αγαπούσε τες γυναίκες, την παίρνει και την φέρνει εις ένα οντά παράμερον, και βάνοντάς την να καθήση κοντά του της λέγει. Πες μου, Κυρά, το μυστικόν που έχεις, και το τι έχω να κάμω διά λόγου σου. Αυθέντη Κατή, αυτή απεκριθη, σηκώνοντας το σκέπασμα από το κεφάλι της, εσύ έχεις την δύναμιν εις το να κάνης να φυλάγεται ο νόμος και η δικαιοσύνη τόσο εις τους πτωχούς ωσάν και εις τους πλουσίους· πρόσεχε, σε παρακαλώ, και ας είσαι κατανυκτικός εις τα παράπονά μου, και λάβε ευσπλαγχνίαν της δυστυχίας μου εις την οποίαν ευρίσκομαι. Εήγα μου την υπόθεσιν σου, εξαναείπεν ο Κατής, όλος γεμάτος από σπλάγχνος, και σου ομνύω ότι θέλω κάμει κάθε δυνατόν και αδύνατον διά να σε ευχαριστήσω.

Τότε η Ζιμπρούδα εξεμπουλώθη τελείως, και άρχισε να δείχνη τα μαλλιά της κεφαλής της που ήσαν ωραία ωσάν το χρυσάφι, και ξαπλωμένα εις πλεξίδες επάνω εις τες πλάτες της. Βλέπεις, αυθέντη, του λέγει, αν ετούτα τα μαλλιά είναι άξια κατάφρονήσεως· εξέταξε το πρόσωπόν μου σε παρακαλώ, και πες μου χωρίς κολακείαν τον στοχασμόν σου.

Ο Κατής εις τούτα και εις την θεωρίαν της ωραιότητος εκείνης έμεινε σκοτισμένος· μα την θυσίαν του βουνού της Μέκκας, εφώναξεν, εγώ δεν βλέπω εις εσέ κανένα ελάττωμα· το μέτωπόν σου ομοιάζει μία πλάκα ασήμι· τα φρύδια σου δύο δοξάρια, τα μάγουλά σου δύο τριαντάφυλλα, τα μάτια σου δύο διαμάντια και κοντολογής είσαι μία Θεά.

Η θυγατέρα του Μουφάκ ευχαριστήθη εις ετούτο, και ευθύς εσηκώθη ορθή και έφερε δύο τρεις γύρους, έπειτα λέγει του Κατή· ιδέ το περιπάτημά μου, ιδέ την ευμορφάδα του κορμιού μου, αν δεν φαίνωμαι ωσάν μία θεά, ποιος ημπορεί να με κατηγορήση πως δεν είμαι εύμορφη; Εγώ μένω θαυμασμένος διά όλην σου την ευμορφάδα, ειπεν ο Κατής, επειδή και δεν είδα μίαν παρομοίαν καλοκαμωμένην νέαν, ωσάν εσένα· Πώς σου φαίνονται τα μπράτσα των χειρών μου, ακολούθησε εκείνη ξεσκεπάζοντάς τα, δεν είνε άσπρα και στρογγυλά; Αχ σκληρή, αντέκοψεν εδώ ο Κατής γεμάτος από φλόγα έρωτος, εσύ με κάνεις να αποθάνω· αν έχης άλλο διά να μου ειπής μίλησε ευθύς, διατι το λογικόν

μου με απαραίτει, και δεν ημπορώ πλέον να υποφέρω την θεωρίαν σου. Θέλεις ηξεύρει, ω αυθέντη, εξανακολούθησεν η Ζεμπρούδα, ότι με όλην την ευμορφίαν που έχω, ζω εις ένα σκοτεινότετον σπίτι, του οποίου η εμπασιά είνε εμποδισμένη όχι μόνον των ανδρών αλλά και των γυναικών, οι οποίες με την κουβένταν τους ημπορούσαν να μου φέρουν κάποιαν παρηγορίαν. Δεν έλειψαν να τύχουν υποκείμενα άξια που να με γυρέψουν εις υπανδρείαν και ήθελαν είνε πολλοί χρόνοι που θα ήμουν υπανδρευμένη, αν ο πατέρας μου δεν ήθελεν έχει την σκληρότητα να τους αρνηθή όλωνών εκείνων που με εγύρεψαν διά να υπανδρευθώ· εις τον ένα έλεγε πως είμαι στεγνή ωσάν ένα ξύλον· εις άλλον πως είμαι υδροπική· εις άλλους κουτοή και κρατημένη, και εις άλλους τρελλή και ότι έχω λέπραν, και είμαι πάντα άρρωστη· κοντολογής με παρασταίνει διά ένα πλάσμα ανάξιον της ανθρωπίνης ενώσεως, και μου έβγαλεν όνομα πως είμαι μία ασχημοτάτη, που παρόμοια εις τον κόσμον δεν είναι, και κανείς πλέον δεν με ζητεί· όθεν είμαι καταδικασμένη εις μίαν παντοτεινήν σωφροσύνην χωρίς την θέλησίν μου.

Τελειώνοντας αυτά τα λόγια εκαμώθηκε πως κλαίει και επαράστησε με τόσην τέχνην την μορφήν της, που ο Κατής έμεινε γελασμένος. Ω πατέρα βάρβαρε, εφώναξεν αυτός· ημπορείς εσύ να τυραννήσης με τόσην σκληρότητα μίαν θυγατέρα τόσον γλυκυτάτην και ωραιαν; Και ποία είναι το λοιπόν, η γνώμη του πατρός σου; ακολούθησε προς αυτήν, μίλησέ μου το λοιπόν, Αγγέλισσά μου, διατί δεν θέλει να σε υπανδρεύση; Δεν ηξεύρω καθόλου, ω αυθέντη, είπεν η Ζερμπρούδα, ξανανεώνοντάς τα κλάμματά της, δεν ηξεύρω ποιές είναι οι γνώμες του· μα σου ομολογώ ότι η υπομονή μου έφθασεν εις το άκρον δεν ημπορώ πλέον να ζήσω εις την κατάστασιν που ευρίσκομαι· ηύρα το μέσον διά να έβγω από το σπήτι, και επρόστρεξα εις την δικαιοσύνην σου διά να λάβης έλεος να του μιλήσης, διά να με υπανδρεύση, και να έβγω από την τυραννίαν του, ειδημή θέλω θανατωθη με τα ίδια μου χέρια.

Η Ζεμπρούδα με τούτα τα υστερινά λόγια ετελείωσε διά να συγχίση τον νουν του Κατή. Όχι, όχι απεκρίθη αυτός, δεν αποθαίνεις, ούτε θέλεις πλέον κάμει την ζωήν που έως τώρα έκαμες. Δεν στέκει παρά εις εσένα το να έβγης από τα σκότη που σκεπάζουν την ωραιότητά σου, και να γένης εις τούτην την ίδιαν ημέραν, γυναίκα του Κατή του Μπαγδατιού. Ναι, ω τελεία εικόνα του παραδεισους, εγώ είμαι έτοιμος διά να σε στεφανωθώ, αν εσύ αγαπάς να κλίνης. Αυθέντη, απεκρίθη αυτή, εγώ από το μέρος μου δεν θέλω αρνηθή τέτοιαν χάριν και τιμήν που ζητείς να μου κάμης, μα φοβούμαι ότι δεν θα ημπορέσης να καταπείσης τον πατέρα μου, με το να είναι πολλά σκληρός, καθώς θέλεις τον δοκιμάσει. Μη σε μέλει δι' αυτό, λέγη ο Κατής, εγώ σου τάσσω κάθε καλόν

αποτέλεσμα, πες μου μοναχά εις ποίον μαχαλά στέκει ο πατέρας σου, τι τέχνην κάνει, και πώς ονομάζεται, και άφησε να κάμω εγώ. Αυτός ονομάζεται Ουστά Ομάρ, του αποκρίνεται αυτή, και είναι βαφιάς και κατοικεί σιμά εις την αγοράν. Τόσον φθάνει, της λέγει ο Κατής· εσύ ημπορείς να ξαναγυρίσης εις το σπήτι σου, και ογλήγορα θέλεις λάβει το ποθούμενον. Τότε η Κυρά αφού έδωσε μίαν γλυκιάν ματιάν του Κατή, εμπουλώθη και εμίσευσεν απ' εκεί, και ήλθε να με εύρη.

Αυτή μου έδωσε λογαριασμόν διά τα όσα ωμίλησε του Κατή και είχε τόσην ευχαρίστησιν εις αυτό, που δεν ημπορούσε να σταθή ήσυχη έως που θα ήθελεν ιδεί το αποβησόμενον. Ημείς θέλομεν ξεδικηθή, μου έλεγεν· ο φίλος μας που ενόμιζε να γένωμεν παίγνιον εις τον κόσμο θέλει γένη αυτός μύθος της χώρας. Και κατά αλήθειαν ευθύς που η Ζεμπρούδα εμίσευσεν από τον κριτήν, αυτός έστειλεν ένα μουχζούρι εις το σπήτι του Ουστά Ομάρ, και τον έκραξε διά να έλθη εμπροστά του. Ο βαφιάς ήρθεν όλος τρεμάμενος έμπροσθεν του τον οποίον βλέποντας ο κριτής, τον έβαλε να καθήση κοντά του. Αυτός έμεινε εκστατικός διά τες τιμές που ελάμβανε, και δεν ήξευρε τι δηλούν. Ουστά Ομάρ, του λέγει ο Κατής, έχω μεγάλην ευχαρίστησιν να σε ιδώ· είναι πολός καιρός που ακούω να μιλούν πολύ καλά διά εσένα· λέγουν πως είσαι ένας άνθρωπος καλών ηθών, και πιστός μουσουλμάνος, που ποτέ δεν λείπεις από το μετζίτι, που πας πέντε φορές την ημέραν διά να κάνης την προσευχήν σου, και άλλα έργα διά τα οποία έχω πολλήν ευχαρίστησιν· λέγουν ακόμη ότι υποχρεώνεις εις την σωφροσύνην την θυγατέρα σου που είναι εις ηλικίαν υπανδρείας, διά το οποίον ο Προφήτης επρόσταξεν να υπανδρευθούν όλοι διά να αυξήση ο κόσμος, και εις τούτο μόνον καταλαμβάνω που κάνεις αδύνατα και αμαρτάνεις βαρύτατα.

Αφέντη κριτή, απεκρίθη ο Ουστά Ομίρ, όλα όσα και αν είπες είναι αληθινά, έξω από της θυγατρός μου· και άκουσον το αίτιον που δεν την υπανδρεύω· αυτή είναι περασμένης ηλικίας, διά να υπανδρευθή, επειδή έχει τριάντα χρόνους, και η κακορίζικη δεν είναι εις στάσιν να παρουσιασθή εις άνδρα. Αυτή είναι ασχημοτάτη, σακάτισσα, κολοβή, παλαβή, και κοντολογής είναι τέρας της φύσεως. Πολλά καλά, είπεν ο Κατής χαμογελώντας· εγώ αυτό το εκαρτερούσα, Ουστά Ομάρ· ήμουν αρκετά βεβαιωμένος ότι εσύ ήθελες κάμει ένα παρόμοιον πανηγυρικόν της θυγατρός σου· μα ήξευρε, ακριβέ μου φίλε, ότι ετούτη η ασχημοτάτη, η κολοβή και σακάτισσα, με όλα τα άλλα ελαττώματα που έχει, είνε πολλά αγαπημένη από έναν άνθρωπο, ο οποίος επιθυμεί να την πάρη εις γυναίκα, και αυτός ο άνθρωπος είμαι εγώ.

Εἰς τούτην τὴν ομιλίαν ὁ βαφιάς ἐκύτταξε τὸν κριτὴν εἰς τὸ πρόσωπον με θαυμασμόν, καὶ τοῦ εἶπε· ἀν ἔχῃς ἐπιθυμίαν, ἀφέντη, νὰ με ἐμπαίξῃς εἶσαι νοικοκύρης, καὶ ἠμπορεῖς νὰ γελάσῃς ὅσον σου ἀρέσει με τὴν θυγατέρα μου. Ὅχι, μὴ γένοιτο, ἀπεκρίθη ὁ Κατῆς, ἐγὼ δὲν γελῶ με κανένα, μα ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σου, καὶ διὰ τούτο σου τὴν γυρεύω. Ὁ τεχνίτης ἀκούοντας ἔτσι, ἐδόθηκεν εἰς ἓνα μέγαν γέλωτα. Μα τὸν Προφήτην ἐφώνησε, κάποιος σου ἔδωσε νὰ καταλάβῃς ἓνα ψεῦμα ἐπειδὴ καὶ σε βεβαιῶνῶ, ὦ ἀθέντη, ὅτι ἡ θυγατέρα μου εἶναι κρατημένη, κολοβή καὶ ἰδροπικιασμένη. Ἀς εἶναι, ἀντίκοψεν ὁ Κατῆς, ἐγὼ τὴν δέχομαι εἰς τούτην τὴν μορφήν που εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἀγαπῶ παρόμοιες κόρες! τοιαύτης λογῆς εἶναι ἡ ἀρεσίς μου, καὶ ἐσὲν δὲν πρέπει νὰ σε μέλη δι' αὐτό. Ἐγὼ ξαναλέγω ἀκόμη ἐτούτην τὴν φορὰν, λέγει ὁ βαφιάς, ὅτι ἡ θυγατέρα μου δὲν εἶναι διὰ τὴν αφεντιάν σου με τὸ νὰ εἶναι τερατώδης. ὦ, ἐτούτο εἶναι πολὺ, λέγει ὁ Κατῆς, με φωνὴν θυμωμένην· εἶμαι βαρεμένος ἀπὸ τούτα τὰ λόγια, Οὐστὰ Οὐστὰ· ἐγὼ θέλω ἐσὺ νὰ μου τὴν δώσῃς ἐτούτην τὴν ἀσχημον καὶ τερατώδη, καθὼς αὐτὴ εἶνε, εἰς γυναῖκα, καὶ μὴ μου ἀποκρίνεσαι ἄλλο.

Ὁ βαφιάς βλέποντάς τὸν ἀποφασισμένον διὰ νὰ στεφανωθῇ τὴν θυγατέρα του, καὶ βεβαιωμένος ὅτι τινὰς διὰ περιδιάβασιν τοῦτον ἔκαμε διὰ νὰ λάβῃ κλίσιν με αὐτήν, εἶπε με τὸν εαυτὸν του. Κάμνει χρεία νὰ τοῦ εἰπῶ πὼς προῖκα καμμιάς λογῆς δὲν ἔχω νὰ τὴς δώσω, καὶ με τούτο θέλει τραβηχθῆ νὰ μὴ μου μιλήσῃ ἄλλο. Ἀθέντη, τοῦ εἶπεν, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος διὰ νὰ σε ὑπακούσω ὁπότεν θέλῃς ἔτσι· μα ἤξευρε πὼς προῖκα δὲν ἔχω νὰ σου δώσω, καὶ ἀν τὴν θέλῃς χωρὶς προῖκαν καλῶς, εἰδεμὴ ἀς κάθεται. Ἐτούτο εἶνε παρά πολὺ, εἶπεν ὁ Κατῆς, μα ἀς εἶνε· ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ τὴν λάβω καὶ δίχως προῖκα, καὶ λέγοντας, οὕτως ἠθέλησε διὰ νὰ γραφθῇ ἡ συμφωνία. Ὁ βαφιάς τοῦ ἐναντιώθη, ὅτι τὸ γράμμα δὲν θέλει τὸ ὑπογράψῃ, ἀνίσως καὶ δὲν εἶναι παρὸν ἑκατὸν καὶ ἓνας μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι νὰ εἶνε Ἰμάμιδες, Μουλάδες, καὶ Χοτζάδες. Ἐσὺ ἀπιστεῖς πολὺ, τοῦ λέγει ὁ Κατῆς· μα δὲν βλάπτει, θέλω νὰ σε εὐχαριστήσω, ἐπειδὴ καὶ δὲν θέλω νὰ ὑστερηθῶ τὴν θυγατέρα σου. Τότε ἔστειλε τοὺς τζοχανταρέους τοῦ διὰ νὰ πηγαῖνουν νὰ κρᾶξουν τοιούτους μάρτυρας, καὶ εἰς ὀλίγον ἦλθαν περισσότεροι ἀπὸ ὅσους ἐζητούσεν ὁ βαφιάς.

Ἀφοῦ εὐναθροίσθησαν ὅλοι ἐκεῖ, ὁ βαφιάς εἶπεν ἔτσι τοῦ Κατῆ· ἀθέντη ἐγὼ σου δίνω τὴν θυγατέρα μου εἰς νόμιμόν σου γυναῖκα· ἐπειδὴ καὶ θέλεις ἔτσι μα σου ὁμολογῶ ἐμπροσθεν εἰς τούτους τοὺς αφεντάδες, ὅτι ἀν αὐτὴ δὲν ἠθέλε σου ἀρέσει, νὰ μὴν ἠμπορῆς, νὰ τὴν χωρίσῃς, με κανένα τρόπον καὶ ἀν χωρίσῃ θὰ ἠθέλες μου δώσῃ χίλια φλωριά εὐθὺς εἰς τὸ χέρι. Καλῶτατα, ἀπεκρίθη ὁ Κατῆς, εἶμαι εὐχαριστημένος, καὶ σου δίνω τὸν λόγον μου δι' αὐτό με ὄρκον, ἐμπρός

εις τους περιεστώτας μάρτυρας. Δίδοντας το λοιπόν ο Κατής τον λόγον του με εκείνον τον τρόπον και ωσάν αποβεβαιώθη η συμφωνία τους από τους μάρτυρας, ο βαφιάς εβγήκε λέγοντας ότι υπάγει να του στείλη την νύμφην του, και με το μίσευμα του βαφιά ανεχώρησαν και οι μάρτυρες, και έμεινεν ο Κατής μόνος εις το σπήτι του γεμάτος από ευχαρίστησιν, και δεν έβλεπε την ώραν διά να ιδή την νέαν του γυναίκα.

Αυτός λοιπόν ο Κατής είχε δύο χρόνους που είχε πάρει εις γυναίκα μίαν θυγατέρα ενός πραγματευτού πλουσίου, η οποία μαθαίνοντας ότι ο άνδρας της απεφάσισε να πάρη και άλλην γυναίκα, της εκακοφάνη τόσον, που δεν ηθέλησε πλέον να σταθή με αυτόν, τον οποίον κράζοντάς τον του είπε· ήκουσα σήμερον ότι θέλεις να πάρης και άλλην γυναίκα, διά το οποίον σου λέγω, ότι ανίσως και την πάρης δεν στέκω μαζί σου, ό,τι δεν ημπορώ να φτουρήσω μίαν αισχύνην παρομοίαν και είμαι ευχαριστημένη καλύτερον να με χωρίσης, παρά να ιδώ άλλην γυναίκα μαζί σου. Εσύ μου έκαμες μίαν μεγάλην χάριν να μου το ειπής εμπροσθήτερα, της απεκρίθη ο Κατής, επειδή και δεν ετολμούσα διά να σου ειπώ εγώ την νέαν μου υπανδρείαν· μα σαν είνε έτοι θέλω σε ευχαριστήσαι. Και ούτω λέγοντας, ευθύς άνοιξε μίαν κασσέλαν και έβγαλε μίαν σακκούλαν και της εμέτρησε χίλια φλωριά, λέγοντάς της· έπαρε, ω γυναίκα, την προίκα σου, και υπαγε όπου θέλεις· «Εγώ σε χωρίζω μίαν φοράν, δύο φορές, τρεις φορές σε αποχωρίζομαι, και διά πλέον βεβαιωσύνην σου δίδω ετούτα τα λόγια εγγράφως και υπογραμμένα από τον Αναΐπην μου κατά τους νόμους». Και με τούτον τον τρόπον εχώρισε την γυναίκα του, η οποία εν τω άμα ετραβήχθη εις τον πατέρα της μαζί με την προίκα της.

Ευθύς που αυτή ανεχώρησεν ο Κατής έκαμε και εστόλισε το σπήτι του με διάφορα στολίδια, ήγουν με πεύκια, εύμορφα στρωσίδια και άλλα ευγενικά πράγματα, διά να δεχθή την νέαν του γυναίκα, και όλα ήταν έτοιμα και εκαρτερούσε με μεγάλην ανυπομονησίαν να δεχθή την πολλά αγαπημένην του, και δεν έβλεπε την ώραν πότε να έλθη. Δεν απέρασεν ώρα και ιδού βλέπει και έρχονται δύο βαστάζοι φέροντες ένα γάιδαρρον φορτωμένον με μίαν κασσέλαν, σκεπασμένην με ένα πεύκι μεταξωτόν πράσινον· τι μου φέρετε εσείς ω φίλοι, τους λέγει ο Κατής; αυθέντη του απεκρίθησαν οι βαστάζοι, αποθέτοντες την κασσέλαν εις την γην, εδώ είνε η νύμφη σου· σήκωσε το πεύκι και ιδές την πόσον είνε εύμορφη και καλοκαμωμένη. Ο Κατής με προθυμίαν σηκώνει το πεύκι, και με έκστασιν βλέπει μίαν κόρην κολοβήν, μίαν ράχιν που υπερέβαινε την κεφαλήν της, και κρατημένην από χέρια και ποδάρια, και περιπλέον είχε το πρόσωπόν της μακρύ μισήν πήχυν και γεμάτο από πρίσματα, τα μάτια πετασμένα και κόκκινα ωσάν την φωτιάν, το

στόμα της τρανόν ωσάν του κροκοδείλου, με τα δόντια πετασμένα έξω από τα χείλη, και η μύτη της ήτο τόσο πλατεία, που εφαινονταν να ήσαν δύο φούρνοι. Τότε αυτός ο Κατής δεν ημπούσε να ιδή ένα τέτοιο τέρας χωρίς να του κάμη τρόμον, όθεν την εξανασκέπασεν ευθύς με το πανί, και λέγει των βαστάζων· τι θέλετε εσείς να κάμω ετούτο το ελεινόν θέαμα, ω ζώα; Αυθέντη, του απεκρίθησαν οι βαστάζοι, αυτή είνε η θυγατέρα του Ουστά Ομάρ, βαφιά, ο οποίος μας ειπεν ότι την εστεφανώθησ από αγάπην και μας την έδωσε διά να σου την φέρωμε. Δίκαιε Ουρανέ, εφώνασεν ο Κατής, ημπορώ να στεφανωθώ ένα τέρας της φύσεως παρόμοιον;

Εις τον ίδιον καιρόν ο βαφιάς προβλέποντάς την έκστασιν του Κατή, έφθασεν εκεί. Ταλαιώωρε, του λέγει ο Κατής, διά ποίον με παίρνεις; δεν ηξεύρεις που εγώ ημπορώ να σε παιδεύσω κατά πως σου πρέπει και να σε βάλω εις τα σίδερα, που παίρνεις τόση τόλμη να αναγέλασ με εμένα; φοβήσου τον θυμόν μου, ω δυστυχή, και αντίς διά τούτο το τέρας της φύσεως που μου έστειλες, δος μου την άλλην σου θυγατέρα, της οποίας η ευμορφιά μου είνε πολλά επιθυμητή· ειδημή θέλεις δοκιμάσει πόσον ημπορεί να κάμη ένας Κατής θυμωμένος. Αυθέντη, του λέγει ο Ομάρ, πάσσε να με φοβεριζεις, σε παρακαλώ, και μην είσαι θυμωμένος εναντίον μου· ομνύω εις τον Πλάστην του κόσμου ότι άλλην θυγατέρα από αυτήν δεν έχω· εγώ σου το είπα χίλιες φορές ότι αυτή διά λόγου σου δεν ήτον· μα εσύ δεν ήθελες να με πιστεύσης, και εις τούτο δεν έχω πταιξιμον κανένα. Ο Κατής εις ετούτα τα λόγια ήλθεν εις τον εαυτόν του, και λέγει του βαφιά. Ομάρ σήμερα το ταχύ ήλθεν εδώ μία κόρη πολλά ωραία και μου ειπε πως είνε θυγατέρα σου, και πως δεν θέλεις να την υπανδρεύσης, δίδοντας να καταλάβη ο κόσμος πως είνε λιαν τερατώδης, διά να μην ήθελε κανείς σου την γυρέψη εις γυναίκα. Αυθέντη, του λέγει, ο βαφιάς, εκείνη η εύμορφη κόρη είμαι βέβαιος πως σε ενέπαιξε, βαλμένη από κανένα εχθρόν σου, διά να σου κάμη κατασχόνην και σε περιπαίξη.

Τότε ο Κατής άρχισε να τραβά τα γένεια του, και να στοχάζεται διά πολλήν ώραν· έπειτα ειπεν· ετούτη είνε μία δυστυχία που έμελλε να μου έλθη, και δεν κάνει χρεια να μιλήσωμεν άλλο. Κάμε, σε παρακαλώ, να ξαναφέρουν την θυγατέρα σου εις το σπήτι, και σου δίδω και τα χίλια φλωριά που σου έταξα και μη ζητήσ άλλο, αν θέλης να είμεθα φίλοι. Ο βαφιάς διά να μην έλθη εις άλλα λόγια με τον Κατήν, και διά να μη τον κάμη εχθρόν του, έστερξε να κρατήση τα χίλια φλωριά, και να πάρη την θυγατέρα του οπίσω, κάνοντας πρώτον να την χωρίση κατά τους νόμους.

Ετούτο το συμβάν εμαθεύθη πολλά ογλήγορα εις όλην την χώραν, και έγινεν εις όλους αξιογέλαστον το εμπαιξιμον του Κατή, και διά πολλές ημέρες δεν ωμιλούσαν άλλο παρά δι' αυτόν· Ημείς ξεχωριστά εχαρήκαμεν μεγάλως διά την εκδίκησιν που εκάμαμεν του Κατή, χωρίς παντελώς να το καταλάβη· Απερνώντας αυτή η εκδίκησις, έστειλα ένα μετζίλι διά να διηγηθή του βασιλέως πατρός μου τα όσα μου εσυνέβηκαν αφού και εμίσευσα από κοντά του, και τον εβεβαίωσα ότι ογλήγορα ήμουν διά γύρισμα ομού με την αγαπημένην γυναίκα που επήρα. Και εκεί που εκαρτερούσα την απόκρισιν με το μετζίλι, αλλοί εις εμένα, μου έφερε μαντάτα πολλά θλιβερά, ότι ο βασιλεύς πατέρας μου μανθάνοντας ότι οι Άραβες κλέφτες, που μας επάτησαν, εσκοτώσαν όσους και αν είχα κοντά μου, και λογιάζοντας ότι και εγώ έμεινα σκοτωμένος, από την λύπην του απέθανε, και ότι ανέβη εις τον θρόνον του ένας εξάδελφός μου, ονόματι Αμαδεδίν, ο οποίος με μίαν γραφήν που έγγραψε με το ίδιον μετζίλι μου εσημείωνε την χαράν που ο λαός έλαβεν, ακούοντας πως ευρισκόμουν ζωντανός· και ότι με εκαρτερούσε μετά πάσης χαράς διά να πηγαίνω το συντομώτερον, και ήτον έτοιμος διά να μου απαρατήση θεληματικώς τον θρόνον που εις εμέ απαρθένευεν. Ετούτη η είδησις με έκαμε διά να αποφασίσω το γληγορότερον να γυρίσω εις το Μουσούλ. Έλαβα θέλημα από τον Μουφάκ πενθερόν μου, και παίρνοντάς την γυναίκα μου ομού με πολλούς ανθρώπους διά φύλαξιν, εμίσευσα διά το Μουσούλ.

Δεν είχα φθάσει ακόμη εις το ήμισυ της στρατάς, και ιδού που βλέπω τον Αμαδεδίν να έρχεται με πολύν λαόν, και με τους προεστούς του Μουσούλ εις συναπάντησιν μου και φθάνοντάς με επέζευσεν ευθύς από το άλογόν του, και ήλθε και με επροσκύνησε δείχνοντάς μου την καλήν του προθυμίαν, καθώς εις την επιστολήν του μου το εσημείωνεν. Έπειτα ήλθαν όλοι οι προεστοί και με μεγάλον σέβας με επροσκύνησαν και με ευφήμησαν διά βασιλέα τους. Και ούτω συντροφιασμένος με όλους εκείνους εμβήκαμεν εις το Μουσούλ με μεγάλην παράταξιν όλος και ο λαός έδειξε με μεγάλους αλαλαγμούς την ευχαρίστησιν του που με εξαναείδε, και έκαμε διά τρεις ημέρας μεγάλες χαρές και πανηγύρεις.

Τελειώνοντας δε αυτές οι χαρές έβαλα εις καλήν τάξιν όλα τα του βασιλείου, και εβασίλευσα επάνω εις τον ραγιά μου με πολλήν θερμότητα. Αγαπούσα περισσότερον παρά ποτέ την Ζιμπρούδα, και εζούσα πολλά ευτυχισμένος, οπότεν ένας νέος Δερβύσης φανερώνεται εις την αυλήν μου, ο οποίος, με τες διάφορες χάρες και πνεύμα χαριέστατο που είχεν, επροχώρησεν εις τους προεστούς του παλατίου μου, και τον επήραν εις μεγάλην αγάπην, και άλλο δεν ωμιλούσαν παρά διά τες μεγάλες χάρες του Δερβύση. Μου ήλθεν επιθυμία να τον ιδώ, και ευρίσκοντάς τον πλέον χαριτωμένον από εκείνο που άκουα,

τον επήρα εις τόσην υπόληψιν, που τον έκαμα ένα από τους της αυλής μου, διά να τον έχω πάντα κοντά μου, να με ευφραίνει με τες διήγησές του και με τες μεσελέδες του, ο οποίος ήτον πολλά πρακτικός από όλα τα πράγματα του κόσμου· επειδή και με όλον που ήτον νέος είχε περιπατήσει πολύν κόσμον.

Μίαν ημέραν που ευρισκόμασθε εις το κυνήγι εις ένα λόγγον εξεμάκρυνα από τους ανθρώπους μου, και έμεινα με τον Δερβύσην μοναχά. Αυτός εκεί που επερπατούσαμεν, μου εδιηγούνταν τα ταξείδια που είχε κάμει, και διά τα όσα περίεργα που εις τας πόλεις και βασιλεια είχαν ιδεί, και ανάμεσα εις τα άλλα δι' ένα γέροντα Μπαρχάν που εγνώρισεν. Ετούτος ο μέγας άνθρωπος, μου είπεν, ήξευρεν ένα μέγαλον αριθμόν σεκρέτα, ήγουν απόκρυφα, όλα πολλά περίεργα. Αυτός από την πολλήν αγάπην που επήρε, μου έδειξεν ένα σεκρέτον πολλά θαυμαστόν, και μου παρήγγειλε κανενός να μη το ειπώ με όρκον. Ποίας ενεργείας είναι αυτό το σεκρέτον ερώτησα εγώ, μήπως και είναι εκείνο που μετατρέπουν το μολύβι και σίδηρον εις χρυσόν; Όχι, Βασιλέα μου, ετούτο είναι πολύ τιμώτερον από αυτό, ετούτο κάνει να αναζηση ένα κορμί αποθαμμένον, όχι πως να του επιστρέψω την ψυχήν, εις τούτο μονάχα ο Ουρανός ημπορεί να κάμη αυτό το θαύμα, μα κάνω και εμπαινει η ψυχή μου εις κάθε νεκρόν σώμα, και το ανασταίνω. Και διά να σε ευχαριστήσω θέλω κάμει να ιδής την δοκιμήν εις ετούτην την έλαφον που την έχομεν σκοτωμένην. Εγώ του είπα πως θέλει μου κάμει μεγάλην χάριν κάμνοντάς με να ιδώ ένα τέτοιον πράγμα.

Τότε αυτός μου λέγει· στοχάσου λοιπόν εκείνο που έχω να κάμω. Ευθύς που ετελείωσε ταύτα τα λόγια, βλέπω να πέση το κορμί του χωρίς αίσθησιν, και εις τον ίδιον καιρόν είδα την έλαφον που ανέζησε και εσηκώθη με πολλήν γληγορότητα και έρχεται προς με και με έγλυφε, κάνοντάς μου πολλές χαρές. Και αφού έφερε κάμποσους γύρους πίπτει κατά γης αύτη, και σηκώνεται ο Δερβύσης που ευρισκονταν νεκρός. Ετούτο το θέαμα μου έπληξε τον νουν και επαρακάλεσα τον Δερβύσην, που ήτο καλύτερον να μη τον είχα ιδή, διά να μου το φανερώση. Αυτός μου απεκρίθη πως διά τον όρκον που έκαμα, δεν ημπορώ να το δείξω κανενός με κανένα τρόπον. Βλέποντάς τον εγώ που δεν έκλινε διά να μου το δείξη μου άναπτε περισσότερο την επιθυμίαν μου διά να μου το φανερώση και από τες πολλές παρακάλεσες τέλος πάντων εκαμώθη, διά να μη με παρακούση, πως απεφάσισε διά να μου το δείξη. Ιδού ω βασιλέα μου διά να σε ευχαριστήσω, μου είπε, σου το δείχνω· φθάνει να είπης με τον νουν σου ετούτα τα δύο λόγια Χαλβιλαχά και Μαχούλ, και κάθε λογής νεκρόν σώμα το αναζής· Ευθύς που έμαθα αυτά τα δύο λόγια ηθέλησα διά να κάμω την ενέργειάν τους επάνω εις την ιδίαν έλαφον, τα οποία λέγοντάς τα ευθύς εμεταμορφώθηκα εις εκείνο το

ζών. Μα η ευχαρίστησις που είχα διά την ενέργειαν που ακολούθησεν ευτυχισμένα, εμετεστράφη ογλήγορα εις τόσον πόνον. Επειδή και ευθύς που το πνεύμα μου εμπήκεν εις το κορμί της ελάφου, ο άνομος και επίβουλος Δερβύσης έκαμε να περάση το εδικόν του εις το κουφάρι μου και ωσάν έλαβε την μορφήν μου, ευθύς παίρνει το δοξάρι μου και το ετέντωσε να με σκοτώση. Εγώ μένοντάς μου το λογικόν, και καταλαμβάνοντάς την γνώμην του, εδόθηκα εις μίαν ταχείαν φυγήν, και με όλον τούτο ο σκληροκάρδιος δεν έλειψε που να τελειώση την επιβουλήν του, μα του εστάθη αδύνατον. Ιδού νέα μου συμφορά, που δι' αυτό εκαταστάθηκα να ζω με τα ζώα εις τα βουνά και εις τους λόγγους. Καλότυχος ανίσως και ήθελα παρομοιάση τελείως, και με το χάσιμο της μορφής μου να ήθελα χάσει και το λογικόν μου, και έτσι δεν ήθελα πέσει εις χίλιες σκληρές και θλιβερές συμφορές.

Εις το αναμεταξύ που εγώ εθρηνούσα την κατάστασίν μου εις τα δάση, ο Δερβύσης εκυρίευε τον θρόνον του Μουσουλίου, και εχαίρονταν το βασιλειόν μου. Και το περισσότερο που με έθλιβεν ήτον, που εστοχαζόμεουν πως εχαίρονταν και την αγαπημένην μου Ζεμπρούδαν. Και καθώς αυτός αφού έλαβε την μορφήν μου εστοχάσθη ότι εγώ διά μέσον αυτού του σεκρέτου που μου έδειξε να μην ήθελα φανερωθή εις το παλάτι, και του συγχύσω την ανάπαυσιν, έδωσε θέλημα ότι να έβγουν όλοι οι κυνηγοί να υπάν εις εκείνους τους λόγγους που είμασθε, και να σκοτώσουν, όλες τες ελαφίνες που εκεί ευρίσκονταν. Εγώ όμως διά τύχην μου εις αυτό το αναμεταξύ ηύρα ένα αηδόνι ψόφιον, το οποίον το ανάζησα δίδοντας τες αισθησές μου εις αυτό. Και υποκάτω εις αυτήν την νέαν μορφήν επέταξα προς το παλάτι του εχθρού μου, και επήγα και εκάθησα επάνω εις ένα δένδρον που ήτον εμπρός εις τα παράθυρα της αγαπημένης μου Ζεμπρούδας.

Εκεί στοχαζόμενος την δυστυχίαν μου, άρχισα να κελαδώ τα πάθη μου με μίαν φωνήν πολλά παθητικήν, κυττάζοντας πάντα τα παράθυρα της αγαπημένης μου. Αυτή ακούοντας ένα λάλημα τοιούτης λογής θλιβερόν και νόστιμον, εβγήκεν εις το παράθυρόν της διά να με ακούση καλά, και εγώ βλέποντάς την ακολουθούσα με περισσότεραν ισχόν το θλιβερόν μου λάλημα, ωσάν πως να της έδιναν να καταλάβη τον πόνον μου. Μα αλλοί εις εμέ, που αντίς αυτή να συντριβή η καρδιά της από το παθητικόν μου λάλημα, εγελούσε και ελάμβανε ηδονήν ομού με μίαν σκλαβοπούλαν που την αγαπούσε.

Εγώ αποφάσισα να μείνω εις εκείνο το περιβόλι, και ούτω διά πολλές ημέρες έκανα το ίδιον, και ελάμβανα κάποιαν ευχαρίστησιν να θεωρώ την αγάπην μου, με όλον που ήμουν ένα πουλί. Η Ζεμπρούδα δεν έλειπε καθημερινώς να έρχεται να με βλέπη και να χαίρεται, και τέλος

πάντων επιθυμώντας διά να με έχη εις την εξουσίαν της, επρόσταξε τους κνηγούς διά να κάμουν κάθε τρόπον να με πιάσουν. Εγώ αυτοθελήτως εμπήκα εις τα βρόχια, και πιάνοντάς με μέ έφεραν εις την Ζεμπρούδα. Αυτή από την χαράν της με επήρην εις τα χέρια της, και με εχάιδευσε, και λέγοντάς μου πολλά λόγια χαϊδευτικά με εφίλησε. Τότε και εγώ από το άλλο μέρος επλησίαζα με πολλήν νοστιμάδα την μύτην μου εις τα χείλη της και την εγλυκοφιλούσα. Α μαργιόλικο, εφώναξε γελώντας, φαίνεται, πως απεικάζεις εκείνο που σου λέγω ω και τι πολλά νόστιμον που είσαι. Και αφού μου έκαμε και άλλα χάδια, με έβαλεν εις ένα χρυσόν κλουβί, και το εκρέμασεν εις τον χοντζερέ της. Κάθε ημέραν οπόταν αυτή εξυπνούσεν, εγώ ελαλούσα με πολλήν νοστιμάδα, και οπόταν ήρχονταν να μου δώση τίποτε να φάγω, αντί να φαίνομαι αγριωμένον, άπλωνα τες φτερούγες μου, και επλησίαζα φέροντας την μύτην μου διά να λάβω το φαγί. Αυτή έμνεισκειν εκστατική βλέποντάς με πολλά ήρεμον, και κάποτε με έβγαζεν από το κλουβί και επετούσα με ελευθερίαν, μα από κοντά της δεν έφευγα έχοντας χαράν να την χαϊδεύω εγώ με τες φτερούγες μου, και με το πέτασμα που έκανα ολόγουρά της, και με κάποια γλυκά τζιμπήματα που της έκανα. Και με τούτον τον τρόπον αυτή με αγαπούσε τόσον, που μίαν ώραν δεν έστεκε χωρίς να με έχη κοντά της.

Αν εις την δυστυχίαν μου είχα κάποιαν άνεσιν εις το να ευρίσκωμαι σιμά εις την αγάπην μου το επλήρωνα πολλά ακριβόν, οπόταν έβλεπα τον άνομον Δερβύσην να έρχεται με την μορφήν μου προς αυτήν, και να την χαιρείται ο μιάρος. Τι ανυπόφερτη δυστυχία και θλίψις! οπόταν το ενθυμούμαι όλος τρέμω. Ως τόσον βλέποντας έτσι, κάθε ολίγον εσήκωνα τους οφθαλμούς μου εις τον ουρανόν, και εξητούσα εκδίκησιν εις τούτο το άδίκον που μου εγίνετο, και η καρδιά μου ήτον γεμάτη από θυμόν, και εθλιβόμουν μεγάλως. Αν καμμίαν φοράν ο Δερβύσης ήθελε να με χαϊδεύση, οπόταν η Ζεμπρούδα με εκρατούσεν εις τα χέρια της, του έδιδα τόσες τοιμψησιές με θυμόν με την μύτην μου που τον έκανα να με αφήνη· μα ο θυμός μου δεν επροξενούσεν άλλο, παρά να τους κάνω να γελούν.

Η Ζεμπρούδα ως τόσον εκρατούσεν εις τον ίδιον χοντζερέ μίαν σκυλοπούλαν που την αγαπούσεν· ετούτη η σκύλα μίαν ημέραν που ήμασθε μοναχοί, εψόφησε τον καιρόν που εγεννούσε, και ο ψόφος της μου εφώτισε τον νουν διά να κάμω την τρίτην δοκιμήν· Θέλω, είπα να ιδώ τι έχει να κάμη η Ζεμπρούδα βλέποντας το αηδόνι ψόφιον, θα θλίβεται, ή όχι; και ούτω λέγοντας επέρασε το πνεύμα μου εις το κορμί της σκύλας, και άφησα το αηδόνι ψόφιον και τούτον τον στοχασμόν ο Ουρανός μου τον εξαπόστειλε, διά να κάμω την εκδίκησίν μου.

Οπότε η Ζεμπρούδα ήλθεν εις τον χοντζερέ της, βλέποντας το αηδόνι ψόφιο, έβγαλε μίαν φωνήν τόσο δυνατήν, που έτρεξαν όλες οι δούλες της. Κυρά, της είπαν, τι έπαθες; σου εσουνέβη κανένα εναντίον; α πιστές δούλες μου, εγώ είμαι απελπισμένη, τους απεκρίθη κλαίοντας πικρώς· το πτωχόν αηδόνι μου, το αγαπημένον μου αηδόνι εψόφησεν. Α, ακριβόν μου πουλί, διατί με υστέρησες έτσι ογλήγορα; πώς ημπορώ να υποφέρω μην ακούοντας πλέον την γλυκειάν σου φωνήν και τα νόστιμά σου παιγνίδια; Αυτά και άλλα λέγοντας ήτον τόσο περιλυπη, που καμμιά από τες σκλάβες της δεν ημπορέσε να την παρηγορήση. Έδωκαν ως τόσο την είδησιν του Δερβύση διά την θλίψιν της Βασιλισσας, ο οποίος έτρεξε με ταχύτητα προς αυτήν, διατί την αγαπούσε και αυτός κατά πολλά. Αυτός έκαμε κάθε τρόπον διά να την παρηγορήση, μα εστάθηκαν όλοι του οι κόποι άκαιροι.

Τέλος πάντων βλέποντας που καμμίαν παρηγορίαν δεν ελάμβανε, της είπε· μη θλίβεσαι πλέον, αγαπημένη μου Ζεμπρούδα, ότι εστοχάσθηκα μ' ένα σεκρέτον που έχω, να κάμω το αηδόνι, ότι κάθε ταχινήν να έρχεται να σε διασκεδάξη διά μίαν φοράν μόνον, και αύριον το ταχύ θέλεις ιδεί την δοκιμήν. Μη με παίρνεις διά μίαν αστόχαστην, σε παρακαλώ, απεκρίθη εκείνη, και θέλεις να με περιπαιξης, δίδοντάς μου να καταλάβω να μου το αναστήσης. Εγώ τα λόγια σου δεν τα πιστεύω, και άφησε παρακαλώ διά να ξεθυμάνω κλαίοντάς το. Μη γένοιτο, μη γένοιτο, Βασιλισσά μου, της απεκρίθη αυτός, πως σου το λέγω διά κανένα τέλος και διά να πιστεύσης, ιδού που θέλω σε κάμει να ιδής την δοκιμήν.

Τότε κάνοντας να έβγουν όλες οι δούλες της από εκεί, έμειναν αυτοί οι δύο μοναχοί και εγώ ωσάν σκύλλα που ήμουν έστεκα εις μίαν αγκωνήν, και επαρακαλούσα τον Ουρανόν διά να βάλη εις πράξιν το έργον, διά να ξεδικηθώ. Παίρνοντας λοιπόν ο Δερβύσης ένα θρονί εκάθησε, και λέγοντας εκείνα τα δύο λόγια, έπεσε χωρίς αισθησες· και εν τω άμα το αηδόνι ανέζησε, και άρχισε να λαλή με μεγάλον θαυμασμόν της Ζεμπρούδας. Εγώ ευρίσκοντας τον καιρόν ευτυχισμένον ευθύς αφίνω το κορμί της σκύλας, και με ταχύτητα εξαναπήρα το ιδικόν μου, και εις τον ίδιον καιρόν τρέχω με βίαν, και αρπάζω το αηδόνι από το κλουβί και του τραβώ τον λαιμόν, και το εσκοτώσα. Έπειτα το έβαλα εις τα ποδάριά μου και το εκαταπάτησα με πολόν θυμόν· τι κάνεις, ω Βασιλέα, η Ζεμπρούδα μου είπε φωνάζοντας· διατί μου εφόνευσες με τούτον τον τρόπον το αηδόνι μου; όταν εσύ δεν ήθελες να ξαναζήση, δεν έπρεπε να το ανακράξης εις νέαν ζωήν. Ευχαριστίαν να έχη ο ουρανός, εφώναξα τότε εγώ, χωρίς να αφηκρασθώ αυτή το τι έλεγε, τόσο ημουν φερμένος από την χαράν μου διά την εκδίκησιν που έκαμα εις την καταφρόνησιν που ανόμως ο Δερβύσης έκαμε της τιμής μου, και της αγάπης μου. Η

Ζεμπρούδα έμεινε εκστατική εις το να με ακούση να ομιλώ ούτως. Βασιλέα, αυτή μου λέγει, τι δηλούν ετούτα που μλεις; Εγώ τότε της εδιηγήθηκα τα όσα μου εσυνέβηκαν από αιτίαν του μιαρού Δερβύση, και επαράτηρησα, εκεί που της τα εδιηγούμην, εγέμισε το πρόσωπόν της από εντροπήν διά την απάτην που έλαβε, και μου έκαμεν άδικον, που δεν το ήξευρε. Και από την θλίψιν της ήτον όλη έξω από τον εαυτόν της, χωρίς να έχη παρηγοριάν. Δεν ημπορούσεν αυτή να αμφιβάλλη ότι εγώ δεν ήμουν ο καθολικός της άνδρας, διατι το κορμί του Δερβύση που ευρέθη εις τα δάση νεκρόν την εβεβαίωνε.

Αφού και ετελείωσα να φανερώσω της Ζεμπρούδας ένα συμβεβηκός τόσον παράξενον, το εμετανόησα πολλά, και ήτον καλύτερα που να μην της ειχα ειπή την αλήθειαν, διατι αλλοί εις εμένα, ημπορούσε να ζήση· μα τι λέγω; πού χάνεται το πνεύμα μου; δεν ηξεύρω εγώ ότι τα καλά και τα κακά που μέλλουν να έλθουν στέκουν γραμμένα εις τον Ουρανόν; Ως τόσον η Ζεμπρούδα εσυνέλαβε τόσην θλίψιν και πίκραν εις την απάτην που έλαβε, και έδωσε την ευχαρίστησιν εκείνου του τρισαθλίου, που δεν μου εστάθη δυνατόν διά να την παρηγορήσω, δίδοντάς της να καταλάβω ότι το λάθος της ήτον όλον άξιον συμπαθείας, και ότι όλον το ανόμημα ήτον του μιαρού Δερβύση· μα όλες εστάθηκαν μάταιες η παρηγοριές που της έκαμα. Και δεν απέρασαν ολίγες ημέρες που από την θλίψιν της εξεψύχησεν εις τες αγκάλες μου, ζητώντας μου συμπάθειον διά ένα ανόμημα, του οποίου δεν ήτο πταιστρια.

Δεν ημπορώ να σας διηγηθώ καταλειπώς τον πόνον, και την θλίψιν που έλαβα εις το να χάσω τοιούτης λογιής γυναίκα. Και αφού έκαμα να την θάψουν με εκείνην την τιμήν που της έπρεπεν, έκραξα τον Αμαδεδίν εξαδελφόν μου, και του λέγω· εξαδελφέ μου, με το να μην έχω κληρονόμον, σου απαιρώ τον θρόνον του Μουσουλ να χαρής την βασιλικήν μεγαλειότητα, επειδή και εγώ θέλω να περάσω το επίλοιπον της ζωής μου ωσάν απλούς άνθρωπος, από τον μεγάλον πόνον που έχω διά τον χαμόν της αγαπημένης μου Ζεμπρούδας. Ο Αμαδεδίν που αληθώς με αγαπούσε, δεν έπαυσε να με παρακινήση να αλλάξω αυτήν την απόφασιν, μα τον έκαμα να καταλάβη ότι άκαιρα χάνει τους λόγους του.

Άφησα λοιπόν τον Αμαδεδίν εις τον θρόνον του Μουσουλ, και συντροφιασμένος μοναχά με ολίγους σκλάβους, έφθασα εις το Μπαγδάτ με πολύ χρυσίον και πετράδια, ήγουν διαμάντια. Επήγα και κατέβηκα εις το σπήτι του πενθερού μου Μουφάκ, του οποίου εστάθη μέγας ο θαυμασμός ομού και της γυναικός του εις το να με ιδούν, οπόταν τους εφανέρωσα τον θάνατον της θυγατρός τους, που πολύ την

αγαπούσαν. Δεν έκαμα ετούτην την διήγησιν χωρίς να χύσω άπειρα δάκρυα και χωρίς να μη κινήσω και τα εδικά τους.

Δεν εστάθηκα πολόν καιρόν εις το Μπαγδάτι· αλλ' ανταμώθηκα με μίαν συντροφιάν από χατζήδες, και επήγα εις την Μέκκαν και αφού προσκύνησα εκείνους τους τόπους, συντροφεύθηκα με τους χατζήδες Ταρτάρους, και απερνώντας από τούτην την χώραν, μου άρεσε, και αποφάσισα να κατοικήσω εις αυτήν, και είνε έως τώρα χρόνια σαράντα που ευρίσκομαι εδώ, και περνώ μίαν ζωήν καλογηρικήν ή μοναχικήν, και με κανένα δεν έχω αντάμωσιν. Η Ζεμπρούδα είναι πάντα εις τον νουν μου, και λαμβάνω κάποιαν ευχαρίστησιν να την ενθυμούμαι.

Ακολούθησις και τέλος της ιστορίας του βασιλέως Καλάφ, και της βασίλισσης της Κίνας.

Τελειώνοντάς την ιστορίαν του ο Βασιλεύς του Μουσούλ, ειπε προς τους φιλοξενουμένους του. Ετούτη είναι η ζωή μου· εσείς βλέπετε από τες δικές σας και δικές μου δυστυχίες, ότι η ζωή η ανθρώπινος είναι ωσάν ένας κάλαμος, που κινείται πότε από τον ένα άνεμον, πότε από τον άλλον. Εγώ ως τόσον ζω μίαν ζωήν ήσυχον, και είμαι πολλά ευχαριστημένος. Ο Τημουρτάς, η γυναίκα του, και ο Καλάφ επαίνεσαν την μεγαλοψυχίαν του, και υπομονήν εις τα όσα του εσυνέβηκαν ομοίως και την απόφασιν που έκαμε διά να ζήση εις ησυχίαν. Ύστερα από αυτά ο γέρων τους εδιώρισε τρία κρεβάτια διά να πηγαίνουν να αναπαυθούν εκείνην την νύκτα. Το ταχύ δε ξημερώνοντας επήγεν ο γέρων να τους εύρη και τους ειπεν· ιδού που εσείς δεν είσθε μοναχά δυστυχείς· ήκουσα σήμερον ότι ήλθεν ένας αποστολάτορας από τον Βασιλέα Κασμίρ με ορισμόν ότι αν ήθελεν ευρεθή εδώ ο Χάνης των Νογκίδων με την φαμηλιάν του να τον πιάσουν, και να τον φυλακώσουν, επειδή έφυγεν από την επαρχίαν του. Εις ταύτην την είδησιν αυτοί έμειναν βουβοί, και άλλαξεν η όψις τους ωσάν των νεκρών.

Ο γέροντας βλέποντας έτσι αλλαγμένα τα πρόσωπα τους τούς ειπεν· αγαπημένοι μου, τι θέλει να ειπή αυτή η σύγχυσις που επάνω σας βλέπω; Α, Κύριε, απεκρίθη ο Τημουρτάς. Ημείς είμασθε εκείνοι που αυτός ζητεί. Εγώ είμαι εκείνος ο ταλαίπωρος Χαν των Νογαϊδων· εσύ βλέπεις την γυναίκα μου και τον υιόν μου· ηθέλομεν έχει μεγάλον άδικον να μη σου φανερωθούμεν, ύστερον από τόσην δεξίωσιν και θάρρος που μας έδειξες· ελπίζω όμως ότι εις ετούτην την περίστασιν με την συμβουλήν σου θα μας βοηθήσης διά να έβγωμεν από τούτον τον κίνδυνον. Εγώ, απεκρίθη ο γέρων, από εκείνο που καταλαμβάνω, σας

συμβουλευώ ότι εδώ να μη σταθήτε, αλλά να μισεύσετε το συντομώτερον από τούτην την χώραν και κυττάξετε να πάρετε την στράταν της Μπέρλας, και εκεί θέλετε είσθαι φυλαγμένοι. Του Χαν ήρесе πολλά η συμβουλή του βασιλέως του Μουσουλ, ο οποίος δίδοντάς τους τρία άλογα, ζωοτροφίαν διά πολλές ημέρες και μίαν σακκούλαν φλωριά εμίσευσαν, ευχαριστώντας κατά πολλά τον γέροντα διά τες μεγάλες ευεργεσίες που τους έκαμε.

Μισεύοντας το λοιπόν από εκεί, επέρασαν τον ποταμόν Ηρτόχ, και ύστερα από πολλές ημέρες έφθασαν εις την γην της φυλής της Μπέρλας, και εσταμάτησαν εις την πρώτην τένταν που ηύραν, επειδή και εκείνοι κατοικούν όλοι εις τέντες. Εκεί αυτοί επούλησαν τα άλογά τους, και έζησαν με πολλήν ανάπαυσιν, έως που είχαν δηνάρια · και σώνοντάς τα εσηκώθησαν από εκεί, και υπήγαν παρεμπρός εις τες τέντες των προεστών · εκεί εμπήκαν εις μίαν τένταν που ήταν επιταυτού διά τους πτωχούς ξένους, και εκεί έμειναν χωρίς καμμίαν βοήθειαν. Ο Καλάφ απεφάσισε και επήγαινε διά να ζητήση ελεημοσύνην. Αυτό άναψε μεγάλως τον πόνον του Χαν, βλέποντας που εκαταστάθηκαν διά να ζητούν έλεος. Ως τόσο ο Καλάφ εσύναξε κάμποσα δηνάρια από τες ελεημοσύνες, με τα οποία αγόρασε τα αναγκαία προς ζωοτροφίαν τους διά μίαν μόνον ημέραν. Ο πατέρας του με κανένα τρόπον δεν υποφέρνε να βλέπη τον υιόν του να ζητή ελεημοσύνην, και ο υιός του διά να τον ευχαριστήση αποφάσισε διά να μην πηγαίνη πλέον εις ζητιανιά, μα να εβγάλη την ζωοτροφίαν τους με τους κόπους του, και ούτως επήγε διά να κάνη τον βαστάζον · μα διά κακήν του τύχην απέρασε σχεδόν όλη η ημέρα, και δεν ημπορέσε να κερδίση ούτε ένα δηνάρι · και θλιβόμενος δι' αυτό επήγεν εις ένα λόγγον, και κλαίοντάς με μεγάλον πόνον της καρδιάς του, και με μεγάλον παράπονον εξητούσε βοήθειαν από τον Ουρανόν, διατί δεν ημπορούσε πλέον να υποφέρη τα βάσανα · και ωσάν αποσταμένος που ήτον, αποκοιμήθη υποκάτω εις ένα δένδρον, και αφού εξύπνησε βλέπει ολίγον μακράν ένα γεράκι πολλά εύμορφον, με μίαν άλυσσον χρυσήν εις τα ποδάρια εγκοσμημένην με ρουμπίνια και διαμάντια.

Ο Καλάφ που ήτον καλά παιδευμένος εις την τέχνην των γερακιών, το έκραξε και ήλθε και το έπιασεν. Αυτός κατά πως εστοχάσθη, απείκασεν ότι αυτό το γεράκι θα ήτον του βασιλέως του τόπου εκείνου, και κατά πως εστοχάσθη έτσι ήτον. Επειδή αυτό το γεράκι την απερασμένην το είχε χάσει ο βασιλεύς εις το κυνήγι, διά το οποίον του εκακοφάνη τόσο που εκινδύνευε να χαθή από την θλίψιν του, τόσο η αγάπην είχε δι' αυτό, διά το οποίον είχε τάξει, ότι όποιος ήθελε το εύρει και το φέρει να του δίδη τρεις χάρες που ήθελε ζητήση.

Ο Καλάφ τέλος πάντων γνωρίζοντας ότι ήτον του Βασιλέως το επήρε και το έφερεν εις την τέντα του Βασιλέως. Ο Βασιλεύς όλος χαρά, έτρεξε και επήρε το γεράκι του, και το εφίλησε με μεγάλον πόθον· έπειτα γυρίζοντας προς τον Καλάφ του λέγει· τι άνθρωπος είσαι εσύ, αγαπημένε μου; μου φαίνεται πως είσαι ξένος, πες μου το λοιπόν πώς ευρίσκεσαι εδώ; Αυθέντη, του απεκρίθη ο Καλάφ· εγώ είμαι υιός ενός πραγματευτού από την Βίσαν, ο οποίος είχε πολλά πλούτη, και ταξειδεύοντάς με αυτόν και με την μητέρα μου διά να πάμε εις το Μπαγδάτ, εσυναπαντήσαμε κλέφτες εις την στράταν και μας έγδυσαν από ό,τι είχαμεν, και ζητώντας ελεημοσύνην εφθάσαμεν έως εδώ. Είμαι πολλά ευχαριστημένος του απεκρίθη ο Βασιλεύς, που σου έτυχεν εσένα η τύχη να εύρης το γεράκι μου, επειδή και έταξα με όρκον, ότι όποιος ήθελε το εύρει και μου το φέρει να του κάμω τρεις χάρες που θα ήθελε ζητήσει· το λοιπόν ζήτησε ό,τι αγαπάς και θέλει σου δοθή. Επειδή και ορίζεις απεκρίθη ο Καλάφ, να σου ζητήσω τρεις χάρες, ιδού τες ζητώ· εγώ κατά πρώτον ήθελα ο πατέρας μου και η μητέρα μου, οι οποίοι ευρίσκονται εις το πτωχοδοχείον, να ήθελες τους διορίσει την ζωοτροφίαν τους επί ζωής τους, και να τους κρατήσει εις το παλάτι σου ωςάν αξιωματικούς. Δεύτερον να μου δώσης εμένα ένα καλόν άλογον αρματωμένον με όλα του τα χρειαζόμενα. Και τρίτον μίαν φορεσιάν πλουσιαν και μίαν σακκούλαν με φλωριά γεμάτην, διά να ημπορέσω να κάμω ένα ταξειδι της αρεσκείας μου που έχω μελετημένον. Η ζήτησές σου θέλουν πληρωθή, του είπεν ο Βασιλεύς· φέρε μου εδώ σήμεραν τους γονείς σου και θέλω τους περιποιηθή καθώς μου είπες, και αύριον θέλω σου δώσει το άλογον, και τα λοιπά που εξήτησες. Ο Καλάφ προσκύνησε τον Βασιλέα· έπειτα ήλθεν εκεί που ήσαν οι γονείς του, και τους ανήγγειλε την προμήθειαν του Ουρανού που τους εξαπέστειλεν. Αυτώνών επροξενήθη μεγάλη αγαλλίασις δι' αυτήν την είδησιν, και ακολουθώντες τον Καλάφ, τους επήγε και τους επαράστησε του Βασιλέως. Ο Βασιλεύς τους εδέχθη με πολλήν περιποίησιν, και τους εδιώρισε τα αναγκαία τους κατά πως έταξε και έμειναν πολλά ευχαριστημένοι.

Την ερχομένην ημέραν ο Καλάφ ενδύθη τα πλούσια φορέματα που έλαβεν από χειρός του Βασιλέως, με ένα σπαθί πολύτιμον και άλλα στολιδια, ομοίως και μίαν σακκούλαν γεμάτην φλωριά. Έπειτα του έφεραν το άλογον στολισμένον, και ευχαριστώντας τον Βασιλέα, εκαβαλλίκευσε το άλογον και ανεχώρησε, και ήλθεν εις την τέντα των γονέων του, που τους την εδιώρισεν ο Βασιλεύς. Αυτώνών είπεν ο Καλάφ, πως έχοντας επιθυμίαν διά να ιδή το περίφημον βασίλειον της Κίνας, αποφάσισε διά να πηγαίνη εκεί, διά να πασχίση μήπως και ημπορέση να αλλάξη καλύτερην τύχην. Οι γονείς του τον επήκουσαν, και παίρνοντάς την ευχήν τους εμείσευσε διά την Κίναν.

Φθάνοντας δε εις το Πεκίνον καθέδραν του βασιλείου της Κίνας, επήγε και κατέβηκε εις ένα σπήτι μιας γηραλέας χήρας· και ευθύς που εξεπέξευσεν έδωσε θέλημα της χήρας να στείλη κανένα να πάρη τίποτε διά να φάγη. Η χήρα εν τω άμα έστειλεν ένα παιδίον διά να ψωνίση τα αναγκαία. Εις αυτό το αναμεταξύ ο Καλάφ ερώτησε την γραίαν περί των ηθών του τόπου, πόσον λαόν περιέχει, και άλλα· τέλος πάντων η ομιλία τους έπεσεν επάνω εις τον βασιλέα της Κίνας. Ευπέ μου, της λέγει ο Καλάφ, ο βασιλεύς είνε καλών ηθών; αγαπά τον λαόν του; τον κυβερνά με επιμέλειαν; Ναι, του απεκρίθη η χήρα· αυτός είνε ο πλέον καλύτερος βασιλεύς που έλαβεν η Κίνα, και το όνομά του είνε φημισμένον διά την μεγάλην του καλωσύνην. Το λοιπόν από εκείνο που μου λες είπεν ο Καλάφ, κρίνω ότι πρέπει να είνε ο πλέον ευτυχισμένος Μονάρχης του κόσμου. Αυτός με όλον τούτο δεν ημπορεί να είνε τοιούτος, εξαναείπεν η γραία, επειδή και την ανάπαυσιν της ζωής του την συγχίζει πολλά η βασιλοπούλα Τουρανδότη, θυγάτηρ του μονογενής. Και διά ποίαν αιτίαν ξαναπεκρίθη ο Καλάφ, είνε αυτή μία τυραννία δι' αυτόν. Ναι, του είπεν η γραία, ημπορώ με θεμέλιον να σου διηγηθώ τα περι αυτής, επειδή και η θυγατέρα μου, που είνε εις την δούλευσίν της, μου το εδιηγήθη ηξεύροντάς τα όλα.

Αυτή η βασιλοπούλα ηκολούθησεν εκείνη, είνε εις ηλικίαν δέκα εννέα χρονών, και είνε τόσοσιν εύμορφος που κανείς ζωγράφος από τους πλέον εξαιρέτους δεν ημπούρεσε να της παρομοιάση την ευμορφίαν της. Όθεν τα κάλλη της και η φήμη της διεσπάρθη εις πολλά βασίλεια, η οποία φήμη δεν έκαμεν άλλο παρά να προξενήση κακά αποτελέσματα. Αυτή ανταμώνει εις την ωραιότητα ένα πνεύμα τόσοσιν νόστιμον και επιτήδειον, αυτή ηξεύρει διάφορες γλώσσες· ομοίως ακόμη την αριθμητικήν, γεωγραφίαν, φιλοσοφίαν, μαθηματικήν, τους νόμους και κοντολογής όλες τες επιστήμες· μα η ωραιότης της και η μάθησις της μένουν εις τα σκότη, από μίαν σκληροκάρδιον απανθρωπότητα που έχει χωρίς παράδειγμα. Είνε δύο χρόνοι που ο βασιλεύς της Θέμπας έστειλε και την εζήτησε διά γυναίκα του με το να ήκουσε την φήμην της. Ο πατέρας της έχοντας επιθυμίαν διά να κάμη με αυτόν εδικοσύνην, το ανήγγειλε της θυγατρός του. Αυτή η υπερήφανη βασιλοπούλα με το να της εφαινοντον οι άνδρες ένα πλάσμα καταφρονημένον, και έχοντας πολύ μίσος προς αυτούς, εδέχθη με καταφρόνεσιν την συμβουλήν του πατρός της. Ο βασιλεύς εθυμώθη εναντίον της και την εφοβέρισεν ότι ανίσως και δεν τον υπακούσει θέλει κάμη με το στανειό να το στέρξη. Αυτηνής της εκακοφάνη αυτό τόσοσιν, που έπεσεν από την πίκραν της εις το κρεβάτι άρρωστη. Οι ιατροί γνωρίζοντάς την αιτίαν της αρρώστιας της, είπαν του βασιλέως, ότι όλα τα ιατρικά τους ήτον ανωφελή, και ότι η βασιλοπούλα απέθνησεν αν στέκη στερεός διά να την υποχρεώση να στεφανώση τον βασιλέα της Θέμπας.

Τότε ο βασιλεύς, ο οποίος πολλά την αγαπούσε, φοβούμενος τον κίνδυνον που ήτον επήγε διά να την ιδή, και εκεί την εβεβαίωσε πως δεν θέλει της μιλήσει πλέον περί ταύτης της υπανδρείας. Ετούτο δεν φθάνει, απεκρίθη η βασιλοπούλα, απεφάσισα διά να αποθάνω, οπότεν δεν μου ήθελες κάμει εκείνα, που έχω διά να σου ειπώ, με όρκον, που να μη με παρακούσης. Ο βασιλεύς της έταξε, και έκαμε και φοβερόν όρκον διά να την υπακούση εις ότι του ήθελεν ειπεί. Τότε η βασιλοπούλα λέγει· θέλω να στείλης παντού όρισμόν με διαλαλητάδες που να κηρύξουν ότι όλα τα βασιλόπουλα που θέλουν με ζητήσει, κανένα να μη με στεφανωθή, αν πρώτον δεν μου ήθελε διαλύση τα αινίγματα ή απορίας που έχω να του προβάλλω έμπροσθεν εις τους διδασκάλους και σοφούς και αν μου αποκριθή σωστά, και μου τα διαλύση, θέλω του είμαι γυναίκα· ειδέ μη και δεν ημπορέσει να αποκριθή και να τα διαλύση, να του κόπτεται το κεφάλι εις την αυλήν του παλατίου σου.

Ο βασιλεύς εμετανόησε που έκαμε τον όρκον επειδή και ήτον πολλά σκληρόν το ζήτημά της· μα στοχαζόμενος που κανείς δεν ήθελε βάλλει την ζωήν του εις ένα τέτοιον κίνδυνον, την εβεβαίωσε πως θέλει την υπακούσει, και εν τω άμα έστειλε διαλαλητάδες διά να κηρύξουν αυτό το πρόσταγμα. Και η βασιλοπούλα βλέποντας ότι έγινε το θέλημά της, εξανάλαβε την υγείαν της εις όλιγον καιρόν.

Ός τόσον η φήμη της ωραιότητός της, και η διαλάλησις του βασιλέως, ετράβηξε πολλά βασιλόπουλα από διάφορα μέρη εις το Πεκίνο· τα οποία έχοντας κάθε ένα καλήν γνώμην εις το ίδιον τους πνεύμα, ότι θα διαλύσουν τες απορίες της βασιλοπούλας, έτρεχαν ωσάν οι τυφλοί εις τον θάνατον, μην ημπορώντας κανείς να διαλύση κανένα από τα αινίγματά της, και κάθε όλιγον δεν ηκούετο άλλον παρά θάνατος των βασιλοπούλων· και εκείνο που θλίβει τον λαόν σήμερα, είνε ο θάνατος ενός βασιλοπούλου νέου, που απόψε έχει να ακολουθήση, το όποιον διά κακήν του τύχην ήλθεν εδώ. Ο Καλάφ έστεκε πολλά επιμελής διά να ακούση τα όσα η γραιία του εδιηγούνταν, και της ειπε. Μου φαίνεται, μητέρα μου, πολλά δύσκολον, ότι η βασιλοπούλα θα είναι τόσον σκληρή και θα χαιρεται τον θάνατον τόσων βασιλοπούλων νέων· και το περισσότερο που αυτά τα βασιλόπουλα είναι τόσον άφρονα, να υπάγουν να κινδυνεύουν την ζωήν τους εις τέτοιον τρόπον, μη παίρνοντας παράδειγμα ο ένας από τον άλλον.

Αυθέντη, ειπεν η γραιία, πίστευσε εις τα όσα σου λέγω, διατί η άκρα ωραιότης της Βασιλοπούλας είναι τόση, που όστις την ιδή εβγαίνει από τον εαυτόν του και δεν στοχάζεται τον θάνατον διά το ουδέν. Και πως αυτά τα αινίγματα, απεκρίθη ο Καλάφ, είναι τόσον σκοτεινά, που να μην είναι κανείς να τα εξηγήση, ετούτο είναι πολύ, δεν το πιστεύω. Εις

αυτό το αναμεταξύ που αυτοί εδιηγούνταν, ήλθε νύκτα, και ακούουν τόσα τύμπανα της δικαιοσύνης, που ελαλούσαν εις όλην την χώραν. Ο Καλάφ ερώτησε τι θέλει να ειπούν αυτά τα λαλήματα· και η γραία του ειπεν, ότι αυτά έδιδαν είδησιν του λαού, ότι έμελλε να θανατώσουν το δυστυχισμένον βασιλόπουλον που σου εδιηγήθηκα, επειδή και δεν εδιάλυσε τα αινίγματα της βασιλοπούλας. Ο Καλάφ περίεργος διά να ιδή ένα τέτοιον θάνατον, εβγήκεν από το σπήτι του, και υπήγεν εις την αυλήν του βασιλέως, εκεί που έμελλον να θανατώσουν το βασιλόπουλον.

Αυτός είδεν εις τήνε μέσην ένα κρεβάτι υψηλόν, εις το οποίον ήτον το βασιλόπουλον που ανέμενε τον θάνατον και ύστερα από τόσες παράταξες, και φωτοχυσίες, και άλλα, ανέβη ο τζελάλης και του έκοψε το κεφάλι· έπειτα υπήγαν τέσσαρες ιερείς Κινέζοι, και του εσήκωσαν το κορμί με μεγάλην παρρησίαν, να το θάψουν εκεί που είχαν θαμμένα και τα άλλα βασιλόπουλα. Ο Καλάφ έμεινεν εκστατικός εις ένα τέτοιον θέαμα, και εβλασφημούσε κατά πολλά την ωμότητα της βασιλοπούλας, και έλεγε με τον εαυτόν του· όσον και αν ήθελεν ήτον ωραιία, διά την σκληρότητά της μόνον πρέπει να την βδελύττεται καθέννας, και όχι να πιάση αγάπην δι' αυτήν, και να κινδυνεύση εις τέτοιον τρόπον την ζωήν του. Εκεί που αυτός εστοχάζετο αυτά, βλέπει κοντά του ένα άνθρωπον που έκλαιγε πικρώς. Ο Καλάφ τον ερωτά μήπως το βασιλόπουλο ήτον γνώριμόν του.

Α, κύριε, απεκρίθη εκείνος, έτσι να μη το είχα γνωρίση. Εγώ είμαι ο λαλάς του, που το ανάθρεψα με τα χέρια μου, και ήλπίζα, να το ιδώ εις τον θρόνον του πατρός του, και τώρα η κακή μου τύχη με έφερε να το ιδώ εις τέτοιον τρόπον θανατωμένον. Α, κατηραμένε ζωγράφε, ακολούθησε να λέγη, που η κακή τύχη σε έφερεν εις το βασιλείον του, και του έδειξες την εικόνα ετούτης της σκληρόκαρδης, από την οποίαν ευθύς που είδε την ωραιότητά της, ετρώθη εις την καρδιαν, και αποφάσισε να έλθη να θυσιάσθι με τούτον τον τρόπον, με όλα τα εμπόδια που επάσχισεν ο πατέρας του να του κάμη. Ετούτη η κατηραμένη εικόνα είνε η αιτία της θυσίας του· και ούτω λέγοντας έβγαλε την εικόνα της που την είχεν αυτός, και την έρριξε κατά γης με θυμόν, έπειτα εμίσευσεν·

Ο Καλάφ επήρε την εικόνα της βασιλοπούλας που ήτον κατά γης, διά να την θεωρήση την ερχομένην ημέραν, επειδή τότε ήτον νύκτα. Ευθύς που εφάνη η ημέρα ο Καλάφ άνοιξε το κουτί όπου ήταν εκείνη η εικόνα· μα εστάθη συλλογισμένος πριν να την θεωρήση. Τι μέλλει να κάμω, εφώνασε, χρεωστώ να παρουσιάσω εις τους οφθαλμούς μου ένα υποκείμενον τόσον κινδυνώδες; στοχάσου, ω Καλάφ, στοχάσου τα

αποτελέσματα τα θλιβερά που αυτή επροξένησε, και προξενεί. Μη κυττάξης αυτήν την ζωγραφιάν, αντιστάσου εις την θέλησίν σου, που σε βιάζει, διά να μη σου συμβή και εσένα κανένα κακόν αποτέλεσμα. Μα τι λέγω, μία εικόνα μέλλει να με φοβίση τόσο; αν μέλλω να αγαπήσω την βασιλοπούλαν, πρέπει να είνε γραμμένον εις τον Ουρανόν, το οποίον δεν θέλω το αποφύγει· μα μίαν εικόνα ημπορεί τινάς να την θεωρήση αδιαφόρως· ήθελα είμαι πολλά αδύνατος, ώστε η θεωρία διαφόρων χρωμάτων να μου σαλεύση τον νουν· ας μη φοβηθώ το λοιπόν· ας θεωρήσω αδιαφόρως ετούτην την φθοροποιάν μορφήν, να ιδώ αν έχη τόσην ενέργειαν, που να μου συγκίση τον νουν μου τον σταθερόν. Έτσι τάζοντας ο Καλάφ να θεωρήση την εικόνα με σταθερότητα, χωρίς να τον συγκίση με κανένα τρόπον, άρχισε να την θεωρή· την κυττάζει, την εξετάζει, στοχάζεται την ωραιότητα του προσώπου, την τελειότητα της μορφής της, την ζωντανωσύνην των οφθαλμών της, το στόμα, τα μάγουλα και τα λουπά, εξαισιώς τέλεια, και ωραία. Και αφού καταλειπώς τα εθεώρησε μένει θαυμασμένος με μίαν τέτοιαν γλυκείαν και ωραίαν μορφήν και με όλον που την εκότταζε με κάποιαν αντίρρησην, έμεινε τέλος πάντων λαβωμένος από την ευμορφιάν της.

Μία σύγχυσις αιφνίδια τον περιπλέκει χωρίς να την απεικάση· τι φλόγα λέγει έξαφνος με καιει; ποίαν σύγχυσιν προξενεί εις τες αισθησές μου ετούτη η εικόνα. Δίκαιε Ουρανέ, είνε τούτη η τύχη όλων εκείνων που εθεώρησαν ετούτην την ζωγραφιάν, να αγαπήσουν την απάνθρωπον, και σκληρόκαρδον βασιλοπούλαν που παρασταίνει; αλλοί εις εμέ· γροικώ αρκετά ότι αυτή κάνει και εις εμέ εκείνο το ίδιον που έκαμε και εις το βασιλόπουλον που την είχε· ποία μεταλλαγή είνε τούτη, ω μεγάλε Θεέ; Εγώ ολίγον εμπροσθήτερα δεν εκαταλάμβανα πώς ημπορούσε να δοθή μία ζωγραφιά να κάμη τέτοιον αποτέλεσμα, και να πηγαίνουν ωσάν τυφλοί να θανατώνωνται, και τώρα να μη βλέπω πράγμα που να μου φοβερίζη τον θάνατον; όχι, βασίλισσα απαρομοίαστη, ακολούθησεν αυτός θεωρώντάς με βλέμμα γλυκόν την εικόνα, κανένα εμπόδιον δεν με κρατεί· εγώ σε αγαπώ με όλον που είσαι σκληρή, και αποφασίζω ετούτην την ώραν ή να σε κερδίσω, ή να αποθάνω και εγώ διά την αγάπην σου μαζί με τους άλλους. Και ούτω λέγοντας, αποφάσισε διά να υπάγη να παρουσιασθή εις τον βασιλέα της Κίνας, τον πατέρα της, διά να ζητήση θέλημα να φιλονεικήση με την θυγατέρα του.

Τότε ο Καλάφ ενδυνόμενος με λαμπρά φορέματα, και καπνιζόμενος με ευωδιαστικά αρώματα εφαινετο ωραιότερος από τον ήλιον, και ούτω στολισμένος έφθασεν εις την αυλήν του Βασιλέως. Ένας Οφφικιάλος βασιλικός βλέποντάς τον ότι ήτον ξένος, τον ηρώτησε, τι γυρεύει εις

εκείνην την αυλήν. Εγώ είμαι ένα Βασιλόπουλον ξένον, του απεκρίθη ο Καλάφ, και έρχομαι να παρουσιασθώ εις τον Βασιλέα διά να αποκριθώ εις τα αινίγματα της βασιλοπούλας θυγατρός του. Ο Οφφικιάλος εις τέτοιαν ομιλίαν κυττάζοντάς τον με έκστασιν του είπε· Βασιλόπουλον, ηξεύρεις εσύ πως εδώ έρχεσαι να ζητήσης τον θάνατον; εσύ ήθελες κάμει καλύτερα να σταθής εις τον τόπον σου, παρά που αποφάσισης να έλθης να χάσης την ζωήν σου. Γύρισε οπίσω, σε συμβουλεύω, και μη πλανάσαι από μίαν ματαιάν ελπίδα, να αποκτήσης την σκληράν βασιλοπούλαν Τουρανδότην, επειδή με τα δυσκολώτατα αινίγματά της θέλει σε στείλει εις τον θάνατον. Εγώ σε ευχαριστώ, απεκρίθη ο Καλάφ, διά την καλήν σου συμβουλήν, μα εγώ ηξεύρω πως δεν ήλθα εδώ, διά να ξαναγυρίσω οπίσω. Σύρε το λοιπόν εις τον θάνατον, του απεκρίθη ο Οφφικιάλλος με θυμόν, επειδή και δεν ακούεις το συμφέρον σου· και ούτω τον άφησε και εμπήκεν εις το παλάτι. Και εκεί που έμβαιεν άκουεν άλλους να λέγουν, πόσον ωραίον είνε τούτο το βασιλόπουλον, και αμαρτία είνε να αποθάνη έτσι αδίκως.

Τέλος πάντων ο Καλάφ έφθασεν εκεί που ο Βασιλεύς έστεκε και έδιδε ακρόασιν του λαού. Αυτός έστεκεν εις υψηλόν θρόνον καμωμένον εις μορφήν Δράκου, εγκοσμημένον με πολύτιμες πέτρες, και είχεν ολόγυρα του θρόνου του πολλούς φύλακας με τα σπαθιά γυμνά εις τα χέρια· ο οποίος βλέποντάς τον Καλάφ έστειλεν ένα του φύλακα διά να τον εξετάξη το τι είνε ο ερχομός του εκεί. Ο Καλάφ του εφανέρωσε την γνώμην του, λέγοντάς του, ειπέ του Βασιλέως πως είμαι ένα βασιλόπουλο ξένον, και πως ήλθα διά να λάβω την τιμήν να γίνω γαμβρός του. Ο Αλτούν Χαν, βασιλεύς της Κίνας, ευθύς που ήκουσε την αιτίαν του ερχομού του, άλλαξε η όψις του και έμεινεν ωσάν νεκρός· και αφού εσυνήλθεν, εκατέβη από τον θρόνον του, και επλησίασεν εις τον Καλάφ λέγοντάς του· νέε τολμηρέ, ηξεύρεις εσύ, του είπε, την σκληράν απόφασίν μου, και το δυστυχισμένον αποτέλεσμα όσων έως την σήμεραν ηθέλησαν να σταθούν πεισματικώς εις το να θελήσουν να λάβουν την βασιλοπούλαν θυγατέρα μου; Ναι, βασιλέα, απεκρίθη ο Καλάφ, γνωρίζω όλον τον κίνδυνον, εις τον οποίον βάνομαι, και οι οφθαλμοί μου είνε μάρτυρες εις εκείνον τον θάνατον, που έδωσες εχθές του άλλου βασιλοπούλου, μα εγώ ελπίζω να διαλύσω τα ζητήματα της θυγατρός σου και να μη κινδυνεύσω ωσάν οι άλλοι.

Τότε ο βασιλεύς άρχισε να τον μιλή με κάθε γλυκύτητα, και με κάθε λογής τρόπον διά να τον αποκόψη από τοιαύτην απόφασιν, επειδή και του εκακοφαινονταν να χαθή ένας τέτοιος ωραίος και ευγενής νέος, που κατά αλήθειαν ήτον· μα όλα τα λόγια του δεν έπιασαν κανένα τόπον. Τότε ο βασιλεύς βλέποντας το αμετάθετον της γνώμης του, τον απέστειλε λέγοντάς του· σύρε εις την κατοικίαν σου, στοχάσου

καταλειπώς τον κίνδυνον της ζωής σου, συμβουλεύσου με τους φίλους σου, και αύριον έλα εδώ με άλλην απόφασιν. Ο Καλάφ εβγήκε πολλά θλιμμένος, που δεν έλαβε το ποθούμενον εκείνην την ημέραν. Όμως το ταχύ της άλλης ημέρας εστάθη ο πρώτος που επαρουσιάσθη εις τον βασιλέα με την αυτήν γνώμην. Ο βασιλεύς βλέποντάς τον πάλιν εις την αυτήν γνώμην, και μη ημπορώντας να τον κάμη να την αλλάξη με νέες παρακινήσεις, απεφάσισε με μεγάλην του θλίψιν την ερχομένην ημέραν να γένη η συνάθροισις η συνειθισμένη από τους σοφούς και διδασκάλους της Κίνας, που έμπροσθεν εις αυτουνοús έμελλε να γένουν τα αινίγματα, διά να αποφασίσουν αν οι διάλυσες γίνωνται σωστές ή όχι.

Ως τόσον ο Καλάφ γυριζόμενος εις το σπήτι του εμπήκεν εις διαφόρους λογισμούς, στοχαζόμενος τες νουθεσίες που του έγιναν από τον βασιλέα και από τους άλλους διά να μην έμβη εις τέτοιον κίνδυνον· μα τέλος πάντων ενικήθη από τον έρωτα που τον είχε λαβώση, ή να αποθάνη ή να θριαμβεύση, με το να εθαρρεύονταν εις την πολυμάθειαν που και αυτός είχεν εις κάθε λογής επιστήμην. Και ούτω το ταχύ εσηκώθη και εμετάλθεν εις τον βασιλέα. Ο Βασιλεύς βλέποντάς τον επρόσταξε με θλίψιν πολλήν διά να γένη η συνάθροισις. Και αφού εσυνάχθησαν όλοι οι Σοφοί και οι Διδάσκαλοι εις το ντιβάνι, που έμελλε να γένη η διάλεξις, ο βασιλεύς επήγε μοναχός του, και έβγαλε την βασιλοπούλαν την θυγατέρα του έχουσαν σκεπασμένον το πρόσωπόν της, και την έφερεν εις την μέσσην του ντιβανίου που ήσαν δύο χρυσοί θρόνοι, εις τους οποίους ανέβηκαν εις τον έναν ο βασιλεύς και εις τον άλλον η θυγατέρα του. Εις τα πλευρά των θρόνων έστεκαν οι σωματοφύλακες του βασιλέως με σπαθιά γυμνά εις τα χέρια, και δύο σκλάβες πολλά ωραιές έστεκαν κοντά εις τον θρόνον της βασιλοπούλας.

Έπειτα από το κάθισμα αυτών, εκάθισαν και οι άλλοι, καθένας εις τον τόπον του με τα κεφάλια σκυπτά, έξω από τον Καλάφ που εγύριζεν εις κάθε μέρος το βλέμμα του χωρίς κανένα φόβον, και το περισσότερο προς την βασιλοπούλαν, στοχαζόμενος το μεγαλοπρεπέστατόν της φέροιμον.

Τότε ο βασιλεύς γυρίζει προς την θυγατέρα του και λέγει· εις εσένα στέκει, αγαπημένη μου θυγατέρα, να μιλήσης· πρόβαλε εις τούτο το νέον βασιλόπουλον τα αινίγματά σου που έχεις ετοιμασμένα, και παρακαλώ τον Ουρανόν να δώση να τα διαλύση διά να μη χαθή ένας τέτοιος νέος, διότι είναι αμαρτία. Η βασιλοπούλα εις τούτα τα λόγια είπε· κράζω εις μαρτυρίαν τον Ουρανόν, ότι δεν βλέπω παρά με μεγάλην μου θλίψιν να αποθαίνουν τόσα βασιλόπουλα. Μα διατί να είναι τόσον ισχυρόγγωμα εις το να θελήσουν να με απολαύσουν; διατί

δεν με αφήνουν εις την ησυχίαν μου, μόνον έρχονται να μου συγχίσουν την ανάπαυσιν; Εγώ αυτό το εγύρευσα διά να μη τολμήση κανείς να με γυρεύση διά γυναίκα του με το να μην έχω επιθυμίαν διά να υπανδρευθώ· μα σαν αυτοί θέλουν να βάνουν την ζωήν τους εις τέτοιον κίνδυνον, εγώ δεν έχω το φταίξιμον. Ήξευρε το λοιπόν, ω νέε τολμηρέ, ακολούθησεν αυτή γυρίζοντας προς τον Καλάφ, ότι εσύ δεν θέλεις έχει δίκαιον να με ονειδίσης και να με ονομάσης σκληρόκαρδον, οπότεν εις ομοίωσιν των άλλων παρομοίων σου θέλει σου τύχει να υποφέρης σκληρόν θάνατον. Εσύ μόνος είσαι η αιτία του θανάτου σου, επειδή εγώ δεν σε υποχρεώνω να έλθης διά να με ζητήσης διά γυναίκα σου.

Ωραιοτάτη μου βασίλισσα, απεκρίθη το βασιλόπουλον Καλάφ, εγώ ηξεύρω καλώτατα όλον εκείνο που ημπορεί να ειπής επάνω εις ετούτην την υπόθεσιν. Πρόβαλε, αν ορίζης, τα αινίγματά σου, και εγώ θέλω κάμει το δυνατόν διά να εύρω την διάλυσιν. Ας είναι απεκρίθη η Τουρανδότη. «Πες μου ποίον είναι εκείνο το πλάσμα, το οποίον είναι εις κάθε τόπον φίλος όλου του κόσμου, και που δεν ημπορεί να υποφέρη το όμοιόν του»; Βασίλισσά μου, απεκρίθη ο Καλάφ, αφού και εστοχάσθη ολίγον, αυτός είνε ο Ήλιος· βέβαια εφώναξαν με μεγάλην χαράν, και αλαλαγμόν οι Σοφοί, αυτός είνε ο Ήλιος· «Ποία είνε η μητέρα, εξαναείπεν η Τουρανδότη, η οποία αφού και δώσει εις το φως τα παιδιά της, τα καταπίνει όλα οπότεν γένουν μεγάλα;» Αυτή είνε η θάλασσα, απεκρίθη το βασιλόπουλον επειδή και οι ποταμοί που πηγαίνουν, και αδειάζονται εις την θάλασσαν έχουν την αρχήν τους από αυτήν. Επαίνεσαν πάλιν οι Σοφοί με τον ίδιον τρόπον και αυτήν την διάλυσιν.

Η βασιλοπούλα Τουρανδότη, βλέποντας ότι ο Καλάφ διαλύει με ευκολίαν τα αινίγματά της, εθυμώθη και απεφάσισε να μην αφήση κανένα μέσον που να τον κάμη να χαθή. «Ποίον είνε εκείνο το δένδρον, του είπε, του οποίου όλα τα φύλλα είνε από την μίαν μεριάν μαύρα και από την άλλην άσπρα;» και λέγοντας αυτά εξεσκεπάσε το πρόσωπόν της, διά να τον κάμη με την ωραιοτάτην της μορφήν να συγχυσθή και να μην αποκριθή εις το προκείμενον, και με αυτόν τον τρόπον να τον κάμη να χαθή. Ο αγαπητικός της Καλάφ εις την θεωρίαν εκείνης της ηλιακής μορφής της βασιλοπούλας, αντίς να αποκριθή εις το αίνιγμα, έμεινε βουβός και ακίνητος. Όλον το Ντιβάνι ευθύς εμβήκεν εις ένα μεγάλον φόβον, επειδή και όλοι επιθυμούσαν την νίκην του Καλάφ. Ο ίδιος ο Βασιλεύς έγινεν αγνώστος ώσαν το κερι, και επίστευεν ότι ο Καλάφ θα ήτο εις κακήν στάσιν και έμελλε να χαθή. Μα ο Καλάφ ερχόμενος εις τον εαυτόν του από την αντράλωσιν, που του είχεν αιφνιδίως προξενήση η ωραιότης της βασιλοπούλας, εξαναθάρρυνε το Ντιβάνι που ήτον φοβισμένον, και ξαναπιάνοντάς την ομιλίαν είπεν.

Ωραιοτάτη βασιλοπούλα, σε παρακαλώ να με συμπαθήσης, αν έμεινα διά καμπόσον εις σιωπήν· ελογιάζα ότι θα είχα ιδή έν από εκείνα τα ουράνια κορίτσια που είνε ετοιμασμένα διά τους πιστούς Μουσουλμάνους εις τον Παράδεισον· δεν ημπόρεσα να θεωρήσω τόσα κάλλη χωρίς μεγάλην μου αντράλωσιν· λάβε την καλωσύνην να ξαναειπής το αίνιγμα που μου επρόβαλες, διατί δεν το ενθυμούμαι πλέον, επειδή και η θεωρία σου με έκαμε να το αλησμονήσω. Εγώ σε ερώτησα, ειπεν η Τουρανδότη, ποίον είνε εκείνο το δένδρον που τα φύλλα του είνε από το ένα μέρος μαύρα, και από το άλλο άσπρα. Ετούτο το δένδρον, απεκρίθη ο Καλάφ, είνε ο χρόνος, ο οποίος είνε συνθεμένος από ημέρες και νύκτες. Ετούτη η απόκρισις εφάνη παρομοίως επαινετή εις όλους του Ντιβανιού, και έλεγαν ότι αυτή είνε αληθινή διάλυσις και έδιδαν χιλίους επαινους εις τον Καλάφ. Τότε ο Αλτούν Χαν λέγει της θυγατρός του, τώρα, ω θυγατέρα μου, πρέπει να ομολογηθής νικημένη, και να κλίνης εις το να στεφανωθής τον νικητήν σου· οι άλλοι δεν ημπόρεσαν να αποκριθούν ούτε εις ένα από τα αινίγματα σου, και τούτος σου τα εξηγεί όλα. Αυτός δεν έχει λάβει ακόμη την νίκην, απεκρίθη η βασιλοπούλα, ξανασκεπάζοντας το πρόσωπόν της διά να κρύψη την σύγχυσίν της και τα δάκρυστά της που έμεινε νικημένη. Έχω να του προβάλλω και άλλα αινίγματα ακόμη, το οποίον θέλω το κάμει άριον.

Ω ετούτο δεν θέλω το γροικήσει, απεκρίθη ο βασιλεύς· εσύ έμεινες νικημένη από τούτον τον χαριέστατον νέον, ενώπιον τούτου του μεγαλοπρεπούς Ντιβανιού·δος λοιπόν το χέρι σου διά να γένη νυμφίος σου και μη φαίνεσαι πλέον σκληρή· ενθυμήσου το τι μου έταξες, πως όποιος ευρεθή να διαλύση τα αινίγματα σου, αυτός θα είνε χωρίς άλλην πρόφασιν νυμφίος σου· εγώ επάνω εις τον λόγον σου έκαμα την σκληράν απόφασιν που έως τώρα ηκολούθησα· όμως απ' εδώ και εμπρός μη στοχασθής πως θα σταθώ εις την απόφασίν μου, επειδή εβγήκα από το χρέος του όρκου μου. Απ' αυτά και άλλα παρόμοια εκατανύχθη η καρδιά της βασιλοπούλας, και μάλιστα που ευρέθη νικημένη, και μην ημπορώντας πλέον να κάμη αλλιώς, εγύρισε προς τον Καλάφ και ειπεν. Α σκληρέ Καλάφ, ποίος σου ειπε να έλθης εδώ να συγχύσης την ανάπαυσίν μου; ποίος εστάθη εκείνος που σε ηνάγκασε να έλθης να υποχρεώσης με την άκραν σου χάριν, με την πολλήν σου σταθερότητα να ρίξω την αγάπην μου εις εσένα, που ακόμη δεν ήξευρα τι ήθελε ειπή αγάπη προς άνθρωπον, και τώρα να γροικώ μίαν μεγάλην κλίσιν δι' εσένα; Η αγάπη λοιπόν του Βασιλέως πατρός μου, που δείχνει δι' εσένα, και οι μεγάλες χάρες που έχεις, με κάνουν να αποφασίσω διά να σε δεχθώ διά νυμφίον μου, διατί άλλος δεν είναι που να σε ομοιάση.

Εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια ὅλον τὸ Ντιβάνι ηὐχολόγησεν ἀπὸ χίλιες χαρὲς τῶν παρεστηκότων, διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς βασιλοπούλας, καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Καλάφ που ἐγλύτωσε τὸν θάνατον, καὶ ηξιώθη διὰ νὰ λάβῃ ἐκείνην που ἐπιθύμησαν πολλοί, καὶ δὲν τὴν ἀπόλαυσαν, ἀλλὰ ἔχασαν τὴν ζωὴν τους. Ὁ Βασιλεὺς ἐκατέβη ἀπὸ τὸ θρόνι τοῦ καὶ ἀγκάλιασε τὴν θυγατέρα τοῦ που τοῦ ἔδωκε τέτοιαν χαρὰν, ἔπειτα ἔπιασε καὶ ἐφίλησε καὶ τὸν Καλάφ, καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸν ἐκήρυξε γαμβρὸν τοῦ, καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐλύθη τὸ Ντιβάνι, καὶ ἐμίσευσαν ὅλοι μετὰ μεγάλης ἀγαλλιάσεως. Ὁ δὲ βασιλεὺς παίρνοντάς τὴν θυγατέρα τοῦ καὶ τὸν Καλάφ ἀπὸ τὰ χέρια τους ἔφερε μέσα εἰς τὸ σαράγι τοῦ, καὶ ἔκαμε μεγάλες δεξιώσεις τοῦ Καλάφ, καὶ συμπόσιον μέγα, καὶ εὐφράνθησαν ὑπερβολικῶς ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἕως τὴν μισὴν νύκτα. Τὴν δ' ἐρχομένην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς τῆς Κίνας ἐπρόσταξε διὰ νὰ γενοῦν ἐτοιμασίαι διὰ τοὺς γάμους τοῦ Καλάφ μετὰ τὴν βασιλοπούλαν, καὶ ὄντας ὅλα ἔτοιμα ἔκαμε τοὺς γάμους μετὰ μεγάλην μεγαλοπρέπειαν, καὶ με ἀπειρες χαρὲς, καὶ παιγνίδια διὰ ἓνα μῆνα ολόκληρον. Καὶ παύοντας οἱ γάμοι, ὁ Καλάφ ἐπαρακάλεσε τὸν βασιλεῖα τῆς Κίνας, διὰ νὰ στείλῃ νὰ φέρουν τὸν πατέρα τοῦ καὶ τὴν μητέρα τοῦ, που ἦτον εἰς τὸ βασίλειον τῆς φυλῆς τῆς Μπρέλας· οἱ ὁποῖοι καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐφθασαν ἐκεῖ, καὶ ἐχάρηκαν τὴν μεγάλην εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ τους. Καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Κίνας ἔκαμε καὶ τοὺς ἐξαναστερέωσεν εἰς τὸν θρόνον τους, στέλνοντας φοβερισμοὺς εἰς Κασμίρην, πῶς ἀν δὲν τοὺς ἤθελε δώσει τὸν θρόνον τοὺς ἤθελε τοῦ κηρυχθῆ ἐχθρὸς θανάσιμος· καὶ με τοῦτον τὸν τρόπον τοὺς ἐλευθέρωσε τὸ βασίλειόν τους, καὶ τοὺς ἀπέστειλεν ἐκεῖ μετὰ μεγάλης τιμῆς, καὶ με μερικὸν στράτευμα. Καὶ ὁ Καλάφ ἀφοῦ ἐστάθη τρεῖς χρόνους εἰς τὸ βασίλειον τῆς Κίνας, μαζί μετὰ τὴν ἀγαπημένην τοῦ Τουρανδότην, μανθάνοντας τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ, ἐμίσευσεν ἀπὸ ἐκεῖ μαζί μετὰ τὴν γυναῖκα τοῦ καὶ δύο παιδιὰ που εἶχε κάμει εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, καὶ ἐπήγεν εἰς τὴν Νογαϊδά, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς τοῦ, καὶ ἐβασίλευσε διὰ πολλοὺς χρόνους, καὶ ἀπέρασε μίαν ζωὴν εὐτυχισμένην καὶ ἀσύγχυστην, καὶ πάντα κατὰ πολλὰ ἀγαπημένα μετὰ τὴν περιπόθητὴν τοῦ γυναῖκα, που με κίνδυνον μέγαν τῆς ζωῆς τοῦ τὴν ἀπόκτησεν.

Ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ Χαλιμά τὴν ἱστορίαν τῆς, τὴν ὁποῖαν ἤρην ὁ βασιλεὺς Αἰδὴν πολλὰ περιέργον καὶ νόστιμην, καὶ πάλιν ἀρχισε νὰ τὴν ἐπαινῇ, καὶ νὰ τῆς κἀνῃ νέα χαρίσματα μεγάλης τιμῆς ἄξια, ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα τῆς ἐχάρισεν ἓνα διαμάντι μέγαλον ὡσάν αὐγὸ χήνας, δεμένον ὀλόγουρα με χρυσάφι, καὶ ἓνα καρβούνι ὁμοίας μεγαλειότητος, τὸ ὁποῖον τὴν νύκτα ἔλαμπε πολλὰ περισσότερον ἀπὸ ἓνα λαμπρὸν φῶς. Ὁμοίως ἔκαμε καὶ τῆς Μεδινᾶς διάφορα χαρίσματα πολύτιμα. Καὶ μένοντας κατὰ πολλὰ εὐχαριστημένη ἡ Χαλιμά διὰ τὰ χαρίσματα που ὁ Αἰδὴν τῆς ἔκαμε, τὸσον αὐτῆς, ὅσον καὶ τῆς ἀδελφῆς

της, λέγει του· έχω μεγάλην ευχαρίστησιν, ω βασιλεὺ μου, βλέποντας ὅτι ὅλας τας ιστορίας που εγὼ ἕως τώρα σου εδιηγήθηκα, ἔτυχαν της γνώμης σου, και της κλίσεως σου, ἐλπίζω ὅμως ὅτι μία ἄλλη ιστορία που ἔχω να διηγηθῶ, θέλει υπερβῆ ὅλας τας ἀπερασμένας τόσον εἰς το μᾶκρος της διηγήσεως, ὡσάν και εἰς τα διάφορα περιστατικά που περιέχει· αὐτὴ ἡ ιστορία εἶνε ἐκείνου του θαυμαστοῦ βασιλέως Βεδρεδὴν Λώλου, και του Βεζύρη του του μελαγχολικοῦ, ἡ ὁποία φανερώνει ὅτι οὐδένας εἰς τούτον τον κόσμον ἠμπορεῖ να εἶναι τελείως εὐτυχισμένος, και που να μην εὑρίσκεται χωρὶς θλίψιν και πίκραν που να τον συγχίζη· διὰ τούτο αὐτὴ θέλει υπάγη εἰς μᾶκρος περισσότερον ἀπὸ τας ἄλλας εἰς την ὁποίαν θέλουν περικλεισθῆ διάφορες ἄλλες ιστορίες πολλὰ περιέργες και παραδειγματικές. Ὅθεν σε παρακαλῶ να μη βαρεθῆς να την ακροασθῆς, διατὶ σε βεβαιώνω πως θέλεις εὐρεῖ μέσα εἰς αὐτὴν πολλὴν ευχαρίστησιν μα ἐπειδὴ και διὰ την ὥραν μην ὄντας καιρὸς ἀρμόδιος να την ἀρχίσω, την μετατρέπω διὰ την ἐρχομένην ἡμέραν. Ἡ γνώμη της Χαλιμάς ἤρесе κατὰ πολλὰ του Αἰδὴν, και ἔτσι εσηκώθη και υπήγε κατὰ την συνήθειαν εἰς το Ντιβάνι του. Την ἐρχομένην ἡμέραν ἐρχεται ἡ Μεδινά, και την ξυπνὰ λέγοντάς της, σηκώσου, ἀγαπημένη μου ἀδελφῆ, να διηγηθῆς την ιστορίαν που ἔταξες την ἀπερασμένην ἡμέραν, διότι ἔχω πολλὴν περιέργειαν διὰ να την ακούσω, ἐπειδὴ και καταλαμβάνω ὅτι θέλει εἶναι πολλὰ ὠραία. Ἡ δε Χαλιμά σηκωθείσα, εὐθὺς ἀρχισε να την διηγηθῆ, καθὼς θέλετε ἀκούσει.

Ἱστορία του βασιλέως Βεδρεδὴν Λώλου και του Βεζύρη του.

Ὁ Βεδρεδὴν Λώλος, Βασιλεὺς της Δαμασκού, εἶχε διὰ Βεζύρην του ἄνθρωπον πολλὰ φρόνιμον, και ἐμπιστευμένον· αὐτὸς ὠνομάζετο Ταλμούχ, και εἶχεν ἄκρον ζῆλον διὰ την δούλευσιν του Βασιλέως του, και τον εἶχεν ὡς το δεξιὸν του μάτι. Ὁ λαὸς ὅλος ευχαριστοῦντο κατὰ πολλὰ διὰ την καλὴν του κυβέρνησιν, και διὰ τα καλά του ἤθη. Αὐτὸν τον ἐπωνόμασε Βεζύρην μελαγχολικόν, ἐπειδὴ πάντοτε ἦτον σκυθρωπὸς και μελαγχολικὸς, και δεν ἐγελοῦσε ποτέ του με κανένα τρόπον. Μίαν ἡμέραν ὁ Βασιλεὺς του ὠμιλοῦσε διὰ κάποια ἀπόκρυφα, και διὰ ἓνα συμβεβηκὸς ἐγελοῦσεν υπερβολικά, που κατὰ ἀλήθειαν ἦτον ἄξιον να γελά καθένας. Μα ὁ Βεζύρης τον ἀκουε με τόσην σοβαρότητα, που ὁ βασιλεὺς ἐμεινε θαυμασμένος. Ταλμούχ, του λέγει, εσὺ εἶσαι ἓνας ἄνθρωπος παράξενος, που κανένα πράγμα δεν σε κάνει να γελάσης, ἀλλὰ στέκεις ἔτσι σοβαρὸς και σκυθρωπὸς πάντα. Και εἶναι σχεδὸν δέκα χρόνοι, που εἶσαι εἰς την δούλευσίν μου, και ποτέ δεν σε εἶδα να γελάσης· τι θέλει να εἰπῆ τούτο, και ἀπὸ τι προέρχεται αὐτὴ ἡ μελαγχολία σου;

Βασιλέα μου, απεκρίθη ο Βεζύρης· η μεγαλειότης σου δεν πρέπει να το θαυμάζης· καθένας έχει τα βάσανά του· δεν είναι άνθρωπος επάνω εις την γην, που να μην είναι χωρίς θλίψιν και βάσανον. Η απόκρισίς σου δεν είναι σωστή, απεκρίθη ο Βασιλεύς· αν του λόγου σου έχης καμμίαν κρυφήν θλίψιν που να σε βασανίζη, από αυτό δεν ημπορείς να ειπής ότι όλοι οι άνθρωποι δεν είναι χωρίς βάσανον. Αυτό που βεβαιώνω, ω βασιλέα μου εξαναπεκρίθη ο Ταλμούχ, ότι τέτοια είναι η κατάσταση των απογόνων του Αδάμ· η καρδιά μας δεν ημπορεί να χαρή ποτέ ένα καλόν τέλειον χωρίς να είνε συγκερασμένον και με το πικρόν, και από λόγου σου ημπορείς να διακρίνης και τους άλλους. Η βασιλεία σου, πες μου, είνε τέλεια ευχαριστημένη; Ω όσον δι' εμέ δεν ημπορώ να είμαι ευχαριστημένος, απεκρίθη ο βασιλεύς· έχω πολλούς εχθρούς, φέρω το βάρος του βασιλείου, χίλιοι στοχασμοί μού διαμοιράζουν τον νουν, και συγχίζουν την ανάπαυσιν της ζωής μου· μα είμαι βέβαιος ότι είνε πολλοί άνθρωποι τελείως ευχαριστημένοι και χωρίς καμμίαν θλίψιν.

Ο βεζύρης Ταλμούχ, ενδιαφέντευε πάντα εκείνα που είχεν ειπεί, με τρόπον που ο βασιλεύς βλέποντάς τον σταθερόν εις την γνώμην του, του είπεν. Αν δεν ευρίσκεται χωρίς βάσανον ή θλίψιν κανείς, όμως δεν είνε κυριευμένος από τόσην σκυθρωπότητα και μελαγχολίαν ωσάν εσένα· εσύ με κάνεις να λάβω μεγάλην περιέργειαν διά να μάθω το αίτιον της μεγάλης σου θλίψεως· φανέρωσέ μου λοιπόν, σε εξορκίζω, τι είνε η αφορμή που σου προξενεί αυτήν την μελαγχολίαν; θέλω σε υπακούσει, Βασιλέα μου, απεκρίθη ο βεζύρης, και θέλω να σου ξεσκεπάσω την αιτίαν της εσωτερικής μου λύπης, διηγούμενος την ιστορίαν της ζωής μου.

Ιστορία του βεζύρ Ταλμούχ, επονομαζομένου μελαγχολικού, και της βασιλοπούλας Τζελικας.

Εγώ είμαι μοναχός υιός ενός πλουσιού πραγματευτού τζοβαΐριστή από το Μπαγδάτι. Ο πατέρας μου, που ωνομάζετο Αμπτουλά, τίποτε δεν αφήφισε εις την ανατροφήν μου· με έκαμε να μάθω φιλοσοφίαν, μαθηματικήν, τους νόμους, και άλλες πολλές επιστήμες, και μάλιστα διάφορες γλώσσες. Και ωσάν έγινα εις νόμου ηλικίαν, μου άρεσε να εξοδεύω χωρίς στοχασμόν. Ο πατέρας μου το απείκασε με μέγαλον του πόνον· επάσχισε με τες φρόνιμες του συμβουλές να με αντικόψη, μα δεν εκατώρθωσε τίποτε, διατί έλαβα μεγάλην κλίσιν εις την απολυμένην ζωήν. Μίαν ημέραν που εσεργιανίζαμεν εις το περιβόλι του σπητιού μας και που αυτές εβλασφημούσε κατά την συνήθειάν του τα κακά μου ήθη, μου είπεν· ω υιέ μου, εγνώρισα έως εδώ ότι οι νουθεσίεις μου δεν σ' ωφελούν με κανένα τρόπον, μα θέλεις ελαφρωθή ογλήγορα από έναν,

που καθημερινώς σε ενοχλεί διά το καλόν σου · ο θάνατός μου δεν θέλει είναι πολλά μακράν και ωσάν γέροντας που είμαι μέλλω να διαβώ εις τον άλλον κόσμον, και θέλω σου αφήσει μεγάλα πλούτη, και κύτταξε καλά να μη τα μεταχειρισθής εις κακοπραξίες · και αν από κακήν σου γνώμην ήθελες αστόχαστα τα εξοδιάση να μην αφήσης που να προστρέξης εις τούτο το δένδρον, που βλέπεις εις την μέσην τούτου του περιβολιού · κρέμασε εις εκείνο το χονδρότερον κλωνάρι μίαν θηλιάν θανατηφόρον διά να πνιγής, και με αυτό θέλεις ελευθερωθή από όλες τες δυστυχίες που θέλουν σου συμβή.

Τέλος πάντων αυτός απέθανεν ύστερον από ολίγον καιρόν. Και αφού τον έθαψα με μεγάλην τιμήν, εκληρονόμησα τον πλούτον του όλον τον οποίον τον ηύρα τόσον πλουσιοπάροχον, που τον εστοχάσθηκα πολλά αρκετόν διά να ημπορέσω να κάμω τα κακά μου θελήματα · αυγάτιστα ευθύς τους σκλάβους μου, ετράβηξα προς του λόγου μου όλους τους ασώτους νέους της χώρας · εκρατούσα ταύλαν ανοικτήν διά όποιον και αν έρχονταν, και εδόθηκα εις κάθε λογής ασωτίαν εις τρόπον που από ολίγον εις ολίγον χωρίς να απεικάσω, έφθειρα όλον εκείνο το πατρικόν μου. Ευθύς έμεινα παραιτημένος από τους φίλους μου, και από όλους τους δουλευτάδες μου. Τι θλιβερά μεταλλαγή της τύχης! η δύναμις μου ευρέθη ταπεινωμένη. Τότε εστοχάσθηκα τα υστερνά λόγια του πατρός μου · μα ήτον πολλά αργά, που δικαίως μου ετύχαινε να έλθω εις εκείνην την κατάστασιν, και έλεγα κτυπώντας την κεφαλήν μου · διατί να μην ακούσω τες νουθεσίες του πατρός μου; διατί να κάμω τέτοια πράγματα και να έλθω εις τέτοιαν κατάστασιν, να κατασταθώ παίγνιον των συνομηλικών μου; διατί να σταθώ τόσον άφρων και να μη τον υπακούσω εις τα όσα μου είπε διά το καλόν μου; μα σαν δεν τον υπήκουσα εις τα πρώτα του λόγια, θέλω τον υπακούσει εις την υστερινήν απόφασιν που είπε · θέλω το λοιπόν να κάμω καθώς με εδιέταξε, και να υπάγω να κρεμασθώ ετούτην την στιγμήν εις το δένδρον που μου εδιώρισε · και έτσι ημπορώ να ελευθερωθώ από τα βάσανα που μέλλουν να μου έλθουν.

Έτσι λέγοντας επήρα μίαν θηλιάν και εμβήκα εις το περιβόλι μου, επλησίασα εις το δένδρον που μου έδειξεν ο πατέρας μου, και μου εφάνηκε πολλά αρκετόν εις την βουλήν μου. Έβαλα εις την ρίζαν τούτου του δένδρου δύο πέτρες ψηλές, επάνω εις τες οποίες ανεβαινοντας, εσήκωσα τα χέριά μου διά να δέσω την θηλιάν εις εκείνο το χοντρόν κλωνάρι, και δένοντάς την τήν επέρασα εις τον λαιμόν μου, αλείφοντάς την καλά με σαπούνι διά να γλυστήση να μην τυραννηθώ πολύ · έπειτα ερρίχθηκα από τες πέτρες και έμεινα κρεμασμένος. Τον καιρόν που η θηλιά έμελλε να κλείση διά να με πνίξη, σχίζεται το κλωνάρι από το βάρος μου και πίπτει μαζί μου κατά γης. Έμεινα

περίλυπος διά τον κόπον που έκαμα ματαίως εις το να κρεμασθώ, μα θεωρώντας το κλωνάρι που είχε τόσον κακά δουλέψη εις την απελπισίαν μου, βλέπω με θαυμασμόν μου, ότι από εκεί που είχε ξεκοπή έβγαιναν κάποια πετράδια, τρέχω και βλέπω ότι το κούφαλον του δένδρου ήτον γεμάτο, από διάφορα πετράδια. Ευθύς παίρνω ένα τσεκούρι και το κόπτω από την ρίζαν, και το ευρίσκω που ήτον γεμάτον από διαμάντια, ρομπίνια, σμαράγδια, και άλλα πολύτιμα πετράδια. Έβγαλα τότε την θηλιάν που είχα εις τον λαιμόν μου, και απέρασα από την απελπισίαν εις μεγαλωτάτην χαροποίησιν.

Αντί να ξαναδοθώ εις τες ξεφάντωσης ωσάν και πρώτα, απεφάσισα να πιάσω την τέχνην του πατρός μου. Είχα πολλήν γνωριμίαν εις τα πετράδια, και ήμπορούσα να ελπίσω ότι η επιχείρησις μου να μην υπάγη κακά. Κάνω το λοιπόν συντροφιάν με άλλους δύο τζοβοϊτζήδες, που εγνώριζαν τον πατέρα μου, με τους οποίους αποφασίσαμεν διά να πηγαίνωμεν να πραγματεύσωμεν εις την Όρμαν, χώραν παραθαλάσσιον· ήύραμεν ένα καράβι, και εμβαίνομεν εις αυτό, και αρχίσαμεν διά να ταξειδεύσωμεν. Το ταξείδι μας εστάθη πολλά ευτυχισμένον από αέρα, και αρμενίζαμεν με πολλήν χαροποίησιν, αλλά πριν να φθάσωμεν εις τον ποθούμενον τόπον, οι σύντροφοι μου έκαμαν να γνωρισθούν πως δεν ήσαν άνθρωποι τιμημένοι· επειδή και εκείνην την νύκτα που εμέλλαμεν να φθάσωμεν εις τον λιμένα, έβγαλαν διάφορα κρασιά εκλεχτά που είχαν, με τα οποία έκαμαν κάθε τρόπον και με εμέθυσαν. Και αφού με είδαν πως έπεσα εις βαθύτατον ύπνον με εσήκωσαν και οι δύο και με έρριξαν εις την θάλασσαν. Μα η θάλασσα όντας φουσκωμένη από αέρα, τα κύματα ωσάν να ήσαν προσταγμένα, από τον Ουρανόν δεν με εκαταβύθισαν, αλλά με έρριξαν εις την στερεάν υποκάτω εις μίαν ρίζαν ενός βουνού. Βλέποντάς με εκεί ελεύθερον από τον κίνδυνον, εδόξασα τον Θεόν που με εφύλαξε, και έμεινα εκεί το επίλοιπον της νυκτός.

Φθάνοντας η ημέρα ανέβηκα με πολύν κόπον εις την κορυφήν του βουνού, επειδή ήτον δύσβατον. Εσυναπάντησα εκεί πολλούς χωριάτες που έβγαζαν κρυστάλλι από κάποια μεταλλία και το έφερναν υστερώτερα και το επουλούσαν εις την Όρμαν. Αυτώνών εδιηγήθηκα την επιβουλήν που μου έγινε, και τον κίνδυνον που επέρασα, και τους εφάνη τόσον αυτώνών, ωσάν και εμένα, πως εστάθη θαύμα που εγλύτωσα. Εκείνοι οι καλοί άνθρωποι έλαβαν σπλάχνος εις εμέ, και μου έδωσαν και έφαγα από εκείνο που έτρωγαν, και υστερότερα με επήραν μαζί τους, και ύστερον από μερικές ημέρες με έφεραν εις την Όρμαν, πόλιν μεγάλην, και φθάνοντας εκεί, επήγα και κατέβηκα εις ένα χάνι, εις το οποίον ο πρώτος που εσυναπάντησα εστάθη ένας από τους συντρόφους μου. Εκείνος εφάνη πολλά θαυμασμένος εις το να ιδή

άνθρωπον που επίστευε να εδούλευσεν εις τροφήν των οψαριών. Ἐτρεξεν ευθύς διά να χαλέψη τον σύντροφόν μας, και να του δώση είδησιν του ερχομού μου εκεί, και να συμφωνήσουν την δεξίωσιν που έχουν να μου κάμουν· και ευθύς εσυμφώνησαν τον τρόπον. Εγώ τους είδα υστερώτερα από ολίγον, τον ένα ύστερα από τον άλλον, και ήλθαν εις την αυλήν που ήμουν, και απέρασαν από εμπροστά μου, καμωνόμενοι πως δεν με γνωρίζουν.

Ω άνομοι, τότε τους είπα· ο Ουρανός έκαμεν ανωφελή την κακήν σας βουλήν· ζω ακόμη διά αισχύνην της βαρβαρότητός σας· επιστρέψατέ μου τα διαμαντικά μου ευθύς, επειδή δεν θέλω να είμαι πλέον εις συντροφιάν τέτοιων παρανόμων. Εις ετούτα τα λόγια, που έπρεπε να τους αντραλώσουν, έλαβαν την αγνωσίαν να αποκριθούν τοιούτης λογής· ω κλέπτη, ω φονέα, ποίος είσαι εσύ, και από πού έρχεσαι; ποία διαμάντια, ποιές πραγματείες έχομεν ημείς εδικές σου; Ἐτσι λέγοντας άρχισαν να με δέρνουν, έπειτα βλέποντάς με πως ήθελα να τρέξω εις του Κατή διά να τους εγκαλέσω, επρόλαβον τον καιρόν, και υπήγαν αυτοί πρώτοι εις αυτόν, του οποίου έδωσαν να καταλάβη πολλά εναντίον διά εμένα και έπειτα, διά να γένη πλέον ωφέλιμος προς αυτούς, τον εδώρισαν διάφορα πετράδια, τα οποία λογιάζω να ήταν όλα από τα εδικά μου. Ποίος είναι ο άνθρωπος αυτός που σας ενοχλεί; τους είπεν ο Κατής· φέρετέ τον εδώ, και εγώ θέλω τον παιδεύσει. Αυθέντη, απεκρίθησαν, ημείς δεν τον γνωρίζομεν, ούτε τον είδαμεν άλλην φοράν· Εις αυτό το αναμεταξύ φθάνω και εγώ εις την αυλήν του Κατή. Τότε αυτοί εφώναξαν βλέποντάς με· ιδού, ω αυθέντη, εκείνος ο άνομος κλέπτης, ο οποίος λαμβάνει την τόλμην να παρουσιασθή εις την αυλήν σου· Μεγάλε κριτά, σε παρακαλούμεν να μας διαφεντεύσης. Εγώ τότε επλησίασα εις τον Κατή διά να ειπώ τα δίκαιά μου, μα μην έχοντας δώρα διά να του προσφέρω, δεν ηθέλησεν ούτε να με ακούση· αλλά επρόσταξε, και με εφυλάκωσαν. Και αυτοί ωσάν είδαν την φυλάκισίν μου, εμίσευσαν μετά χαράς μεγάλης.

Οι χωριάτες, που είχαν έλθη ύστερ' απ' αυτούς, μανθάνοντάς την αδικίαν που μου έγινε, έτρεξαν εις τον Κατή και τον εβεβαίωσαν δι' εμένα ότι αληθώς εγλύτωσα από την θάλασσαν, και ότι εις τον δρόμον τους εδιηγήθηκα ότι οι σύντροφοί μου με έρριξαν εις την θάλασσαν, και μου επήραν όλον μου το έχειν, και η ζήτησίς μου είναι αληθινή και χωρίς δόλον. Ο Κατής ακούοντας τέτοιες μαρτυρίες, άνοιξε τα μάτια του, και ευθύς έστειλε μερικούς τζοχανταρέους του διά να εύρουν εκείνους τους πραγματευτάδες· μα εστάθη ματαιώς η ζήτησίς του· επειδή και οι άνομοι ωσάν είδαν που ο Κατής με εφυλάκωσε, φοβούμενοι διά να μη φανερωθούν ψεύται, εμβήκαν εις ένα καράβι εκείνην ημέραν και εμίσευσαν με καλόν αέρα. Αυτός ο αιφνίδιος

μισευμός τους εβεβαίωσε τον Κατή πως αδικώς με εφυλάκωσε, και ευθύς έδωσε θέλημα και με ηλευθέρωσαν από την φυλακήν. Και ιδού ποιόν εστάθη το τέλος της συντροφιάς μου, πού είχα κάμει με εκείνους τους κακούς τζοβαϊρτζήδες.

Ελευθερωμένος από την θάλασσαν και από την φυλακήν, έκανε χρεία να λογισθώ ωσάν ένας άνθρωπος χαμένος, χωρίς άσπρα, χωρίς φίλους, και χωρίς εμπιστοσύνην. Και καταστημένος διά να θραφώ από ελεημοσύνην εμίσευσα από την Όρμαν χωρίς να ηξεύρω που πηγαίνω· και περπατώντας μερικές ημέρες, έφθασα εις ένα κάμπιον, σιμά εις τον κόρφον της Περσικής θαλάσσης, εις τον οποίον αντάμωσα ένα караβάνι από πραγματευτάδες της Ινδίας, που επήγαιναν εις το Κυράζι της Περσίας. Εγώ ανακατώθηκα με αυτό, και με μερικές δούλευσες που έκανα των πραγματευτών, με εκυβέρνησαν από φαγί, έως που εφθάσαμεν εις το Κυράζι, εις το οποίον ο βασιλεύς Σχατάμ είχε καθέδραν του βασιλείου του. Μίαν ημέραν που εγύριζα από το μετζίτι εις το κονάκι μου βλέπω έναν αξιωματικόν του βασιλέως της Περσίας. Αυτός ήτον πλουσίως φορεμένος, και είχεν εύμορφον παρουσιαστικόν, με εθεώρησε με προσοχήν, και κράζοντάς με μου είπεν· ω νέε πόθεν είσαι; στοχάζομαι να είσαι ξένος. Εγώ του απεκρίθηκα πως είμαι από το Μπαγδάτι, και έπειτα του εδιηγήθηκα καταλεπτώς τα όσα μου εσυνέβησαν. Ο Οφφικιάλος είδον που έλαβε κάποιον πόνον διά τες δυστυχίες μου· έπειτα μου λέγει· στάσου με καλήν καρδιαν και έλα κοντά μου, και ογλήγορα θέλεις αλλάξει κατάστασιν. Εγώ τον ηκολούθησα, και με έφερε εις ένα εύμορφον οντά εις το παλάτι το βασιλικόν, και εκεί με ηρώτησε πώς ονομάζομαι, και πόσων χρόνων είμαι. Ταλμούχ, του απεκρίθηκα, είναι το όνομά μου, και είκοσι δύο χρόνων είναι η ηλικία μου· μου έκαμε και άλλες πολλές εξέτασες, και του απεκρίθηκα εις εύμορφον τρόπον. Ταλμούχ, εξαναείπεν αυτός, εγώ γροικώ κάποιον πόνον διά τα όσα σου εσυνέβηκαν, όθεν θέλω να σου είμαι εις τόπον πατρός σου. Ήξευρε ότι εγώ είμαι Καπή Αγάς του βασιλέως της Περσίας· είναι ένας τόπος άδειος από τους δώδεκα τζοχανταρέους του οντά του βασιλέως, και θέλω σε βάλει εις εκείνον τον τόπον· εσύ είσαι εύμορφος νέος, καλοκαμωμένος· δεν ημπορώ να κάμω καλύτερον διάλεγμα, και ελπίζω να κάμης τιμήν και εις εμένα. Εγώ ευχαρίστησα τον Καπή Αγά διά την μεγάλην του καλωσύνην, που έδειχνεν εις εμένα. Με επήρε λοιπόν υποκάτω εις την επίσκεψίν του, και με ένδυσσε κατά την συνήθειαν των τζοχανταρέων και μου ερμήνευσε τον τρόπον πως έχω να μεταχειρισθώ την δούλευσίν μου· με έβαλε την άλλην ημέραν εις τον αριθμόν των τζοχανταρέων του οντά του βασιλέως, και εις ολίγον καιρόν έκαμα τιμήν του βασιλέως.

Εις εκείνην την αυλήν ήτον εμποδισμένον με θάνατον όποιος ήθελε σταθή αργά εις το περιβόλι του παλατίου εις το όποιον, αφού και οι άνδρες ετραβιόνταν πριν νυκτώση, έβγαιναν οι γυναίκες του παλατίου, και εσεργιάνιζαν διά μερικές ώρες. Και μίαν ημέραν όντας εις τον κήπο μόνος μου, και στοχαζόμενος τα περασμένα μου συμβεβηκότα, επέρασεν η διωρισμένη ώρα που έπρεπε να τραβηχτώ, χωρίς να καταλάβω. Ερχόμενος το λοιπόν εις τον εαυτόν μου, τρέχω διά να έβγω, μα ευρίσκοντας τες πόρτες κλεισμένες, έμεινα ωσάν νεκρός · και εις αυτό το αναμεταξύ που εστοχαζόμεν πώς να έβγω, βλέπω μίαν Κυρίαν, και παραστένεται αιφνιδίως έμπροσθά μου, η οποία εφαινονταν, με όλον που ήταν νύκτα, να ήτον ωραιοτάτη κόρη. Πώς ευρίσκεσαι, ω νέε, εδώ, μου είπεν, ετούτην την ώραν; Αχ, κυρά μου, της απεκρίθηκα, από αλημονιά μου, και από κακήν μου τύχην έμεινα · μα σε παρακαλώ διά το Θεόν δειξε μου πόθεν να έβγω διά να μη χάσω την ζωήν μου. Είναι αδύνατον, μου απεκρίθη εκείνη, να έβγης πλέον ταύτην την νύκτα, διότι όλες οι πόρτες είναι κλεισμένες μα πρέπει να ευχαριστήσης την τύχην σου, ότι χωρίς ετούτο δεν με ήθελες συναπαντήσει. Ω πόσον είμαι δυστυχής, εφώνασα, εγλύτωσα από τόσους κινδύνους, και πάλιν εμετάπεσα εις ένα χειρότερον, που μέλλω να χάσω την ζωήν μου χωρίς άλλο. Μη θλίβεσαι, μου λέγει η νέα · η θλίψις σου θέλει μετατραπεί εις αγαλλίασιν. Θεώρησέ με · εγώ δεν είμαι κακοκαμωμένη δεν έχω παρά δέκα οκτώ χρόνους, και στοχαζομαι να μην είμαι άσχημη. Ωραία κυρά, της είπα, με όλον που είναι νύκτα, γνωρίζω καταλειπώς την ευμορφιάν σου, και την εξανοίγω τόσον, που με κάνει να μείνω εκστατικός · μα στοχασθήτε την κατάστασίν μου, και πέτε την αλήθειαν αν δεν είναι πολλά κινδυνώδης; Αλήθεια, εκείνη απεκρίθη · μα ο χαμός της ζωής δεν είναι βέβαιος · επειδή και ο βασιλεύς είνε πολλά καλός, και θέλει σε συμπαθήσει · άφησε το λοιπόν τα μέλλοντα, επειδή και είναι εις το χέρι του Ουρανού, και μη στέκης συγχυσμένος διά τώρα. Αν εσύ ήξευρες ποία είμαι, και πόσην ευτυχίαν θέλει σου προξενήσει ετούτο το συμβάν, ήθελες λογισθή ο πλέον ευτυχισμένος των ανθρώπων.

Τέλος πάντων η Κυρά, με την δύναμιν των λόγων της, μου απεδίωξε τον φόβον που με είχε περικυκλωμένον, και αφίνοντάς με εις τες ελπίδες που αυτή μου έδινε, δεν εστοχάσθηκα πλέον τον κίνδυνον που ήμουν, αλλά ηθέλησα να κερδίσω τον καιρόν που μου επαρουσιάζετο. Αγκάλιασα το λοιπόν την κυρά με αυθάδειαν, μα αντίς αυτή να μου ανταποκριθή εις τα χείδια μου, εφώνασε μεγάλως και με οργήν με άμπωξε, και εν τω άμα βλέπω να φανερωθούν εκεί δέκα ή δώδεκα γυναίκες, οι οποίες έστεκαν κρυμμένες διά να ακούσουν τι ελέγαμεν. Δεν μου εστάθη τότε αδύνατον να απεικάσω ότι εκείνο το υποκείμενον με το όποιον συνωμιλούσα είχε με περιγελάση · εστοχάσθηκα ότι εκείνη ήτον καμμιά σκλάβα της Βασιλοπούλας, που ηθέλησε να περάση τον

καιρόν της περιπαίζοντάς με. Τότε οι γυναίκες ωσάν μας είδαν εβάλθησαν εις πολλά γέλοια. Και μία από εκείνες είπεν εκείνης που ήτον με εμένα. Καλεκάρη, επιθυμείς ακόμη να μετωρισθής με τούτον τον τρόπον; Όχι απεκρίθη η Καλεκάρη· ετούτο δεν θέλει μου συμβή πλέον, επλήρωσα καλά την περιέργειάν μου.

Οι σκλάβες άρχισαν υστερότερα να με περικυκλώνουν και να με περιπαίζουν. Ετούτος ο τζοχαντάρης, η μία έλεγεν, είναι πολλά έξυπνος, και εγεννήθη διά περίεργα συμβάντα· άλλη αποκρίνονταν, ότι αν αυτή με ήθελε συναπαντήσει μοναχή της ήθελε με κάμει αγαπητικόν της, και οι άλλες έλεγαν διάφορα μετωρίσματα. Εγώ ευρισκόμουν πολλά αντραλωμένος από τα περιγελάσματα τους, και αυτές βλέποντάς με έτσι, δεν ημπορούσαν να σταθούν από τα γέλοια, και αφού μου έκαμαν και άλλα πολλά περιγελάσματα, ακούω εκείνην που ωνόμασαν Καλεκάρην, να λέγη προς μίαν άλλην, εις εσένα στέκεται, ω βασιλοπούλα, εις το να προστάξης το τι μέλλει να γίνη εις τούτον, θέλεις να τον απαραίτησης χωρίς βοήθειαν, ή θέλεις να τον συντρέξης; Κάνει χρεία να τον ελευθερώσω από τον κίνδυνον που ευρίσκεται, απεκρίθη η βασιλοπούλα, και περιπλέον θέλω, διά να ενθυμάται πολόν καιρόν ετούτο το συναπάντημα, να τον κάμωμεν πλέον ευχαριστημένον. Ας τον κάμωμεν να έμβη εις την κατοικίαν μου, εκεί που κανείς άνδρας έως τώρα δεν εσέβη. Και έτσι λέγοντας με επήραν και με έφεραν εκεί όπου εκατοικούσεν η βασιλοπούλα.

Εμβαίνοντας εγώ το λοιπόν εις το χοντζερέ της Τζελίκας (έτσι ωνομάζετο η βασιλοπούλα) εθεώρησα ότι εις την μέσην αυτού ήτον διάφορα προσκέφαλα χρυσά, επάνω εις τα οποία εκάθισαν όλες εκείνες οι σκλάβες που με αυτήν ήτον και με εβίασαν και εμένα και εκάθησα. Η

Τζελίκα έκραξεν ευθύς, και της έφεραν διάφορα σερμπέτια και έπιαν όλες, ομοίως και εγώ· υστερώτερα ετοίμασαν μίαν τράπεζαν με διαφόρων λογίων φαγητά, και εφάγαμεν πολλά καλά και τελειώνοντας το φαγητόν, η περιδιάβασις εστάθη τόσο ζωντανή ωσάν να είχομεν πih πολύ κρασί. Η Καλεκάρη, που εκάθονταν απέναντί μου εις το τραπέζι, με εκότταζε συνεχώς χαμογελώντας, και εφάινονταν να εσυμπαθούσεν εκείνην την αυθάδειαν που της έδειξα εις τον κήπο. Εγώ από το μέρος μου κάθε ολίγον έρριχνα τους οφθαλμούς μου επάνω της, μα τους εχαμήλωνα οπόταν έβλεπα που αυτή με εκότταζεν. Η βασιλοπούλα με τες σκλάβες της εκατάλαβαν τα βλέμματά μου και επάσχισαν δίδοντάς μου αιτίες να με κάμουν πλέον τολμηρώτερον. Η Τζελίκα μού εξήτησε το όνομα, και πόσον καιρόν ήμουν τζοχαντάρης και δίδοντάς της την απόκρισιν, μου ειπε· Ταλμούχ, θέλω να είσαι ελεύθερος, και να μιλήσης χωρίς αντίρρησιν, και χωρίς να στοχασθής πως είσαι εις το χαρέμι το βασιλικόν, κάνοντας λογαριασμόν να είσαι με ανθρώπους απλούς· θεώρησε με επιμέλειαν όλες ετούτες τες νέες, και εξέταξε καταλειπτώς, και με όλην την ελευθερίαν ειπέ ποία από ημάς σου αρέσει καλύτερον.

Εγώ ευρισκόμενος εις τέτοιον χορόν, έτρεπε να χορέψω και με το στανιό μου· και διά να την ευχαριστήσω ηθέλησα να ειπώ την αλήθειαν· αχ, βασιλισσά μου, ειπα σαν επιθυμάς να ειπώ την καρδιά μου, εγώ σε παρακαλώ να μη το ήθελες πάρει εις βάρος· η Καλεκάρη είνε εκείνη που πληγώνει την καρδιά μου, χωρίς να καταφρονέσω ούτε την βασιλείαν σου, ούτε τες άλλες ευγενικές νέες που στέκονται, επειδή και ολωνών η ευμορφιά είνε απαρομοίαστη. Δεν είχα καλοτελειώση τούτα τα λόγια, και οι σκλάβες εδόθησαν εις μέγαν γέλωτα, χωρίς να δείξουν καμμιás λογής κακοφάνισμα διά τήν έκλεξιν που έκαμα· ομοίως και η Τζελίκα χωρίς να της κακοφανή τίποτε, μου ειπεν· εγώ είμαι πολλά ευχαριστημένη, που έδωσες την προτίμησιν της Καλεκάρης, επειδή και αυτή είνε η πλέον αγαπημένη και πιστή· και από τούτο καταλαμβάνω πως εσύ δεν είσαι κακής ορέξεως, επειδή εγνώρισες την χρήσιν του υποκειμένου που εδιάλεξες και όλες εδώ που είμεθα πάμε συμφώνως πως δικαίως έδωσες αυτηνής την προτίμησιν.

Η βασιλοπούλα υστερότερα με τες σκλάβες επείραξαν την Καλεκάρην επάνω εις τον θρίαμβον που η νοστιμάδες της έφεραν εις εμένα. Ύστερα δε από αυτό η Τζελίκα έβαλε την Καλεκάρην και επήρεν ένα όργανον, και λαλώντάς το ετραγουόδησε με τόσην νοστιμάδα, που ετελείωσε να με αποπαλαβώση, και μη ημπορώντας να υποφέρω πλέον αλησμόνησα το πού ήμουν, και έπεσα εις τα πόδια φερόμενος από την αγάπην και από την αγαλλίασιν. Ετούτο το κάμωμά μου εξανάδωσεν αιτίαν διά να γελάσουν οι λουπές, εις τρόπον που δεν ημπορούσαν πλέον. Τότε μία

σκλάβα γραία έρχεται και μας δίνει την είδησιν πως ήτον κοντά να γένη ημέρα, και η Τζελίκα εν τω άμα εσηκώθηκε με όλες τες άλλες και ανεχώρησε, και εμένα μ' επήρεν εκείνη η γραία σκλάβα και με έβγαλεν από μίαν πορτοπούλαν, και ευρέθηκα εις την στράταν έξω από το βασιλικόν παλάτι.

Ιδού με τι τρόπον εβγήκα από το χαρέμι της βασιλοπούλας, και από τον νέον κίνδυνον, που εξ απροσεξίας είχα πέσει· ύστερα από ολίγον επήγα και αντάμωσα τους συντρόφους μου. Ο Οντάμπασης των τζοχανταρέων με έκραξε, και με ωνειδίσει που έμεινα έξω από το παλάτι εκείνην την νύκτα, τον οποίον με μίαν πρόφασιν τον εκαταπράυνα. Εγώ το λοιπόν ήμουν πολλά εκστατικός διά το συμβεβηκός που μου έτυχε, και εστοχαζόμουν ένα προς ένα, τα όσα μου είπαν, και όσα εγώ έκαμα, μα το περισσότερον ήτον εκείνο που με εσύγχιζε, πώς να ήτον τρόπος να έβλεπα πάλιν εκείνην την ωραιάν Καλεκάρην. Οκτώ ημέρες υστερώτερα έρχεται ένας ευνούχος, ονόματι Καμπούρ, και μου βάνει μίαν γραφήν εις το χέρι, και ευθύς μισεύει· ανοίγω την γραφήν και βλέπω ότι η Τζελίκα με τες σκλάβες της με εκαλούσαν, εκείνην την βραδειάν να ευρεθώ εις τον κήπο με τον ίδιον τρόπον που είχα ευρεθή την άλλην φοράν. Εγώ μ' όλον που υπόπευα ότι η Καλεκάρη θα είχε λάβει κάποιαν κλίσιν εις εμένα, να λάβω όμως την γραφήν ποτέ δεν ήλπίζα· χαιρόμενος το λοιπόν διά την καλήν μου τύχην, επήγα εις τον Οντάμπαση, και του εζήτησα θέλημα διά να πηγαίνω να ανταμώσω εκείνην την νύκτα ένα Δερβύση συντοπίτην μου, που είχεν έλθει από την Μέκκαν. Ο Οντάμπασης με επίστευσε και με άφησε. Τότε εγώ έτρεξα ευθύς εις τον κήπο, και έμεινα εκεί έως που ήλθεν η νύκτα. Αν την πρώτην φοράν έλαβα θλίψιν που είχα μείνει εκεί αργά, ετούτην ήμουν ανυπόμονος πότε να έλθη η διωρισμένη ώρα. Ερχομένη τέλος πάντων, βλέπω ολίγον υστερότερα μίαν κυράν, και από το περιπάτημά της εκατάλαβα ότι ήτον η Καλεκάρη.

Εις αυτήν επλησίασα όλος γεμάτος από χαράν, και πίπτοντας εις τους πόδας της, έμεινα με το πρόσωπον κατά γης, χωρίς να ημπορέσω να προφέρω ένα λόγον· τόσον ευρισκόμουν έξω από τον εμαυτόν μου. Σήκου, Ταλμούχ, μου είπεν αυτή, θέλω να μάθω αν με αγαπάς, και διά να με βεβαιώσης, κάνουν χρεια άλλες δοκιμές από ετούτην την ερωτικήν σιωπήν· μίλησέ μου χωρίς αντίρρησι είναι δυνατόν εγώ να σου άρεσα καλύτερα από την Τζελίκαν, και από τες άλλες σκλάβες; ημπορώ να πιστεύσω ότι οι οφθαλμοί σου είναι εις εμένα πλέον χαροποιοί, παρά εις αυτές; Μην αμφιβάλλεις, της αποκρίθηκα, ω πολλά χαριεστάτη μου Καλεκάρη. Ευθύς που σε είδα, ελαβώθη η καρδιά μου προς εσένα, και από εκείνην την βραδειάν καμμίαν ανάπαυσιν δεν ηύρα, επειδή η ωραιά σου μορφή δεν ήτον βολετόν να λείψη από

έμπροσθεν των οφθαλμών μου, αν δεν ήθελες δείξει κάποια καλωσύνη προς εμέ, καθώς μου έδειξες. Εγώ θαυμάζομαι, εκείνη απεκρίθη, να σου επροξένησα τόση αγάπη, επειδή και από το μέρος μου σου ομολογώ, δεν ημπούρεσα να κάμω αλλέως, παρά να λάβω μίαν παρομοίαν κλίσην προς εσένα· η νεότης σου, η καλή σου διάθεσις, το πνεύμα σου το έξυπνον, και το περισσότερο από όλα, η προτίμησις που έκαμες από τες άλλες ωραιές κορασίδες σε έκαμαν πολλά χαριέστατον εις τους οφθαλμούς μου και τούτη μου η συναπάντησις ημπορεί να σου το βεβαιώση· μα αλλοί εις εμέ, ακριβέ μου Ταλμούχ, ακολούθησεν αναστενάζοντας, δεν ηξεύρω τάχατες να χαρώ τούτην την απόκτησιν, ή να θρηνήσω την δυστυχίαν μου που ημπορεί να μου συμβή.

Αχ, Κυρά της αποκρίθηκα εγώ, διατί εις το μέσον της αγαλλιάσεώς μας φαντάζεσαι πράγματα θλιβερά χωρίς αιτίαν; Ετούτα που εγώ στοχάζομαι απεκρίθηκεν αυτή, δεν είνε στοχασμοί εις τον αέρα, μα είνε θεμελιωμένοι, και βέβαιοι, και εγώ μόνη ηξεύρω εκείνο που θέλει με βασανίσει· η βασιλοπούλα Τζελικά σε αγαπά κατά πολλά· η οποία γλήγορα θέλει, λύσει την σιωπήν της, και θέλει σου φανερώσει την ευτυχίαν σου, και οπόταν αυτή θέλει σε κηρύξει αγαπητικόν της, εσύ εξ αποφάσεως διά την ευτυχίαν σου θέλεις αφήσει εμένα μην ημπορώντας να κάμης αλλέως, διά την τιμήν που μέλλεις να λάβης από αυτήν και τούτη είνε η θλίψις που απαντυχαίνω. Πόσον είσαι γελασμένη εις αυτό, της απεκρίθηκα εγώ, όχι μόνον ότι η βασιλοπούλα να μου ήθελε φανερώση την αγάπην της και να με βιάση διά να την αγαπήσω, μα και ο ίδιος ο βασιλεύς να μου ήθελεν απαιρήσει τον θρόνον του εγώ δεν ήθελα σε αφήσει και ήθελα είμαι ευχαριστημένος να ζήσω ωσάν ένας ταπεινός άνθρωπος με εσένα, παρά ως βασιλέας με άλλην· και τούτο σου το βεβαιώνω με κάθε λογής όρκον. Αχ, κυρά μου, μη με στοχάζεσαι τόσο σκληροκάρδιον· όχι οι τιμές δεν θέλουν κάμει να σε αφήσω, μα και ο ίδιος ο θάνατος δεν θέλει δυνηθή να με χωρίση από την αγάπην σου, και είμαι έτοιμος να υποφέρω μυρίους θανάτους, παρά να ιδώ μακράν από εμένα εκείνην, της οποίας η ωραιότης μου επλήγωσε την καρδίαν.

Αυτά τα λόγια τα επρόφερα με τόσην ζέσιν και παράπονον, που η κυρά εκατανύχθη από τον πόνον της, και μου είπε· παύσε, ω Ταλμούχ, να παραπονήσαι πλέον και να θλίβεσαι· κάνει χρεία να σου φανερώσω την αλήθειαν, και να σε εβγάλω από την πλάνην, διότι εγνώρισα την σταθερότητά σου. Ήξευρε ότι εγώ δεν είμαι μία σκλάβα της Τζελίκας, καθώς με φαντάζεσαι, μα είμαι αυτή η ίδια βασιλοπούλα Τζελικά· την νύκτα, που ήλθες εις τον χοντζερέ μου, απέρασα ως Καλεκάρη, και η Καλεκάρη απέρασεν ως Τζελικά, και αυτό ηθέλησα να το κάμω διά

περισσότεραν περιδιάβασίν μου. Και εις ετούτα τα λόγια αυτή έκραξε μίαν από τες γυναίκες που ήτον εκεί κοντά κρυμμένη οπίσω εις ένα κυπαρίσσι, η οποία ερχομένη εκατάλαβα από την φωνήν της, ότι εκείνη ήτον η σκλάβα, που ενόμιζα διά βασιλοπούλαν Τζελίκαν.

Εσύ βλέπεις, ω Ταλμούχ, μου λέγει η Τζελίκα, εσύ βλέπεις την αληθή Καλεκάρην, της οποίας επιστρέφω το όνομά της, και εγώ παίρνω το εδικόν μου· δεν θέλω πλέον να κρυφθώ το ποία είμαι, αλλ' ούτε να κρύψω την χρήσιν της αποκτήσεως που έκαμες· εγνώρισα λοιπόν όλην σου την σταθερότητα, και την αγάπην σου, διά την οποίαν είμαι βεβαία, πως θέλει σου είνε εις μεγάλην σου αγαλλίασιν και δόξαν, ότι μία βασιλοπούλα σε αγαπά. Δεν έλειψα και εγώ από το άλλο μέρος εις το να της φανερώσω την μεγάλην μου ευχαρίστησιν, διά την τιμήν που μου έκανεν, υψώνοντάς με εις τόσην μεγαλειότητα, και στερεώνοντάς μου μίαν τόσην ευτυχίαν, που ήθελεν είνε αξία του φθόνου κάθε βασιλέως. Εις αυτά τα λόγια αυτή με αντέκοψε λέγοντάς μου. Ταλμούχ, παύσε που να θαυμάζης εις αυτό· διότι εγώ αν δεν σε εγνώριζα άξιον διά μίαν τέτοιαν ευτυχίαν, δεν σε εδιάλεγα ανάμεσα εις τόσα μεγάλα υποκείμενα που εζήτησαν την αγάπην μου. Και με αυτά τα λόγια και άλλα παρόμοια έφθασεν η ημέρα, και διά να μη φανερωθώμεν, πριν ν' αποχωρισθώμεν, η Τζελίκα μου λέγει· ύπαγε, Ταλμούχ, εις το καλόν, και ενθυμήσου πως σε αγαπώ, και ελπίζω ότι ογλήγορα θα ανταμωθούμεν πάλιν, και σου τάσσω να σε κάμω πολλά ογλήγορα να γνωρίσης έως τι σημείον μου είσαι ακριβός. Εγώ έπεσα εις τους πόδας της και την ευχαρίστησα διά ένα τέτοιον τάξιμον και ούτως ανεχωρήσαμεν, και εβγήκα από την πορτοπούλαν που είχα έβγει και την πρώτην φοράν.

Αγαπώμενος από την βασιλοπούλαν, και φανταζόμενος μίαν ακριβήν ενθύμησιν, διά τα όσα αυτή μου έταξεν, εδόθηκα εις άκραν αγαλλίασιν τες ακόλουθες ημέρες, και τότε αληθώς ημπορούσα να λογισθώ ότι ήμουν ο πλέον ευτυχής άνθρωπος του κόσμου, και δεν έβλεπα την ώραν πότε να μεταϊδώ την αγαπημένην μου Τζελίκαν· και εις καιρόν που είχα αυτήν την επιθυμίαν, ακούω να λέγουν ότι η Τζελίκα ήτον άρρωστη, και ύστερα από δύο ημέρες απέθανεν. Αυτήν την θλιβεράν είδησιν δεν ημπορούσα να την πιστεύσω, αν δεν ήθελον ιδεί με τα μάτια μου τες ετοιμασίες που εγίνονταν διά την θανήν της. Τότε εγώ έπεσα ωσάν αποθαμένος από την θλίψιν μου, και ερχόμενος εις τον εμαυτόν μου άρχισα να οδύρωμαι, και να ξεσχιζω τες σάρκες μου τόσον, που έγινα ένα ελεεινόν θέαμα και αφού την έθαψαν με επήραν οι συντρόφοι μου, και με επεριποιήθηκαν αλείφοντές με μέ ένα βάλαμον, που εις δύο ημέρες ιατρεύθηκα παντελώς· μα η θλίψις του θανάτου της Τζελίκας δεν ήτον τρόπος να μου ιατρευθή και γενόμενον το παλάτι του

βασιλέως μισητόν εις εμένα, απεφάσισα και εμίσευσα από εκεί κρυφίως διά νυκτός τρεις ημέρες υστερότερα από τον θάνατον της Τζελίκας.

Επεριπάτησα όλην εκείνην την νύκτα χωρίς να ηξεύρω πού υπάγω, και το ταχύ στεκόμενος εις ένα τόπον διά να αναπαυθώ, βλέπω ένα ενδεδυμένον με φόρεμα πολλά παράξενον ο οποίος πλησιάζοντας κοντά μου με εχαιρέτησε, και μου έδωσεν ένα κλωνάρι δάφνης, που είχεν εις το χέρι, έπειτα άρχισε να τραγουδή διά να του κάμω καμμίαν ελεημοσύνην. Εγώ μην έχοντας κανένα δηνάριον, έτσι και δεν ημπορούσα να του δώσω. Αυτός ελογίασε να μη γρoικώ την Περσικήν γλώσσαν. Όθεν άρχισε να τραγουδή Αραβικά, μα καταλαμβάνοντας ότι εγώ δεν είχα τίποτα να του δώσω, μου είπεν· Αδελφέ, δεν ημπορώ να καταλάβω, εσύ να είσαι χωρίς δηνάρια; Βέβαια έτσι είνε του απεκρίθηκα· εγώ δεν έχω επάνω μου ούτε άσπρον, και δεν ηξεύρω πού να κτυπήσω το κεφάλι μου. Αχ, δύστυχε, εφώναξεν εκείνος, τι παράξενη κατάστασις είνε η εδική σου· μου κάνεις ευσιπλαγχνίαν, θέλω να σε συντρέξω. Έμεινα πολλά θαυμασμένος εις το να ακούσω να μιλήση έτζι ένας που μου είχε ζητήσει ελεημοσύνην, και ενόμιζα ότι η σύντρεξις που έταξε να μου κάμη, ήτον να προσευχηθή διά εμένα. Τότε αυτός ακολουθώντας την ομιλίαν του, μου είπεν· εγώ είμαι ένας από εκείνους τους νέους μπουνταλάδες, ονομαζομένους Φακύρηδες, και με όλον που ημείς ζούμεν από ελεημοσύνην, ζούμεν όμως πλουσιοπαρόχως, επειδή και ηξεύρομεν τον τρόπον διά να παρακινήσωμεν τον καθένα να μας κάνουν μεγάλες ελεημοσύνες, με μίαν υποκριτικήν σκυθρωπότητά μας, που δείχνομεν εις το φανερόν εις δε το κρυφόν απερνούμεν πολλά ελεύθεροι μη κάνοντας καμμίαν άσκησιν. Θέλεις εσύ το λοιπόν να γένης ένας από τους συναδέλφους μου; και αν ποθής, πηγαίνομεν ευθύς εις την χώραν Μπόστην, διά να εύρωμεν άλλους δύο συντρόφους μου που είναι εκεί να ανταμωθώμεν, διά να σε βάλλωμεν εις τον αριθμόν μας.

Με όλον που εκείνος ο Φακύρης με τα λόγια του μου έδωσε να καταλάβω, ότι οι δυο του συντρόφοι και αυτός ήτον τρεις άσωτοι, δεν απέβαλα το να ανταμωθώ με αυτούς. Ευθύς που έδωσα τον λόγον μου του Φακύρη, πως θέλω κάμει καθώς αυτός επιθυμούσε, με έφερεν εις την Μπόστην, και εις την στράταν επεράσαμεν ευτυχισμένοι από φαγιά· διατί εις όποιον χωρίον και αν απερνούσαμεν ευθύς που ήκουαν τες φωνές του Φακύρη, έτρεχαν οι καλοί Μουσουλμάνοι, και μας εγέμιζαν από διάφορα φαγητά, και με τέτοιον τρόπον εφάσαμεν εις την Μπόστην. Εμβήκαμεν εις ένα μικρόν σπιτάκι, εκεί που ήσαν οι άλλοι δύο Φακύρηδες οι οποίοι μας εδέχθησαν με τες αγκάλες ανοικτές, και εφαινονταν, πολλά ευχαριστημένοι διά την απόφασιν που έκαμα, διά να ζήσω μετ' εκείνους· μου ερμήνευσαν εις ολίγον καιρόν τα μυστήριά

τους, που θέλει να ειπή τα οχήματά τους και τες υποκρισίες των, και οπόταν έγινα τελείως διδασκαλεμένος εις την τέχνην τους διά να γελώ τον λαόν, με ένδυσαν ωσάν και του λόγου τους, και με υποχρέωσαν να υπάγω εις την χώραν, διά να προσφέρω εις τους καλούς ανθρώπους από ένα κλωναράκι δάφνης και ελαιας, και ψάλλοντας στοίχους να τους ζητώ ελεημοσύνην · και με τούτον τον τρόπον εγύριζα εις το κονάκι μου πάντα με πολλές μονέδες ασημένιες, που μας εχρησίμευαν διά να μεθοκοπούμεν.

Η ευχαρίστησις ετούτης της ελευθέρως ζωής με έκαμε να δοθώ εις κάθε κραυπήν, τόσο που με έκαμε να λησμονήσω τον πόνον της Τζελικας, μα κάποτε δεν έλειπα που να μην εβγάζω από κανένα αναστεναγμόν δι' αυτήν, οπόταν την ενθυμούμουν. Απέρασαν σχεδόν δύο χρόνοι που ευρισκόμουν με εκείνους τους Φακίρηδες, και περισσότερο ακόμη ήθελα σταθή αν εκείνος που με αυτούς με είχε ανταμώσει, και που περισσότερο από τους άλλους τον αγαπούσα, δεν μου ήθελε προβάλλει να ταξειδεύσωμεν. Ταλμούχ, μίαν ημέραν μου λέγει αυτός, επιθυμώ διά να πηγαίνω να ιδώ την πολιτείαν Κανταχάρ, και αν θέλης να με ακολουθήσης, δεν θέλεις μείνει κακοευχαριστημένος εις το να ιδής μίαν τέτοιαν πόλιν. Εγώ έχοντας επιθυμίαν διά να ιδώ και άλλον κόσμον, και ωσάν κάποιόν τι που με ετραβούσε, δεν του είπα το όχι. Εμισεύσαμεν το λοιπόν από την χώραν Μπόστην, και εφθάσαμεν ύστερον από πολλών ημερών δρόμον εις το Κανταχάρ και εκεί επήγαμεν και εκατεβήκαμεν εις ένα χάνι, εις το οποίον είμεθα πολλά ευχαριστημένοι διά τις ελεημοσύνες που το φόρεμά μας επροξενούσεν. Απερνώντας δε μερικές ημέρες εκεί, εδόθη ορισμός από τον βασιλέα, ότι όποιος θελήσει να υπάγη να χαρή τες εορτές των γενεθλίων του, οι πόρτες του παλατίου του είναι ανοικτές. Ημείς ευρίσκοντες αυτήν την ευκαιρίαν, επήγαμεν την δευτέραν ημέραν εις το παλάτι του διά να ιδούμε τες χάρες που εγίνοντο, και εκεί που εστεκόμασθε γροικώ έναν να με τραβά από το φόρεμα. Εις τον ίδιον καιρόν, εγώ γυρίζοντας βλέπω, που ήτον ο ευνούχος της Τζελικας, που μου είχε δώσει την γραφήν της εις το Βασιλικόν.

Ταλμούχ, μου είπεν αυτός, εγώ σε εγνώρισα, με όλον που έχεις ετούτο το παράξενον φόρεμα, και λογιάζω πως οι οφθαλμοί μου δεν γελοιοούνται · είναι δυνατόν να δοθή, ότι εδώ να σε συναπαντήσω; Και εσύ, του απεκρίθηκα, τι κάνεις εδώ εις το Κανταχάρ; διατί απαράτησες την αυλήν του βασιλέως της Περσίας; μήπως ο θάνατος της Τζελικας σε έκαμε να αναχωρήσης καθώς και εμένα; Εις ετούτα διά την ώραν, μου απεκρίθη εκείνος, δεν ημπορώ να σου ειπώ τίποτε, μα ογλήγορα θέλω σου δώσει την ευχαρίστησιν · αν θέλης αύριον να ευρεθής εδώ μόνος σου εις την αυτήν ώραν θέλω σου φανερώσει πράγματα, που θέλουν σε

θαυμάσει, τα οποία ήξευρε πως είναι όλα διά λόγου σου. Εγώ του έταξα να ευρεθώ μόνος μου εις τον ίδιον τόπον την ερχομένην ημέραν, καθώς έγινεν. Ο ευνούχος έρχεται και λέγει· έλα μετ' εμένα διά να ευρούμεν τόπον αρμόδιον διά να συνομιλήσωμεν. Εγώ ευθύς τον ακολούθησα, και αφού απεράσαμεν διάφορα σοκάκια, με έφερεν εις ένα μεγάλο σπήτι, του οποίου αυτός είχε τα κλειδιά· εμβαινοντας εις αυτό το είδα πλουσιοπαρόχως στολισμένον, και εις την μέσην του οποίου ήτον ένα πολλά ωραίον περιβόλι με διάφορες βρύσες. Τι λες, Ταλμούχ, μου είπεν ο ευνούχος είνε εύμορφη ετούτη η κατοικία; ναι, μου αρέσει κατά πολλά, του απεκρίθηκα εγώ· ας είναι, ακολούθει μοι, μου εξαναείπεν αυτός. Και έτσι λέγοντας με φέρνει εις ένα λουτρόν διά να λουσθώ· και ωσάν απολούσθηκα, βλέπω τέσσαρας σκλάβους, δύο από τους οποίους, είχαν πανιά άσπρα διά να με σφουγγίσουν, και οι άλλοι δύο ήλθαν και με ένδυσαν με πλούσια φορέματα, και με ένα καλόν φακιόλι· εβγήκα από το λουτρόν με θαυμασμόν μεγάλον, μην ηξεύροντας ποίος θα ήτον εκείνος που είχε προστάξει να μου γένουν τόσες περιποιήσεις, και ερωτούσα συχνά τον ευνούχον διά να μου τον φανερώση, ο οποίος άλλο δεν μου έλεγε, παρά διά την ώραν δεν είναι τρόπος να σου το φανερώσω, επειδή και έχω έτσι προσταγήν να ακολουθήσω, και μου κακοφαινεται που διά τες ώρες ευρίσκεσαι εις αυτήν την ανυπομονησίαν, όμως την ερχομένην νύκτα θέλεις μάθει εκείνο που επιθυμείς.

Με όλον που ημπορούσα να στοχασθώ ένα ευτυχισμένον συνάντημα, κατά τα λόγια του Ευνούχου, ευρισκόμουν όμως όλην εκείνην την ημέραν εις μίαν σκληράν ανυπομονησίαν. Ως τόσον έφθασεν η νύκτα, και εστάθηκαν ολούθεν αναμμένες λαμπάδες· και η πλέον μεγάλη φωτοχυσία εστάθη εις ένα χοντζερέ πολλά εύμορφα στολισμένον, και εκεί που εστεκόμουν με τον ευνούχον, ακούομεν να ανοίγη η πόρτα της στράτας, και βλέπω να παρουσιάζεται έμπροσθέν μου η Καλεκάρη. Εις τέτοιαν θεωρίαν εστάθη μέγας ο θαυμασμός μου, και άρχισα να τρίβω τα μάτιά μου μήπως και ειπλανώμουν.

Ταλμούχ μου λέγει αυτή, ό,τι λογής και αν είναι ο θαυμασμός σου που με βλέπεις εδώ, πολλά μεγαλύτερος θέλει σου είναι οπόταν ακούσης εκείνο που έχω να σου διηγηθώ. Εις ετούτα τα λόγια ο ευνούχος και οι σκλάβοι ανεχώρησαν, και εγώ έμεινα μόνος με την Καλεκάρην. Και αφού εκαθήσαμεν, αυτή άρχισε να μου διηγηθή με τον ακόλουθον τρόπον. Εσύ ενθυμείσαι ω Ταλμούχ, την υστερινήν βραδειάν, οπόταν ήθελες να μισεύσης από τον κήπον, το τάξιμον που σου έκαμεν η Τζελίκα, διά το οποίον την ερχομένην ημέραν με κράζει και μου λέγει· αγαπημένη μου Καλεκάρη, εγώ από την αγάπην που έλαβα εις τον Ταλμούχ θέλω να τον κάμω ευτυχή, και θέλω να ζήσω με αυτόν, μακάρι

να ήξευρα να κινδυνεύση η ζωή μου χίλιες φορές · τι σφάτασαν το λοιπόν με ερμηνεύεις να πιάσω διά να λάβω την επιθυμίαν μου; Εγώ εις αυτά τα λόγια της, δεν έλειψα που να την αντικόψω από αυτήν την απόφασιν, λέγοντάς της χίλιες ερμηνείες, διά να της εβγάλω τες φαντασίες του έρωτος που την είχαν περιπλεγμένην, μα τίποτε δεν ωφέλησαν τα όσα της είπα, και αφού εγνώρισα την σταθερότητά της, και το αμετάβλητον της γνώμης της, της είπα. Κυρά μου, εγώ άλλο δεν ημπορώ να σε ερμηνεύσω να κάμης παρά να πράξης καθώς θα σου ειπώ · και κάνοντάς το θέλεις λάβει το ποθούμενον, και με τούτο θέλεις έβγει από πολλούς κινδύνους, τόσον εσύ, ωσάν και αυτός · μα φοβούμαι να μη σου φανή κομμάτι σκληρόν · Μίλησε Καλεκάρη, μου ειπε τότε η βασιλοπούλα, και είμαι έτοιμη να κάμω ό,τι μου ειπής · είμαι ευχαριστημένη να ζήσω πτωχικά με τον Ταλμούχ, παρά πλουσιώς με άλλον · πες μου το λοιπόν τι έχω να πράξω διά να τον απολαύσω χωρίς φόβον, και θέλω το κάμει χωρίς καμμίαν εναντιότητα. Κλίνω το λοιπόν, της απεκρίθην, εις εκείνο που επιθυμείς, επειδή είνε ανωφελές να σου αντισταθώ πλέον · γνωρίζω ένα χόρτον το οποίον βάνοντάς το εις το αυτί σου, ύστερα από μίαν ώραν σε κάνει να πέσης λιποθυμημένη, και μετά ταύτα θέλεις νομισθή αποθαμμένη, και θέλεις μείνει έτσι, έως που να σου βγάλουν το χόρτον από το αυτί · και με τούτον τον τρόπον όταν σε νομίσουν ως αποθαμμένην, θέλουν σε θάψει · και εγώ τότε θέλω σε βγάλει από το μνημείον, και θέλω κάμει να ανταμωθής με τον Ταλμούχ, και να υπάγης με αυτόν όπου θέλεις.

Εις ετούτα τα λόγια εγώ αντίκοψα την Καλεκάρην, και εφώναξα · ω Ουρανέ άρα γε η Τζελικά θα είναι ζωντανή; είναι δυνατόν η Τζελικά να μην είναι αποθαμμένη; τι της εσουνέβη; πες μου ογλήγορα, σε παρακαλώ, Ταλμούχ, μου ειπεν η Καλακάρη αυτή κατά το παρόν ζη, μα σε παρακαλώ άκουσε μου, και θέλεις μάθει εκείνο που επιθυμείς · η Τζελικά, ακολούθησεν αυτή, με αγκάλιασε δι' αυτό που της είπα · τόσον της εφάνη αρμόδιον, το οποίον και ευθύς το έβαλεν εις πράξιν, και ευθύς εκαμώθη πως ήτον άρρωστη, και μετά δύο ημέρες, οπότεν αγροικούσα τον καιρόν αρμόδιον, της έβαλα το χόρτο εις το αυτί της, και ευθύς άρχισε διά να κάμη την ενέργειάν του. Μα προτού να κλείση τα μάτιά της έκραξε τον βασιλιά πατέρα της, και του ειπε. Παρακαλώ σε βασιλέα μου, διά την αγάπην που έχεις εις εμένα, να μου κάμης την χάριν, όταν αποθάνω αντίς να βάλης άλλους να μου φυλάξουν το μνημείον μου, να βάλης την αγαπημένην μου Καλεκάρην, επειδή και όντας πολλά αγαπημένη μου, θέλει παρακαλέσει εκείνην την νύκτα διά εμένα με περισσοτέραν θερμότητα, και ακόμη θέλεις την ελευθερώσει από την σκλαβιά δίδοντάς της χαρίσματα μεγάλα διά την μεγάλην της εμπιστοσύνην και αγάπην που εις εμέ έδειξεν. Ο βασιλεύς μετά πόνου μεγάλου την επήκουσε, και της έταξε διά να κάμη καθώς παρήγγειλε.

Και τελειώνοντας αυτά τα λόγια η Τζελίκα έχασε τες αισθησές της, και ο πατέρας της νομίζοντας την αποθαμμένην, ετραβήχθη από εκεί γεμάτος κλάματα και οδυρμούς διά τον θάνατόν της · έπειτα έδωσε θέλημα και την έφεραν εις τον τάφον με πολλήν τιμήν καθώς το είδες με τα μάτια σου.

Το βράδυ λοιπόν κατά την παραγγελίαν της, επήγα διά να σταθώ εις το μνήμα της και ωσάν επήγα εκεί, άνοιξα το μνημείον, και την έβγαλα έξω, εβγάζοντας το χόρτον από το αυτί της · έλαβεν ευθύς τες πρώτες της αισθησες, και ευθύς την επήρα, και υπήγαμεν εις ένα σπητάκι εις το οποίον ο Καμπούρ μας ανάμενε, και εκεί εμείναμεν το επίλοιπον της νυκτός το ταχύ δε απεστείλαμεν τον Καμπούρ εις το παλάτι και υστερώτερα επήγα και εγώ · και ερχομένη εις το παλάτι, ανήγγειλα του βασιλέως διά την καλήν ξενύκτισιν που έκαμα εις το μνημείον της θυγατρός του.

Τότε αυτός έβγαλε και μου έδωσε δέκα χιλιάδες φλωρία και φορέματα, και διαμάντια πολλά, και με ηλευθέρωσεν από την σκλαβιάν · μα εις αυτά που μου έδωσε, του εζήτησα και τον ευνούχον Καμπούρ διά να μου τον δώση εις την φύλαξιν μου, και ευθύς με υπήκουσε. Παίρνοντας εγώ αυτά τα χαρίσματά μου και τον Καμπούρ, επήγαμεν εκεί που ευρίσκετο η Τζελίκα με την οποίαν εχαρήκαμεν πολύ διά την εύρεσίν μας.

Την ερχομένην ημέραν εστείλαμεν ένα παιδί εις το παλάτι με μίαν γραφήν να σου την δώση. Εις την οποίαν σου εγράφαμεν διά να έλθης να μας εύρης, του οποίου είπαν πως ήσουν άρρωστος · εματαστείλαμεν την τρίτην ημέραν, και έμαθε πως δεν ήσουν πλέον εις το παλάτι, μην ηξεύροντας το τι έγινες. Δεν ημπορώ να σου διηγηθώ την θλίψιν της Τζελίκας, που έλαβεν επάνω εις τέτοιαν είδησιν διά τον μισευμόν σου, που με κανένα τρόπον δεν είχε παρηγορίαν · Και τότε το εμετανόησε, που δεν σου είχε δώσει την είδησιν διά την γνώμην που είχαν · δυστοχισμένη που είμαι εγώ διά παντός εφώνασε · τι με ωφελεί που εθυσίασα το παν διά την αγάπην, τον καιρόν που κάνει χρεία, να παραιτηθώ από τον Ταλμούχ διά πάντα; Τότε εβγήκαμεν από την χώραν διά νυκτός, και επήραμεν την στράταν προς τον Ινδόν ποταμόν, στοχαζόμενοι μήπως και επήρες εκείνην την στράταν, και όπουθεν απερνούσαμεν δεν εκάναμεν άλλο παρά να ερωτούμεν διά λόγου σου.

Μίαν ημέρα πηγαινάμενοι από χώραν εις χώραν, με όλον που είμασθε με ένα караβάνι από πραγματευτάδες, μας απάντησαν οι κλέφτες, και δε έφθασεν που μας επήραν το τι είχαμεν, αλλά μας επήραν και μας έφεραν εδώ εις τούτην την χώραν Κανταχάρ και μας επούλησαν ενός

πραγματευτού από σκλάβες που τον εγνώριζαν. Ετούτος ο πραγματευτής βλέποντας την ωραιότητα της Τζέλικας έκρινεν εύλογον να την φέρη εις τον βασιλέα διά να την αγοράση· αυτός ο βασιλεύς έμεινεν εκοτατικός βλέποντάς την, και χωρίς καμμίαν εξέτασιν μας αγόρασε και τες δύο, και μας έβαλεν εις το χαρέμι των γυναικών του.

Η Καλεκάρη τελειώνοντας εδώ την διήγησιν της, ω Ουρανέ, εφώνασα εγώ, ημπορώ να λάβω την χαροποίησιν εις το να ανταμώσω την ποθητήν μου Τζελίκα; μα τι λέγω, πως θα την ανταμώσω, που ακούω ότι ετούτος ο μέγας βασιλεύς την έχει φυλαγμένην εις το χαρέμι του; Μην αμφιβάλλεις, μου απεκρίθη η Καλεκάρη διά να την ιδής, επειδή και αυτή έχει περισσότερην επιθυμίαν από εκείνο που στοχάζεσαι διά να σε ιδή, και αυτή η ίδια επρόσταξε τον Καμπούρ και έκαμε τούτες τες ετοιμασίες, και επήρεν ετούτο το παλάτι διά να έρχεται οπόταν ευρίσκει τον καιρόν αρμόδιον διά να σε απολαμβάνη· και διά την ώραν με έστειλεν εμένα διά να σου διηγηθώ τι απέρασε διά εσένα και αύριον το ταχύ θέλει έλθει η ίδια να σε εύρη. Και λέγοντας ετούτα τα λόγια η Καλεκάρη εμίσευσε με τον Καμπούρ, και έμεινα εγώ με μεγάλην ανυπομονησίαν έως που να την ιδώ.

Το ταχύ ακούω να κτοπά η πόρτα. Οι σκλάβες έτρεξαν διά να ανοίξουν, ευθύς να έμβη η βασιλοπούλα εις τον χοντζερέ μου. Σε αφίνω να στοχασθής τι λογής εστάθη η έκτασις μου, και ποίαν αντράλωσιν, ποίον θάμβος, ποίαν χαράν μου επροξένησεν η παρουσία της, παρομοίως από εκείνο που εκατάλαβα να επροξενήθη και εις αυτήν από την χαράν της. Εγώ έπεσα εις τους πόδας της, χωρίς να ημπορέσω να ειπώ λόγον. Αυτή με εσήκωσε, και βάνοντάς με να καθίσω κοντά της μου ειπε· Ταλμούχ, ευχαριστώ τον Ουρανόν, που μας αντάμωσε, και ελπίζω εις την καλωσύνην του να μας ελευθερώση κιόλας από τούτην την περίστασιν που μας εμποδίζει εις το να στεκώμασθε αντάμα· και διά την ώραν πρέπει να έχωμεν υπομονήν, έως που να εύρωμεν την ευκαιρίαν, διά να κάμωμεν καθώς είναι η επιθυμία μας και φθάνει μόνον διά τώρα να συναναστρεφώμασθε κάποτε εδώ κρυφίως, διά κάμποσον καιρόν ακόμη· Ως τόσον διηγήσου μου, σε παρακαλώ, πώς ευρίσκεσαι εις τούτην την χώραν, και τα όσα σου ακολούθησαν έως τώρα. Εγώ δεν έλειψα που να την ευχαριστήσω διηγούμενος την ιστορίαν μου, και πώς ευρισκόμουν εις συντροφιάν ενός Φακόρη, και τα λοιπά. Και αφού ωμιλήσαμεν διά δύο ώρες αυτά και άλλες ομιλίες της αγάπης, έρχεται η Καλεκάρη και ο Καμπούρ, και μας δίνουν την είδησιν διά να μισεύσωμεν, διατί η ώρα ήταν αργά. Και ούτως εμίσευσαν, και με άφησαν όλον γεμάτον από χαράν και ελπίδα.

Με όλον που ευρισκόμενον εις τους χαροποιούς στοχασμούς, δεν απaráτησα που να μην ενθυμηθώ τον σύντροφόν μου Φακώρη, στοχαζόμενος την θλίψιν που ημπορούσε να έχη μην ηξεύροντας το τι έγινα. Εβγήκα από το σπήτι μου διά να υπάγω να τον εύρω, και τον συναπαντώ εις μίαν στράταν και αγκαλιάζοντάς με μου λέγει. Ω φίλε, μεγάλην σύγχισιν μου έδωσες μην ηξεύροντας πού ήσουν, και εφοβούμουν μήπως και σου έτυχε τίποτε εναντίον και ποίαν μεταβολήν βλέπω εις του λόγου σου; υποκάτω εις ποία φορέματα μου παρουσιάζεσαι εις τους οφθαλμούς μου, μου φαίνεται να είσαι εις καλήν στάσιν; Βέβαια, φίλε μου εγώ του απεκρίθηκα, η τύχη μου μ' εμετάβαλεν εις ευτυχίαν· θέλω και συ να είσαι μάρτυς όλης μου της ευτυχίας και να ωφεληθής και συ από την ευτυχίαν μου· παραίτησε το κονάκι σου, και έλα να κατοικήσης μετ' εμένα. Έτσι λέγοντας τον έφερα εις την κατοικίαν μου, και τον έκαμα να ιδή την μεγαλοπρέπειαν, και τον στολισμόν όλης μου της οικίας. Αυτός κάθε ολίγον εφώναζεν· ω Ουρανέ, τι πράγμα άξιον έπραξεν ο Ταλμούχ περισσότερο από τους άλλους, διά να αρχίσης να τον γεμίσης από τόσα καλά. Πώς ω Φακώρη, του είπα, σου κατοφαιίνεται διά την ευτυχίαν μου; καταλαμβάνω ότι σε θλίβει η καλή μου κατάστασις. Όχι, μου απεκρίθη, μα εξ εναντίας το χαίρομαι, επειδή και επιθυμώ πάντα την ευτυχίαν των φίλων μου και λέγοντας έτσι, με αγκάλιασε, και μ' εφίλησε, διά να μου δώση με τούτο να καταλάβω πως ομιλεί με την καρδίαν ανοικτήν. Ο Φακώρης επάσχισε να του φανερώσω το αίτιον της ευτυχίας μου, εγώ δε τον επίστευσα άδολον, και του εδιηγήθηκα τα πάντα, από την αρχήν έως εκείνες τες ώρες, και του επερίγραψα και την μεγάλην ωραιότητα της βασιλοπούλας.

Ο Φακώρης αφού έδειξε πως ήτον πολλά θαυμασμένος εις τα όσα του εδιηγήθηκα μου λέγει· Ταλμούχ, εσύ μου παρουσιάζεις ένα κάλλος τόσον υπερβολικόν, που διστάζω να το πιστεύσω. Αυτό είνε έν υποκείμενον απαρρομοίαστον, του αποκρίθηκα εγώ, που είνε αξία διά τον μεγαλύτερον βασιλέα του κόσμου. Αυτή ετούτην την νύκτα θέλει έλθει εδώ· εσύ θέλεις την ιδεί με τα μάτια σου, και θέλεις επει την αλήθειαν αν δεν είνε έτσι. Ολίγον υστερότερα ήλθεν η Τζελίκα την οποίαν επαρακάλεσα να δεχθή να της συστήσω τον Φακώρη. Τίποτε δεν ημπορώ να σου αρνηθώ μου είπεν η Τζελίκα, μα προβλέπω πως θέλει μας προξενηθή μεγάλη δυσαρέσκεια. Όχι, βασίλισσά μου, της είπα, μη φοβάσαι από αυτόν κανένα εναντίον, και στάσου ήσυχα επάνω εις του λόγου μου.

Τελειώνοντας ετούτα τα λόγια έκραξα τον Φακώρη και τον επαρουσίασα εις την βασιλοπούλαν. Αυτή διά να ευχαριστήση εμένα, τον εδέχθη με πολλήν ευγένειαν, υστερότερα δε εκαθήσαμεν εις την

τράπεζαν και οι τρεις. Ο σύντροφός μου ήταν έως τριάντα χρόνων άνθρωπος και είχε πολύ πνεύμα, και έκαμε πολλά ογλήγορα να γνωρισθώ προς την κυράν ότι ήταν ένας, που δεν εμισούσε τες ηδονές, και πως έκανεν ολίγην τιμήν του φορέματός του. Αυτός αφού εφάγαμεν, έπρεπε τόσον κρασί, που τον έκαμε να χάση κάθε λογής εντροπήν και δεν του έφθασε που ωμιλούσε με μεγάλην ελευθερίαν και θάρρος, αλλά απετόλμησε και έρριξε τας χείρας του επάνω εις τον λαιμόν της Τζελίκας, και με αναισχυντίαν της έδωσεν ένα φίλημα. Η Τζελίκα έμενε μεγάλως θυμωμένη διά την αυθάδειαν του Φακώρη, και αμψώνοντάς τον του λέγει· Τρισάθλιε, σου έπρεπε διά την τόλμην σου να βάλω τους σκλάβους μου να μη σου αφήσουν κόκκαλον εις το κορμί γερόν· μα το σέβας που φέρω εις τον φίλον σου, με εμποδίζει να το βάλω εις πράξιν. Και έτσι λέγοντας εμπουλώθη και εβγήκεν θυμωμένη από τον χοντζερέ μου. Επάσχισα ανωφελώς διά να την καταπραϋνω, μα δεν εστάθη τρόπος. Εσύ τώρα βλέπεις, μου ειπεν, αν έφταιξες να φέρης αυτόν τον Φακώρην εις την συναναστροφήν μας, και αν είχα δικαίον να μην τον δεχθώ· εγώ δεν θέλω έλθει πλέον εις εσένα, έως που αυτός ήθελε σταθή μαζί σου. Και με αυτά τα λόγια εμίσευσε, με όλον που έκαμα κάθε τρόπον διά να την κρατήσω.

Τέλος πάντων την ερχομένην ημέραν ο Φακώρης εδείχθη πολλά διαφορετικός και μετανοημένος διά το σφάλμα που την απερασμένην νύκτα έκαμε, και με εβεβαίωσε πως ήταν πολλά περίλυπος διά την σύγχυσιν που μου έδωσε· και διά να παιδεύση την αυθάδειάν του, μου έταξε διά να μισεύση ευθύς από εκείνην την χώραν, και μου ωμίλησε με ένα τρόπον που έμεινα πολλά συντριμμένος.

Έγραψα ευθύς μίαν επιστολήν της Τζελίκας, και της εφανέρωσα πως ο Φακώρης εμετανόησε μεγάλως διά την αυθάδειάν του, και της εξητούσε συγχώρησιν, και πως διά κανόνα του σφάλματός του θέλει μισεύσει από εκείνην την χώραν. Αυτή μου απεκρίθη ότι τον συγχωρεί, και πως οπόταν αυτός μισεύση, θέλει έλθει να με εύρη. Εφανέρωσα του φακώρη τα όσα ο Καμπούρ μου ειπε, και ο Φακώρης μένοντας ευχαριστημένος ετοιμάζετο διά να μισεύση.

Εγώ θλιβόμενος διά την αγνωσίαν που έλαβε και έγινε το αίτιον του χωρισμού μας, ηθέλησα διά να τον φιλοδωρήσω μίαν σακκούλαν γεμάτην από φλωρία, που μου τα είχε δώσει η Τζελίκα, και δίδοντας του, τον εσυμπροβόδησα με πολλά δάκρυα και αναστεναγμούς· τόσον πολλά τον αγαπούσα. Μισεύοντας δε ο Φακώρης δεν απέρασε ολίγη ώρα και ακούω μεγάλον κτύπον εις το σπήτι μου· τρέχω να ιδώ το τι ήταν και με μεγάλην μου έκστασιν βλέπω ένα αριθμόν από στρατιώτας του βασιλέως Φαραουτςχαν. Έλα με ημάς, μου λέγει ο αρχηγός τους·

έχομεν πρόσταγμα διά να σε φέρωμεν στο παλάτι. Ποίον φταίξιμον εγώ έκαμα; του είπα, εις τι είμαι εγκαλεσμένος, πες μου σε παρακαλώ. Ημείς δεν ηξεύρομεν, μου απεκρίθη αυτός, άλλο δεν ημπορώ να σου ειπώ, παρά έχομεν πρόσταγμα να σε φέρωμεν εις τον βασιλέα· αυτός, είνε πολλά δίκαιος, θέλει σε κρίνει με δικαιοσύνην.

Έκαμε χρεία διά να τους ακολουθήσω και στανικώς μου. Και εις την στράταν που επήγαινα, άλλο δεν υπώπευα, παρά ότι ο βασιλεύς θα εξεσκέπασε την φιλίαν που απερνούσαμεν με την Τζελίκαν, μα μου εφαινονταν παράξενον πώς να το είχε μάθει. Ως τόσον ο αρχηγός με έφερεν έμπροσθεν εις τον βασιλέα, ο οποίος ήτον με τον βεζύρην του μόνον και με τον Φακύρην που ενόμιζα ότι ήτον μισευμένος. Βλέποντας δε τούτον τον άνομον φίλον, εγνώρισα ευθύς την προδοσίαν του. Εσύ είσαι εκείνος, μου είπε τότε ο βασιλεύς, που κρατείς κρυφήν συναναστροφήν με την αγαπημένην μου σκλάβαν; αχ, παράνομε, κάνει χρεία ότι θα είσαι πολλά απόκοτος και αυθάδης διά να τολμήσης να πατήσης την τιμήν μου. Δεν ηξεύρεις ότι εγώ είμαι εκείνος που παιδεύω σκληρώς τους πταίστας.

Εις αυτό δε το αναμεταξύ ιδού και έρχεται και η Τζελικά διά προσταγής του βασιλέως έμπροσθέν του, η οποία ήτον συντροφιασμένη με την Καλεκάρην και τον Καμπούρ. Αχ, κακότροποι και άνομοι, εφώναξεν ο βασιλεύς· μη καρτερήτε μήτε ο ένας, μήτε ο άλλος από εμένα καμμίαν συμπάθειαν, που ετολμήσατε να μου κάμετε αυτήν την ατιμίαν. Βεζύρη, γυρίζει και λέγει, έπαρέ τους από έμπροσθέν μου, διατί δεν υποφέρω πλέον να τους βλέπω, και κάμε να τους κόψουν τας κεφαλάς και των δύο, και ύστερα τα κορμιά τους να δοθούν εις βρώσιν των σκυλιών.

Σταμάτησε, ω Βασιλεύ, εφώναξα τότε εγώ· φυλάξου από το να μεταχειρισθής με τέτοιον τρόπον μίαν θυγατέρα βασιλέως· ο ζηλότυπος θυμός σου ας φέρη σέβας εις το βασιλικόν αίμα, από του οποίου αυτή κατάγεται. Εις τούτα τα λόγια ο βασιλεύς έμεινε θαυμασμένος· ποίος βασιλεύς, αυτός είπε της Τσελίκας, είνε ο αυτουργός των γενεθλιών σου; Η βασιλοπούλα με εκύτταξε με ένα βλέμμα άγριον και μου είπεν αχάριστε Ταλμούχ, διατί ηθέλησες να φανερώσης εκείνο, που εγώ έπασχα να το κρύψω; ήμουν ευχαριστημένη· καλύτερον να λάβω τον θάνατον, παρά να μαθητευθής ποία είμαι· και κάνοντάς με τώρα εσύ να γνωρισθώ, με εγέμισες από εντροπήν. Ας είναι λοιπόν, ω βασιλέα, ακολούθησεν αυτή, μιλώντας με αυτόν· άκουσον, αν επιθυμής, να μάθης το ποία είμαι· η σκλάβα που εσύ αποφασίζεις εις θάνατον, είνε θυγατέρα του Σχατάμ Χαν βασιλέως της Περσίας· και τον ίδιον καιρόν του εδιηγήθη όλην την ιστορίαν, χωρίς να αφήση τίποτε· και ωσάν ετελείωσε την διήγησίν της, αύξησε περισσότερο τον θαυμασμόν του

βασιλέως. Ἰδοὺ, ὦ βασιλέα μου, αὐτὴ ηκολούθησεν, ἓνα ἀπόκρυφον, που ἀν ὁ ἀχάριστος Ταλμούχ δὲν ἠθέλε το φανερώση, ἐγὼ ποτὲ δὲν ἠθέλα σου το ὁμολογήσει· σε παρακαλῶ το λοιπὸν πρόσταξε χωρὶς ἄλλο να μου σηκώσης τὴν ζωὴν, ὅτι ἡ μεγαλυτέρα χάρις που ἠμπορεῖς να μου κάμης εἶνε αὐτὴ· καὶ ἡ ὁμολογία που σου ἔκαμα δὲν τὴν ἔκαμα χωρὶς μεγάλον μου κακοφανισμόν.

Κυρά, τὴς λέγει ὁ βασιλεύς, ἐγὼ μεταβάλλω τὴν ἀπόφασίν μου, καὶ με κάθε δικαιοσύνην σας συγχωρῶ το σφάλμα, καὶ σου ἐπιστρέφω τὴν ἐλευθερίαν, καὶ θέλεις ζήσει διὰ τὸν Ταλμούχ, καὶ ὁ εὐτυχὴς Ταλμούχ θέλει ζήσει δι' ἐσένα. Υπάγετε το λοιπὸν, ὦ τέλειοι ἀγαπητικοί, να περάσετε εὐτυχῶς το ἐπίλοιπον τὴς ζωῆς σας, καὶ παρακαλῶ τὸν ουρανὸν κανένα πράγμα να μὴ συγχίση πλέον τὴν ἡσυχίαν σας. Ὅσον διὰ ἐσένα, ὦ προδότα, ἀκολούθησεν αὐτὸς μιλώντας προς τὸν Φακὺρην, θέλεις λάβει τὸν μισθὸν τὴς προδοσίας σου, καὶ τὴς ἐπιβολῆς σου. Καρδία οὐτιδανὴ, διεστραμμένη καὶ φθονερά, που δὲν ὑπόφερες να ἰδῆς τὴν εὐτυχίαν τοῦ φίλου σου, καὶ ἤλθες μόνος σου διὰ να τὸν δώσης εἰς τὴν δύναμιν τὴς ἐκδικήσεώς μου· τρισάθλιε, ἐσύ θέλεις δουλεύσει εἰς θυσίαν τὴς ζήλιας σου. Ἐτσι λέγοντας ἐπρόσταξε τὸν βεζύρην να δοθῆ ὁ Φακὺρης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου διὰ να τὸν κάμη τέσσαρα κομμάτια.

Εἰς το ἀναμεταξὺ που ἐκεῖνος ὁ ἀνομος ἐφέρετο εἰς θάνατον, ἐπέσαμεν ἡ Τζελίκα καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως, καὶ τοὺς ἐκαταβρέχαμεν με τὰ δάκρυά μας, εὐχαριστώντας τὴν μεγάλην τοῦ εὐσπλαχνίαν που εἰς ἡμᾶς ἔδειξεν· ἐπειτα σηκωνόμενοι ἐμισεύσαμεν με τὴν Καλεκάρην καὶ Καμπούρ, καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν κατοικίαν που ἤμουν, καὶ ἐκεῖ ἐμείναμεν εὐφραϊνόμενοι τὴν ἐλευθερίαν μας. Δὲν ἀπέρασαν δύο ἡμέρες, καὶ ὁ βεζύρης ἀπὸ μέρος τοῦ βασιλέως ἤλθε διὰ να μας εὖρη, καὶ μας ἔφερε μεγάλην ποσότητα ἀπὸ δῶρα, καὶ ἄσπρα ἀμέτρητα. Ἡμεῖς εὐχάριστήσαμεν τὴν μεγάλην γενναιότητα τοῦ βασιλέως, καὶ βλέποντας ὅτι αὐτὰ τὰ δῶρα ἦταν ἀρκετὰ να μας φθάσουν διὰ να υπάγωμεν εἰς ἄλλον τόπον να σταθοῦμεν, ἀνταμωθήκαμεν με ἓνα καραβάνι ἀπὸ πραγματευτάδες, που ἐμάθαμεν πως ἐμίσευε διὰ το Μπαγδάτι καὶ με αὐτὸ ἐφθάσαμεν ἐκεῖ εὐτυχῶς. Ὅποταν δὲ ἐμβήκαμεν εἰς το Μπαγδάτι, ἐπήγαμεν καὶ καταλύσαμεν εἰς ἓνα καλὸν σπήτι, καὶ ἀφοῦ ἀναπαυθήκαμεν ἀπὸ τὸν κόπον τὴς στράτας, ἐβγήκα καὶ υπήγα εἰς τὴν χώραν διὰ να ἀνταμώσω τοὺς φίλους μου. Αὐτοὶ ὡσάν με εἶδαν, ἐθαύμασαν που με εἶδαν ζωντανὸν λέγοντές μου, πως οἱ σὺντροφοὶ σου που εἶχες μισεύσει με αὐτοὺς ἀπὸ ἐδῶ, μας εἶπαν πως ἀπέθανες. Εὐθύς δὲ που ἀκούσα ὅτι οἱ τζοβαῖρτζήδες σὺντροφοὶ μου εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἐπήγα εἰς τὸν βεζύρην καὶ ἐπεσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ, καὶ τοῦ ἐδιηγήθηκα τὴν προδοσίαν τῶν σὺντρόφων μου. Ὁ βεζύρης ἔστειλεν εὐθύς καὶ τοὺς ἔφερεν ἐμπροσθέν τοῦ, καὶ τοὺς ἐρώτησε, ἀν εἶνε ἀλήθεια τὰ ὅσα ἐγὼ

τους εγκαλούσα · αυτοί δε άρχισαν να το αρνούνται με κάθε τρόπον μα ο βεζύρης ωσάν φρόνιμος που ήτον με τες εξέτασες που τους έκαμεν, εκατάλαβε πως ήταν πταίσται, και βεβαιωμένος ευθύς επρόσταξε διά να φυλακώσουν και τους δύο, έως που να δώση την είδησιν του Καλίφη, διά να προστάξη τι θάνατον να τους δώση. Αυτοί όντες φυλακωμένοι υποχρέωσαν τους φύλακας βασιλικά, και το τρίτον εδόθη εις εμένα διά εκείνο που μου επήραν.

Ύστερον από αυτό δεν εστοχάσθηκα άλλο, παρά να βαλθώ εις μίαν ήσυχην ζωήν με την Τζελικαν μου. Ημείς επερνούσαμεν τες ημέρες μας με μίαν τελείαν ενότητα · η οποία δυστυχώς δεν διήρκεσε πολύ.

Διότι μίαν βραδειάν, γυρίζοντας από μίαν συναναστροφήν φίλων και φθάνοντας εις το σπήτι μου, κτυπώ την πόρταν και κανείς δεν μου αποκρίνεται ούτε μου ανοίγει. Εγώ έμεινα εκοτατικός εις αυτό, ξαναχτυπώ την πόρταν δυνατώτερα · μα ουκ ην φωνή, και ουκ ην ακρόασις · μου αβγάτισε τότε ο θαυμασμός μου · τι πρέπει να στοχασθώ, έλεγα ανάμεσόν μου; ετούτη θα είναι μία νέα δυστυχία που μου εσουνέβη; εις τον κτύπον δε τον μέγαν που έκανα, οι γειτόνοι μου εβγήκαν και ήλθον να ιδούν τι ήτον · αυτοί με εβοήθησαν και ερρίζαμεν την πόρταν, και εμβαινόντες μέσα εις το σπήτι ευρίσκομεν όλους τους δούλους πνιγμένους · απερνούμεν εις τον χοντζερέ της Τζελικας (ω θέαμα φοβερόν) και ευρίσκομεν τον Καμπούρ και την Καλεκάρην φονευμένους, και πνιγμένους εις τα αίματά τους. Κράζω την βασιλοπούλαν, και αυτή δεν αποκρίνεται εις την φωνήν μου. Τρέχω εις όλα τα μέρη του σπητιού, και μην ευρίσκοντάς την, έπεσα αποκαμωμένος εις τες αγκάλες ενός γειτονός μου.

Οπόταν οι γειτόνοι μου με έκαναν να ξαναλάβω τες αισθησές μου, εσηκώθηκα και έτρεξα εις τον Κατή, και ανήγγειλα το συμβεβηκός μου. Αυτός έστειλεν ευθύς πολλούς καθαλαρέους εις τες στράτες διά να χαλέψουν τους φονείς και άρπαγας, μα δεν εστάθη τρόπος που να λάβουν καμμίαν είδησιν. Τότε εγώ μην ηξεύροντας το τι να στοχασθώ δι' αυτήν την νέαν μου συμφοράν, έπεσα άρρωστος διά πολύν καιρόν, και ωσάν εγέρευσα, επούλησα το ό,τι και αν είχα και υπήγα και εκατοίκησα εις το Μουσούλ, φέροντας με λόγου μου εκείνον τον πλούτον που μου απομείνει. Εκεί μένοντας καμπόσον καιρόν εμβήκα εις την αυλήν του Βασιλέως διά τζοχαντάρης, και από ολίγον κατ' ολίγον, διά την καλήν μου δουλευσιν, ο βασιλεύς με έκαμε Βεζύρην του, ο οποίος με αγαπούσε κατά πολλά διά την καλήν μου κυβέρνησιν · μα ως εκεί δεν έπαυσεν η τύχη μου που να μη με κατατρέξη · κάποιος αξιωματικός της αυλής του Βασιλέως έλαβε φθόνον μέγαν εναντίον μου, και τόσον έκαμε, που ο Βασιλεύς απεφάσισε να με αποξενώση από

την δούλευσιν του, διά να παύσουν τα σκάνδαλα. Και με τούτον τον τρόπον εβγήκα από το Μουσούλ, και ήλθα εδώ εις την Δαμασκόν, εις την οποίαν έλαβα την τιμήν διά να έμβω μέσα εις την δούλευσιν της Βασιλείας σου.

Ετούτη, ω πολυχρονεμένη μου Βασιλέα, είναι η ιστορία της ζωής μου, και η αιτία ετούτης της βαθείας μου μελαγχολίας, εις την οποίαν είμαι πάντα βυθισμένος. Ο αρπαγμός της Τζελίκας στέκει πάντα τυπωμένος εις την καρδιά μου, και με κάνει αναισθητον εις κάθε λογής χαροποίησιν. Αν ήξευρα ότι αυτή η βασιλοπούλα δεν ζη, ημπορούσα να απαρατήσω την ενθύμησιν της ακόμη ωσάν την άλλην φοράν· μα η άγνοια της τύχης της με κάνει διά παντός να θρέφω εις την καρδίαν μου ακατάπαυστον πόνον, και απ' αυτόν ημπορείς να καταλάβης καταλεπτώς την αιτίαν της μελαγχολίας μου, και σε αφήνω να διακρίνης αν έχω δικαίαν αιτίαν να είμαι πάντοτε περίλυπος και μελαγχολικός καθώς με βλέπεις.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

- 1) Είδωλον που επροσκυνούσαν οι Πέρσαι.
- 2) [Γενναιοδωρία]

End of Project Gutenberg's Arabian Nights, Volume 2, by Dervish Abu Bekr

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK ARABIAN NIGHTS, VOLUME 2 ***

***** This file should be named 36622-h.htm or 36622-h.zip *****
This and all associated files of various formats will be found in:
<http://www.gutenberg.org/3/6/6/2/36622/>

Produced by Sophia Canoni

Updated editions will replace the previous one--the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.org/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy

all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession.

If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who

agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works

even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project

Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement

and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic

works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation"

or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the

collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are

located in the United States, we do not claim a right to prevent you from

copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg

are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of

this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with

the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern

what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in

a constant state of change. If you are outside the United States, check

the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning

the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or

distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the

Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied

warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages.

If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the

law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pgla.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S.

Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed

editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.org>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

schooltime.gr